

Гай Балоний...

Политическа сатира в реално време...

Добри Божилов

Гай Балоний...

**Политическа сатира в реално
време...**

Добри Божилов

**Ако тази книга Ви харесва, можете да я
платите доброволно на:**

PayPal: dobri@pr-bg.com; **Skrill:** dobri@pr-bg.com;

IBAN: BG14FINV915010BGN01LN3, BIC:
FINVBGSF, Добри Божилов.

BitCoin: 18iCXAhyB5QhZ3DTBjC3qsVcjReXjFu2B

LevCoin:

**bg2NhERC4bsRbTZUXpSnJafWo9VrDLyfWBYuEFVEVq4rMTcFcsgLsD8etdAoHjJ8FJAoELHzEBff
H3uXFi135i1b2DBg6D4aW**

Цена: Кой колкото реши...

Гай Балоний... Политическа сатира в реално време
Завършена – 2013 г. Публикувана в Интернет текущо.
Първо издание (настоящо) като е-книга – 2016 г.

©Автор: Добри Божилов

©Корица: Мария Ненова

Всички права запазени. Тази книга, или части от нея, не
могат да се копират или разпространяват без
съгласието на автора... Настоящото издание може да се
разпространява свободно, и файлът да се копира, но без
редакция на самия файл, и със запазване на всички
компоненти – вкл. полето за доброволно плащане. Това
разрешение е валидно до 31.12.2016.

ISBN: 978-954-91209-5-0

Цена: Кой колкото реши...

Тираж: Колкото Бог каже...

Съдържание

- 1.ИЗБОРИ 1**
- 2.СИНИ СТРАХОВЕ 13**
- 3.ГРЪМНИ СТРАЖАРЯ 25**
- 4.ЗА СРЕДНАТА КЛАСА 44**
- 5.БЛАЖЕНСТВО 64**
- 6.НОВОБРАНЦИ 84**
- 7.КОНСУЛ 102**
- 8.ОПОЗИЦИЯТА 124**
- 9.ТУХЛОФИКАЦИЯ 144**
- 10.СТРАЖАРИ И АПАШИ 156**
- 11.БАЙ ДОБРИЙ 175**
- 12.УИКЕНД 199**
- 13.ВЕЩИЦИТЕ НА ВЕЛИКИТЕ 209**
- 14.ИМПЕРСКИ БОНБОНИ 222**
- 15.ОМЕРТА 234**
- 16.ТЪМНАТА СТРАНА НА ЛУНАТА 247**
- 17.РИТНИТОПКОВЦИ 259**

- 18.КОТАРАЦИТЕ НА ВЕЛИКИТЕ 271
- 19.МЪДРУВАНЕТО НА ДОБРИЙ 291
- 20.ПРИЗВАНИЕТО НА ТЪЛПАТА 303
- 21.ПРЕДАТЕЛСКО ТАНГО 315
- 22. ЗАКОНЪТ НА ПИЦАТА 333
- 23.СТРАЖАРСКА ДРАМАТУРГИЯ 349
- 24.ВЕСЕЛИЯТ САМОУБИЕЦ 358
- 25.ИМПЕРСКА СУМАТОХА 370
- 26.ЧИЧКО ПАРИЧКО 390
- 27.БАЦИ И СИНОВЕ 403
- 28.КЪСМЕТЪТ НА ГЛУПЕЦА 416
- 29.ВРЕМЕТО НА ЧЕСТНИТЕ 428
- 30.МАГИЯТА НА ЦИФРИТЕ 446
- 31.НАЙ-ДОБРИЯТ ПРИЯТЕЛ НА
КУЧЕТО 461
- 32.ХЕВИ МЕТЪЛ 474
- 33.ДУХЪТ НА НАЦИЯТА 487

- 34.ПРИКАЗКА ЗА ДВАМА
МАШИНИСТИ 515**
- 35.ГЕЙ БАЛОНИЙ 535**
- 36.БАРУТ И ГАЗ 550**
- 37.ОТМЪЩЕНИЕТО НА ЛЕЛКИТЕ 564**
- 38.МАНГАУ БАЛАДА 579**
- 39.В ИМЕТО НА МЕСИЯТА 593**
- 40.ЦВЕТАРСКИ ГАМБИТ 606**
- 41.ВЕЛИКОДУШИЕ 624**
- 42.ЗЛОСТНАТА СЕДМИЦА 640**
- 43.ШПИОНИТЕ НА ЖИВАКА – ЕПИЗОД
№...4-ЦИФРЕНО ЧИСЛО 651**
- 44.СТРАТЕГИИТЕ НА ДОБРИЙ 664**
- 45.И ЧУЛ, И ВИДЯЛ 680**
- 46.ОПЪЛЧЕНЦИ 700**
- 47.НЕПРИЗНАТ ОТ СОБСТВЕНИЯ
НАРОД 716**
- 48.ЩАСТИЕТО НА УЛТРАСА 730**

49.КОНСПИРАТОРИ 737

50.ИЗГРЕВЪТ НА МАГЛЕНИЯ 744

51.ВРАГ ПРЕД ПОРТАТА 763

52.НИЩО НЕ СЕ ГУБИ 776

53.БИКОВЕ И КРАВИ 795

54.ВОТ НА РАЗДРАЗНЕНИЕ 811

**55.ПРИЯТЕЛ В НУЖДА СЕ ПРЕДАВА
827**

56.ТРИУМВИРАТ ЗАВИНАГИ 840

**ГЛАВА 57 - ПОСЛЕДНА, ЕПИЛОГ,
(НЕ)ОЧАКВАН КРАЙ... 851**

**ГАЙ БАЛОНИЙ... ПРЕЗАРЕЖДАНЕ -
ПРОЛОГ, 1-ВА И 2-РА ГЛАВА... 871
ПРОЛОГ 871**

ГЛАВА 1 - ПРЕЗАРЕЖДАНЕ 872

**ГЛАВА 2 - ПОЛУБОГ НА ГОДИНАТА
874**

3.МАТЕРИАЛНОТО И ВЕЧНОТО 885

4.ПАРИТЕ НА СТАРЦИТЕ 900

**5.ЗА ДОСТОЙНИТЕ И
НЕДОСТОЙНИТЕ МЕЖДУ СЛУГИТЕ
915**

6.АЗ СЪМ ПРОСТ 929

7.ЦЕНОБОРЦИ 938

**8.СЛЪНЦЕТО НА СЕВЕРНИЯ
ИМПЕРАТОР 950**

9.ДОН ДОМАТ 966

10.АТЕНТАТ 975

**ГАЙ БАЛОНИЙ - ФИНАЛЪТ (ПО
НАРОДНАТА ВОЛЯ), ПОСЛЕДНА
ГЛАВА НА ИСТИНА, ЕПИЛОГ... 981**

1.Избори

Балончо се събуди от късната си следобедна дрямка, изпъна се, костите изпукаха под натиска на мощните му мускули и лека болка в крака напомни че не е добре да се натоварва много. Този крак отдавна беше оздравял и можеше да се ползва, но не беше добре да се товари чак с пълната сила на мускулите на Балончо, известни със способността си да счупят и кост на динозавър, ако има публика, която да ръкопляска.

Още сънен и прозяващ се, той взе телефона и набра номера на Гай Цветарий – неговият най-верен слуга, комуто бе поверил най-важните организационни въпроси в каузата. Балончо ползваше опита на старите римски цезари, които освобождавали свои роби, за да им възложат административни функции, защото властта им не

би била застрашена от тях. Така и той беше направил от никому неизвестния Цветарий първо цял Гай, а след това му даде и собствената си преторианска партия.

Балончо не беше особено глупав и интелектът му стигаше дотолкова, че да не допусне други не особено глупави около себе си. Умът беше най-голямата заплаха за всеки поиздигнал се, затова второто правило след това за робите, беше да се ограждаш с по-глупави от теб. Така и Цветарий не блестеше с особен интелект, но имаше достатъчно, за да държи в страх по-глупавите и от самия него стражари в партията.

-Цветарий, как вървят изборите?

-Много добре, Гай Балоний, - отвърна с развълнуван глас Цветарий, - водим с двойно гласове пред консула, а ефенди Сокологлу е ядосан, докладваха шпионите ни в щаба му...

-Много добре, Цветарий. Ще си заслужиш часовника... - Балончо беше обещал да подари на слугата си своя часовник, ако победят убедително на изборите.

-Ще го нося с гордост, и няма да ви посрамя...

-Как вървят Комодор Кокалий и македонецата?

-Комодорът ще влезе в Сената, а македонецата

е на границата...

-Добре, Цветарий, много добре. Ще изгоним триумвирата и ще седнем на мястото му...

-Да, Гай Балоний, вие успяхте...

-Продължавай да работиш сега, - Балончо затвори телефона и се замисли.

Консултът скоро щеше да загуби поста си, а самият Балончо щеше да е новият консул. Това беше целта на живота му. В последните 8 години бе и посветил цялата си същност и бе вложил милиони в нея. Бе преодолял всякакви трудности и подмолни политически удари. Самият той бе нанесъл доста подмолни и не толкова подмолни удари. В крайна сметка, консулатът наближаваше. Но можеше да е зависим в Сената от волята на Комодора и македонецата, или поне на единия от тях.

Комодорът беше много рисков съюзник. Самият той някога бе бил консул, и бе запомнен

със страстта си да усвоява всяка възможна власт и да подчинява всичко на себе си. Мнозина бяха работили с него, но нито един от тях не бе останал доволен. Разбира се, от някогашното величие на Кокалий беше останала само бледа сянка. Но дори с малко парче от властта, той можеше да окаже голямо влияние над цялата власт. Най-опасното качество на Кокалий обаче беше фактът, че той беше доста по-умен от Балончо, и самият Балончо осъзнаваше това. Реално да работи с него, означаваше да наруши основния принцип на властта – ограждането с по-глупави от теб. Един сериозен риск, който Балончо се надяваше да контролира чрез значително по-сериозното си присъствие в Сената.

Македонецът беше може би по-приемлив съюзник. Най-малкото беше по-слаб от Комодора и щеше да иска по-малко. Македонецът беше млад сенатор, който тръгна да прави голяма кариера чрез публични атаки срещу слугите на стария консул и на ефенди Сокологлу. След няколко месеца публични заклеявания на

корумпирани слуги, част от народа го хареса и сега щеше да гласува за него. Донякъде пътят на Македонеца повтаряше пътя на самия Балончо в началото на кариерата му, и това смущаваше Балончо. Защото той добре знаеше колко пъти бе бил непочтен към хората, с които работеше, колко пъти бе предал господарите си, докато беше слуга, колко пъти бе лъгал най-близките си приятели. Ако Македонеца повтореше тази схема, имаше риск самият Балончо да се бъде предаден.

Но в политиката обикновено почтени съюзници няма, затова Балончо въздъхна и набра номера на Комодора.

-Как сте, Гай Кокалий?

-Нещата вървят добре и за двама ни, Гай Балоний...

-Вие разбирате, че получавам голяма отговорност, и ще ми трябва подкрепата на всеки национално отговорен сенатор.

-Да, разбирам, аз самият бях на мястото ви преди време.

-Ще разчитам на опита Ви, Гай Кокалий...

-Разбира се, Гай Балоний, мога да ви помогна с много способни служители за многото отговорни постове, които ще ви бъдат възложени в консулата.

-Но, Гай Кокалий, след черната кампания, която ни спретнаха старият консул и Сокологлу, едно пряко ваше включване в консулата, ще ме изкара ваша кукла на конци.

-Разбира се, че не възнамерявам така да вредя на имиджа Ви, Гай Балоний. Аз вече съм бил консул и постове не ме интересуват. Искam само да защита ценностите на държавата, за които гласуваха и нашите, и вашите избиратели. В консулата ще ви помогна само и единствено с добри професионалисти, а аз ще ви подкрепям от Сената.

-Нали няма нужда да обявяваме, че професионалистите са предложени от Вас...

-О, не, Гай Балоний, аз не съм суетен, а само прагматичен. Съставете еднолично назначен консулат с моите професионалисти. Отстъпвам ви ги...

-Благодаря ви, Гай Кокалий... Само още един

въпрос... Ако включим и Македонца в консулата...

-О, включете го, имаме нужда от млада кръв, която да възпламенява масите...

След още няколко куртоазни слова и този разговор завърши, а в душата на Балончо започна да се насажда първата, макар и неголяма още, горчилка. Комодорът си беше стар и опитен политик, и просто нямаше да даде нищо без нещо. Щеше да пожертва единствено суетата си като позволи никой да не разбере, че е получил нещо. След този разговор, Балончо реши да не се обажда на Македонца. Още нямаше нужда да поема ангажименти към него. Първо трябваше да се видят резултатите от гласуването.

Сега имаше един по-важен разговор. Набра ефенди Сокологлу...

-Здрасти Балончо, ставаш все по-голям, - каза весело Сокологлу, очевидно доказвайки, че шпионите в щаба му са сгрешили. Ефенди беше и един от малкото хора в цялата държава, който си позволяваше да го нарича с умалителното му име, а не с почтителното Гай Балоний.

-Виждам, че сте в добро настроение, ефенди Сокологлу, - самият Балончо все още нямаше смелостта да говори неофициално с ефенди.

-О, разбира се, Балончо - доволен съм, че в подходящия политически момент властта минава в подходящи политически ръце. Отдавна знаех, че един ден ще стигнеш далеч.

Това подмятане наля още една лъжица горчилка в душата на Балончо, защото напомняше за старта на кариерата му, когато няколко от най-близките на Сокологлу, не без неговото съгласие, бяха му помогнали да получи първия си значим пост в държавата. Разбира се, малцина сред народа знаеха за това, а Балончо години наред изграждаше авторитет на яростен противник на ефенди Сокологлу, и отрицател на неговия политически модел. Но Сокологлу помнеше, и може би имаше и доказателства за подкрепата си. Все пак, Балончо реши да опита един блъф:

-Аз не бих бил толкова щастлив, ефенди. Знаете, че обещахме на народа да ви изобличим и да прекратим икономическите ви практики. Сега

мисля да изпълним това обещание...

-Никак няма да ти преча, Балончо. Изпълнявай каквото си обещал. Направи малко шоу на тълпата. Тя има нужда от него.

Балончо добре знаеше, че ефенди е недосегаем. Консулатът реално нямаше власт да накаже когото и да било. В дългите години на присъствието си във властта, Сокологлу беше поставил свои хора на ключови позиции в Магистратурата, и практически не можеше да бъде докоснат нито той, нито обкръжението му, нито дори по-далечните му приятели. Освен това, за разлика от доста други непохватни политици, Сокологлу правеше всичко законно. Той осребряваше властта по неподражаем начин, но не нарушаваше закона. Когато трябваше, си уреждаше и поправки в законите, така че да узакони практиките си. Така, макар и публично да го изкарваха най-големия олигарх в държавата, като реалност и фактология, той беше един честен и почтен човек. Всички приказки, че някой щял да го разследва и накаже, и ще му вземе богатството,

бяха само приказки за пред избирателите. Сокологлу добре разбираше това и нямаше нищо против няколко публични изхвърляния по негов адрес на новата власт, така че да внуши, че прави нещо. Няколко ареста, няколко заведени дела – и тълпата щеше да е нахранена. След това арестантите щяха да излязат, делата да се провалят в съда, а парите да си останат там където си бяха. Балончо също разбираше тази реалност, разбираше и, че самият той бе един от най-добрите в създаването на публични илюзии. Но му беше неприятно, че правейки това, което умее да прави най-добре, реално играе по „свирката“ на ефенди. Така, след като блъфът не мина, Балончо прие реалността:

-Надявам се, ефенди, че няма да се сърдите, ако сме малко по-остри от друг път. Трябва доказателствата че правим нещо, да са по-силни.

-Да, страната има нужда от такива доказателства, и ние сме готови да участваме в създаването им. Само, бъди предпазлив, Балончо, защото ти си по-уязвим от нас, ако нещо реално

изплува...

Привидно това беше заплаха, но реално не беше такава, а чисто предупреждение. Сокологлу до сега не беше натопил никого за нищо, макар да имаше доказателства срещу много хора. Той предпочиташе да използва хората, а не да ги унищожава. Предупреждение беше, защото за разлика от ефенди, самият Балончо имаше не съвсем законни действия в миналото, и те бяха доста добре документирани. Ако наистина някое разследване тръгнеше по реална следа, можеше да стигне и до нещо от тъмното минало бъдещия консул.

-Уверявам ви, ефенди Соколону, че всички слухове за моето тъмно минало, са измислица...

-Знам, Балончо, вярвам че никога обществото няма да повярва в нещо различно...

Както обикновено, изказът на ефенди беше изящен...

-Ефенди, да ви попитам, защо в последните дни надъхахте тълпата срещу себе си, и така намалихте подкрепата за съюзниците си, а

засилихте моята подкрепа?

-Както ти казах, Балончо, в политиката трябва точните хора да са в точния момент на точното място. Мисля, че моментът е подходящ да стигнеш до целта си...

-Някои хора, ефенди, твърдят че ме „избутват“ към властта, за да спасите стария консул, защото държавата е във фалит, който само предстои да бъде обявен.

-Аз, Балончо, не избутвам никой, който не желае да бъде избутан. Но си прав, че има риск новият консул след година да бъде по-мразен от стария. Разбира се, никой не става консул принудително...

Разговорите със Сокологлу винаги бяха над умственото ниво на Балончо, и затова бяха изтощителни. Все пак този разговор потвърди мислите на Балончо. Системата като цяло нямаше как да се промени, но ефенди нямаше нищо против да бъде „боксова круша“ при създаването на илюзии за справедливост пред тълпата. Може би щеше да поиска нещо в замяна след време, и

това нещо нямаше да може да му бъде отказано.

Така след като започна с ведрия разговор с Цветарий и завърши с обективната реалност на Сокологлу, очертаващият се победител в изборите Гай Борий Балоний, отиде в гримьорната за да се подготви за появата си пред тълпите...

2.Сини страхове

Три дни след изборите в щаба на Коалиция „Синеухите“ витаеха смесени настроения. От една страна лидерът и Гай Кокалий беше станал незаобиколим фактор при съставяне на консулата. От друга – основният му съюзник и приятел, неговият политически син – младият патриций Димитриус, беше под заплахата да изгуби партията си. Причина за това беше по-ниският от очаквания изборен резултат и невъзможността чрез достатъчно сенаторски постове да се укроти вътрешнопартийната опозиция. Сега щяха да го

разкъсат, и за разлика от предишния път, Кокалий нямаше да може да го спаси като му „заеме“ част от собствените си поддръжници да гласуват за него. Затова и тези дни Димитриус трудно оставаше на едно място и непрекъснато се въртеше като изпаднала от програмата балерина, която не можеше да приеме загубата на звездния си статус.

Имаше все пак един шанс да се спаси младокът:

-Отпусни се, Димитриус, ще уредим с Балоний част от консулата и с него ще успокоиш опозицията. Ще раздадеш постове и сделки, и ще те преизберат за лидер.

-Балоний се дърпа, Татко – така понякога Димитриус наричаше Кокалий, защото от години беше възхитен и заплепен от неговата политическа магия и искаше във всичко да бъде като него, и един ден и да го наследи напълно, - Балоний не иска да ни дава постове, иска всичко за себе си. Играе между нас, Македонца и фон Сидериан. Извива ръцете на всички ни...

-Длъжен е да опита, но повярвай ми, няма да успее. Рано или късно ще дойде при нас, и той го знае. Мисля, че просто се пазари за количеството.

-Но и Сидериан, и Македонеца вече го подкрепиха, без да искат постове...

-Е, забрави ли, че и ние така го подкрепихме...

-Страхувам се, че дори и никой да не го подкрепи, той ще купи неколцина сенатори и ще получи каквото иска, без да дели консулата.

-Не мисли за това, няма да стане. Балоний е смел и силен на приказки пред тълпата, но е страхлив отвътре. Ще играе на сигурно и ще даде на всеки повече, отколкото той иска, за да знае, че няма да има риск за поста му.

-Какво мисли Старшият консул?

Старшият консул беше вторият консул в държавата, който формално беше повисокопоставен от младшия, какъвто щеше да става Балончо, но реално нямаше пряка власт. Общо взето, Старшият консул имаше една основна функция, а именно – да следи реално управляващият младши консул да не злоупотреби

с властта и да не я обсеби. Този Старши консул обаче беше от доста време на поста си и беше натрупал значителна неформална власт. За предишния консулат се смяташе, че властта е поделена между него и ефенди Сокологлу, а младшият консул е само фигурант. Старшият консул беше политически противник на Гай Кокалий, но в последните години се бяха сработили доста добре и вършеха някои работи заедно. Първо Кокалий помогна за преизбирането на консула, като издигна насреща му една смехотворна кандидатура. А на тези избори, услугата беше върната като консултът се намеси и спаси Кокалий от интригите на Сокологлу, който искаше да го изхвърли изобщо от изборите. Сокологлу имаше „зъб“ на Кокалий от подалечното минало, когато Кокалий за пръв и единствен път успя да прокара свой човек за градоначалник на града-крепост на Сокологлу – Краднали. Дълги години обаче отмъщение нямаше. Сега беше направен опит за такова, защото в замяна на поддръжката си за Сокологлу,

неколцина негови хора поискаха да унищожат напълно Кокалий. Тези хора бяха бивши съюзници на Кокалий, с които се беше скарал, заради спорове кой да усвои повече от облагите от властта. И тъй като тогава Кокалий беше победил в споровете, сега те искаха да му отмъстят. Затова и притиснаха Сокологлу, който на свой ред притисна своите хора в Магистратурата, които пък почти успяха да провалят изобщо участието на Коалиция „Синеухите“ на изборите. Тогава обаче се намеси Старшият консул, който чрез своите хора в Магистратурата уреди все пак участие да има.

-Старшият разчита на нас да държим „каишката“ на Балоний, - отговори Кокалий – Мисли, че има елементи на неуправляемост у него, и очаква ние да го възпираме от по-опасни начинания.

-Има логика в това очакване – Балоний наистина се държи непохватно и грубо понякога. Но дали Старшият консул може да гарантира, че ще участваме в консулата, за да получим въпросната „каишка“.

-И той мисли като мен – Балоний няма избор и рано или късно ще ни приеме. Македонеца е твърде рисков фактор – той е нещо като малък Балоний, и не е подходящ за стабилността, която Балоний търси. А фон Сидериан е абсолютно неприемлив за Империята, от която Балоний очаква да му напълни бюджета. Консулат, зависим от Сидериан, ще отнесе повече наказания от Империята, дори от настоящия консулат.

Димитриус се замисли. Процесите наистина вървяха в добра посока, но това не го успокояваше напълно, защото в доста лоша посока вървяха процесите в партията му. Тя се беше превърнала в един клобочеш от недоволство казан, застрашаващ всеки момент да избухне. Всички противници мълчаха засега, но това само отлагаше взрива. Реално съдбата му зависеше от това дали първо ще се взриви недоволството, или ще получи пост и пари, с които да плати на недоволните да се успокоят. Балоний знаеше това, и то беше една от причините да отлага обявяването на окончателното решение за консулата.

-Дали да не се обадим на консула? – попита патрицият в опит да намери допълнително успокоение.

-Да го направим, ако това ще ти помогне, - отговори Кокалий.

Старшият консул не беше в кабинета си. Намериха го на една поляна в планината, похапващ патешки пържоли, заедно с охраната си и съветничката по медийните въпроси. Включиха конферентен разговор.

-Какво става, Кокалий, успокоихте ли младия Димитриус?

-Всъщност той поиска да ви се обадим. Мисли, че няма да стигне времето и опозицията в партията му ще го свали, преди Балоний да обяви постове за нас.

-Балоний няма къде да избяга, но и в него има непредвидими моменти, и един от тях е скоростта на работа. Притиснал съм го доколкото мога, и знам че ще поддаде, но може да успее да спечели малко време, за ваша сметка.

-Точно това ме тревожи, - включи се в

разговора Димитриус – слабото ни представяне на изборите ме унищожи и имам нужда от нещо, което да замести липсващите сенатори.

-Не се справихте добре на изборите, наистина. Толкова усилия положихме, за да ви измъкнем от хватката на Сокологлу, а вие се провалихте пред собствените си избиратели.

-Вълната в полза на Балоний помете не само консула, но и нас, - каза Кокалий – Балоний просто ни изсмука. Всички гласуваха за него, от страх да не остане Сокологлу на власт.

-Така е. Но все пак, не се тревожете за партията на Димитриус. Все пак и опозицията му разбира, че той се бори за постове за тях. Ако им ги извоюва, те ще спечелят, а не само той. Затова мисля, че ще изчакат.

-Сокологлу има твърде много свои хора в моята партия, - каза Димитриус – Той може да се опита да ни извади от съюза с Балоний, за да свали Балоний. Ако стане така, хората му няма да чакат постове.

-Не съм убеден, че ефенди иска да спре

Балоний, - каза консултът – той направи доста, за да му помогне да се издигне. Мисля, че ефенди иска да остане известно време в опозиция, за да си изчисти имиджа, който е единственото слабо място в политическата му схема.

Това наистина беше така. Всичко в системата на Сокологлу работеше като швейцарски часовник, но авторитетът му в обществото беше отрицателна величина. Ако сега провалеше Балоний като използва за това интриги в партията на Димитриус, имиджът щеше допълнително да се срути. Чисто прагматично, Сокологлу имаше интерес от престой в опозиция поне за 1-2 години.

-Мисля че можете да поиграете малко с Балоний и да го притиснете, - добави консултът – изиграйте му „доброто и лошото ченге“. Ще се подразни, че точно на него му разигравате ченгеджийски номера, но може да сработи. Този номер всъщност винаги работи.

-Идеята ми харесва, - каза Кокалий – Ще говорим едно също нещо от противоположни позиции с Димитриус. Аз ще съм доброто ченге,

което ще говори за безусловна подкрепа и че не ни трябва постове. Димитриус ще говори колко по-добре е консулатът да има ясно политическо лице и как очевидното мнозинство в Сената е по-добро от неочевидното.

-Защо избрахте точно аз да съм „лошото ченге“, - сопна се младокът.

-Защото ако Кокалий стане „лошото ченге“ ще го възприемат сериозно и твърде опасно, - каза консултът...

-Значи трябва да приема, - пророни Димитриус.

-Може и да не приемаш – резултатът в крайна сметка ще е същият – ние правим това, за да ти помогнем като ускорим процесите, - обясни консултът.

-Значи изборът е мой, и той е че нямам избор...

-Понякога в политиката е така,- заключи Кокалий...

-Кокалий, силно разчитам на лоялността ви, след като влезете в консулата, - каза консултът -

Балоний има нужда от здрава ръка, която да го вкарва в правия път, когато се отнесе на някъде.

-Разбира се, консуле, толкова време работим заедно. Няма да изпуснем положението...

-От вас зависи, Кокалий. Ако нещата станат много рискови, може да се наложи да изгорим Балоний, преди да му е дошло времето. Нито аз, нито Сокологлу искаме да го гоним, преди да се е изчерпал напълно. Реално, нямаме готовност с нов говорител, който да опива тълпата.

-Ако го изгоните преждевременно, ще трябва да издигнете Македонеца или Сидериан, - ухили се Кокалий.

- На теб нещо ти е много шеговито, Кокалий...

-Разбира се, нали благодарение на вашата безизходица, ставам ценен за Вас и се връщам във властта през задния вход, без народът изобщо да ме иска...

-То народът май не иска никой от нас, но е важно какво искаме ние, - каза консултът и добави – ще се погрижим за Димитриус, ще го спасим в политиката. А ако го подготвиш добре, може той

да смени след време Балоний. В момента нали именно това правим – готвим наследника на Балоний...

Димитриус беше поласкан, че един ден може да стигне до поста на младши консул. Той не харесваше този тип политически интриги, и вътрешно в себе си вярваше, че ако стигне до властта „ще промени нещата“ и ще въведе ясна и открита политика. Но до тогава, неясната и подмолна политика беше неизбежна и нужна, именно за да даде път на истината и чистотата след време.

Кокалий затвори телефона и каза:

-Както виждаш, системата има по-големи планове за теб, и няма да позволи да се препънеш в интригите в партията ти.

-Но ако все пак ме свалят, - въпреки всичко неувереността я имаше още.

-Ще ти намерим друг начин за издигане. Ти си сенатор. Ще имаме хора в консулата. Ще ти направим нова партия, ще вземеш парче от старата, ако трябва. Имаш шанс, но не забравяй, че

едва ли си единственият кандидат за наследник на Балоний.

-Значи, сега работата ми е да се правя на „лошо ченге”...

-Да, аз ще се правя на „добро ченге”...

С това разговорът приключи, а Кокалий слезе във фоайето да се срещне с група възторжени привърженици, които настояваха да се бори да стане отново консул, защото би се справил много по-добре, отколкото този самохвалко Балоний. Трябваше да успокои феновете си, за да гласуват и в бъдеще за него...

3.Гръмни стражаря

Не бяха минали и няколко дни от изборите, и още не беше успял да се нарадва на успеха, и започнаха да се появят и първите гафове. Медиите – същите онези, които така добре беше използвал да се издигне, сега се обръщаха срещу него. Не

поради враждебност или поради някакво лично отношение, а просто защото сега той беше новият силен на деня, а преобладаващата част от бизнеса на медиите беше да се заяждат със силните на деня и на техен гръб да привличат популярност. Зрителите това искаха, и го получаваха. Дълго време и самият Балончо им го даваше. Но сега... Гафовеите започваха да се превръщат в национални скандали. Така вместо да мисли за основната си мисия – как да спаси държавата от лапането на консула и Сокологлу, та да има какво да лапат той и хората му, Балончо трябваше да се занимава с глупостите на Цветарий. Който беше уредил за сенатор някакъв неуспял кандидат за бандит, който се беше отдал на музикална кариера и пееше песни срещу стражарите. Това не само беше неприемливо за обществото, но беше абсурд и за собствената му партия, съставена предимно от бивши стражари.

-Откъде изрови този екземпляр Менти-яко, Цветарий? Станахме хит на жълтата преса... – строго каза Балончо на слияния си слуга. По

принцип в страната друга преса освен жълта нямаше, но някои вестникари бяха малко по-жълти от други, а имаше и някаква странна инверсия на възприятията, при която най-жълтите вестници минаваха за възпитана преса, а самоопределящите са като жълтури имаха далеч повече сериозни новини. В случая Балончо визираще точно тази по-сериозна в същността си преса, която се четеше далеч повече от официозите и създаваше голямо обществено мнение.

-Амийй, Гай Балоний, аз...

-Какво ти. Поверих ти партията, каза че няма да ме излагаш. Сега си нагласил за сенатор някакъв кресльо от ръб-жанра, който ревял да гърмим стражарите в главите.

-Ами той нали е млад човек, има образование, нали към младите искахме кампания да правим...

-И това ли измисли за младите – да трепем стражарите? И какво артистично име само – Менти-яко..

-Ами, Гай Балоний, те младите това търсят.

Другите неща дето са им интересни са още по-...

-Еее, не можа ли нещо друго да измислиш. Нещо по-хуманно, по-стойностно? Ние сега държавата ли ще оправяме или ще я правим още по-просташка? Някой спортист, някой шампион, някой млад учен не намери ли, та опря до ръбърите.

-Ами то всъщност там местният координатор ги нагласи кандидатите. Аз само ги прегледах и това момче по документи беше добро. Висше образование, умно... А аз не слушам ръб-музика та да го познавам...

-И сега какво излиза – местният координатор е сложил един простак-ръбър, за да печели гласовете на местната младеж, която също са предимно простаци. И никой нагоре до теб самия не е усетил нищо. Толкова стражари в тая партия и никой не хванал гафа, че избираме хулител на стражарите за сенатор.

-Съжалявам, Гай Балоний. Ще накажем координатора, а Вие накажете мен...

-Поне донесе ли гласове този ръбър?

-Не съм сигурен. Младите простаци май отново не са гласували...

Горчива усмивка се изписа на лицето на Балончо. Гласове не са получили, а сега седмици наред ще се обяснява защо вкарва неуспели бандити в Сената.

-Ти Цветарий ще ставаш началник на стражарите. Ти ще трябва да обясняваш на хората си за ръбъра. Само гледай „Гръмни стражаря“ да не стане хит в полицейските коли...

Балончо затвори телефона доста ядосан. Толкова труд, толкова негов личен интелект, толкова много качествени и честни хора беше намерил, а заради Цветарий, сега всички щяха да говорят само за този дегенерат. На всичкото отгоре, днес бяха поканили същия на интервю при сър Никълъс Бюрекофф – един от най-известните телевизионни водещи. Който в миналото уважаваше и дори работеше всеотдайно за Балончо, но напоследък си беше намерил други приятели. Сега щеше да си направи „гаргара“ с новия сенатор... Балончо набра номера на

ръбъра...

-Здрасти брато, много ти мерси, че ме направи сена... – някой сръга Менти-яко и той се спря за малко – Извинявки, Гай Бонбоний... – някой пак го сръга, - а, сори, Гай Балоний. Много мерси, че ме направи сенатор. Ако знаеш как ми скочи даунлоуда на парчетата...

-Ей хлапак, ще те пратя да копаеш тунела под връх Шапка. Оправи си езика, че ме излагаш, - скастри го Балончо.

-Сори, много сори, Гай Балоний, това е професионално изкривяване. Толкова време пея тия неща...

-Ти изобщо, ама изобщо да не съм те чул да говориш нещо някъде. Ще стоиш тих като риба, а в Сената си даваш картата на Цветарий и да не съм те видял изобщо там. И спираш да пееш...

- Да, Гай Балоний, ама пеенето – точно сега ми скочи даунлоуда...

- Никакво пеене на простотии вече. Ще пееш народна музика или патриотични песни. Ако чуя още някоя простотия, отиваш под връх Шапка...

-Еййй, ти си гений бе, Гай Балоний. Дордето ме наказваш такава идея ми роди. Патриотичен ръб. Никой не го е правил досега. Сега таман съм на славата, всички ме слушат, ще наложа нов стил... Ей гърми с пушкалото в чалмата, та да гепнеш свободата...

Балончо с ужас усети в какъв кич щяха да се превърнат патриотичните песни. Той всъщност каза това, за да отклони Менти-яко от самото пеене, защото не очакваше ръбърът да влезе в народната или патриотичната музика. А се получи ново извращение. Ядоса се, но се усети, че това все пак беше по-приемливо от „Гръмни стражаря“. Поне не беше срещу законността, която той искаше да налага, поне на думи. А точно такива думи рушаха другите думи и съсипваха всичко. По-добре да съсипе патриотичния епос, отколкото думите на Балончо пред тълпите.

-Днес си при сър Бюрекофф. Искам те облечен в костюм, културен и говори по-бавно, и повече мисли преди да говориш.

-Добре, батка...

-Трябва да ти измислим и обяснение за песните ти. Като те пита за „Гръмни стражаря“ ще кажеш, че това не е песен срещу стражаря, а срещу корумпираните стражари. Ще кажеш, че това е форма на протест на младите срещу рекетъорите по улиците и че уважаваш законите, и всъщност искаш с песните си да помогнеш да се спазват.

-Да, добре...

-И няма да говориш никакви простотии - каквото не си сигурен ще казваш, че партията има експерти по този въпрос, или че скоро ще излезем с официална позиция и не искаш да избързваш...

-Ааа, това го разбирам – знам аз да печелим време – това и у районното сме го правили...

Балончо усещаше, че скоро ще изпадне в истерия, и че колкото повече говори на Менти-яко толкова повече влошава положението. Затова реши да спре до тук.

-Точно така – отклоняваш въпроса и печелиш време. По-добре нищо да не кажем, отколкото някоя глупост...

-Да, бе разбрах, няма да говориме глупости,

разбрахме се...

Балоний затвори телефона и отново набра Цветарий. Трябваше да вземе някои мерки ограничаващи пораженията.

-Цветарий, на всички медии дето до сега им плащахме да ни излъчват, ще им плащаме вече и никога да не канят Менти-яко.

-Това до сега не сме го правили, Гай Балоний. За пръв път ще плащаме на някой, за да не прави нищо.

-Ами до там се докарахме Цветарий, че да даваме пари за нищо не правене. Друг път мислете, преди да пишете кандидатите. Че то вашата грешка е по-голяма от неговата. Вие го направихте сенатор.

-Да, Гай Балоний, още веднъж съжалявам...

-Стягай се за срещата с Комодора...

Студиото на сър Бюрекофф беше далеч по-впечатляващо от всички студиа по кабеларките, където беше ходил до сега Менти-яко. Професионална работа, яки камери, обучени

оператори, дизайн... Изобщо, личеше си пачката тук. Ама то това беше национална телевизия, а не като ония телевизии по прованса, излъчвани от някой апартамент. А и Бюрекофф беше класа – номер едно сред политическите телевизионери. Някои казваха, че е номер едно, защото е в най-гледаната телевизия, а други, че е номер едно като умения, и затова телевизията е най-гледана. Но тъй или иначе, резултатът беше, че Менти-яко скачаше във възможно най-дълбоката вода, без изобщо да си дава сметка за това. Весело му беше на него, че ще го дават по телевизията, и то при Бюрекофф. Но все пак имаше останал и малко здрав разум, и помнеше, и си повтаряше на ум – имаме експерти, ще имаме обща позиция, имаме експерти, ще имаме обща позиция...

Водещият започна в обичайния си стил:

- Уважаеми зрители, започва срещата ни с един изключително интересен гост. Може би най-интересният сенатор, който избрахме преди дни – това е ръбърът Йозеф Теодориус, по-известен в средите си като Менти-яко. В следващите 4 години

той ще бъде известен и като сенатор от управляващата партия. Здравейте г-н Теодориус, или може би да ви наричам с артистичното ви име...

-Здрасти, сър Бюрекофф, както искаш ме наричай, и така и така, все съм си така...

-Както виждате, уважаеми зрители, г-н Теодориус тръгва в истинския си стил, и затова ще го наричам с по-истинското му име – Менти-яко... И така Менти-яко, как се озовахте сред кандидатурите на Гай Балоний?

-Ами да ти кажа, виждаш ние сме млади хора, и не само млади, а и умни – имаме университети, и той човекът на Гай Бонбо... опа, човекът на Гай Балоний, като дойде у нашия град, и точно такива търсеше – млади и образовани, дето да ги вкара в политиката. И аз нали съм си пробивен – в моя бизнес тебе да си пробивен, та усетих, че има пач... опа, усетих че има перспектива за страната в тая работа, и се записах в партията.

-Казахте, че ви е подбирал пратеник на Гай Балоний, за Гай Цветарий ли говорите? Той ли ви

откри?

-Ами май той беше. Той дойде за малко де, запознахме се, две три приказки – видя че съм умен, той и той е умен и повече от две три приказки не му трябват, та видя че съм умен, видя че съм млад и ме покани. Даже ме попита мога ли да доведа и други.

-И вие...

-Ами доведох му. Има още петнайсетина като мен в нашия град в партията...

-Какви са тези ваши хора?

-Ами и те млади и умни. Преди заедно пробвахме в свободния бизнес, някои успяха и останаха там, а тия дето не успяхме чак толкова, отидохме в шоу бизнеса и пеем ръб.

-Какъв точно е този бизнес?

-Абе то не е коректно да говоря за чужд бизнес. То си има търговска тайна. А и аз не съм съвсем в големия бизнес. Леко съм в играта, казах ти... Най-успелите не пеят ръб, а на тях им пеят на уше...

-Е осветете ни поне малко, дайте нещо

интересно на зрителите...

-Ами най-общо бизнесът е за забавление на хората. Помагаме им да си говорят, да си говорят по-лесно, да им върви приказката, и другите неща. Даваме им туй-онуй, те си плащат, кеф им е, и на нас ни е кеф, и всички сме доволни...

-Да няма нещо незаконно в този бизнес? Говорите малко прикрито...

-Ооо, нищо незаконно няма. Говорили сме с прокурора у града и той каза, че няма незаконни неща. Даже хареса бизнеса и искаше и той да влезе. Ама нали на държавна служба горкия, и немал право. Та включихме сина му...

-Значи прокуратурата гарантира, че бизнесът е напълно законен, т.е. разни слухове, които вървят, че ръбърите се занимават с незаконни дейности, не се отнасят до вас...

-Абе браточка, какви незаконни дейности, то в тая държава всичко е закон... опа, в тая държава всички трябва да спазваме законите. Гледаш, че и властта помага, и даже ни пази бизнеса, та да можем да се развиваме. Че то и конкуренция има

много...

-Значи, уважаеми зрители, виждате задаваме директни и неудобни въпроси на Менти-яко, и той, за разлика от доста други политици, отговаря съвсем конкретно. Виждате, че няма нещо нередно около него, слуховете за криминален бизнес на ръбърското съсловие са силно преувеличени, виждате и, че Гай Балоний е вкарал ново поколение политици, които не бягат от трудните въпроси и гледат истината в очите. Кажете сега Менти-яко, защо са тия невъзпитани песни, тия грозни думи, това „Гръмни стражаря“...

-Няма да гърмим стражарите, споко. Това е шега, изкуство. Ние така пробуждаме гражданската съвест у младите...

-Гражданската съвест?

-Епа да, ние не пеем срещу добрите и почтени стражари, дето си вършат работата и ни пазят нас и бизнеса ни. Ние пеем срещу корупцията, която...

-Т.е. вашите песни са срещу корумпираните стражари, а не срещу стражарите по принцип...

-Да, ние сме срещу корупцията, която тормози

и гражданите, и нас, и клиентите ни, абе всички. „Гръмни стражаря“ е за пробуждане на младите срещу корумпираните стражари.

-Един вид, вие се борите срещу рушветите на катаджии, охранители, следователи пр.

-Да бе, за това се борим, че много големи станаха рушветите. Не може да ги плаща народът. Преди с 5 кинта се оправяш с катаджията, сега и с 50 не си сигурен ще се справиш ли. Много поскъпнаха нещата, а заплатите на хората все същите.

-Т.е. с песента си вие искате да се преборите за намаляване на корупцията, т.е. намаляване на рушветите.

-Да, то е ясно, че няма да ги изкореним напълно рушветите, но поне да ги намалим.

-Ако съм ви разбрал правилно, вие се борите с размера на рушвета, а не със самото му наличие...

-Е, борим се и с наличието, но съвсем то не може да се махне. Нали и тия хора трябва да ядат нещо. А то с техните заплати... Ако може, да махнем съвсем рушветите, ама ако не може – поне

да ги намалим...

-Доста интересен подход. Дали това е разбирането и на Гай Балоний? Той изглежда безкомпромисен срещу корупцията...

-Ами той Гай Бон..., опа, Гай Балоний затова е голям лидер, защото ни оставя да мислим свободно. И така ние му носим нови идеи. Ето това е нова идея, която доразвива неговите. Той иска да изкорени корупцията, но ако не успее, тогава не е ли по-добре това дете му казваме...

-Логично говорите...

-Ами логично е та, ти 5 лв. ли искаш да даваш на ченгето, или 50?

-Както виждате, уважаеми зрители, в новата водеща партия има доста сериозни иноватори, които развиват идеите на лидерите. Може би това е въвеждане на нов стил в политиката, един стил, при който политиката се прави от отдолу нагоре, а не както досега – само отгоре надолу. Виждате, че хората искат да помагат с идеи и с работа.

Сега, Менти-яко, кажете имате ли идеи за другите два сериозни въпроса – отвличанията на

хора и кражбите на имперските субсидии? – попита Бюрекофф.

Менти-яко малко се забави, защото не беше готов по този казус и не знаеше какво да каже. Почти беше решил да вкара „експертите“, както му беше казал Гай Балоний, и да избяга от въпроса, но мигом го осени истинският и толкова логичен отговор. Отговор, който знаеше всеки от неговия бизнес. Отговор, че има хора за едни неща, и хора за други:

-Е, ние сме на ниско, бе браточка. С тия неща шефовете ще се занимават. Гай Балоний, Гай Цветарий и тия дето ще правят консулата... Това е за едрите риби...

-В какъв смисъл ще се „занимават с тия въпроси“?

-Е аз ако се занимавам нали ще ме гръмнат. Трябва сила, власт, държава за тия неща. А и аз не ги разбирам съвсем и не мога да коментирам. Но партията има експерти и ще се справи.

-Партията има експерти, които ще поемат отвлеченията и имперските субсидии, така ли...

-Да, те ще движат тия неща. Гай Балоний ми каза, че за всичко имал експерти, и аз ако не разбирам нещо, да не се тревожа, и да уверя народа, че има кой да разбира. Ще ги свърши тия неща партията, и даже по-добре ще ги свърши от досегашните управници...

-Още една много интересна новина, уважаеми зрители, новината е, че новата управляваща партия има готовността да поеме пълната отговорност по казусите „отвлечения“ и „имперски субсидии“, и щяла да се справи по-добре от старата власт. Много важна и интересна информация, който получихме от гост, който в публичното пространство някои подценяват и иронизират...

И тъй като времето ни приключва, нещо заключителни думи да ни кажете, г-н Менти-яко...

-Искам да кажа на целия народ да вярва на мен, на Гай Балоний и на всички дето ще се трепем за него. Има много проблеми в тая държава, и партията готви общи позиции по тях. Аз знам някои неща, но не искам да избързвам. Нека

експертите поработят. Само ще ви кажа, че нещата няма да стават по-лошо от преди. По-добре работим от старите, и повече неща ще докараме – на мене, на шефовете, на всички. За всички ще има този път, няма да остане празно...

-Благодаря Ви г-н Менти-яко. Наистина, интересно попадение са някои от младите кадри на Гай Балоний. Новият консулат се очертава доста по-ефективен във всяко едно отношение. Нека се надяваме, че всичко това няма да остане само обещание. И най-важното, което разбрахме – никой няма да „гърми стражаря“...

Рекламите тръгнаха, а Менти-яко каза:

-Много яко предаване, браточка. Мерси че ме покани. Като ме поканиш пак ще дойда. Стана точно както Гай Балоний го искаше. Казах всичко дето ми каза да кажа, и точно както ми каза. Няма как да не е доволен...

-Със сигурност моите шефове ще са доволни от това предаване, а при теб ми се струва, че ти предстои интересна среща с Гай Балоний. Доколкото го познавам, ще имаш интересен

разговор скоро. Ще каним хора от вашата партия и в бъдеще, разбира се...

-Чао засега, браточка...

-Чао, Менти-яко...

4. За средната класа

Настроението на Балончо, разбира се беше лошо, след катастрофата с интервюто на Менти-яко. Сър Бюрекофф просто го направи за смях като изкара от устата му възможно най-големите глупости, които можеха да се изкарат, което пряко поразя имиджа на партията, и вдигна имиджа на предаването. В това сринато състояние на духа, предстоеше важната среща с Комодора и Македонца, на която да се разберат какво правят с консулата. Тъй като всички бяха в светлината на прожекторите, срещата не се организира лесно, но накрая се уреди в заведението на Боко Бейзбола – стар кръчмар, който в миналото осигуряваше терен

за срещи на рекетъорски и хазартни босове. Сега обаче за пръв път щеше да осигури терен на политици, и тъй като не бе имал опит с толкова „едри риби“, това го смущаваше. Но нямаше как да откаже на стария си приятел Гай Балоний. Затова, както и винаги бе успявал да го постигне, той осигури необходимото уединение, нито един журналист не висеше пред вратата и случайни клиенти не се появяваха. Осигури е нелоши мезета – по поръчка на самия Балончо.

Цветарий вече беше дошъл. Бяха се разбрали с другите всички да са по не повече от двама, за да не стане прекалено стълпотворение и да не може да се договори нищо. Кокалий щеше да дойде с Димитриус, а Македонеца с най-близкия си съюзник – патрицията Хабаджий. Бейзбола, следвайки стария си опит, се беше погрижил за прикритие и на транспорта на гостите. За да не заподозре никой нищо, те щяха да бъдат докарани със стари похабени коли. На Кокалий беше пратен един „Трубант“ за него и ортака му, и един „Мусквич“ за охраната. За Македонеца трябваха

два „Мусквича“ за охраната, че беше по-застрашен. Самият Балончо дойде с група от три „Трубанта“. Разбира се, някой можеше да си зададе въпроса какво правят на едно място осем подобни автомобили. Но беше по-вероятно да си помисли, че е организирана сбирка на фенклуба на авто-мазохистите, а не и да допусне, че се решава съдбата на държавата. Щеше да липсва обяснение обаче защо около тези таралясници щъкат едри и добре въоръжени мъже с тъмни костюми, но Бейзбола не можеше да направи съвсем всичко идеално...

Първи дойдоха Кокалий и Димитриус. Припряността и нетърпението на Димитриус бяха заразили всичко в тази коалиция и затова всичко ставаше бързо и в най-кратките срокове. Кокалий понякога се задъхваше.

-Добре дошли, Гай Кокалий, патриции Димитриус, - посрещна ги Балончо...

-Ако Гай Балоний предложите в Сената някоя идея да пестим от скъпи коли, и да ги заменим с евтини, да знаете че вече сме против. Съсипахте ни

с тия „Трубанти“. А момчетата се очукаха в „Мусквича“...

-Е, извинете ни, Гай Кокалий. И на нас не ни беше удобно, но трябва дискретност...

-Тази дискретност ще ви струва още една агенция за нас от консулата...

-О, разбира се, Гай Кокалий, ще ви направим и нова агенция ако трябва – например такава занимаваща се с колите над 20 години, - отговори усмихнат до уши Балончо.

-Нещо ти е много смешно на теб, - каза Кокалий – но ти си спортист и си як, а аз съм обикновен човек.

-Много повече от обикновен, - включи се Цветарий.

Междувременно се чу шумът от кортежа на Македонеца. След минути и той се появи на вратата.

-Добре дошли, Дон Сандано, - обърна се по име към него Балончо – надявам се, че не ви е натоварило много пътуването.

-Е, едно е служебния „Марцедез“, а друго е

„Трубантът“. Надявам се скоро до си пътуваме пак със служебните коли, - отговори Македонецата.

-Заповядайте всички около масата, - покани ги Бейзбола.

Масата беше достойна за достойнството на хората около нея. Бейзбола никога не се излагаше и винаги осигуряваше хубаво готвено на гостите си и качествени питиета. Днес беше опекал свински ребърца – любимото ястие на Гай Балоний. Една огромна тройна порция стоеше на мястото му, докато на другите порциите бяха единични. Не че имаше някакво пренебрежение – просто Балончо обичаше големите порции. А ребърца имаше в излишък, така че ако някой поискаше още...

След като седнаха край масата, Балончо премести чинията си пред Цветарий и му каза:

-Очисти месото от кокалите, моля те, - освен за важни държавни дела, Цветарий служеше и за по-тривиални задачи като тази да подготвя храната за дъвкане на шефа си, за да не се цапа той.

-Да, шефе, - пое познатата си задача слугата.

При другите гости подобно разделение на

труда нямаше, та всеки взе да се омазва сам.

-И така, приятели, събрали сме се да обсъдим новия консулат. Няма какво да протакаме и да губим време...

-Да, няма какво да протакаме, - включи се припряният Димитриус...

-Нещо много бързаш Димитриус, - каза ухилено Сандано – да не те е подпряла опозицията в партията.

Македонецата знаеше, че темата е много болна, не само поради слабия резултат на „Синеухите“, но и заради факта, че много от техните избиратели бяха дошли в неговата партия. Той реално успя да им изсмуче част от потенциала, в отговор на политиката на Кокалий, който отрязва доста сини активисти от кандидатури.

-Вътрешните ни въпроси не са ваш проблем, дон Сандано – отговори сърдито Димитриус – ще се справя, и на следващите избори ще си взема обратно избирателите, които ми отмъкнахте. Но и без тях, сме много по-силни от Вас.

-Всъщност, леко по-силни сте от нас, двамата

заедно с Гай Кокалий, но се чудя дали тази сила не е всъщност само на Гай Кокалий, - влезе в подмятанията и Хабаджий. Той беше бивш съюзник на Кокалий, който го изостави, за да се съюзи със Сандано.

-Ние сме едно цяло, - отговори Кокалий – и мисля че сме се събрали, за да обсъждаме управлението, а не да се заяждаме помежду си.

Тази забележка беше много навременна, защото Балончо щеше с голямо удоволствие да остави потенциалните се съюзници да се изпокарат за глупости, за да извлече максимума за себе си.

-Да, нека да говорим за страната, - усети се и Македонец – и така, Гай Балоний, каква оферта имате за нас?

Започваше моментът на истината за бъдещия консул...

-Ами, приятели, мисля че трябва да разсъждаваме дългосрочно и устойчиво, а не да гледаме само текущите облаги. Според мен един наш съюз, в който ние съставяме самостоятелен

консулат, а вие ни подкрепяте в Сената, без да рискувате да оберете някой политически негатив, е най-доброто решение.

-Консулат на малцинството? – попита Димитриус, почти уплашен че няма да получи тъй нужните за оцеляването му постове и пари – това е много нестабилно, Гай Балоний. Исторически такива консулати са нетрайни.

-Нима се съмнявате, че ще ме подкрепяте в бъдеще? – попита лукаво Балончо.

-О, не разбира се, ще ви подкрепяме, но все пак е нестабилно, - каза без особена логика Димитриус.

Кокалий усети, че младият му приятел влиза в клопка,и се включи:

-Всъщност Димитриус се опитва да ви каже, че ако нямаме нищо в консулата, ще ни бъде по-трудно да мотивираме хората си да ви подкрепят, Гай Балоний. Нашата лична подкрепа, нашите два гласа, винаги ще са за вас и за справедливата ви кауза. Но трябва още гласове, а сенаторите ни искат нещо по-конкретно...

-Да не намеквате, че трябва да направя своеобразна политическа покупка на сенаторите Ви, Кокалий?

-О, не разбира се, но сенаторите ни имат своите права на дял в консулата, също както и вашите сенатори. Няма как да им обясним друго.

-В този пункт и аз съм съгласен с Гай Кокалий – справедливо е всекиму според сенаторите, - включи се и Македонец.

Балончо знаеше, че няма как да мине без да даде нищо, но все пак започна от самостоятелен консулат, за да намали даденото до максимум. Макар да се съмняваше, че ще успее да изиграе партньорите си.

-Но приятели, то до сега консулатът беше едно триъгълно чудовище, което всички намразиха. Ако направим същото, след три месеца всичко, което натрупа като негатив чудовището, хората ще го прехвърлят върху нас. Трябва малко по-голяма принципност.

-Разбира се, Гай Балоний, трябва принципност – точно затова обявихме пред тълпата, че ще ви

подкрепим безусловно, - каза Македонецът – Но извън това, което ще направим публично, та да не приличаме на триъгълното чудовище, ние си имаме право на нашия дял. Ще е логично да ни компенсирате с нещо по-невидимо, но реално като власт.

-Значи ще правим ново триъгълно чудовище, което просто няма да се вижда, - каза емоционално, без особена надежда да разчуства някого Балончо.

-Е, няма да е чудовище, защото всички ние сме много по-честни и почитени от предишните – обясни Кокалий.

-Да, тази разлика е съвсем доказана и очевидна, - съгласи се Македонецът.

Възможните съюзници на Балончо очевидно се съюзиха по въпроса, че трябва да получат нещо. Той можеше да опита да ги настрои един срещу друг, или да направи съюз само с единия. Но ситуацията не беше подходяща за такива рискове. Македонецът сам по себе си беше много рискован субект, а и не владееше напълно хората си.

Можеше самият той да бъде предаден, с което да прехвърли предателството и към консулата. Кокалий беше твърд със своите сенатори, и те стигаха за мнозинство. Но много крехко мнозинство. А гласовете зад Димитриус не бяха толкова стабилни, а съществуваше и риска самият той да загуби поста си, с което партията му да излезе от „Синеухите“ и от подкрепата за консулата. Реално шансът за него да оцелее беше в пряка функция от властта, която му отпуснеше Балончо, т.е. идеята за ограничаване тук беше противоположна на интереса на самия Балончо. Всъщност, по един или друг начин, до подялба на властта, щеше да се стигне. Затова Балончо направи единствения логичен завои, който да запази честта му, и да осъществи прехода към предварително ясни компромис:

-Всъщност, ние не отричаме правото ви на участие в консулата, - каза Балончо – Имах в предвид само видимото участие, което е добре да е по-малко.

-Точно това и ние мислехме, - каза Кокалий.

-Значи остава само да уточним детайлите, - каза Балончо.

-Всъщност остава само да уточните на кой какво – както винаги се е уточнявало на тази маса, - включи се с гръмък смях кръчмарят.

Балончо не се изненада, защото знаеше за този му навик, но другите се стреснаха. Трябваше да им обясни за дълбоката народна мъдрост, натрупана от Бейзбола. Не беше сигурен дали възприеха точно обяснението.

-След като стигнахме до тази същинска част, нека да предложа схема, която да отговаря и на предизборните ни обещания, - каза Балончо и отхапа част от месцето, добре почистено от Цветарий, - Ние сме обещали, че ще намаляваме администрацията и бюрокрацията. Вие също сте го обещали. Така че мисля, че е добре първо да решим кои звена ще се премахнат, и после да разпределяме останалите. Мисля, че е добре, освен две-три министерства, да премахнем и повечко държавни агенции. Предполагам по въпроса няма да имаме спорове...

Всъщност нямаше как да няма спорове, защото след като се разбраха, че сред министерствата ако го има, ще бъде символично участието на партньорите, то за тях оставаха само агенциите. И това съкращаване на администрацията реално значеше не че тя наистина ще се съкрати, а че функциите на агенциите ще минат директно към съответните министерства, на които са били подчинени, или на самия консул. Т.е. колкото повече агенции се съкратяха, толкова повече власт оставаше в консулата, т.е. в Балончо. И по-малко в частта, която щеше да се дели после. На стар политически питон като Кокалий това не можеше да му мине:

-Съгласен съм да съкратим администрацията, както сме обещали, но мисля че пред народа ще е неубедително да го правим предимно в агенциите, които не се приемат като нещо толкова важно. Ще ни изкарат, че хвърляме „прах в очите“. Предлагам друг подход – освен няколко закрити министерства, други също да се закрият, като функциите им се прехвърлят в агенции. Така

народът ще вижда повече съкратени министри, а няма да гледа колко са агенциите.

-Прав е Кокалий, - очаквано каза Сандано.

Политическите преговори вървяха в цялата си красота, и ако не бяха ребърцата и хубавото винце, можеше вместо преговори да бъдат една обикновена кавга. Но Бейзбола затова беше професионалист, защото правеше така, че преговорите да са преговори, а не кавги.

Балончо естествено не можеше да приеме толкова директно да го „прецакат“ и затова след кратка мисъл предложи компромис:

-Може би най-добре е да поотрежем и от министерствата, и от агенциите, като ги окрупним. Ще имаме по-малко министри и председатели на агенции, и народът ще е щастлив. А ние ще си разпределим местата вътре на ниво заместници и дирекции.

Идеята като че ли уреждаше всички, освен тия дето бяха гласували на изборите за намаление на администрацията, защото тя май щеше да остане

същата, но просто по друг начин именувана. Но тъй като времето да имат мнение на тия дето гласуват свършваше с изборите, в случая решението беше изгодно за всички.

-Ние приемаме – каза Кокалии.

-И ние – потвърди Македонецата.

Балончо се усмихна доволен и отхапа ново месце. След като отпи и дълбока глътка от виното, продължи натам:

-Сега, как ще делим агенциите. Предлагам да е пропорционално на сенаторите ни.

-Това не е съвсем справедливо, защото вие ще имате непропорционално повече сред министерствата. Трябва да ни компенсирате с повече в агенциите. – възрази Димитриус, за когото бройките чиновници в разпореждане бяха най-болезнената тема.

-Да добавя и, че при коалиции е нормално малките партньори да получат леко повече власт, отколкото е делът им в сенаторите. Това е обичайна практика, с цел да компенсира общото надмощие на големия партньор. Има го като

практика и в Империята. – каза Хабаджий, който беше известен с познаването на имперските правила.

Наистина това беше така. В империята поголемите членки имаха по-малък брой имперски сенатори на глава от населението, в сравнение с по-малките. Общият им брой беше повече, но не и на глава население. Така донякъде се балансираше численото превъзходство.

-Тази практика в последните години много се изроди и народът няма да я хареса, - възропта Балончо, очевидно намеквайки за прекомерната власт, която беше получил ефенди Сокологлу – напълно непропорционална на сенаторите му.

-Не може заради Сокологлу да страдаме ние, - възрази Хабаджий – Имперската практика е добра и изпитана, и мисля че трябва да я следваме...

Точно по тази точка можеше да се стигне до тупик, но Кокалий с дългогодишния си опит, намери решение:

-През моя консулат аз имах вътрешнопартийни проблеми и подобни спорове

за разпределяне на власт. И ги реших не като отрязах едни, за да дам на други, а като увеличих общото количество за раздаване. Така за всички имаше.

Кокалий визираще решението си от преди години да разцепи средните и ниските нива на властта на под-нива, което му даде възможността да назначи огромен брой нови чиновници, както и създаде много нови постове за началници, където да нагласи по-важните си активисти. Това беше стандартен модел на решаване на проблеми, но тъй като и след него няколко консулата все тази схема ползваха, то бройката чиновници в държавата вече достигаше застрашителни размери. То и затова основен успешен лозунг на изборите беше съкращаването на администрацията. Но се оказа, че едно е да обещаваш, а друго е да го реализираш в толкова тежки коалиционни преговори. А и в интерес на истината, държавата още не беше съвсем изчерпана във възможността да изхрани нови чиновници. Не че и трябваша. То и сега един от

десет и трябваше. Но можеше да ги изхрани.

Разбира се, тази идея първично не се харесваше на никой от тук присъстващите. Някак усещаха, че ще повторят правеното от тези преди тях и точно това, което отричаха. Но у всички тях съществуваше осъзнаването на висшия приоритет – те бяха длъжни да се преборят за този нов консулат, който щеше да бъде истински и напълно различен от предходния, щеше да сложи край на всички пороци и да даде едно ново начало на страната. Страната започваше от този консулат, историята започваше от тях. Нямаха право да правят компромиси с този висш обществен приоритет. Затова мълчаливото съгласие на всички беше да си затворят очите пред този дребен компромис със собствените им обещания. И никой не възропта...

-Мисля, че опитът на Гай Кокалий, е много полезен – каза Балончо – Това трябва да е подходът. Ще увеличим обема, за да има за всички. Ще го направим отново на средно и ниско ниво, така че народът да не си мисли, че

раздуваме администрацията. Той ще вижда, че всъщност я съкращаваме...

-Трябва и да прехвърлим част от властта от високите към ниските нива, за да разберат тия дето ще ги назначаваме, че получават реален пост, - каза Димитриус.

-Да, така средните нива ще станат по-важни, но и без това при окрупняването, високите нива ще се претоварят от работа, и няма да могат да се справят. – съгласи се Балончо.

-Властта на средните нива ще реши и проблема със заместник-министрите, които също обещахме да намалим, - каза Цветарий, който отдъхваше след като бе почистил всички кокали. След министрите, тълпата гледа заместниците и бордовете на фирми. Ако там са малко също, нищо друго не гледа.

-Така е, - съгласи се Хабаджии.

-Значи стигнахме до нашето коалиционно решение. Най-накратко, то може да се опише като победа за „средната класа“ във властта. Ще разпределяме постове на средно ниво, които

никой не гледа, ще съкращаваме и окрупняваме тези на високо ниво, които всички гледат, и реално ще раздаваме на активистите си по-невидими, но все така важни позиции. Мисля че добре стана...

-Всъщност, много добре стана, защото опитът ми сочи, че активистите обикновено обичат да са невидими, защото така са по-свободни да се отдадат на работата си. – каза Кокалий

Тъй като очевидно нямаше възражения, а нощта беше понапреднала, Балончо предложи да приключват:

-Така, след като се разбрахме по принципните въпроси, остава само да разпределим конкретните хора на конкретните места. Предлагам това да стане в следващите дни, след като Гай Цветарий предложи обща схема, която всички заедно да одобрим. В схемата вие ще имате леко по-високо участие като бройка от дела на сенаторите ви, но нашата обща бройка няма да е по-малка, защото ще увеличим общата бройка. Мисля, че всички познаваме организационния талант на Цветарий, и можем да му гласуваме доверие да състави

черновата.

-Ние сме за.- каза Кокалии.

-И ние. – потвърди македонецата.

-Ами тогава – всички по лимузините. – ехидно каза Балончо.

Така въпросът за властта за пореден път беше решен по единствения доказан и взаимноизгоден на всички начин. Най-доволен от всички беше Димитриус. Не че щеше да получи най-много. Но получи гаранции, че няма да го режат в най-болезнено нужния му ресурс. Шансът да се задържи в партията си се увеличаваше... Доволен остана и Балончо, който напълно забрави гафа с Менти-яко...

5.Блаженство

След всяка „дупка“ следва възход. Неумолимият кръговрат на живота. Така и след няколко дни на неприятности и всевъзможни дребнотемия, дойдоха и хубавите неща за

Балончо. Засега не искаше да мисли от къде ще дойдат следващите неприятности. Просто бе доволен.

Първо се реши проблемът с Менти-яко. Намериха изход чрез една стара управленска техника, наречена „местене“. По някакво странно стечение на логиката, като преместиш един проблем от едно място на друго, той преставаше да съществува. Тази схема я беше ползвал един от великите учители на Балончо – някогашният супер консул Гай Теодорий Живака, който се бе задържал на върха цели 35 години. Та той от време на време констатираше пред народа, че „некои отговорни патриции не следват както требе повелите на партията и не работят добре за народа“. След което следваше разместване на постове, като въпросните патриции в общия случай не губеха власт, а само сменяха един вид власт с друга. Тази въртележка обаче по някакъв мистичен начин очистваше цялата власт и народът приемаше промяната като добра и правилна. Въпреки, че обективният факт, беше че

проваленият отговорен патриций А отиваше на позиция Б, патриций Б, отиваше на В, а В отиваше на А... Навсякъде пак провалени патриции, но всичко като цяло променено и перспективно. Та тази магическа схема сега се приложи и с Ментияко, по идея на Цветарий. Решиха да го оттеглят от Сената и да го насочат в консулата – в направлението за работа с младежта. Логически погледнато, не ставаше ясно с какво един брутален и груб ръбър, който не става за Сената, ще се окаже полезен за младежта. Но в механиката на властта, тази промяна просто решаваше проблема. И Балончо беше доволен от това решение. Донякъде упрекуваше себе си, защо самият той не си беше спомнил този урок на великия Живака. Но в крайна сметка, беше доволен че Цветарий се досети, с което успя да поправи грешката си...

На второ място, Сенатът започна работата си без проблеми и обструкции от страна на опозицията. Фаворитката му за председател беше избрана с внушително мнозинство, в което се включиха дори хората на Сокологлу. Никой не

повдигна съмнителните въпроси от миналото и, от които Балончо малко се страхуваше. Може пък истерията около Менти-яко да изигра и положителна роля като отклони вниманието от далеч по-сериозните грехове на хора, издигани на далеч по-важни позиции. Така първите назначения на новата власт минаха гладко, новите властици вместо да бъдат разследвани, получиха почести, и изобщо схемата, че ако си дребен бандит, те наказват, а ако си едър те награждават, сработи перфектно. Освен председателката, и още няколко по-дребни от нея риби, но далеч по-едри от Менти-яко, получиха новите си постове, без никой да обели и една дума за съмнителните моменти в биографията им. Ами то, в крайна сметка, нали важно беше какви ги приказваме на тълпата, а не какви сме ги вършили. В това отношение и опозицията се държа достойно и честно – не повдигна нито един проблемен въпрос, говори спокойно и национално-отговорно, и изобщо – демонстрира така необходимия конструктивизъм във властта. Подобно поведение заслужаваше

адмирации и отплата със същото и от управляващите. Нямаше защо много да закача техните греховници, след като те не закачаха неговите. Как добре сработваше симбиозата и изгодата от взаимната лоялност... Идилията топлеше сърцето на Балончо...

Спокойствието се разпростираше и в конструирането на самия консулат. Македонец и Кокалий не създаваха никакви проблеми, като коректно използваха дадения им шанс да изглеждат като опозиция, докато техни „експерти“, само и единствено в „лично“ качество, щяха да получат постове из средните етажи. Приказките им пред тълпите бяха повече от спокойни и неагресивни, което означаваше едно единствено нещо – коректни. Кокалий си позволи няколко порезки, но не твърде резки, слова – само и единствено, за да капитализира по-добре изгодата от опозиционността си. Но не мина никакви граници на благоприличие. Схемата с бутафорната опозиция уреждаше партньорите, защото не ги ангажираше с реалната отговорност за властта,

като същевременно те получаваха власт. Така сделката се оформи в схемата подкрепа в Сената срещу поемане и на тяхната публична отговорност от партията на Балончо. Него това също го уреждаше, защото ставайки консул, той и без това щеше да носи основната отговорност, и още малко отгоре нямаше да му тежи. Но в замяна, мнозинството ставаше стабилно, а консулатът – непоклатим. Непоклатим, разбира се, в рамките на местните реалности, в които нямаше нищо непоклатимо и всичко можеше да се промени за часове.

В подкрепата за консулата се включи с публично демонстрирана безкористност дори фон Сидериан. Властта щеше да е повече от стабилна с толкова голямо мнозинство, а присъствието на Сидериан нямаше да ядоса Империята, защото на нея щяха да и подхвърлят обективния факт, че мнозинство и без него има. Т.е. няма зависимост от него. Разбира се, реално имаше, защото както Македонецата и Кокалий балансираха Сидериан, така и той балансираше тях, така и те се

балансираха помежду си. Ролята на Сидериан не беше по-малка от тази на другите двама, ако и по пропагандни и външнополитически причини, да изглеждаше по-малка. При него обаче вместо постове за „експерти“ щеше да се наложи да получи повече отстъпки по някои законопроекти.

Така и този най-важен въпрос от текущите дни – схемата на консулата, се оказа с прекрасно решение и без никакви подводни камъни...

Мед капеше на сърцето на Балончо в такъв момент. Можеше да се отпусне и да помечтае. Всъщност новите проблеми вече бяха на път към него. След като уреди външните партньори, сега трябваше да погледне вътре в партията си – където вреше и кипеше от интриги и съперничества кой какво да получи. Но този въпрос все още не беше стигнал до него, нито пък някаква собствена предвидливост му го подсказваше, и той се наслаждаваше блажено на спокойната политика. Малко странно беше в толкова изпаднала страна политиката да е толкова спокойна и блажена. Но в тази страна почти всичко беше странно... Сега беше

мигът на мечтите...

А мечтите на Балончо – те бяха с размах...

Щеше да направи наистина някои дребни компромиси. Щеше да даде пост на този-онзи, щеше да си затвори очите пред някоя и друга комисиона, щеше да прости на предходните управници. Но всичко това си струваше в името на голямата цел. В името на голямата промяна, която щеше да донесе, и която вярваше че е определен да донесе.

Тази страна щеше да има пътища. Добри, широки, равни, хубави пътища. Щеше да дострои Великата Магистрала, започната още от Живака, но успял да я докара само до половината. Щеше да построи и северната магистрала – отново една мечта на Живака, но само начената. Щеше да има магистрали от Изток на Запад и от Север на Юг. Цялата страна в магистрали. Между двете най-отдалечени точки на страната щеше да се пътува бързо и удобно, а не както сега – цяло околосветско пътешествие, което е най-разумно да направиш с луноход, или поне с нещо по-високо

проходимо...

Но не само пътища. Щеше да оправи железницата и да пусне високоскоростни влакове. Щеше да разшири дори метрото на столицата до близкия велик град Парник. Нищо, че никъде по света нямаше нужда между градове железницата да е подземна. Тук щеше да е метро и да е велико. А защо не метро и до всички други сателитни на столицата градове. Да видят хората тунели...

Промените извън градовете обаче щяха да са бледа сянка на промените вътре в градовете. Какви проекти имаше за столицата. Едни огромни дву и три етажни магистрали. Обширни места за паркиране. Безплатен градски транспорт. А дори и първия небостъргач...

Фараонските мечти обаче бяха само заради неговата суета, както и заради суетата на всеки друг държавник, желаш да остане величествено в историята. Балончо съзнаваше това, и затова имаше и други мечти – насочени към самия човек.

Страната щеше да стане богата. Много богата. Доходите на хората да се вдигнат и първо да се

изравнят с тези в Империята, а после – да станат и по-високи. И това щеше да го осигури Балончо – като дар от консулата. Нямаше да трябва народът да работи повече и по-качествено, или пък да бъде по-предприемчив. То това за този народ беше почти неизпълнимо поне в следващите 2-3 века. Но с такъв велик лидер, нещата щяха да се подредят заради лидера, а не заради народа. Щяха да вземат субсидиите от Империята, щяха да привлекат частни инвестиции, щяха да превърнат страната в икономически Рай, който да концентрира огромна част от глобалните парични потоци, и да направи хората богати и щастливи. Балончо щеше с пари и заплати да компенсира страданията на хората, след толкова години управление на некадърници и корумпирани.

Но то не е достатъчно да си богат, за да си щастлив. Трябваше да има и ред, и спокойствие. Това беше най-болната тема за Балончо, защото в миналото бе бил стражар, а и защото бе достоен ученик на великия Живака, при който страната бе една от най-спокойните в света. Трябваше да има

спокойствие, и Балончо вече виждаше как ще стане. Ще сложи стражар на всеки ъгъл, всяко мръдване, всяка стъпка на всеки щеше да се следи. И глоби и безмилостни наказания за нарушителите, от които щеше да се плаща на стражарите. То и в момента в държавата стражарите бяха 3-4 пъти повече от средното за Империята, но Балончо беше убеден, че те не са достатъчни. Колкото повече стражари, толкова по-добре. Една държава, в която всички са стражари, макар и не всички униформени, беше идеалът на Балончо. Една държава, в която хората са дори доброволни стражари, следят се едни други и се донасят на властта, така щото никой никога и по никакъв повод да не може да наруши закона. Ех, колко хубаво е да си стражар, и да мислиш като такъв. Това беше и нещото, което Балончно можеше най-бързо да направи. Затова мислеше да го възложи на Цветарий – най-верния му слуга. А и доколкото страната беше в икономическа криза, и много хора нямаха работа, кандидати за стражари щеше да има. Ред идваше, ред... И топлеше

сърцето на Балончо.

Разбира се, всяко такова увеличаване на стражарите, а също и новите пътища и подземни железници, струваха пари. Но Балончо нямаше да позволи сметката да платят данъкоплатците. Щеше да издои Империята, както и да вземе парите на мафиотите и изедниците.

Империята беше съставена от херувими, които само чакаха някой да поиска пари, и като го видят, че е добричък и честен, веднага щяха да му дадат. Те бяха наказали стария консулат, защото го виждаха, че не е добър и честен, но Балончо... Него щяха да наградят. Щяха... Нищо че то и другите нови членки на Империята, и те не можеха да си получат обещаното от Империята, ако и да не бяха толкова безчестни като стария консул и Сокологлу.

Имперските чиновници от много години бяха въвели толкова строги и непробиваеми правила, че никой не можеше да вземе нищо от тях, без те да благоволят да му го дадат. Това беше част от корупцията на самата Империя, в която размахът на злоупотребите беше много по-голям от този в

държавата на Балончо, но която по някакво странно стечение на пропагандата, я изкарваха едва ли не абсолютно честна и безкомпромисна. Всъщност истинската истина беше, че не само тази държава, а и другите нови членки, не вземаха много от Империята, защото още не бяха усвоили добре корупционните схеми и не можеха толкова ефективно да дават на кой колкото трябва. Нещо, което старите членки бяха усвоили от десетилетия. И които дори използваха новите членки като боксови круши, с които да отклоняват общественото напрежение и недоволство към корупцията на Империята, на която се гневяха и собствените им граждани.

Но Балончо щеше да успее. Щеше да вземе парите на Империята и да направи народа си богат. Щеше да го направи, независимо, че размерът на парите беше такъв, че и всички да се вземат, щяха да са трохи в сравнение дори с мизерната настояща баница на народа. Но нали пропагандата беше за големите пари на Империята, и всеки вярваше в тях. Тази вяра

заразяваше дори лидерите, и дори големите лидери. Ех какви пари идваха...

Парите на империята бяха една голяма измама за народа. Те бяха пари, поделени между имперските и местните чиновници, и някаква безкрайно малка част отиваше за народа. Но като пропагандна конструкция и илюзия, в която да вярваш, бяха нещо неповторимо... Ех какви пари идваха...

А какви пари щеше да вземе от мафията... Милиарди, милиарди, милиарди се крадяха. Скрити данъци, мита, акцизи. Източени чрез държавни поръчки. Комисиони, бордове, рушвети... Всичко това щеше да се спре от Балончо, с изключение на дребните малки отклонения, които трябваше да се направят, в името на новия консулат. Но всичко друго, абсолютно всичко щеше да се спре и парите да отидат за народа. Каква манна небесна имаше в мафията...

Тя мафията и тя беше една голяма илюзия. Не че я нямаше, но то на света нямаше случай именно тя да е станала източник на сериозни пари за

народа. Не че нямаше пари. Но мафията винаги беше няколко „дължини“ преди всеки възможен управник, ако ще и най-големият диктатор да беше. Мафията, всъщност не е коректно да се ползва този термин, това беше по-скоро някакъв вид сива икономика, която в основата си не е незаконна, но например не плаща данъци, та „мафията“ имаше армии от адвокати и счетоводители, които намираха дупките в законите, още докато те се подготвяха в Сената. И едва излязъл новият закон, целящ да спре поредните измами, той вече беше „схрускан“ и бяха готови новите схеми за измами. Така законът се превръщаше единствено в популистко послание, което да гали душата на тълпата, че нещо се прави. И това беше по целия свят така и то беше родило две велики мисли на древния мислител Тацит. Едната беше, че „колкото е по-корумпирана държавата, толкова по-многобройни са законите“. А другата, че в „пропадащата държава има най-много закони“. Но разбира се, Тацит не можеше да бъде сравняван по

интелектуална тежест с Балончо, и великите идеи на Балончо бяха велики, именно защото бяха в обратна посока. Едни яки закони щеше да измисли, едни яки чиновници да ги прилагат, едни стражари до всеки чиновник... И така – край с „мафията“, а парите и за народа.

Всъщност, цялата история около парите на „мафията“ беше една уникална шега с народа. Защото мафията, притисната от конкуренцията вътре себе си, реално вече беше върнала повечето пари на народа. Не доброволно, а просто защото такива бяха правилата на играта. Никой мафиот не можеше да избяга от конкуренцията. Като имаше възможност да се заобиколи законът, правеха го много нарушители, и един друг се избутваха от пазара. В тази пропаднала държава и мафиотите имаха причини да са недоволни от нея, защото нямаше кой да налага закона на „другите“, и да спира съперниците. Държавата не спазваше основния си дълг към мафията – да помага на едни, и да е безкомпромисна към други, та едните да имат предимство. Не че не опитваше. Но

администрацията беше толкова пропаднала – именно за да не пречи на мафията, че не можеше да опази и самата мафия от другата мафия. Изобщо – пълна мафиотизация. Тя естествено намаляваше печалбите. Като всички вкараха нещо по-евтино и без данъци и мита, просто ползваха това като конкурентно предимство, за да продават по-евтино. Те не прибираха печалбата за себе си, а я намаляваха, за да останат на пазара, за който драпаха и други вече готови с контрабандна стока. Т.е. неплатените данъци реално водеха до по-ниски цени за народа. Някои зли езици дори твърдяха, че всъщност в държавата законен бизнес няма, защото има толкова много контрабанда, че нейните по-ниски цени правят невъзможен законният бизнес. Т.е. нивата на печалба са сведени до минимум, дори с предимството на контрабандата, и ако и данъци трябва да платиш, си фалирал. Та по неизбежната ирония на конкуренцията, голяма част от покварата в търговията се превръщаше в по-ниски цени за народа и реално въпросните „откраднати“

милиарди бяха само виртуална величина, която не съществуваше никъде.

Балончо обаче, а също и новата звезда на хоризонта – дон Сандано, много обичаха да говорят за контрабандата и за това какви милиарди изтичали от там. И се бяха закатали да спрат „течовите“ и да попълнят бюджета. Но пропускаха да съобщят на възторжената тълпа, че това попълване ще е за нейна сметка, защото ако искаха да съберат тези пари, те пак от народа трябваше да ги вземат – като вдигнат цените. Разбира се, никой не споменаваха този дребен детайл. Всички виждаха само едни фантастични милиарди, висящи във въздуха и чакащи някой да ги вземе и раздаде на народа. И народът, нали и той далеч по-умен от Тацит, та и си избираше тези обещатели. А мафиотите само стояха отстрани, гледаха, и плащаха все по-добре на счетоводителите, за да им съхранят парите. Плащането обикновено си струваше...

Но тъй или иначе, мечтите на Балончо никой не можеше да му отнеме. И той витаеше във

въздуха и мечтаеше какви големи велики неща ще построи с парите на „мафията“. Виждаше едни мафиоти в затвора, които дори и от там продължават да изкарват пари, които Балончо да отнема със стражари и пред камерите на телевизиите. Виждаше една безкрайна борба с врагове, след всяка победа, над които следваше огромна плячка, която той триумфално да занесе като римски цезар в столицата си, и да хвърля монети на бедните. Ех, какво величие, какво величие... Какво величие в новия консулат...

Къщата на Балончо беше в едно от сателитните селища на столицата. Там той се наслаждаваше на чистия въздух, вдигаше тежести, помпаше мускули и тичаше редовно. Но на сърцето му беше болно от мръсотията в столицата, и в другите големи градове. И се беше зарекъл, че и това ще оправи. Балончо обичаше чистата природа, ако и да си падаше по тежките джипове, които най-много мърсяха. Той щеше да почисти страната от прахта, пушеците и боклука по улиците. Трябваше си това, и имаше план – отново

за сметка на имперските субсидии. Щеше да построи заводи за отпадъци, регионални депа, пречиствателни станции, щеше да почисти коритата на реките, щеше да вдигне всяка хартийка от улицата. Щеше да е слуга на народа, който не беше виновен за абсолютно нищо от замърсяването, а само беше негова жертва. И за всичко щеше да плати Империята, която имаше бездънна торба с пари, чакащи да очистят цапането на цяла една нация. Щеше да светне столицата. И Балончо щеше да го направи, така че никой от столичани да не си мръдне и пръста за това. С магическа пръчка и с имперски пари. Беше го обещавал, беше го гарантирал, и народът за това беше гласувал. А като си гласувал за нещо, значи си си свършил работата за това то да се случи...

Решението на проблемите беше в Балончо, и той осъзнаваше това. Затова и обещаваше, обещаваше, обещаваше – даваше всичко на тълпата, и вярваше че е негов дълг да го изпълни. Вярваше, че великата му мисия е да оправи всичко

що беше разсипано и да изгради един нов свят, основан на най-добрите му помисли. Не си ли струваше, заради тези мечти, да си затвори очите пред някои дребни изключения, нужни за да изхрани съюзниците си. Струваше си. Нали за народа го правеше... Струваше си...

Телефонът иззвъня. Беше Цветарий:

-Гай Балоний, имаме проблем. Дон Божидарий и патриций Рашидий се скараха за министерството на изкуствата. Никой не ще да отстъпва...

Започна се. Свърши се часът на мечтите.

6.Новобранци

Божидарий и Рашидий наистина бяха проблем, но не много голям. Най-малкото, защото Балончо го беше предвидил. А и поради една друга причина – един проблем е толкова голям, колкото големи са парите около него. А за

министерството на изкуствата парите по принцип бяха малко, с намерения за допълнително намаление. При положение, че основният проблем на страната беше престъпността, беше логично да се насочат повече пари към стражарите. Като бивш стражар, Балончо идеално разбираше тази логика. И беше решил, че като вземе властта, ще пренасочи средства от много други сектори към стражарите. Така с оглед на очертаващото се орязване на културата в полза на полицията, споровете в сектора придобиваха по-малка тежест. Прагматично разбирайки това, Балончо реши да се заеме с този въпрос, след като реши един далеч по-важен, който винаги и във всяка държава беше и щеше да консумира огромен ресурс – военните...

Той набра номера на Старшия консул, защото една от областите с най-директна негова власт беше именно отбраната.

-Здравейте, Гай Балоний, в скоро време ще споделяме тежестите на властта...

-Здравейте, Гай Първанаки, - обърна се учтиво Балончо – трябва да обсъдим министерството на

отбраната.

-Доста странен избор сте направил за министър, Балоний – ще станете за смях, ще ядосате генералите, и ще провалите напълно отбраната...

Балончо се подразни от това подмятане, което в едно изречение казваше всички неприятности, които щеше да му донесе планираният за министър на отбраната патриций Никълъс. Наистина, в очите на много хора подобна номинация щеше да предизвика смях, защото въпросният патриций дори не беше ходил на военна служба. Генералите със сигурност щяха да са бесни, защото от години политиците им спускаха всевъзможни субекти за министри, сред които повечето нищо не разбираха от военни дела. Сега обаче чашата щеше да прелее с кандидат, който дори не е държал пушка. А третата забележка – тя не беше съвсем на място...

-Отбраната и сега е напълно провалена, не без помощта на поддържания от вас стар консулат, - отвърна на провокацията Балончо и продължи –

Министерството на отбраната от години не е правело нищо по отбраната на страната, а се занимава само с бизнес.

-Ако трябва да сме честни, политиката по отбраната на последния консулат не се различава от политиката в последните 20 години. Тази политика е призната от Империята и ни приеха в структурите и. – каза Първанаки.

-Ако не е Империята, сами не можем да се опазим дори от най-слабия си съсед, - каза Балончо. – Това трябва да се промени.

-Да, прав сте. Добре е да можем да се пазим поне от най-слабия, - съгласи се консултът – Но ме съмнява да го постигнем под ръководството на Никълъс.

Отново непочтено подмятане, което целеше да стовари цялата отговорност само върху министъра, при положение че неговата власт беше ограничена от възможността на Старшия консул да му назначава генералите. Това беше номер, който всички в държавата прилагаха спрямо всеки консулат, превръщайки министъра на отбраната в

боксова круша, без той реално да беше отговорен по всички въпроси.

-Никълъс е млад и способен човек, със силен характер, - защити избора си Балончо – има и много голям опит в контактите с Империята...

-Но не е ходил войник. Такъв никога няма да бъде приет от армията, ако ще и Александър Македонски да е като пълководец...

Това беше съвсем вярно, съзнаваха го и двамата, защото бяха ходили войници. В армията от десетилетия се беше установила паралелна неформална командна структура, базирана на прослуженото време. Нерядко се случваше хора от ниските неофицерски чинове да имат повече реална власт от офицерите и дори от генералите. В армията нещата официално ставаха по командния ред и по написаните в устава правила. Но реално се случваха по съвсем ненаписани и несъществуващи никъде извън обективната практика правила. Човек без практика не само нямаше да бъде приет, но и самият той нямаше да разбере тази паралелна неформална структура,

която ще движи нещата в посока различна от тази на официалната йерархия. В последните години не един министър се беше опарил, и това беше и една от причините някои министри да се откажат напълно от това да се занимават с отбрана, отдавайки се предимно на работа с документи и търговски сделки. Всъщност в последно време работата по отбраната на страната беше това – чиновнически труд и сделки.

-Ако ще запазвате стария режим на работа, можете да сложите който си искате за министър, защото той реално няма да се занимава с отбрана, - продължи консулт – но ако искате да можем да се пазим поне от най-слабия си съсед, трябва човек, който ще прави нещо по отбраната.

Съвсем прав беше, но схемата на консулата вече притискаше Балончо:

-Не мога да намеря на Никълъс никакъв друг пост, - каза той – Трябваше да го сложа външен министър, но там се наложи да сложа друг. Като закрием и министерството по имперските въпроси, нямам място за него.

-Да, разбрах, че имате проблеми с Империята с назначението на имперски консул и това ви накара да дадете на доня Желиния външното министерство. Не можете ли да жертвате нея. С Никълъс жертвата е двойна, защото едновременно съсипвате отбраната и изпускате ценен кадър за Външно.

-И моята партия не е еднолична, ако и да изглежда обратното. Имам да храня много гърла. Не мога лесно да отрежа водещи лица, дори това да е по-разумно.

-Значи отбраната остава по старому – сделки и документооборот. И ще имаме първия новобранец, който ще си кара службата като министър.- заключи Първанаки...

-Ще направя всичко възможно, за да не е така, Гай Първанаки, знаете че аз също нося генералско звание.

-Каквото и да направите, аз ще трябва да споделя иронията на медиите с това, че назначаваме новобранец за министър. Затова ми дължите някаква компенсация.

Балончо знаеше, че до там ще се стигне. Схемата на властта беше такава, че между Старшия консул и министъра на отбраната винаги имаше съперничество за власт над армията. И сега Старшият консул щеше да поиска подкрепа от Младшия консул за своя интерес. Балончо знаеше това и беше готов:

-Разбира се, Гай Първанаки, мисля че и за отбраната ще е по-добре да направим някои промени. Можем да прехвърлим повече власт на вашите генерали, за сметка на министъра, а също и да засилим военните шпиони, работещи за Вас.

-Съгласен съм с Вас, Гай Балоний, генералите ми са по-добре подготвени военно от вашия министър. Няма да оспорвате назначенията им и да ми предлагате свои хора, и ще им дадете повече военна власт, както и сделките за военна техника. За Никълъс остават сделките с имоти, документооборота и кореспонденцията с Империята.

Сделките за военната техника не бяха в първоначалните планове на Балончо:

-Да, добре е генералите да движат нещата, но сделките за военна техника са големички и е добре да има повече обществен контрол, за да не стават злоупотреби...

-Не се съмнявайте в генералите ми, Гай Балоний, добре съм ги подбрал. Няма да направят нищо, скрито от мен. – успокои го консулт.

-Но все пак, общественият контрол... - опита още веднъж Балончо.

-Моята длъжност също е изборна и публична. И тя може да осъществява качествен обществен контрол... - каза Старшият.

Явно нямаше да може да опази това парче от „баницата“, а най-малко искаше Първанаки до Сокологлу и отиващия си консул, сред враговете си. Нямаше как – още един компромис с държавните сделки, в името на доброто на нацията.

-Да, Гай Първанаки, ако поемете личен ангажимент за контрол над генералитета, дори ще ми спестите много усилия, които мога да насоча на другаде...

-Разбира се, Гай Балоний – ще ви помагам, така както помагах на консулата и досега...

Така и този разговор приключи сравнително уравновесено – чрез един изключително качествен компромис, в полза на националния интерес. Армията оставаше в разпореждане на Старшия консул, както беше и досега, а странната номинация за министър щеше да има представителни функции, и доколкото може – ако е останало нещо, да изкара нещо от имотите...

Доволен, че е решил големия проблем, Балончо се зае и с малкия – новобранците в изкуствата. Обади се на Гай Божидарий. Още преди време беше решил, че ще жертва него в полза на Рашидий, но сега трябваше да му го представи по подходящ начин. Изборът между двамата беше предопределен както от личността на Божидарий, така и от политическата конюнктура. Божидарий беше предал предишната си партия, а Балончо знаеше, че бивши предатели няма. Който веднъж го е направил, може да повтори, ако му стане изгодно. Това един

стражарски ум добре знаеше. И колкото и да беше маловажно министерството на изкуствата, все пак беше по-добре и в него да няма предатели. Всъщност, в краен случай „неизбежните предатели“ се слагаха точно в такива министерства без реална власт. Но случаят не беше толкова краен. Божидарий нямаше къде да ходи, ако точно сега напусне Балончо, и нямаше голям избор. Така че защо да му дава министерство в ръцете, което можеше да се превърне в опасно средство след време, когато получи избор. По-добре без него.

Политическата конюнктура - от своя страна, също беше в полза на Рашидий, защото издигането му би подкопало поне малко позициите на ефенди Сокологлу. Двамата бяха от един етнос и наличието на власт у някаква алтернатива на Сокологлу можеше да придърпа част от поддръжниците на до голяма степен етническата му партия.

-Гай Божидарий, чух да някакви недоразумения с патриций Рашидий, - започна директно Балончо, - мислех че сте приятели.

Публично наистина двамата бяха приятели, и поддържаха тази версия и в момента, просто защото беше изгодна и на двамата. Може би заразата на алчността за власт вече беше ерозирала част от приятелството, защото ако не беше така, и двамата щяха да се откажат от поста, за да запазят приятеля си. Но публичната версия беше доста силна и Балончо заложи на нея за омекотяване на решението си.

-Ами ние сме приятели в живота, такива и ще останем, имаме само някои разминавания за културната политика...

-Казваш, че спорът ви е чисто професионален – за това накъде да вървят изкуствата, а не е личен...

-Да, Гай Балоний, това е един полезен спор, от който се надяваме да изведем най-доброто решение.

-Според мен най-доброто решение е да работите заедно за културата, - демагогски каза Балончо.

-Да, ние при всички положения щяхме да

работим заедно, просто спорехме за детайлите на посоката...

-Виж, Божидарий, посоката на културната политика в момента не е толкова важна за държавата, за да се превръща самата култура в елемент на политическата интрига. С Рашидий спорите за съвсем дребен въпрос, а публично може да създадете голяма интрига. Искам да избегна това...

-Да, разбирам Гай Балоний, това означава, че просто трябва да вземете решение по-бързо, каквото и да е то.

-Аз не съм такъв специалист в културата като вас двамата, така че за мен вашите приоритети са еднакви. Реално ще вземам решението по мотиви извън културата.

-Ще решавате съдбата на културата по мотиви извън културата? – попита с изненада Божидарий.

-Да, какво странно има в това, - отговори без изненада Балончо, не разбирайки какво нередно имаше да вземаш решения без да разбираш, ако не разбираш нещо.

-Бих могъл да ви срещна с експерти по изкуствата, с които да се консултирате, за да изведете по-доброто решение,- предложи Божидарий.

Рашидий можеше да предложи същото, можеха дори двамата заедно да му предложат някакъв културен съвет, в който да протече борба за надмощие между лобитата им. Доколкото в битките между лобита нямаше гаранция за по-качествен избор, в сравнение с вземането на решение без компетентност, това беше излишно. Всъщност, и Божидарий, и Рашидий, трябваше да са собствените му доверени съветници, които безкористно да му дават правилните идеи в тази област, спрямо която той като бивш стражар, беше много далеч. Но примамката на властта в момента беше направила и двамата небезпристрастни. Балончо реши да „отреже“ предложението:

-Не, Божидарий, няма нужда да усложняваме нещата. Още повече, че културата не само е малък сегмент, но ще подлежи и на намаление, - с този аргумент Балончо се опита да намали апетитността

на хапката.

Това изненада не съвсем приятно кандидата за министър:

-Но Гай Балоний, с Рашидий по този въпрос едва ли бихме имали разногласия. Културата до момента беше изключително слабо финансирана. Има нужда дори от обратното, а не от намаления...

-Но намаленията са неизбежни, Божидарий. Не само от културата, а и от повечето други области, извън борбата с престъпността. Това е най-големият ни проблем и натам ще насочим ресурсите.

-Вие, Гай Балоний, без да се обиждате, но не прилагате ли странната идея „да вземем от културата, и да дадем на стражарите“?

-Какво е странното в тази идея?

Божидарий усети, че беше допуснал грешка, от която няма измъкване. Можеше само леко да замаже гафа:

-Ами, Гай Балоний, експертите смятат, че проблемът в борбата с престъпността не е количествен, а качествен. Имаме достатъчно

стражари, но трябват реформи в организацията им и начина на работа. Може дори да се направят иконо...

-Ти по стражарите не си експерт, Божидарий, - прекъсна го Балончо – по този въпрос аз съм експертът, и знам какво трябва.

-Да, Гай Балоний, - капитулира Божидарий – стражарите са много по-важен елемент от държавата, отколкото всички ние предполагахме.

-Виждам, че разбираш, Божидарий. И така, след като културата ще трябва да прави жертви, в името на сигурността, мисля че няма голяма зона за преговори между твоите приоритети, и тези на Рашидий. И двамата ще правите едно и също.

-Но все пак, Гай Балоний, моите приоритети са малко по-ориентирани към печалбата. Аз ще насърча повече археологията, а Рашидий ще раздаде на скулптурите и художниците. Едното може да ни докара туристи и доста пари, а другото си е чист разход с неясна възвращаемост...

Този аргумент съществуваше от години, и всеки министър на изкуствата обещаваше да

докара много туристи, но всичко свършваше само с обещанията. Защото в самото министерство винаги се намираха далеч по-важни приоритети, свързани с усвояването на готовите пари, а не с докарването на нови. Балончо парира аргумента с поредната демагогия:

-Ех, Божидарий, ние не разглеждаме изкуството като бизнес и като средство за изкарване на пари. Инвестираме в него, заради чистотата му, и заради издигането на общата духовност на обществото. Не мога да вземам решения на база на възможната печалба. Трябва да мисля за висшите ценности...

Божидарий нямаше какво да каже на подобен високо морален аргумент. Това позволи на Балончо да довърши тезата си:

-Виж, приятелю, има важни аргументи в полза на Рашидий. Знаеш че трябва да подронваме влиянието на Сокологлу. Ако ти си министър, с твоите националистически действия, по-скоро ще подпомогнеш ефенди, колкото и малко да е министерството на изкуствата. Рашидий ще го

подрони по-добре...

-Това е сериозен аргумент, но не е ли по-приложим към друго министерство? Някое от тези, които контролираше Сокологлу и раздаваше пари на хората си?

-Да, и там ще направим такива стъпки, но Рашидий е емблема и е важен...

-Разбирам, - предаде се Божидарий... но му стигна енергията да поиска утешителна награда, - Разбирам, нека бъде Рашидий, а аз ще се радвам да му помогна откъм комисията по изкуствата в Сената.

-Да, ще бъдете добър екип, - гарантира поста му на шеф на комисията Балончо – вярвам, че културата има нужда от много добрата ви съвместна работа.

-Да, Гай Балоний...

С това още един дразнещ проблем пред консулата отпадна. Балончо знаеше, че целият му консулат щеше да бъде изпълнен с такива проблеми и проблемчета, защото партията му беше цялата съставена от кариеристи и

службогонци. Беше ги приел, защото му трябваша като безплатна работна сила преди изборите. Сега трябваше да им плати. Но компромисът си струваше, в името на голямата, чиста и безкористна цел...

7.Консул

И така, консулатът беше факт. Гласуването в Сената беше минало и републиката имаше нов младши консул – Гай Борий Балоний, доскорошен градски управител на столицата, преди това първи сред стражарите и един от най-добрите ученици на великия Живака. Сега лимузината го караше от сградата на Сената към консулството, където символично да му предадат властта. Разстоянието не беше голямо, но имаше задръстване, а той беше наредил да не се ползват „сините буркани“ и да не се минава с предимство. Трябваше да покаже на народа, че е един от него, и това

налагаше да изтърпи на собствен гръб резултата от собственото си управление в областта на трафика в града. Може би в бъдеще нямаше да е толкова великодушен със „синия буркан“, защото важните държавни дела щяха да налагат да ползва привилегиите, които пазеха управниците от следствията на собствените им упражнения с властта. Но сега можеше да е човек от народа, и да помисли, и особено да се наслади на допълнителните успехи, които постигна в последните дни преди гласуването.

Много добре се развиха събитията – до голяма степен без негова намеса, и те му помогнаха да изпита верността и позицията на „Синеухите“. Тестът беше супер успешен и беше потвърдил надеждата му, че тази коалиция ще е куче, което много ще лае, но никога няма да хапе, а ще е верен и сигурен съюзник.

Всичко започна с една несъгласувана акция на „Синеухите“ в Сената, които прокараха решение хора, работили като шпиони някога си за Живака, да нямат право на висши постове. „Синеухите“

държаха част от избирателите си като внушаваха, че борбата с шпионите на Живака е много важна, и от нея зависи цялото бъдеще на страната, както и, че те единствени се борят с въпросните „шпиони“. Внушението беше ефективно, защото действително доста хора стояха при тях и гласуваха на избори точно по тази причина. Всъщност тези действия съдържаха доста противоречия вътре в себе си, най-малкото, защото отричайки Живака, „Синеухите“ реално точно неговите методи ползваха. Някога – във времето на великия си многогодишен мандат, и той ползваше същата схема, за да държи в подчинение народа. Неговият размах, разбира се, беше доста по-голям, защото той непрекъснато внушаваше опасност от страна на шпиони на Презокеанската Империя на бледоликите, които бяха виновни за почти всички проблеми на държавата, и борбата с които, оправдаваше почти всички политики на Живака. Както размахът, така и успехът на Живака бяха по-големи, доколкото той успяваше така да спечели сърцата на милиони, докато сега имитирайки го,

„Синеухите” държаха не повече от няколко хиляди опиянени сърца.

Тези сърца обаче явно бяха важни за тях, и затова като част от пропагандата, че се борят с въпросните врагове, те прокараха поредно бутафорно решение, от което нямаше да има никаква полза, извън поредната доза опияняващ еликсир за гласоподавателите им. Това решение в началото изненада неприятно Балончо, защото самият той много уважаваше Живака, и изобщо не приемаше, че шпионите му са лоши хора. Реално такива бяха едни от най-ценните кадри на самия Балончо, и той много разчиташе на тях. И от години никак не обичаше спекулациите, че шпионите били виновни за всички проблеми на държавата. Извън изненадата обаче, решението създаде и чисто организационен проблем, защото заради него Гай Божидарий не можеше да получи обещания пост в Сената. Той също беше бивш шпионин на Живака, и макар от онова време да бяха минали повече от 20 години, сега се оказа „отрязан” от обещания пост. Това наложи спешни

мерки от страна на Балончо, който реши да компенсира Божидарий чрез министерски пост в самия консулат. За целта измисли напълно синекурната длъжност на „министър на моабета с емигрантите“ и обяви, че на него ще назначи Гай Божидарий.

Медиите реагираха остро на събитието, защото то беше в пълно противоречие с обещанието за съкращаване на администрацията. Един от символите на това съкращаване беше отричането на синекурните постове и премахването на друг синекурен пост – който предишния консул поддържаше – „министър на моабета с Империята“. Тази промяна се бе приела добре, но сега с новия пост ефектът от нея се зануляваше и тълпите се чудеха на все по-намаляващите разлики между стария и новия консулат. Разбира се, Балончо беше готов и на тази поредна жертва на принципи, в името на Голямата цел.

По-големият проблем, извън критиките на медиите, обаче се оказа позицията на „Синеухите“

които скочиха гневно на номинацията и обявиха, че ден след като са спасили Сената от шпионите, въпросните шпиони започнали да стават министри. Една супер атрактивна теза за въпросните избиратели, в името на които се правеше всичко. Димитриус беше неудържим пред журналистите като казваше, че няма да подкрепи целия консулат, и предложи дори незаконни процедури за избора му – от типа на гласуване на всеки министър по отделно. Той добре знаеше, че това е непозволено, но за пред жадната синя тълпа, тезата беше ефективна.

В отговор тези изпълнения, Божидарий се ядоса на атаките срещу него и отвърна доста остро. Той обяви самите „Синеухи“ за демагози, защото и в техните редици имало шпиони, но те си траели за тях, а спекулирали само с него. И заплаши, че ще извади поне три имена. Балончо знаеше, че ако се стигне до там, имената ще са съвсем истински, защото относителният дял на шпионите във всички партии беше сравнително еднакъв, и „Синеухите“ също не бяха съвсем чисти. Те бяха основните,

които ползваха послания срещу шпионите, защото имаха такъв електорат. Но шпиони и на тях не им липсваха, а просто заради въпросните избиратели, трябваше да ги крият по-добре...

Балончо малко се смути от случващото се, защото не искаше да изгуби подкрепата на „Синеухите“. Консулатът беше сигурен с гласовете на Македонецата и фон Сидериан. Но ако отпаднаше един от съюзниците, щеше да се повиши цената на другите. А и пред Империята, „Синеухите“ имаха по-добра позиция от другите двама, и бяха полезни. Смущението на Балончо беше, защото цялата история се разигра не заради него, а именно заради самоволните акции на „Синеухите“. Те захванаха напълно неуместната тема с шпионите, а после те бяха недоволни. Не разбираха ли, че и той има собствена партия, и трябва да балансира между крилата и, и не може да го прави, ако те всяваха раздори в нея.

Така, донякъде ядосан, и той също влезе в кавгата като защити Божидарий като изключителен професионалист, почтен човек и приятел, който

винаги е бил до него. Заяви, че нямало да го предаде, дори „Синеухите“ да се оттеглят. Реално, поставен в забъркана от друг каша, Балончо се озова в позиция без избор, освен да играе твърдо с един от съюзниците си. Тази твърдост се оказа тест за това доколко въпросният съюзник изобщо може да избяга.

След тази серия от остри реплики, съюзът изглеждаше пред разпад, а „Синеухите“ – пред минаване в опозиция. Но...

Но реалната игра си каза думата. „Синеухите“ нямаше къде да бягат, защото властта им трябваше бързо. Особено на най-запаления от всички Димитриус, който изправен пред нови вътрешни избори в партията си, имаше нужда от постове и пари, с които да плати за поддръжката си. Позицията му вече беше толкова разклатена, че не беше ясно изобщо спасяема ли е. Но надеждата за спасение със сигурност минаваше през неявно участие в консулата, и бързо получаване на квоти от постове и пари за активистите на партията му.

Така след няколко дни на надуване на

„гайдата“ по медиите, Димитриус свика съвета на партията си и той, „след много обсъждания и трудни компромиси“ все пак реши да подкрепи консулата. Димитриус направи необходимите уточнения, че всичко било „в името на държавата“, „за да се защити народът“ и „за да се смени корумпирания стар консулат“. Посочи и, че цялата отговорност за Божидарий легала върху Балончо, и те нямали нищо общо. Така политическият завой – доста остър, беше направен, и „Синеухите“ се озоваха в ситуацията на привидно най-несигурния, но реално – единствения изпитан с реален тест, съюзник. Сервилното отношение до момента на другите двама съюзници не даваше възможност за тест.

Разигралата се схема стопли сърцето на Балончо. Той успя да спечели това „раздаване“, което изобщо не беше планирал да се случва, и му го стовариха дребните интереси на други. Но основният спечелил беше той – видя се реалната стойност на „Синеухите“, и ограничената им възможност да играят собствени игри. Така в деня

преди гласуването на консулата, Балончо вече имаше двама притворни стандартни съюзници и един шумен, но сигурен. Това беше по-добро начало от трима притворни стандартни. Балончо се изкушаваше да мисли дали не може да използва ситуацията, за да поотреже някой и друг пост на „Синеухите”...

Лимузината все пак стигна до сградата на консулата, и размишленията му бяха прекъснати от телохранителя, отворил вратата...

На главния вход го чакаше бившият вече младши консул Гай Бъдишеф. Той беше изкарал пълен мандат и това му позволяваше да приема властта си като успешна, въпреки катастрофалния изборен резултат, с който я загуби. Сега му предстояха трудни времена в партията, но вероятно щеше да оцелее поне в нея и да бъде основният лидер на опозицията. Т.е. щяха да продължат да се виждат честичко.

Бъдишеф го покани в просторно фоайе, което водеше до Голямата зала за официални церемонии. Сградата на консулата беше

величествена и могъща, изградена още от великия Живака и непроменена в основната си конструкция от никой след него. Тя внушаваше силата на властта и понякога дори потискаше, особено по-слабите духом. Това всъщност беше и целта и.

Голямата зала беше пълна с народ. Бяха дошли и новите и старите министри, журналистите бяха десетки, а не липсваха разбира се, и всевъзможни фигури от всички партии и от държавната администрация, които се надяваха да бъдат забелязани от новия консул. Едни от тях искаха да запазят постове си, а други - да им ги отнемат, за да ги заемат те. Кой кого, щеше да се разбере в предстоящите месеци на административни интриги, които Балончо се надяваше да остави на Цветарий и министрите.

С влизането на двамата консули глъчката се засили. Засвяткаха светкавици, прожекторите заслепиха всички, за да осигурят добра среда за камерите. Журналистите се надпреварваха с въпроси, повечето от които неизбежно оставаха неотговорени. Накрая се добраха до

импровизираната трибуна. Бъдишеф трябваше да говори първи:

-Уважаеми приятели, уважаеми консул Балоний, добре дошли в сградата на новите си отговорности, - началото беше стандартно – Тази сграда е голяма и красива, и тя внушава силата, която получава консултът от народа, за да управлява в името на народа. Последните трима консули бяхме по-успешни от предходните, защото управлявахме за целия мандат, който ни беше отреден. Пожелавам ви, - каза демагогски с тънка усмивка Бъдишеф – Пожелавам ви, и вие да повторите този успех. Пожелавам ви също, успехът да се разпростре и върху народа ни, така както ние го разпростряхме. В последните три мандата, народът ни ставаше все по-богат, и по-щастлив. Заплатите нараснаха многократно, заедно с пенсиите и помощите за бедни. Приеха ни в Империята, а името ни е все по-уважавано по света.

Уважаеми приятели, факт е, че народът не беше достатъчно доволен от нас, и поради тази

причина поиска промяна. Факт е, че може би допуснахме някои не големи, но възприемани като доста големи, грешки. Това ни струва властта. Но обективният факт е, че не бяхме по-лоши от тези преди нас, и честно казано – беше ни трудно да се справяме по-добре. Когато предният консулат е бил по-успешен от по-предния, очакванията към новия консулат са по-големи. Надявам се да се справите, и нещо много важно ще ви кажа – надявам се да го направите като постигнете реални, макар и по-незабележими успехи, вместо да създадете само илюзия за успех чрез нещо, което не струва нищо. Незабележимостта на успехите ни подрони нашата власт. Но тези успехи ни позволяват да си тръгнем с чиста съвест, нещо което не би било възможно, ако се бяхме отдали на изграждане само на красиви външно илюзии.

Уважаеми, консул Балоний, в тази страна има натрупано голямо напрежение и недоволство. Ние сме виновни за това, защото не разяснихме добре на хората всички добри неща, които направихме за тях, и не доказахме достатъчно добре колко

искрени бяхме, докато работехме за страната. Това напрежение носи в себе си изкушението да се подадете на популистки действия, чрез които да демонстрирате различност от нас и да „накажете“ виновниците за проблемите. Такова изкушение имаше и при нас, както има и при всеки новоизбран консулат. Но и ние, както и тези преди нас, както – надявам се, и Вие, Гай Балоний, не се подадохме на измамливата емоция, и не се впуснахме в показни политически преследвания. Всички много добре разбираме, че едно е получилият се може би недобър публичен образ, а друго е обективната реалност. И разбирахме, че наказанието за недобрия публичен образ на предшественика, не е справедливост, защото не наказва реално прегрешение, а само хвърля изкупителни жертви на общественото мнение.

Страната ни вече има цивилизована политика. Неин неразделен елемент е отказът от реваншизъм и от мъст спрямо предшественика. Отдавна са минали времената, когато мъстта беше задължителна, защото масите искаха „кръв“, за да

се успокоят. Ние сме цивилизовани хора, съдим според фактите, правим го – както навсякъде в Империята, чрез институции, и не се занимаваме със средновековни публични изпълнения. Надявам се, и съм убеден, че и вие Гай Балоний, принадлежите към това ново политическо мислене, и ще продължите развитието ни в духа на най-добрата цивилизованост.

Още веднъж, Ви казвам, Добре Дошъл, и на добър час...

Ръкоплясканията бяха умерени, може би заради прекалената шаблонност на изказването, а може би и заради факта, че е безсмислено да ръкопляскаш на стария консул, когато идва нов. Това може дори да ти навреди, ако новият те види да поздравяваш така стария. Ръкопляска се винаги на новия. Дали това правило още важеше, щеше да се види след минути – когато минеше също шаблонното изказване на Балончо.

Последната част от речта на Бъдишеф казваше най-важното, което донякъде дразнеше всеки нов консул, но по-скоро беше в негова полза, защото

му отваряше вратата за предстоящите обяснения за това, че нямаше да изпълни част от обещанията си. Ставаше дума за обещанията, които всеки нов кандидат даваше преди избори, че ще разгони корупцията, и ще накаже безмилостно всички мошеници и крадци, които ограбват народа. В ролята на грабителите винаги бяха текущите управляващи. Историческият опит обаче сочеше, че независимо от многократната смяна на управляващите, след ерата на Живака, до сега нито един от тях не беше изобличен и реално наказан. Винаги това обещание оставаше неизпълнено, и винаги причината беше една и съща – утвърдената традиция да не се докосва предният управляващ. Не толкова защото не се бяха появили управляващи, искащи да накажат някого, а заради инстинкта за самосъхранение на всеки управляващ. Който осъзнаваше, че тази традиция беше най-важния елемент на текущия политически модел. Тя даваше гаранции за сигурност и на текущо управляващите, които можеха да правят каквото си искат, без страх, че някога ще им бъде

потърсена сметка. Ако някой посмееше да разбута тази традиция, той щеше да унищожи най-сериозната гаранция за самия себе си. И тъй като за всеки управник беше по-важно какво той може да получи в мандата си, а не какво не е трябвало да получава предишния, то традицията „не пипай предния“ беше станала неотменим елемент на властта – по-важен дори от Конституцията и законите. Балончо знаеше, че не трябва, и няма да промени този основен фундамент на държавата.

Горчив беше опитът от преди политическото узряване и извеждането на тази традиция. Някога – в тъмните времена още от преди Живака, политиците бяха по-глупави и не се усещаха, че генерално играят в един отбор. Тогава често при смяна на властта, предходни министри и дори консули отиваха в затвора – в повечето случаи заслужено. Новите управници – неупоени още от сладостите на властта, подхождаха принципно, и вярвайки че ще бъдат оценени ако служат на народа, наистина провеждаха разследвания и въздаваха някакво възмездие. След това, доста от

тях, сами по себе си затъваха в греховете на властта, и при следващата смяна, поемаха по пътя на предшествениците си. Броят на наказаните министри и сенатори беше толкова голям, че един тогавашен политик остроумно беше заключил, че „страната се управлява от бивши или бъдещи затворници”...

Това бяха тъмните смутни времена на нерационалната политика, когато за да утоли жаждата на народа за справедливост, властта прилагаше истински наказания. Сега властта беше много по-мъдра, и не късаше месо от себе си, за да храни тълпата. Мъдростта пазеше всеки нов управник от крайности, което от само себе си опазваше и него от крайностите на следващия. Затова и всеки нов консул, скоро след поемането на властта, трябваше да измисли убедителен начин за осъществяване на „политически завой”, който да доведе до недосегаемост на предходните, без да се ядосва много тълпата на настоящите. Така готов да започне завоя, Балончо пое думата от Бъдишеф:

- Уважаеми приятели, Уважаеми Гай Бъдишеф, благодаря за топлото посрещане в тази красива сграда, символизираща каква трябва да бъде страната ни. Поемам тежката отговорност, с която ме натовари народът, и се надявам да бъда на висотата на очакванията му. Добре знам защо бяхме избрани – защото народът иска промяна, и му обещавам, че ще я получи. Добре опознах и грешките – вашите Гай Бъдишеф, и тези на предишните консули, и ще направя всичко, така че да се поуча от тях, и да не ми се налага да се уча от повторението им.

Прав сте, че последните три консулата изкараха пълен мандат. Но за нещастие, нито един от тях не спечели втори. А това трябва да се случи, защото то ще бъде оценката, че сме си свършили добре работата. Така както доскоро успех беше изобщо да се изкара мандат, мисля, че от тук нататък трябва успех да бъде повторението на мандат. Това е моята цел, това е отговорната цел към народа, и аз ще я следвам с цялото си сърце.

Голямо е наистина изкушението да се

саморазправим с политическите си опоненти, и чрез това да внушим на народа, че се борим с апашите. Но ние сме избрани, за да се борим, именно с апашите, а не да лъжем народа, че се борим с тях. Дори лъжата да би била успешна. Поради тази причина, Гай Бъдишеф, гарантирам и на Вас, и на ефенди Сокологлу, че няма да има абсолютно никакви политически преследвания или повдигания на етническо напрежение... - това последното беше нужната гаранция и към Сокологлу и Балончо го каза, именно, за да не остане никакво съмнение у Сокологлу за някакъв възможен реваншизъм. После продължи:

– ...Няма да има мъст, няма да правя конвент. Ще има не мъст, а справедливост, каквато винаги трябва да търсим. Мъстта не прави народа щастлив и не наказва виновния. Само справедливостта е източник на щастие и на истинско възмездие. Затова, Гай Бъдишеф, преследвания няма да има, а ако някой е нарушил закона, съответните институции ще се погрижат да бъде проверен и наказан. Но всичко в рамките на

закона, няма да има извънредни закони и разчистване на сметки. Гарантирам Ви го аз лично, гарантира го и партията ми... - завърши новият консул.

Тезата за „институциите“, които се грижат за виновните беше добре изпитана и многократно тествана. Тълпата винаги и се хващаше. Всъщност под въпросните „институции“ се разбираше Магистратурата, която отдавна беше опитомена и не представляваше заплаха за никого. Вместо това тя се беше специализирала в отклоняване на общественото внимание и „изпускане на парата“ на общественото напрежение чрез добре планирани показни акции, с които се внушаваше, че се прави нещо. Магистратурата обединяваше най-добрите артисти и най-добрите сценаристи в държавата, които винаги успяваха да създадат чудесен театър, с който да заместят липсващата реална борба с апашите. Обикновено започваха с арести пред камери, задържане на някой за няколко месеца, серия от убедителни приказки на магистрати и разясняване на страховити

обвинения. След това започваха едни безкрайни многогодишни дела, които като край бяха във време, в което никой от народа вече не се интересуваше от случая. Тогава съдът спокойно произнасяше оправдателна присъда. А народното недоволство срещу „апашите“, вече беше в зоната на някое от следващите подобни представления, предназначени да приключат забравени в някой съд след десетилетия. Обективният факт беше, че за последните 20 години, имаше стотици изнесени такива представления на Магистратурата, но нито един реално осъден управник. Този факт беше съвсем ясен на народа, но някак си той харесваше представленията, и те бяха достатъчни, за да заситят жаждата му за справедливост. В народния фолклор вече се говореше, че Магистратурата трябва да мине към министъра на културата, защото там е мястото на добрите театрали. Но засега това навлизане във вицовете ни най-малко не намаляваше ефективността на схемата, и Балончо изобщо не мислеше да я изпуска. Магистратурата си вършеше добре работата, щеше

да си я свърши, за да оправдае и неговото великодушие спрямо предните управници...

Така след като приключи речта си с необходимите гаранции, че няма да има крайности, Балончо покани всички на почерпка:

-А сега, като домакин вече на консулата, каня всички на скромн коктейл. Надявам се предишният домакин, който всъщност го е подготвил, да се е справил добре, защото иначе аз ще оберa негативите, - Балончо се засмя, последва го и залата, а ръкоплясканията очаквано бяха далеч по-бурни от тези при Бъдишеф.

Новата и старата власт, доволни че всичко върви гладко, отидоха да се почерпят за сметка на народа, за който бяха положили, и щяха да продължат да полагат, толкова много грижи...

8.Опозицията

Докато Гай Балоний се беше отдал на

публични тържества по случай избирането му, на по-тихи места и не толкова публично, опозицията правеше своите утешителни почерпки. Тя следваше основното правило при минаване в опозиция – снишаване и покриване за известно време, така че никой да не те вижда и хората да те позабравят. Така в една тиха лятна нощ, когато Балоний усвояваше кулинарната щедрост на поредната доза нови приятели, които беше намерил, Бъдишеф и Сокологлу се бяха събрали в крайградската „Вила Сарайа“ да пооближат не чак толкова дълбоките рани от загубата на властта. „Вила Сарайа“ беше едно от бижутата в богатството на Сокологлу, построена в класически източен стил и разполагаща с всички удобства, необходими за водещ в последните 20 години сенатор. Както и почти всичко от останалото му богатство, и тя не беше формално негова, доколкото по официални данни ефенди беше един от сравнително бедните хора в страната – както и повечето водещи политици, между впрочем.

Разговорът вървеше по разнообразни теми –

от общата международна ситуация и икономическата криза, до доста позакъсняващата сватба на Бъдишеф. Той беше поддържан от доста впечатляващи ордьоври и оригинални френски вина, каквито понякога можеха да си позволят и френските политици. В един момент разговорът стигна и до актуалния въпрос на деня:

- ...В крайна сметка, ефенди, защо ни извъртя този номер преди изборите, който изстреля Балоний във властта? Защо така ядоса всички и ги настрои срещу себе си, което подари поне 20 чисти сенатори на Балоний? – попита Бъдишеф.

- Всъщност планът ми не беше толкова ефективен, колкото се получи резултатът, млади ми Гай Бъдишеф. – отговори бащински Сокологлу – Аз исках само да поставя Балоний в ситуация да не може да откаже властта, но не и да го доближа толкова близо до това да я има еднолично. Исках само да може да получи консулския пост в съюз с не повече от един съюзник, за да няма шанс да се измъкне. Каквито планове той май имаше...

- Убеден ли си, че наистина Балоний играеше

на изборите за измъкване от властта. Та той от толкова години само за нея драпа, и толкова пари вложи...

-Убеден съм, разбира се. Ти си млад, Бъдишеф, но аз познавам добре такива като него. Мнозина от тях съм виждал на различни постове. Едни и същи са... Познава ги и твоят учител Гай Първанаки.

Издигането си Бъдишеф наистина дължеше основно на Първанаки, който го наложи за лидер на партията, след като стана Старши консул. Но с годините отношенията им бяха поохладнели, основно заради неизбежната загуба на позиции за Първанаки в партията, както и заради някои неразбирателства по времето на Бъдишеф като младши консул. Сокологлу за пореден път правеше подмятане, което цели да уязви събеседника му. Бъдишеф реши да не отговаря на тази част от думите му и се съсредоточи върху другите:

-Едни и същи?

-Да, Бъдишеф, едни и същи са тези като

Балоний – много убедителни и изглеждащи силни външно, амбициозни и жадни за власт и признание... но в същото време – доста неуверени в себе си и страхливи. А Балоний има достатъчно разум, за да съзнава, че властта в настоящия момент е трудна, и дори да е възможно да е успешна, съдържа твърде големи рискове.

Рисковете Бъдишеф ги знаеше може би дори по-добре от Сокологлу, доколкото именно той беше до преди няколко дни младши консул и получаваше съвсем пресна информация за състоянието на държавата. Нещо повече – под напора на изборите, и на желаещите да издоят максимално от оставащата власт, старият консулат беше пратил значителна част от резервите в хазната. Това, в комбинация с намаляващите заради икономическите трудности приходи, вещаеше сложни решения за победителя в изборите. Но това не значеше, че Бъдишеф не искаше отново да победи и да стане първият консул след Живака, постигнал преизбиране. Властта опияняваше държащия я, и го

пристрастяваше към себе си. Той бе способен да се стреми към нея, дори когато тя вече не е изгодна. Малцина бяха политиците като Сокологлу, които можеха да приемат тезата за необходимо изтегляне от властта, в името на по-дългосрочна цел.

-Все пак, ефенди, никой по света не се отказва от властта доброволно и не работи за противника си. Това е някаква уникална наша си практика, с която можем да станем и за смях в Империята.-каза Бъдишеф.

- Да, прав си, но пропускаш важния факт, че ние не сме държава много подходяща за членство в Империята. Фактът че сме вътре, не значи че сме за там...

Издазаното беше почти еретична теза, доколкото цялата политика на страната беше подчинена на участието в Империята. Но Сокологлу не го казваше публично, така че можеше да си позволи известна искреност. Бъдишеф, както и повечето политици, добре осъзнаваха тази реалност, но всички те бяха

изградили кариерите си върху илюзията, че страната е развита и достойна за Империята, и затова никой не подхващаше истината. Поддържането на тази илюзия беше част от общ политически консенсус, който не подлежеше на промяна. От време на време имперски чиновници „издърпваха ушите“ на текущо управляващите, заради твърде нецивилизовано поведение, но само с този инструмент, страната се променяше твърде бавно, за да придобие имперски вид в близките 100 години. А това значеше, че до тогава щяха да се случват и не толкова разбираеми политически събития.

- В крайна сметка, достатъчно основание ли бяха намалелите приходи в бюджета, за да се откажем от властта и да я дадем на Балоний? – попита Бъдишеф.

-По този въпрос отговорът ще ни го даде скоро самият Балоний, но според мен в момента да си в опозиция е доста по-спокойно място.

-Но има риск... – възпротиви се бившият консул – Балоний може изправен пред

непопулярни мерки, да реши да ги компенсира с някакви антикорупционни разследвания на наш гръб. Да отклони вниманието от фалита като започне война с корумпираните...

-Не съм убеден, че може, а не съм убеден и че иска да го направи. Нали вече ни даде гаранции...

-Да, даде ги, но може да се отметне, както го е правил друг път. А и да не се отметне, ако ние не пострадаме, това не значи, че няма да посегне на някой от хората, с които сме работили. Тогава ще имаме проблеми.

-Бъдишеф, момчето ми, говориш все едно не си бил младши консул. Ти колко бивши управници закачи? И помниш ли мотивите да не го направиш.

-Но при мен ситуацията беше друга. Бившите управници влязоха и в моя консулат. Как да ги преследвам?

-Разбирам оправданието ти, но истинските причини да не ги преследваш са други, макар да допускам, че може да не са ти съвсем ясни, доколкото с тези въпроси се занимаваха други в партията ти.

Сокологлу за пореден път уязви Бъдишеф като му припомни за крилата в партията му, които бяха издигнали неяви вътрешни лидери, ерозиращи властта му. Реално и да искаше, той не би могъл да преследва никого, защото началник на стражарите беше станал именно лидер на едно такова крило, и беше успял да изолира дори консула от делата си.

-Властта, млади ми приятелю, не е само постове и правомощия, - продължи ефенди – Тя е преди всичко влияние и поддръжка. А това последното струва много, и определя много от поведението в самата власт. Както ти, така и този преди теб, така и Балоний сега трябва да се разплати с онези, които го издигнаха. И това е важно за него от наказанието за нас, за това че ние се разплащаме с нашите поддръжници.

Бъдишеф доста добре разбра тези думи, доколкото в последните години Балоний беше похарчил купища пари, за да е постоянно в медиите, и беше привлякъл много влиятелни хора за съюзници, така че накрая изборите да го издигнат за консул. Беше изконсумиран огромен

финансов и политически ресурс, който сега трябваше да се плаща.

-Та, това което ти говоря, Бъдишеф, е причината да се оттеглим временно от властта. Нека Балоний да я има, точно когато може да изкара най-малко пари от нея, и да има проблеми с разплащането към поддръжниците си. Това може да го унищожи дългосрочно като политик. А може дори да уреди и нас...

Тази логика беше убягнала на Бъдишеф до момента. Той всъщност никога не се беше занимавал с финансирането на партията си, нито с осигуряването на поддръжка. Това беше работа на неявните вътрешни лидери, и той общо взето предпочиташе да им я остави. Но липсата на опит точно в тази ключова за функционирането на властта област, му пречеше да се досети за възможните конфликти и за разриви, които биха застрашили самата власт. Сокологлу беше съвсем прав, че власт, за получаването на която е вложено много, може да се провали, ако заради външни трудности, самата власт може да изкара малко.

Ставаше нещо като своеобразен фалит. Фирма инвестирала много в една област, после не може да докара печалби от нея, и не може да покрие вложеното. А при Балоний вложеното беше наистина много, уникално много и в твърде много години, и изискваше силна и богата власт, за да „избие“ разходите.

-Разбрах смисъла, ефенди, - усмихна се Бъдишеф – За Балоний ще е не само по-важно какво той ще усвои, а не какво сме усвоили ние, но това дори е по-важно за него, защото има твърде много дългове за плащане. Няма да има време за нас, нито ще има интерес да си създава нови врагове.

-Правилно си разбрал. Положението е на Балоний е трудно от две посоки. Той ще губи поддръжка сред избирателите, защото ще трябва заради намалелите приходи в бюджета, да намали много разходи за самите избиратели. И ще трябва да ги намали и още, защото ще трябва да отделя много и за разплащане с поддръжниците си. В крайна сметка, нито избирателите ще са доволни,

нито поддръжниците. А има и сенатори да храни...
И повечето нови...

Тази последната реплика беше една от болките на всички лидери. Колкото повече сенатори имаш, привидно по-добре политически. Но финансово беше по-зле, защото трябваше да напълниш гърлата им. Имаше наистина и честни сенатори, които влизаха в политиката за да работят за народа и да постигнат някакви почтени цели. Но повечето влизаха в политиката, просто за да си напълнят джобовете. Успешните консули бяха онези, които умееха да се възползват от това качество на сенаторите, и като ги нахранят обилно – да разчитат на безпрекословната им подкрепа. Разбира се, и с тази работа в партията на Бъдишеф се занимаваха други, но все пак и той разбираше основното правило – че колкото повече са сенаторите, толкова по-големи са разходите. В известен смисъл, самият Бъдишеф беше бил в подобра ситуация от Балоний, защото бе управлявал в коалиция от три партии, което означаваше, че в другите две грижата за сенаторските гърла беше

грижа на другите лидери. Сега Балоний имаше огромна група сенатори, които трябваше да храни сам. Допълнителен неблагоприятен факт беше, че повечето му сенатори бяха нови, т.е. бяха гладни да получат нещо веднага. Това беше слабост на по-новите партии, докато при по-старите имаше повече по-нахранени стари сенатори. Те понякога бяха склонни и да отложат консумацията си, защото имаха опит и знаеха, че дългосрочно ще я получат. Това обаче никак не важеше за сенаторите-новобранци, които искаха всичко по-много и веднага. Сокологлу отново беше успял да докара усмивка на лицето на Бъдишеф...

Междувременно влезе един прислужник и съобщи, че е дошъл и Гай Царий.

Царий беше третият коалиционен участник в предишния консулат. В новия състав на Сената не беше успял да вкара свои хора, но все още имаше позиции из местната власт, както и сред чиновниците на Империята. Той беше много странна политическа фигура. Неговият баща бе бил абсолютен монарх на страната във времето още от

преди Живака. За няколко години дори самият Царий беше станал монарх, но тъй като тогава бе бил непълнолетен, не беше видял нищо от сладостта на властта. Това обаче се промени преди два мандата, когато на вълната на народната любов той получи почти цялата власт, която подели само със Сокологлу. В този период значителна част от имотите на някогашната монархия бяха обявени за частни на монарха, а не за държавни, и бяха дадени на наследника на въпросния монарх. Тези имоти бяха най-голямото единично богатство, което политик бе получавал за себе си директно от държавата, и това ги направи „ябълка на раздора“ в цялата местна политика. Сагата с имотите като цяло се развиваше в полза на Царий, но не беше завършила още напълно, а сега Царий беше изпаднал не само от властта, но и от присъствие в Сената. Това го тревожеше донякъде, защото можеше да му струва някое и друго имение и няколко горски плантации.

-Заповядайте Гай Царий, масата ни ще нагости

и Вас, - обърна се учтиво към новодошлия Сокологлу.

-Добре заварил, ефенди, винаги ми е било приятно да ви гостувал, - отговори Царий – Здравсти Бъдишеф.

-Здравсти...

-С Гай Бъдишеф тъкмо обсъждахме актуалната ситуация. – каза Сокологлу – Той е малко по-притеснен от минаването в опозиция...

-Мда, опозицията е скучно нещо. Но понякога се налага, - философски рече Царий – но партията на Бъдишеф със сигурност има много по-добра позиция от моята партия.

-Ех, Гай Царий, допуснахте една грешка наистина, изгубихте си сенаторите, но вие си оставате един от най-ценните политици на тази страна. – каза Бъдишеф – Ние ще ви уважаваме, и няма да забравим, че работихме заедно.

-Да, прав е младият ни приятел, - подкрепи го Сокологлу – ние имаме достатъчно сенатори, за да не забравим и за Вас, Гай Царий.

-Благодаря Ви приятели, приятелите са най-

ценното нещо в политиката, и извън нея...

Тази размяна на любезности беше нещо повече от демонстрация на добро възпитание. Бъдишеф и Сокологлу имаха солидни групи сенатори, но Царий имаше много добри отношения – може би дори приятелски, със самия нов консул Гай Балоний. Кариерата на Балоний беше избуяла точно под крилото на Царий, който първо го назначи за свой телохранител, а по-късно – след известна подкрепа и на Сокологлу, го издигна до началник на стражарите. В тази му позиция го остави да провежда показни акции и да демонстрира пред медиите ораторския си талант. Така за няколко години Балоний стана супер звезда, което му позволи по-късно да спечели изборите в столицата, а после – и самия консулат. В цялата си кариера Балоний никога не беше казал лоша дума за Царий. Дори когато не беше доволен от нещо, той посочваше за виновници хората около Царий, но не и самия него. Със сигурност имотите на Царий не можеха да попаднат в по-сигурни ръце. Единственият риск за тях бяха

заканите на Македонца, който беше обещал преди изборите, че ако влезе във властта, ще върне въпросните имоти на държавата. Но е съмнително доколко това можеше да стане през главата на новия консул. За Сокологлу и Бъдишеф беше добре да имат толкова близък човек на новия консул за свой приятел.

-Успокоих младия ни приятел Бъдишеф, че новият консул ще е твърде зает с управлението, за да се отдава на реваншизъм. – каза Сокологлу.

-Да, така е, това е добре за нас. – съгласи се Царий – Аз лично ще имам проблеми с популистките обещания на дон Сандано. Но мисля, че с помощта на закона ще се справя. Правото е на моя страна.

Това беше в голяма степен вярно, защото част от законите беше направена специално за да опази имотите му. Сега беше съмнително дали новата власт ще се захване с промени на въпросните закони, само за да му вземе имотите.

-Сандано е копие на Балоний, но доста по-неудачно. – каза Сокологлу – Няма ораторския му

талант и комуникативното умение. Ако би ги имал, самият Балоний щеше да се освободи от него, за да не му е конкуренция.

-Да, консултът няма да позволи прекалено надигане на конкуренти сред съюзниците си. Няма как Сандано да прокара значима популистка теза, каквото е отнемането на имотите ви, - каза Бъдишеф.

-Дано да сте прави, защото е много мъчително да вземат това що е било на баща ви, само защото баща ви е бил велик лидер, комуто мнозина са завиждали.

-Няма да ви ги вземат, спокойно, Гай Царий...- завърши темата Сокологлу и бодна парче прясна съомга. Бъдишеф предпочете глътка вино, а самият Царий пое вкусно парче свински врат.

-Та важен въпрос, приятели, е какво ще правим, докато Балоний управлява. Ще му помагаме ли, или само ще го гледаме.

-Не е ли малко пресилено да му помагаме, когато толкова ни атакува преди изборите? – попита Бъдишеф.

-Преди избори е едно, а след избори е друго.
– отговори Царий – помощта винаги е изгодна на помагащия.

-Да, така е, прав е Царий. Ако консултът ни предложи нещо изгодно в замяна, защо да не му помогнем? Нали всички мислим за страната. – съгласи се ефенди.

-Дали в тази криза ще му стигнат ресурсите за собствените му хора, та да остане и за нас? – запита се Царий.

-Може и това да е шансът ни. – каза Сокологлу. – Ние можем да му осигурим готов работещ механизъм за подкрепа, който да му струва по-малко от собствените му сенатори. Ако трябва да пести, ние сме му по-изгодни.

Разговорът тръгваше в посока донякъде неразбираема за по-начинаещия в политиката Бъдишеф и той зададе объркан въпрос:

-Политика не е ли да се бориш за властта, и да удрияш врага си, а не да му помагаш?

И Сокологлу, и Царий се усмихнаха. Сокологлу първи каза:

-Това е така, само ако врагът ти се държи враждебно. Тогава и ти така, или поне го оставяш да се провали. Но ако е добър с теб, и ти бъди добър с него. Ако Балоний иска да кара сам, ще го оставим сам с проблемите му. Ако е мъдър, ще му помогнем, в замяна на полагащото ни се...

-Политиката, момчето ми, не е властта и състезанието за нея. – поясни Царий – политиката е усвояването на властта по най-добър начин. А усвояване е възможно и когато си в опозиция.

-Да, Бъдишеф, опозицията може да е много добра, и много лоша за управляващите. Ако е лоша, а самата власт също е лоша с нея, всички взаимно си вредим. Обратното е по-изгодно за всички. – каза Сокологлу.

-Разбирам. Може би ще трябва да поговоря с моите хора за тези странни идеи, които звучат обаче разумно.

-Може би няма нужда да говориш с хората си, защото те вече знаят... - завърши Сокологлу.

Със сигурност заместниците и съветниците на Бъдишеф доста добре знаеха за какво става дума,

защото имаха няколко опозиционни цикъла вече. Те щяха да се погрижат за отговорното поведение на партията му. Така след тези доста задълбочените и национално отговорни дискусии на онази важна част от политическата система, наречена „опозиция“, опозиционерите се отдадоха на заслуженото отпускане с храната и приятната обстановка на „Вила Сарайа“. Скоро към тях се присъединиха и половинките им. Стана хубава вечер, ако и никой да не я видя, както се виждаше триумфът на Балоний...

9.Тухлофикация

Тълпите разбира се, гледаха само тържествата в чест на новия консул и някои търсеци преходна слава журналисти умело използваха случая, за да спечелят. Но всъщност вече не повече от половината от времето на Балончо минаваше в тържества, а в останалата половина го налягаха тежестите на властта. Но тази половина никой не я

гледаше и нямаше кой, извън онези на които плащаше, да забележи огромните усилия и количеството свършена само за дни работа от консулата. Но като всеки велик държавник, и Балончо приемаше философски този недъг на тълпата и вярваше, че трябва да продължи все така, както и досега, да се грижи за нея, дори въпреки неблагодарността и. И ето налягаше го вече един проблем, много чувствителен и за тълпата, и за самия Балончо, който от години никой не можеше да реши.

В кабинета му влезе министърът на топлото, светлото и отпуските. Бе поискал среща във връзка с проблемното предприятие „Тухлофикация“, което гълташе твърде много бюджетни пари.

-Заповядайте, Гай Трънчо, - обърна се към госта си Балончо. Въпросната титла беше нова за Трънчо, защото доскоро никой не беше чувал за него, и реално той я получи заедно с поста си. – Както и очаквахме, във вашето министерство старият консул ни е оставил доста скрити мини...

-Да, Гай Балоний, положението е много лошо.

Можем да се сринем, - драматично отговори министърът – може би за да подготви от сега консула за бъдещите си неуспехи.

-Знам, Трънчо, знам за какво ми говориш. „Тухлофикация“ измъчи и мен докато управлявах столицата. А сега пак при мен дойде...

-Всъщност не е само „Тухлофикация“, но там положението е най-лошо. Дълговете и са стотици милиони, а за предстоящия отоплителен сезон ще погълне още поне сто-двеста милиона. Министърът на финансите няма да хареса подобен разход...

„Тухлофикация“ беше компанията, осигуряваща отоплението на столицата. Тя се състоеше от няколко завода, в които с изгаряне на газ се подгрываха тухли, които след това по сложна система от тунели с верижни ленти, се разпространяваха до жителите на града. Хората ползваха нагнетите тухли, за да отопляват жилищата си през зимата и да си осигуряват топла вода през лятото. Предприятието от години беше в криза, дължаща се основно на нежеланието на

клиентите да си плащат сметките. Но доколкото въпросните клиенти бяха и избиратели, то политиките поддържаха това право на неплащане, в замяна на което получаваха гласове. Дълговете всяка година ги покриваше държавния бюджет и идилията беше перфектна. Разбира се, бюджетът го пълнеха пак същите избиратели, та и по тази хитра схема, пак те си плащаха топлото. Но сладостта да си измамил държавата им осигуряваше неповторимо удоволствие, което беше един от факторите, мотивиращи ги да гласуват „както трябва“. Самото предприятие осигуряваше и допълнителни гласове по избори, когато се превръщаше в боксова круша на политиките, обвиняващи го във всички възможни грехове и обявяващи почтените неплащащи си сметките граждани, за жертви. Изобщо, системата беше идеална, стига да имаше кой да плаща накрая. Периодично обаче възникваха проблеми с парите. По време на предишния консулат, старият консул отрязва финансирането и предприятието закъса. По това време то беше собственост на

столичната управа, оглавявана от Балончо. И тъй като Балончо не се осмели да посегне на избирателите си като ги накара да плащат сметки, всичко беше пред фалит. Тогава обаче Балончо измисли хитър ход как да се спаси. Той подари компанията на държавата и така прехвърли издръжката и на консулата. Сега обаче той самият бе станал консул и дълговете се върнаха при него...

-Със сигурност нямаме пари за подобен разход. – каза Балончо – Трябва да пестим от всичко, а нови двеста милиона за това ще са прахосничество...

-Да, така е, Гай Балоний, но иначе ще трябва да оставим столицата на студено.

Подобен ход беше най-бързия начин за един консул да падне от власт, така че и дума не можеше да става градът да мръзне.

-Не можем ли да я продадем на някой и той да се оправя? – каза Балончо.

Номерът с продажбата беше изпитан и даваше възможност на политиците да снемат от себе си отговорността от непопулярни мерки, от

типа на принудително събиране на сметки. Но „Тухлофикация“ беше твърде проблемно предприятие дори за тази схема.

-Не знам някой да търси да купи загуби от стотици милиони годишно. – отговори Трънчо – дори без пари да му я дадем, пак ще е на минус.

Даването без пари също беше изпитана, макар и не много изгодна, схема за освобождаване от проблеми. Но поради прекаляване с нея по времето на Гай Кокалий, сега тя беше станала толкова непопулярна, че просто нямаше как да се впише в стремящия се към популярност консулат на Балончо.

-Даването без пари е немислимо. Ще ни разкъсат...

-Да, Гай Балоний. Но за да вземе някой „Тухлофикация“ трябва може би и ние да му даваме пари...

-Трябва да измислим нещо.

Балончо се замисли. Тази компания непрекъснато го преследваше и му създаваше проблеми пред великите замисли. И в столицата

искаше толкова неща да направи, а му стовариха „Тухлофикация“ и други подобни. И сега в консулата – пак същото. А то май сегашната ситуация и той сам си я надrobi като само месеци преди изборите я подари на държавата. Да беше мислил малко по-дългосрочно, сега нямаше да има проблем... Сети се...

-Защо да не я подарим обратно на столицата? – каза консултът.

Министърът се ошеломли, но след няколко секунди се съвзе и отговори:

-Това може и да ни спечели малко време, особено ако столицата реши да приеме. Но...

-Столицата ще приеме ако трябва, там са мои хора...

...Но Гай Балоний, само преди месеци вие лично прехвърлихте предприятието на държавата. Сега ако направим обратното ще изглеждаме странно. Опозицията ще спекулира, че това предприятие се праща там където вие не сте.

Прав беше Трънчо, и Балончо го осъзнаваше. И не можеше да прецени кое е по-важно – да

спести милионите, или да не го иронизират. Трябваше да измисли нещо...

-Всъщност, - каза Трънчо – има субект, който може и да се справи с тази компания и дори да я изкара на печалба. Но е много неприемлив политически...

-Кой? – попита Балончо с поглед много близък до този на удавника пред сламката. Беше готов на всякакви политически жертви вече, само да се отърве от тази непрекъснато преследваща го досада.

-Газ-бомб...

Много неприемливо политически наистина. Не само защото Газ-бомб беше доставчикът на горивото и щеше да завземе местния пазар и топлинната услуга, но и тази фирма беше на Северняците, които Балончо се опитваше да изкара като свои врагове, за да трупа избиратели, които не ги обичат. Иначе наистина ако някой можеше да изкара на плюс „Тухлофикация“, това беше именно доставчикът на газ, който можеше да си играе с цените както си иска, включително и да

осигури няколко години евтино отопление, за да спечели обичта на клиентите. Но много, много неудобен беше политически този инвеститор...

-Не става,- отсече окончателно, безвъзвратно и безкомпромисно Балончо – Мислим друго...

Но какво да мислят. Висяха две много ценни неща – милионите на хазната и имиджът на Балончо. А и специално „Тухлофикация“ беше способна много да навреди. Защото тя беше един от хитовете, на които се изгради издигането на самия Балончо. Преди години той нападна публично директора и – Дон Топлисимо, като го обвини в корупция. Тази корупция и до ден днешен не беше стигнала до ефективна присъда, но стана основа за едни от най-агресивните изпълнения на Магистратурата, които месеци наред забавляваха тълпата. А самият Балончо натрупа голям рейтинг като обяви, че причина за тежкото състояние на „Тухлофикация“ са кражбите на директора. Това беше груба лъжа, защото и в най-смелите си мечти Топлисимо не можеше да допусне, че ще вземе за себе си дори едноцифрен

процент от несъбраните сметки. Но пред тълпата подобно обяснение звучеше перфектно, и то донесе хиляди избиратели. Със сигурност единственият гарантирано спечелил нещо от „Тухлофикация“ беше Балончо – спечели гласове. Така тезата за виновния директор, който ограбил дружеството и затова хората имали право да не плащат сметки, доведе до щедро плащане с бюлетини на няколко избори. Всъщност сметките не се плащаха още от преди Балончо да разкрие злоупотребите на Топлисимо, но в последните години основното обяснение за неплащането им стана самият Топлисимо... Така след толкова инвестиции в имидж на гърба на предприятието, всичко това можеше да се обърне срещу Балончо, ако се провалеше. Веднъж беше избегнал провала като се отърва от горещия картоф. Но сега той пак беше при него...

-Сетих се, Трънчо... Сетих се – лицето на Балончо грееше като при думата „еврика“...

-Да, Гай Балоний. – сърцето на министъра се разтуптя развълнувано.

-Толкова е просто, Трънчо... Ще вдигнем цените на загретите тухли и ще обвиним стария консулат за виновен.

-Но, Гай Балоний, вдигането на цените отблъсква избиратели, каквото и да им обясняваме кой е виновен.

-Ти остави обясненията на мен. Ще се справя...

Това не беше лъжа, доколкото Балончо имаше таланта да извърта фактите и да представя нещата така, че да работят за него. Нямахме по-добър сред политиците, в убедителното оправдаване, от него. И ако можеше само с това да мине...

-Но Гай Балоний, - опита за последно да възрази министърът – Вдигането на цените не е и много честно, защото така ще накараме тяхното си плащат редовно да платят за тяхното дете не плащат. Това е стария номер „да издоим глупака“.

-Няма значение как се казва номерът, стига да работи... - въодушевен беше консултът.

-Но така... - Трънчо се опита да каже, че колкото повече се вдигат цените, толкова по-малко хора плащат, но не получи този шанс. Консултът

беше решил.

-Виж сега, Трънчо, какво ще направим. Ще действаме стъпка по стъпка. Първо ще обявиш, че ще продаваме „Тухлофикация“. След няколко дни ще обявиш, че се търсят решения, защото положението е много тежко. Ще кажеш и, че за това е виновен стария консулат, който изкуствено занижил цените. Така ще подготвиш тълпата за вдигането на цената по-късно. Но преди да стигнеш до нея, ще пуснеш слуха, че ще подарим дружеството на столицата. Нека сме великодушни. Едва по-към края – като изглежда неизбежно, независимо от нас и причинено изцяло от стария консулат, ще обявиш по-високи цени. Разбра ли ме...?

-Да, Гай Балоний... Благодаря ви за помощта в извеждането на това трудно решение. Наистина много се тревожех какво ще правим, но вашият опит си каза думата. Очевидно намерихме работещо и справедливо решение.

-Да, Трънчо, много е важно да сме справедливи. Старият консулат е виновен за

проблемите, справедливо е той да поеме негативите. Справедливо е това...

-Да, Гай Балоний, справедливо е...

-Хайде сега бягай да работиш.

Балончо се отпусна назад в стола си, за да се наслади на успеха. Огромно удоволствие му доставяше всеки решен проблем. А колкото по-голям беше проблемът и колкото повече искаха да го ударят противниците му, толкова по-сладко беше решението. Народът затова го обичаше – защото намираше решения, в които трудното по намирането беше за него, а трудното по изпълнението за самия народ. Народът обичаше да „влачи тухли“, в името на героичния образ на избраните...

10.Стражари и апаши

Няколко дни след решаването на проблема с „Тухлофикация“, на Балончо му се отвори малко по-спокойно време. Нямаше непосредствени

задачи. Министрите не създаваха проблеми и всички обещаха, че ще съкратят разходите си, за да се намали дефицитът в бюджета. Министърът на финансите, от своя страна, обеща че ще намери значителни нови приходи, така че покрие останалата част от недостига. Той дори тръгна на обиколка из страната, за да брои лично парите из касите на бирническите управления, та да не изпусне някъде нещо забравено. Тези обиколки изглеждаха добре като демонстрация на трудова дейност пред тълпата и обещаваха наистина пълна хазна. Така, освободил се временно от текущите дразнители, Балончо можеше да се посвети на любимите си занимания – онова, което правеше най-добре. А именно – безмилостна и безкомпромисна борба на думи, с корупцията, корумпираните и техните покровители. Нямаше равен на себе си в това. Винаги можеше да намери виновен за нещо, да превърне това нещо в национален проблем, а с това и виновника в национален враг. Кое много, много, много се харесваше на тълпата. Това беше най-важната му

работа. Защото осигуряваше оставането му във властта. А това беше необходимо, за да осъществи великите си цели. Ако изпаднеше от властта, кой щеше да осигури тези цели. Реално пазенето на властта беше най-важната цел, защото тя осигуряваше останалите. А любовта на тълпата беше ключът към властта.

Най-големия му успех до момента в забавляването на тълпата беше уличаването на Дон Топлисимо. Балончо още се опияняваше при мисълта какъв фурор предизвика атаката му там и как Топлисимо се превърна в най-големия престъпник на държавата, от човек за който малцина изобщо бяха чували нещо преди това. Обективният факт беше, че Топлисимо беше само един от директорите на стотици подобни предприятия, каквито имаше в страната. И бидейки единствения открит престъпник, малко съмнения пробуждаше, защото така излизаше, че никъде другаде няма крадци и престъпници. Но вълната от еуфория, която Балончо обикновено създаваше около всяка своя акция, поглъщаше

всеки здрав разум и логичен въпрос, и всичко се плъзгаше по пистата на въодушевлението как най-после „някой“ е хванал апашите. Той Топлисимо си беше на свобода, и съдебните процедури срещу него не бяха минали и половината от пътя до края си. Но тълпите се радваха, радваха, радваха... А как се радваше Балончо, че радва тълпите...

Така, доволен от опита с Топлисимо, консултът беше готов да приложи изпитания модел отново. Медиите чакаха това...

-Здравейте, Гай Балоний, - обърна се към него журналистът от радиото – Направо ще ви задам най-интересния въпрос – как ще коментирате първите разкрития на новия консулат за злоупотребите на стария, и по-специално – разследванията срещу бившия префект на горите.

-Здравейте на вас и на вашите слушатели, - отговори Балончо с най-голямо удоволствие от думите си – Както знаете, моята лична политика, и тази на партията ми, както и на новия консулат вече, винаги е била борбата с корупцията. Преди имах по-ограничени възможности, но сега вече

можем да хванем и накажем всеки. Това, което виждате, е само началото. Ние ще говорим скоро и за много други...

-Ще говорим значи, за много други... - повтори въпросително водещият.

-Да, ще говорим и за други, и няма да се спрем да говорим пред всички за корумпираните. Ще изобличим всеки, които е посмял да „бръкне в кацата“...

-Та нека да говорим първо за префекта на горите...

-Префектът на горите – Гай Юруций, е само една начална стъпка. Ние ще разкрием всичките му машинации, но аз се надявам и на нещо повече – той да издаде покровителите си, защото е ясно, че не е действал сам. Нека го направи, за да не лежи сам в затвора.

-Предидшият опит с дон Топлисимо не доведе до разкриване на покровители над него. Някак си той самотен остана и излезе като връх на всичко.

-Да, точно това имам в предвид – благодаря ви за този пример. Аз искам да не стане така като с

Топлиσιμο само той да се окаже виновен, защото си мълчи „като риба“ и пази тия отгоре. Нека Гай Юруций да каже...

-Но ако Топлиσιμο не каза, какво ще накара и новите изобличени от вас, да кажат. Говоренето, което вие така много цените и практикувате, май не е ценност за тях...

-Ами аз се надявам да се променят нещата. Не може вече така да караме – само на средно и ниско ниво, и да се оказва, че няма виновници по-нагоре...

Балончо имаше уникалното качество да извлича ползи дори от слабостите си. Така думата „надявам се“ реално беше слабост, защото той като консул трябваше да използва властта, за да постигне целите, а не да се надява те сами да се постигнат. Но като част от вълната на въодушевление срещу корумпираните, тя носеше точки на лансирания я.

-Надявайте се, - попита водещият – ами ако все пак не пропее никой, как ще хванете „едрите риби“...

-Ами, той Юруций да си прави сметката дали иска сам да лежи, и да плати и за тия дето му нареждаха...

-И все пак, ако Юруций не каже нищо...

-Надявам се много да каже, но той не е единствен. Ще хванем и други, и от тях ще очакваме да „пропеят”...

-Вижте, Гай Балоний, тази схема с това да започват разни разследвания пред камерите, и след това да се надяваме от разследваните да излезе нещо, като че ли не работи съвсем добре. До сега няма „пропял” арестант и едва ли някой ще „пропее”. Не мислите ли, че хората ще спрат да вярват на действията ви, които изглеждат като някакви бомбастични публични стартове на разследване, от които не следва нищо. Хората виждат, че и дон Топлисимо е на свобода...

Журналистът каза съвсем обективната истина, но на него му убягваше общата картина, и той не разбираше смисъла на действията. Логичният смисъл на разследванията беше накрая някой да бъде осъден за конкретно престъпление. Реалният

политически смисъл не беше този. Смисълът беше тълпата да гласува за онзи, който говори достатъчно добре срещу корупцията, а не да изчезне самата корупция. А като добър говорител, Балончо имаше и готови послания, които обръщат в негова полза дори обективните факти, че всичко е само публична бутафория и „пушилка“, в която единствените наказани са наказаните в обещанията на обещаващия. Всъщност реално наказани нямаше как да има. Тези, от които се очакваше „да пропеят“ нямаха никаква нужда от това, защото знаеха, че като поотмине „пушилната“ тъй или иначе ще ги оправдаят. Самите разследвания бяха доста кухи и не можеха да докажат нищо. Те и не търсеха нищо. В тази ситуация защо да говорят. До момента имаше един единствен опит на някой да „проговори“ и той завърши толкова безславно, че дори журналистът очевидно не го помнеше. При едно от предходните разследвания една „дребна риба“ се беше опитала да каже, че е работела по нареждане и за един по-едър. Резултатът от

самопризнанието беше, че само от думите му нищо не можеше да се докаже и онзи отгоре каза, че дребния така се опитвал да се измъкне. Самите магистрати, които го разследваха – дали заради този факт, дали защото самите те се притесняваха да не засегнат някой едър, та и те обявиха, че обвиненият гради „защитна теза“ като се оправдава с началниците си. И самите началници изобщо не бяха разследвани. Та това беше реалната реалност.

Но важната реалност беше обичта на гласоподавателите. За които бяха важни внушенията, а не постиженията. Този общ поглед върху нещата очевидно убягваше на журналиста. Сигурно затова той беше обречен да си остане обикновен журналист, докато други, с по-точен поглед, се издигаха до министри и консули. Но така е в живота – всекиму според акъла, както се казва...

-Вижте, ние нееднократно сме доказвали, че искаме престъпниците в затвора. Но често Магистратурата е твърде благосклонна към тях. –

това беше класическата теза на Балончо, която му носеше много, много, много слава. Теза, която обръщаше собствената му некадърност в негова полза. – Ние им ги намираме и доставяме в съдебните зали, а те ги пускат...

-Но, Гай Балоний, магистратите твърдят, че в съдебната зала трябва да доставяте доказателства, а не само обвинени. Имате ли доказателства срещу новите обвинени, или ще гледаме пак старата приказка...

-Магистратурата е ангажирала много сериозен потенциал и съм убеден, че ще има доказателства – отклони въпроса от себе си Балончо. – Най-добрите обвинители са ангажирани...

-Да, всички забелязахме, че отново сър Джамби се е заел с тези дела...

Сър Джамби беше най-амбициозният обвинител в магистратурата. Той поемаше повечето важни дела, като под важни се разбираха тези водени пред камери. Кариерата на Джамби беше повече от устремна като за няколко години

се беше издигнал сред началниците на обвинителите в столицата. Разбиранията на Джемби и на Балончо за това какво е важно общо взето съвпадаха – и за двамата беше важно да блестят пред тълпата. Засега Балончо го постигаше по-добре в национален мащаб, но сред обвинителите, Джемби беше недостижим.

-Да, мисля че примерът ви е много точен. Не е само сър Джемби, разбира се, но самият факт, че юрист от неговия мащаб и с неговия авторитет се ангажира, доказва че нещата са сериозни. Няма да им простим този път...

Всъщност авторитетът на Джемби се крепеше само на доброто му публично поведение, а не на реално постигнати резултати в съда. Т.е. това изказване в същността си беше лъжа, защото случващото се вървеше по-скоро към „прошка“ за престъпниците. С такива изказвания обаче Балончо реално укрепваше авторитета на тези, които му помагаша, защото хората гледаха само приказките, а не резултатите.

-Като се опрете на тази магистратска мощ,

кога очаквате да имаме реално осъден апаш, Гай Балоний?

-Този път няма да се мотаем. До 3 месеца ще има хора в затвора.

-3 месеца?

-Да, 3 месеца...

-Но то за толкова време едно дело дори не може да влезе в съда. Дори сър Джамби не може да го вкара.

-Този път ще влезе, и ще има и присъда, и затвор.

-Но 3 месеца са елементарна задача дори за начинаещ адвокат да спечели време. Не се ли изсилвате с това обещание.

-Не се изсилвам, ще ги накажем, въпреки адвокатите. И адвокатите ако трябва ще накажем...

-За да влезеш в затвора, трябва през три инстанции да се мине. Чисто технически това няма как да стане.

-Има, ще ги разкатая. Аз не съм като предишните. Този път ги хванахме...

Тази непреодолима увереност отне думите от

устата на иначе доста прагматично говорещия журналист. На силата на Гай Балоний просто не можеше да се противостои.

-Едно изключително обещание, скъпи слушатели. След 3 месеца ще видим крадливи управници в затвора. И ще дължим този успех на Гай Балоний и на новата му политика срещу покварата. Да се надяваме, че този път току що встъпилата власт ще постигне резултат, - завърши темата водещият – А сега да попитаме уважаемият консул по един друг въпрос. Преди дни вашият министър на стражарите в свое публично изказване по същество заклейми Магистратурата, на която вие разчитате да пребори апашите. Той беше недоволен, че са осъдени няколко бивши стражари. Вие какво мислите по въпроса? Трябвали по този начин член на консулата да се меси в работата на магистратите?

Това беше един доста болен въпрос. Наистина имаше произнесена, макар и неокончателна, присъда срещу петима стражари, които преди време бяха пребили до смърт арестант. Присъдите

не бяха малки и всяваха напрежение в стражарското съсловие. Вътрешно Балончо не беше съгласен със случващото се. Стражарите не бяха направили нищо нередно. Просто бяха понатупали някакъв бандит. Но той се оказа, че не носел „на бой“, и затова боят се оказал фатален. Но това, че някой „не носи“ на бой, не беше вина на стражарите. Защо те да влизат в затвора, си мислеше Балончо. Боят си беше нещо нормално в стражарските дела. Публично обаче, народът не приемаше много добре идеята за бой и затова тя беше поставена извън закона. Разбира се, на оперативно ниво тази забрана нямаше значение, защото спазването на закона беше в ръцете на стражарите и те самите можеха да го нарушават, без да има кой да ги хване. Така правото на бой фактически беше гарантирано. Но при отделни досадни инциденти като този се получаваха неприятности. Някакъв взе, че не издържа, и сега горките стражари го отнесоха, заради него. А Магистратурата и присъда издаде...

-На първо място, трябва да изтъкна, и да

потвърдя и думите на министъра, че по никакъв начин не искаме, и няма да се месим в работата на Магистратурата, - такива думи наистина имаше – Ние държим на независимостта на отделните власти, и имаме пълно доверие в Магистратурата. Както виждате, разчитаме именно на нея в основната си политика – срещу престъпността. Виждате и колко добре работим с магистрати...

На второ място, знаете, аз винаги съм бил близък със стражарските среди, и не мога да не съчувствам на осъдените. Това е много тежка присъда, която се отразява на тях и на семействата им. Надявам се да бъде променена, силно се надявам, но не приемайте това като натиск над магистратите.

И на трето място, трябва да държим сметка и за мнението на стражарското съсловие. Не можем да го пренебрегваме. Това са хората, на които разчитаме да ни пазят от апашите. Не можем да превръщаме самите тях в апаши. Силно се надявам, без това да е натиск по никакъв начин, силно се надявам на следващата инстанция

магистратите да променят присъдата. За доброто на стражарите и на обществото. Това е мнението ми по въпроса...

-Разбираемо е, Гай Балоний, да браните съсловието, от което сте произлязъл. Но това съсловие не трябва ли да пази живота на хората, а не да убива? И ако убие, един стражар не е ли много по-виновен от обикновения убиец...

Журналистът очевидно бъркаше в раната.

-Случаят наистина е много неприятен. Аз вярвам, че трябва да се пази живота на всеки човек, а също и на арестуваните. Убеден съм, че така мислят всички стражари, така мислят и осъдените. Сигурен съм, че те не са искали да убиват, а просто са си вършели работата. Не можем да ги съдим за един страничен неочакван ефект...

-Страничен ефект? Те са го помлели от бой. Самият бой очевидно не влиза в служебните задължения на стражарите...

Задълбаваше се темата в неприятна посока и трябваше да се излезе от нея.

-Е, знаете, че работната среда на стражарите е много тежка и стресираща. Инцидентите са неизбежни в нея. Нека имаме милост към тези хора.

-Значи вие защитавате твърдо стражарите в този случай, така ли Гай Балоний...

-Опитвам се да защитавам справедливото и разумното. Животът на жертвата в никакъв случай не е много малоценен. Просто нека бъдем справедливи към обстоятелствата и към средата на случая. Може би не чак толкова тежки наказания за тези добри и почтени хора, които гледат семействата си, и се грижат за нас... Но нека не задълбаваме повече, защото колкото повече говорим, толкова повече се месим в работата на Магистратурата. – това беше абсолютно верен аргумент, и в случая той свърши добра работа за измъкване от темата, защото журналистът не можеше да го пренебрегне. Не че ако би му било изгодно, Балончо не би продължил да говори, ако и да беше намеса в чужда работа...

-Да, прав сте, Гай Балоний, нека не

превръщаме повече делата на магистратурата в част от публичната политика. Нека съдят по закона... И накрая, един последен въпрос - Говори се, че ще спестите 15-20 процента от стойността на нов универсален закрит стадион, който ще се строи в столицата...

-Точно така, благодаря ви за този въпрос. Наистина говорих със строителната фирма и по мъжки се разбрахме в тази криза да работят без печалба. Така стойността спадна значително.

-Но изчисленията на печалби в строителството са много относителна величина. Доскоро строители работеха на 200-300 процента печалба, ако и в този проект е била заложена толкова, то икономията...

-Моля ви се, не се съмнявайте в мен, уговорил съм да работят без печалба, значи няма да има печалба...

-Но кой работи без печалба, Гай Балоний? Не е ли това просто рекламен трик. Правят се такива трикове всеки ден и навсякъде. Раздува се една цена, и после отстъпки. А и да са реални

отстъпките, кой ще гарантира, че строителят няма да спести нещо от нужните разходи по строителството? Какъв е изобщо смисълът да работи без печалба? То ако нещо непредвидено се случи, ако наистина го няма буферът на печалбата – тайна или явна, той може да излезе на загуба...

-Убеден съм, че няма да има печалба, дал ми е дума. Вярвам, че го прави за спорта...

-За спорта го прави? Ще строи само за спорта...

-Да, за спорта...

-А, най-последен въпрос, Гай Балоний – имаме ли нужда точно сега от този стадион. В криза сме, а наличните стадиони и зали и те не се ползват напълно. За какво трябва да го строим...

-Убеден съм, че от инвестиции в спорта винаги има смисъл. Сигурен съм, че като е готов стадионът, ще се намерят и спортисти за него.

-Не трябва ли да е обратното – да има спортисти и недостиг на стадиони, и тогава да се строи. А не първо да строим, пък после да търсим спортисти...

- Това само привидно е така. В спорта не работи точно така пазарната логика. Там тя работи понякога и леко наобратно.

-Леко наобратно?

-Да.

-Правилно ли разбирам, че залагате на принципа „апетитът идва с яденето“?

-Точно така – апетитът идва с яденето, и затова ще строим новия стадион, и то без някой да спечели нещо от него...

-Впечатляващо, Гай Балоний, благодаря Ви за участието...

-И аз ви благодаря...

11.Бай Добрий

Величието на великите, както и всяка друга чиста и почтена добродетел на този свят, понякога се превръщаше в обект на хищнически погледи, които се опитваха да го опошлят, обезмислят и

използват за свои цели. Така и успехът на Гай Балоний в святата му мисия да промени страната, започваше да се превръща в средство за трупане на популярност от алчни и безскрупулни хора от низините, които искаха да се издигнат на негов гръб. Привидно, те повтаряха собствения му път, но реално бяха различни, защото Балоний беше роден за величието, и това оправдаваше начина на издигането му, докато други не бяха родени за това. Един от въпросните безскрупулни хищници беше Бай Добрий. Той беше типичният представител на плебейското съсловие – нямаше богатство, титла и признание, а имаше само собствения си стремеж да ги получи. Титлата Гай може би беше някъде в най-високите му мечти, и затова за текущи нужди, ползваше титлата „Бай“. С опита на журналист, и донякъде – на добър автор на текстове, Бай Добрий измисли начин да привлече част от известността на Гай Балоний, като започна да пише книга за него. Книгата беше стартирана дни след изборния триумф на новия консул, разпространяваше се безплатно и беше в

ироничен стил, което привлечаше доста читатели, желаещи да се отпуснат и да се забавляват с поредния политик. Та тази книга, започнала да набира популярност, привлече вниманието на сър Бюрекофф, и така плебейт Добрий се озова в студиото, където обикновено беше мястото на най-великите от нацията...

- Добро утро, уважаеми зрители, - започна Бюрекофф – Днес имаме един изключително нестандартен гост. Човек, който прави нещо необичайно, което може да доведе и до необичаен резултат. Това е плебейт Добрий, който от известно време пише нещо като биография на Гай Балоний, в която в шеговит стил представя политическата ни реалност. Добре дошъл, плебей Добрий, или може би да ви наричам със самоопределената от вас титла „Бай Добрий”...

-Добро утро на зрителите, благодаря Ви за поканата, сър Бюрекофф, благодаря че предаването Ви отделя такова внимание на съвременното изкуство. Наричайте ме както ви е по-приятно, и „плебей”, и „бай” означават едно и

също нещо...

-И така, Бай Добрий, какво ви накара да започнете тази книга? Хора около Гай Балоний казват, че така се опитвате да паразитирате върху неговата слава, и с оглед на получавания резултат, това изглежда вярно... - започна директно и остро Бюрекофф.

-Какво ме накара да я започна? Успехът на Гай Балоний. Както знаете, той беше изключително внушителен и вдъхновяващ за много хора. Вдъхнови и мен, макар и тази не толкова стандартна посока... Гай Балоний е много вдъхновяваща личност, все пак, за разлика от предшественика си...

-Вие май отговорихте на един незададен въпрос. Защо пишете за Балоний, а не направихте същото преди време за Бъдишеф. Някои дори подозират, че Бъдишеф и Сокологлу ви плащат, за да иронизирате и обезценявате Гай Балоний...

-Както казах, основната причина е фактът, че Балоний вдъхновява хората, включително и мен, докато предишният консулат нямаше това

свойство. Засега никой не ми плаща, но на някакъв етап плащането може да се окаже полезна посока за развитие на проекта, ако не постигне другите си цели...

-Другите цели, какви са те...

-Да, с този въпрос се връщаме на първия, на който не можах да отговоря. Обективен факт е, че всеки един журналист, автор, коментатор, изобщо всеки който говори нещо за някой политик, черпи от славата му. Думата „паразитира“ не е съвсем точна, защото да паразитираш означава да черпиш нещо, което не ти се полага и нямаш право да го правиш. Това в случая не е така, защото политиците нямат изключителна собственост върху славата си. Тя им е дадена от народа, принадлежи на народа, и всеки един от народа може да посяга към нея. Известността и величието на политиците не са частна собственост, и подлежат както на обществен контрол, така и на обществено преразпределение в условията на конкуренция. Това е част от свободата на словото и част от демокрацията, в частта и за контрол над

политиците. Ако се ограничи говоренето за политици, за да им се опазва славата, ще се ограничи демокрацията. Кое то нито аз, нито вие, нито дори Гай Балоний, иска. Затова, всеки един журналист, автор, коментатор, реално черпи от славата на съответния политик. Има подобен ефект и в нашия случай.

-А за целите...

-Да, целите. Всеки един материален или нематериален обект в този свят може да се ползва с различна цел. С оглед на основните цели на писането на книгата, съм длъжен да кажа, че основната и цел е да бъде изкуство, и да доставя интелектуално и естетическо удоволствие на читателите. Тази книга, както и всяка друга книга, е преди всичко култура. Затова и в началото ви благодарих за вниманието, което обръщате на културата. Тя има нужда от това. Разбира се, извън чисто културния елемент, който е доминиращ, налице са и странични ефекти, които са възможни от нея, но те в никой случай не са основна цел, която трябва да заявим пред обществото..

-Но хора около Гай Балоний наблюдават точно на тези „странични ефекти“, както ги наричат, като основен мотив за действията ви...

-Аз не съм политик, не съм в никакви отношения с хората на Гай Балоний, за да влизам в дискусия с тях. Те си имат мнение, аз си имам мое. Всеки има право да мисли каквото си иска...

-И все пак, нека да поговорим и за тези странични ефекти. - продължи да упорства Бюрекофф.

-Разбира се, щом искате. Така се отклоняваме от културата и влизаме в политиката, но ако политиката е по-интересна на народа от културата...

-Да, по-интересна е...

-Ами, добре тогава. Възможни са различни странични ефекти от подобна книга. Един от тях, вие сам го посочихте – могат да се изкарват пари. Ако книгата стане интересна и влиятелна, ако много хора започнат да я следят, тогава тя може да се осребри. Това обаче е една от най-малко вероятните възможности, измежду

т.нар.”странични ефекти”...

-Кои са по-вероятните?

-По-вероятните ефекти, които безпокоят свитата на Гай Балоний, но според мен – неоснователно, са свързани с черпенето от славата на самия консул и трупането на популярност чрез него. Както знаете популярността в една демокрация лесно може да се превърне в политически актив и в избран резултат. Вероятно това тревожи съветниците на консула, но нека ги уверя от тази висока трибуна, че няма за какво да се безпокоят. Нямам политически амбиции.

-Но с тези думи вие всъщност потвърждавате политическите си амбиции, защото твърдението „нямам амбиции” е задължително в началния етап на всяка политическа кариера. – каза водещият.

-Прав сте, самият Гай Балоний преди време говореше същото, и дори се правеше, че забранява на медиите да пишат за него. Много бъдещи политици са казвали, че нямат амбиции. Това, разбира се, не доказва, че аз имам. Категорично се разграничавам от твърденията, че целите ми са

политически.

-Но вие от години пишете политически коментари, дори на едни избори се явихте. Това не доказва ли интерес към реалната политика?

-Безспорно доказва, но на настоящия етап от живота си, се интересувам от изкуство, а не от политика...

-Но да не се превърне изкуството в стъпало към политиката, бай Добрий...

-Може да се превърне. Има доста примери в тази посока. Това времето ще покаже...

-Примери?

-Разбира се, вие ги знаете, дори в настоящия консулат има един такъв пример – за успешно материализиране на изкуството в политическа кариера.

-Патрицията Рашидий ли имате в предвид?

-Очевидно. Неговата кариера в изкуствата по един чуден начин го изкачи в политиката до министър на изкуствата... Разбира се, ако бих се интересувал от политика, моите цели биха били по-високи от министър на изкуствата...

-Не мислите ли, че обиждате Рашидий? Той е уважаван представител на културата. Целият си живот и е отдал. А вие сега изкарвате всичко това като схема за издигане в политиката?

-А вие не изкарахте ли моята книга подобна схема? Аз също се стремя да създавам култура, а вие ме занимавате с политика. Вие започнахте политическата тема, със Бурекофф...

-Но, Бай Добрий, аз лично познавам патриций Рашидий. Той е много почтен човек и наистина обича културата. Не го изкарвайте хитрец-политик...

-Аз също уважавам изкуството на Рашидий. Просто констатирам, че той постоянно е близо до политиците, явявал се е на избори, дори е бил избран - за разлика от мен, заемал е изборни длъжности, а сега стана и министър. Ако всичко това не е схема за издигане в политиката, тогава защо моята книга да е такава схема?

Бурекофф малко се обърка от посоката на разговора, защото целта беше да се обсъжда Добрий, а не да се правят паралели с други хора.

Затова реши да отклони темата в нова посока.

-Значи, изяснихме вече, че основната цел на книгата ви е културна, а страничните ефекти са малко вероятни, нали така. Можем ли да ги наречем „спекулация“ на политическите ви опоненти...

-Да, много сте точен, всички политически елементи около изкуството ми са спекулация...

-Така, уважаеми зрители, изяснихме този въпрос. Сега нека да минем по съществото на книгата. Вие, Бай Добрий, пишете по много актуални въпроси, и понякога изводите ви са достатъчно точни. Затова бихте ли коментирали първите действия на новия консулат. Ако може, нека да бъде в не шеговитата форма.

-Разбира се, бих ги коментирал, но защо да бягаме от шегата. За какво ни е шегата, ако не за да си казваме истината...

-Доста остроумно наистина. Но нека да минем на темите. Много неща започна Гай Балоний, всички те са интересни. Нека да чуем какво мислите за новите разследвания и борбата с

апашите...

-Това е интересен въпрос. Мисля, че най-важното по него може да се каже като се отговори на думата „нови“. Няма нищо ново в случващото се. Всеки консул в началото на мандата си прави някакви публично заснемани акции, с които да симулира дейност. До сега от подобни акции резултат няма, мисля че и този консул няма да направи изключение.

-Но Гай Балоний беше избран именно с тази цел. За разлика от други консули, той не може да отстъпва от нея.

-Вижте, Бурекофф, нека правим разлика между процеса на избиране и реалните цели. Всеки политик го избират на база на някакви обещания. Но той се бори за властта не с цел да ги изпълни. Едното е различно от другото. Едното е средство за постигане на властта, а другото е смисълът на властта. Балоний умело използва желанието на избирателите за справедливост, и спечели изборите. Това не значи, че ще има справедливост. Бъдишеф преди това спечели

изборите, отричайки напълно политиката на Царий. Но след изборите състави консулат с него. Преди това самият Царий дойде като отрицание на корупцията на Кокалий, а после затъна в корупция. А самият Кокалий дойде като отрицание на сановниците на Живака, а после уреди именно тях с имоти и фабрики. Виждате разликата между „процес на избиране“ и „цел на избиране“.

-Т.е. вие твърдите, че анти-апашките идеи на Гай Балоний са само илюзия за пред избирателите, а целите на властта са други...

-Това не го твърдя аз. Аз само го констатирам. Това е очевидната реалност.

-Т.е. вашите очаквания са, че реално осъдени апаши няма да има...

-Да, няма да има, може би някоя дребна риба тук или там, но нищо повече...

-Добре, благодаря ви за искреността. Нека сега погледнем икономическата политика на новия консулат. Намираме се в криза. Изискват се мерки. Какво ще кажете за замислените действия, и ще ви помоля да отговорите сериозно, както и на първия

въпрос...

-Аз май пропуснах да се пошегувам при първия въпрос. Трябва да се коригирам... - усмихнато отговори Добрий – Икономическата политика мога да я коментирам много задълбочено, защото както знаете, аз съм икономист по образование. Това, което ми прави впечатление, е доста объркания подход, който ме кара да мисля, че икономическа политика няма.

-В какъв смисъл.

-Мисля, че консулатът подменя икономиката с други области и така внушава наличие на икономическа политика. Но реално това не е такава политика. Например говори се, че проблем на икономиката била контрабандата и данъчните измами, което в същността си не е така.

-Как така не е така? Всички знаят за тези проблеми, а вие ги отричате. Да не би това да е част от шегите ви...

-Не, не се шегувам. Контрабандата и данъчните измами са проблем не на икономиката, а на държавния бюджет. Той има отношение към

икономиката, защото е важен икономически показател. Но държавният бюджет сам по себе си не изчерпва икономиката. Той е само една част от нея. Контрабандата и данъчни измами са важен проблем, който трябва да се реши, но не от тях зависи икономиката. Те са по-скоро проблем на преразпределението на блага през държавата, а не проблем на самото създаване или доставяне отвън на блага. Икономиката това са реалните блага. Държавата само взима от едни и дава на други. Когато има контрабанда и данъчни измами, просто взиманото и даваното е по-малко. Това не е фундаментален икономически проблем.

-Но как, толкова пари се губят...

-Да, те се губят, но се губят от бюджета, а остават някъде другаде. Всъщност голяма част от тези пари остават у самите граждани, защото като крайни потребители именно те и плащат парите, с които да се платят данъците и митата. Ако няма никаква контрабанда, бюджетът би бил по-пълен, но и цените на стоките биха били по-високи.

-Но Гай Балоний смята, че ще вземе парите на

контрабандистите, а не парите на гражданите...

-Това е политическа измама. Като някой не начисли 20% данък, всички си мислят, че той си слага 20% печалба в джоба. Всъщност не е така. И други не начисляват същия данък и продават на същия пазар. Възниква конкуренция, която реално „изяжда“ спестеното от данъка, защото различните измамници свалят цените, за да останат на пазара. Конкуренцията реално сваля печалбите, а неплащането на данък е средство да оцелееш на пазар, на който и другите не плащат. Това не е средство да печелиш. Може да има отделни сектори, където се печели от неплащане на данъци, но в повечето сектори не се печели. Т.е. няма „скрити пари“, които да се вземат и раздадат на народа. Пак народът ще си ги плати в завишените цени.

-Ако ви разбирам правилно, вие не одобрявате икономическата политика на правителството.

-Да, като гражданин, аз лично не одобрявам липсата на икономическа политика и подмяната и

с други неща...

-След като Гай Балоний се съсредоточава върху бюджета, какво ще кажете вие за него. Това е важен елемент, който инвеститорите навън следят. Пряко свързан е с икономиката, която има нужда от инвеститори.

-По бюджета мога да кажа, че са похвални демонстрираните цели, но са плачевни предприетите мерки.

-В какъв смисъл.

-Консултът се опитва да балансира бюджета чрез недостатъчни съкращения на разходи и надежди да докара допълнителни приходи. Но това второто е неизпълнимо. Реално навсякъде по света като балансират бюджет, го правят с икономии. Приходи трудно се вдигат, и няма да стане и у нас. А в случая ако тези приходи се провалят, бюджетът може да излезе на минус, и инвеститорите да се уплашат. Затова мисля, че трябваше по-смело с орязването на разходи.

-Така ни връщате на темата за данъците и контрабандата. С тях могат ли да се запълнят

бюджетните дупки?

-Съмнява ме. Никой не може да постигне бърз резултат – в рамките на няколко месеца, срещу контрабандата. А на консула точно такъв резултат му трябва. Освен това, както вече посочих, от ограничаването на контрабандата, няма да последват незабавно нови приходи. Не е ясно дали хората ще купуват поскъпналите стоки. Мъже просто контрабандистите да спрат да внасят, докато видят на какви ценови нива ще се спре пазарът. Т.е. може да се стигне дори до намаление на приходите.

-Наскоро беше обявено създаването на мобилни групи от бирници и стражари, които да следят по-отблизо фирмите и да предотвратяват измами. Може те да помогнат.

-Сър Бюрекофф, вие ме помолихте да бъда сериозен и да не се шегувам, но вие самия започнахте да се шегувате... - усмихна се Добрий.

-Не ви разбирам, нали увеличението на контрола...

-Сър Бюрекофф, като съберете двама-трима

бандити на едно място, какво получавате – бандитска група, или нещо друго?

-Май обидихте някои хора...

-Какво съм обидил? Това е публична тайна. Всички знаят, че над 90% от икономическите стражари и бирниците са обикновени рушветчи. Те не контролират за спазване на закона, а ходят по фирмите и рекетират за пари. Сега като ги съберем в групи, ще го правят групово, това е. Ако някой си мисли, че тези мобилни групи ще увеличат приходите, той дълбоко се лъже. Те нито ще идат при големите шмекери, нито ще следят и малките за спазване на закона. Те ще следят малките за това колко им „снасят“ на тях...

-Това прилича на рекет...

-Това си е точно рекет. Държавно създаван. Може да изкарат приходи, но не за държавата, а за някои държавници. Аз поне лично не вярвам, че старите корумпета ще станат нови и съвестни държавни служители.

-Бай Добрий, дали не сгрехих, като ви помолих да говорите сериозно. Доста груб стана

този разговор. По-добре шегички да бяха...

-То реалността е груба, Бюрекофф... С изкуството се спасяваме понякога от нея, но вие отклонихте темата от изкуството...

-Добре, Бай Добрий, вие какво бихте предложили, вместо правеното от консулата. То е лесно да се критикува, но кажете някаква идея.

-С този въпрос отново с политика се захващаме, а не с изкуство.

-Да, като сме задълбали политиката, да я изчерпим.

-Добре тогава. Според мен корупцията трябва да се бори с по-малко чиновници, а не с повече. Трябва не да създаваме нови звена, които да контролират старите, и самите те бързо да се корумпират, а да опростим правилата, и да намалим чиновниците. Т.е. мисля, че подходът на Гай Балоний „със сила“ да пребори корупцията, е обречен. Този подход е многократно тестван с обратен ефект. Корупцията се бори с прости правила и малко бюрокрация.

-Но това е точно обратното на очакваното от

народа? Той иска държавата да се намеси да направи нещо.

-Народът иска мъст, това е ясно. Но това е отделен въпрос от борбата с корупцията. До момента години наред все нови и нови структури създаваме, все нови и нови чиновници назначаваме, изобщо държавата натежа до неузнаваемост от чиновници. Резултатът е, че всички нови се корумпират и общата маса на корупцията нараства. По-добре да опростим нещата и да работим с по-малко хора. А мъстта – ако решим да я правим, нека Магистратурата събере доказателства срещу десетина „едри риби“, да ги вкара в затвора, и това ще успокои нещата. Няма да постигнем резултат с нови бюрократи. Само ще увеличим корупцията и ще увеличим желанието за мъст.

-Ако ви разбирам правилно, вие твърдите, че Гай Балоний ще постигне обратното на желаното.

-Не, според мен Гай Балоний, може и да постигне точно желаното, защото вече говорихме, че има разлика между предизборни обещания и

цели на властта. Може желаното от него да е точно това. Аз казвам, че ще се постигне обратното на това, за което са гласували хората. Т.е. негативното в мислите им ще остане...

Бюрекофф се замисли за малко. Разговорът беше станал твърде сериозен за шеговитата тема, която го инициира. Но нямаше много време да мисли, защото пред камери време за това няма.

-Струва ми се, Бай Добрий, че вие имате по-големи политически амбиции от декларираните. Твърде надълбоко наблюдавате политическия процес и твърде сериозни коментари правите...

-Просто се опитвам да бъда на висотата на очакванията ви в този разговор, сър Бюрекофф...
Иначе, аз съм просто един начинаещ писател.

-Вие сте писател, който пише за политика, коментира политиката, и събира слава от всичко това. И въпреки всичко, нямате никакви амбиции...

-Ни най-малко...

-Все пак как ще отговорите на въпроса защо пишете без пари? Ако целта ви не е друга – слава, издигане и пр., защо пишете без пари и

публикуват книгата си свободно. Това нов тест на „безплатния обяд“ ли е...

-Мислите че сте ми задал неудобен въпрос, Бюрекофф... Не е точно така, макар и да има леки неудобства в него...

-Бихте ли му отговорили, все пак...

-Разбира се. Пиша, защото ми е приятно, а и за слава разбира се, но не всяка слава е с политическа цел. Всички създаващи изкуство реално целят и някаква слава. Но не всички стават политици. Но основната цел да пиша безплатно е друга...

-Каква е тя?

-Реално аз не мога да продавам. Има два фактора, които правят продажбите безсмислени. Единият е, че съм нов и неизвестен автор, и няма как някой да ме купи. Ще трябва много реклама, която едва ли ще се изплати от продажбите. Т.е. разумна е идеята новите автори да пускат първите си творби безплатно – за да видят читателите за какво става дума.

Втората причина за безплатността, е

пиратството у нас, което прави безсмислени всякакви продажби. Дори да пусна книгата платена, повечето читатели ще я четат безплатно от пиратски копия. Може би навлизаме в епоха, в която творците трябва да приемат, че работят без пари и само за слава, и самото изкуство да не предполага доходи...

-От този отговор за пореден път разбирам, че и тези ви мотиви нямат нищо общо с политически амбиции, а са свързани само с условията за творческа дейност у нас...

-Да, категорично – никаква политика, всичко е изкуство...

-Темата за условията за творческа дейност също е много интересна. Този път пропуснахме много да говорим за изкуство, защото отново политическото ежедневие завзе вниманието. Но с удоволствие след време ще ви поканя да говорим само и единствено за изкуство. Ако не сте станал политик до тогава...

-С удоволствие ще приема поканата ви, в името на културата...

-Благодаря Ви, плебей Добрий...

-И аз ви благодаря, сър Бюрекофф...

-А сега, уважаеми зрители, следват новините...

Няколко часа по-късно, плебеят Добрий се събуди, помнейки част от съня си. Това, което беше потвърдил този сън, беше обективната реалност, че само „на сън“ може да стигне до Бюрекофф...

12.Уикенд

Консултът се протегна на голямото легло. Имаше още малко време преди да потегли към голям провинциален град, където го очакваше поредното публично откриване на обект заедно с местния градоначалник. Балончо се замисли за миг – стаята, в която беше настанен за нощуване беше огромна, нещо като императорски апартамент. Да, спомни си той - късно вчера през нощта неговият близък приятел - Гай Златний го

беше довел тук, в собствения си хотел на морето. Луксът и удобствата бяха точно онова, от което имаше нужда, за да се отърси от неприятния инцидент предния ден докато пътуваше. Тогава трезвен и спазващ всички правила моторист се удари в една от лимузините на кортежа на консула и изкриви бронята и. Нови разходи за хазната, във време, в което трябваша икономии. Но не те ядосаха Балончо, а фактът, че мотористът беше напълно изряден, катастрофата стана в неговото платно, и нямаше как да хвърлят вината върху него. Така тя неизбежно падна върху колата от кортежа и медиите разтръбиха случая навсякъде. Разбира се, властта на консула беше достатъчна, за да потули случая и да спаси един от шофьорите си, но нищо не можеше да потули публикациите по медиите. А именно на тях Балончо винаги бе държал много. Така, след като този напълно изряден нещастник с мотора, развали настроението му, Балончо имаше нужда от разтуха. Осигури му я Гай Златний, с който заедно цяла вечер се утешаваха, така както винаги бяха

умели да го правят. След това луксът на апартамента довърши останалото. На сутринта не беше останала и капка от досадата с моториста.

Консулт стана, приближи се до прозореца и гледката го очарова. Такава красота той и в сънищата си не беше виждал. Как в тази обрулена държава можеше да има подобен рай? Морето кротко плискаше вълни в близост до хотела. Летовници в бански костюми вече тичаха по плажа, като сред тях не липсваха и някои впечатляващи летовнички. Балончо се захласна...

Почукване на вратата го стресна. Беше приятелят му, който лично подбутваше количка със сутрешната закуска.

- Няма да имам време да уважа закуската ти. Ще взема един душ и тръгвам – каза Балончо.

- Както кажеш приятелю, аз винаги съм на твое разположение. – усмихна се Златний.

Балончо влезе в банята. Помещението беше огромно – ваната беше напълнена с някаква ароматизирана течност и покрита с листенца от роза. Десетки шампоани и сапуни стояха на

рафтчето. Плочките в банята бяха с огледален отблясък. Консултът се огледа – осанката му беше внушителна. Той реши да не бръсне тридневната си брада. А, какво беше това? – Тоалетната беше със златно покритие. Такова чудо май само по телевизията беше виждал в хотелите на арабските владетели. Дали като им гостуваше при официални визити щеше да се доближи до разкоша и лукса, който беше създал неговия приятел тук?

А приятеля си той познаваше отдавна. Някои хора се питаха как Гай Златний беше създал богатството си. Но Балончо знаеше много добре, и му се възхищаваше, и дори завиждаше мъничко понякога. Особено за това, че бащата на приятеля му беше близък до великия Живака. Като носталгия по това време Златний беше купил родния град на Живака – Кривец, и беше започнал втора ера на превръщането му в чудо на чудесата. Първата ера беше дело на самия Живака, който от никому неизвестно село създаде един от най-модерните и перспективни градове в държавата. Сега Златний продължаваше това дело.

Не толкова обаче близостта с Живака стоеше в основата на богатството му. По-скоро за него допринесоха връзките му с Империята на северняците. Всъщност Златний беше просто един от многото служители на тази Империя, пръснати из целия свят. Мнозина тук го приемаха като супер влиятелен фактор, дори го наричаха „олигарх“. Всъщност той беше само един от многото служители на северняшкия император. И влиянието му беше по-скоро част от влиянието на императора, а не негово собствено. Империята на северняците добре се грижеше за служителите си, особено за лоялните. Най-лоялните – тези до самия император, бяха милиардери от световна величина. Най-дребните – тези из малозначителните сфери на влияние, бяха милионери, подобни на Златний. Които заради могъществото на самата Империя изглеждаха непоклатими, вечни и недосегаеми в провинцията, където бяха въдворени. Разбира се, всичко това зависеше основно от благосклонността на Императора, а с него поне засега Балончо не беше

във враждебни отношения. Т.е. който и да би бил на мястото на Златний, Балончо нямаше да има проблеми с него. Стига, разбира се, да не ядосва Императора.

Златний обаче беше и личен приятел на Балончо, така че той се надяваше още дълги години да може да работи именно с него, а не с някой нов наместник. Щеше да направи всичко, за да подкрепя Златний, за да го крепи пред Императора, като Златний пък щеше да го подкрепя в икономиката. Затова и на Златний му се разминаха дори популистките разследвания, които Цветарий, по поръчка на Балончо, започна в бизнеса с горива. Малко смешно стана, отстрани погледнато, да гонят дребните риби и да излиза, че те са виновни за всичко, а могулт на горивата Златний „ни лук ял, ни лук мирисал“. То не че и на дребните щяха да им направят нещо. Но поне ги размятаха по медиите. Тази леко горчива чаша се размина на Златний. Но приятелите са именно затова, в края на краищата...

Като приключи с банята, Балончо бързо се

запъти към спрялата на паркинга кола. Един от охраната на хотела постави сака с дрехите в багажника. С периферното си зрение Балончо усети, че някой го наблюдава, но не обърна внимание. Разположи се в лимузината и набра телефона на Цветарий.

-Как е? - попита той.

-Много работа ни чака гай Балоний. - Където разриеш – мирише. – Имам чувството, че цялата ни нация се е корумпирала.

-Спокойно, знаеш какво ще правим, и не искам да ми говориш в бъдеще време, каза консулт. Народът очаква от нас реални действия и ние трябва да оправдаем неговото доверие.

-Да, разбира се, Гай Балоний...

-Оправихте ли проблема с моториста?

-Да, Гай Балоний. Свидетелите проявиха разум и размислиха. Преместихме и часа на инцидента, така че да е един час, след като вие сте минали от там. Няма да взимаме книжката на шофьора.

-Трябва да измислите и кой друг с подобни

коли е минал натам. - това не беше лесна задача, защото малцина в страната имаха подобни лимузини, и вероятността да са минали от там беше нищожна. Въпреки това Цветарий беше оптимист:

-Всичко ще наместим, Гай Балоний...

По-нататък в разговора Цветарий сподели, че има намерение да смени всички стражарски началници, защото счита, че те са от старата мафиотска генерация.

-Внимателно, не всички от тях са лоши, каза Балончо. Да не забравиш онзи, който охранява границите. Той доста се задържа във висшето стражарско съсловие. - Така част от замисъла на Цветарий беше коригиран и в списъка за уволнения се добави още едно име. Балончо го направи не от омраза към граничния стражар, а просто за да припомни на слугата си кой дърпа конците. Накрая попита:

-Други проблеми?

-При стражарите – не. Но някои наши агенти в медиите докладват, че ви готвят нова популистка

атака. Видели са колите от кортежа на паркинга пред хотела на Гай Златний. Сетили са се, че и Вие сте там. Сега може би ще се заядат...

Това беше неприятно, защото поставяше Балончо в негативна ситуация, каквото и да отговори. Ако кажеше, че не е плащал за спането, както и си беше, щяха да нарекат това „подкуп“. Ако кажеше, че е платил, щяха да го питат с кои пари, и не натоварва ли бюджета. А ако кажеше, че е платил със свои пари, щеше да стане смешен. Ето такива дребни и досадни заяждания понякога губеха много от времето и нервите на Балончо. Защо занимават него, консултът, избраният да промени бъдещето, с подобни глупости...

Малко беше забравил Балончо, че той правеше същото, докато беше в опозиция.

-Платете на който можем да платим да не говори по случая – инструктира той Цветарий, с цел да минимизира негативите.

Разговорът приключи и Балончо се замисли отново. Засега като цяло нещата вървяха добре. Подобни дребни инциденти говореха, че трябва

усъвършенстване на някои елементи на политическото му поведение. Но като цяло, процесите бяха в правилната посока. Медиите – телевизията, и пресата вече, услужливо му поднасяха ежедневно случаи на констатирана корупция и непрекъснато му сервилничеха. Трябваше да се обади на новия си министър на топлото, светлото и отпуските, и да поиска от него спешно да се приключат проверките в големите енергийни фирми. Имаше опита с тухлофикацията и по същия начин трябваше да се продължи с мините, централите и т.н.

Колата спря, Балончо излезе, но някакъв навлек – журналист се доближи до него и го попита къде е спал тази нощ? Явно шпионите на Цветарий бяха прави. Консулт търпеливо замълча, ускори крачката си, но навлекът не го остави. Балончо бързо му отговори, че не е негова работа да го пита къде е спал. Вътрешното му чувство обаче му подсказа, че този случай няма така бързо да приключи. Той сега беше консулт на държавата и всеки го наблюдаваше за

действията му. Май по-добре беше да даде пресконференция, когато се прибере в столицата, за да успокои хората. Вярно е, че не беше длъжен да дава обяснения и на когото да било какво прави в късните часове, и къде спи.

Местният градоначалник го посрещна и го поведе към насъбралото се множество. Балончо плисна менчето с вода и отрязва лентата. Беше се специализирал в тези мероприятия през последните години. Камерите на телевизиите снимаха, снимаха... Благо беше на душата на консула... Благо още малко – докато не знаеше още за другите камери, които отидоха да снимат новите долни манипулации на Бъдишеф...

13.Вещиците на великите

Властта беше наркотик. Без шанс за излекуване. Влезеш ли веднъж в нея, оставаш до живот, или изпадаш в жалко състояние, достойно

за насмешка от всичките ти врагове, но най-вече – за насмешка сам към себе си. Затова и нямаше отказ в тази игра. Така не бяха минали и няколко седмици, след като позорно напусна консулството, и Гай Бъдишеф се активизира. Искаше му се да се върне, и започваха опозиционните лъжи и спекулации, целящи да измамат тълпата, да я отнемат от Балончо, и да я върнат при противниците му.

Но този път Бъдишеф беше крайно и нагло непочтен. Защото нарушаваше неписаната уговорка с Балончо да го остави да пусне някакви дребни изкупителни жертви на тълпата, за да не закача „едрите риби“. Много непочтен беше Бъдишеф, защото започна да се подиграва на демонстрационните усилия срещу корупцията на новия консулат, и нарече действията им „лов на вещици“. Но нали именно за това се бяха разбрали без думи, и нали именно това беше постоянният закон на политиката в тази страна. Какво друго, освен „лов на вещици“ да организира един нов консул, за да отговори на очакванията на тълпата?

Точното това беше изпитаната исторически практика, която вършеше работа – тълпата се хващаше на демонстрациите, вярваше че се прави нещо, и така се успокояваше и не се бунтуваше. Срамно и подло беше за Бъдишеф да превръща „лова на вещици“ в „лов на вещици“ и да извлича политически дивиденди от това. Ядоса се Балончо на тази непочтеност много, но знаеше как да и отговори. Бъдишеф щеше да плати за номерата си...

- Уважаеми приятели, журналисти, присъстващи, възмутен съм от дебелоочието и наглостта на бившия консул, - започна Балончо пред изпълнената с камери и микрофони зала – Тяхното корумпирано управление съсипа държавата, техните крадливи сановници опоскаха парите на народа, а сега Гай Бъдишеф има наглостта да ги защитава, да ги обявява за „професионалисти“ и да обвинява мен в „лов на вещици“. Опитва се да дискредитира нашите усилия да изкореним корупцията им. Опитва се да превърне чистите ни помисли в посмешище. Но аз

няма да позволя това. Ето донесъл съм Ви конкретни факти и цифри, за да видите колко ни струват „вещиците“ на Бъдишеф...

- Гай Балоний, - включи се някой от залата – Наистина ли ще извадите цифри, нещо което винаги ни обещават, но никой не го прави?

- Да, ще ги извадя, тук и сега, за да видите как са ни ограбвали. Ще ви покажа заплатите на приятелчетата на Бъдишеф.

- Тези заплати не са ли служебна тайна? Не трябва ли съгласието на служителя, за да му обявите заплатата?

- Тези заплати са платени от държавата, и аз ще ги покажа, не ме интересува каква тайна са. Нека се види какъв лъжец и популист е Гай Бъдишеф...

Балончо се разрови из хартията пред себе си, намери една книга с имена и цифри срещу тях, на която пишеше „Тефтер за заплати“. Показа я на всички и каза:

- Ето това е тефтерът за заплати на някои от другарчетата на Бъдишеф. Сега ще гледаме всичко

в оригинал...

След тези думи отвори на предварително отбелязана страница и зачете, позволявайки и на камерите да заснемат четеното:

- Ето, патрицията Слугакий е вземал по 13 хиляди сестерции месечно за нищо не правене в държавно технологично предприятие. Патрицията Съветний е вземал по около 11 хиляди сестерции. Между 9 и 11 хиляди сестерции месечно за патриция Информия... Имам цял списък с такива. Все добре охранени приятелчета на Бъдишеф излапкали по над 100 хиляди сестерции на година. Такива „вещици“ не само ще ги ловя, но направо на кладата трябва да идат. Начело с главния вещер – Гай Бъдишеф. Народната пара лапкали. Да можех само да издигна клади...

Журналистите бяха впечатлени от конкретността. Те също разчитаха на тълпата за изхранването си, и за тях беше важно тълпата да ги гледа, а не какво точно гледа. А такъв тип послания се харесваха и гледаха. 10 хиляди сестерции бяха равни на около 20 средни заплати, което

неминуемо щеше да предизвика завист и злоба у тълпите. Точно на което се крепяха, както медиите, така и политиките. Затова никой не зададе никакъв въпрос, а всички се хвърлиха да докладват на редакциите си, та първи да обявят новината. След този хит, Балончо изкоментира още няколко актуални, но не толкова хитови теми, и се оттегли в покоите си, доволен че е натрил носа на Бъдишеф. Каквото повикало, такова се обадило. Вещици ще ми брани този мошеник...

Бъдишеф не продължи повече с темата. Вероятно неговите собствени избиратели бяха омагьосани от думите му, а избирателите на Балончо – от отговора. Всеки получи своето, Балончо – малко повече, защото атаката срещу „лова на вещици“ не успя да му подкопае позициите, а дори ги укрепи. Но тъй или иначе, Бъдишеф нямаше какво повече да търси, и с това темата приключи. Поне за тях двамата. И за медиите.

Отказът да се мисли задълбочено обаче, и да се търсят малко по-сериозни истини, извън

първосигнално вижданото, не значеше че истини няма. И когато действащите политици не ги казваха, отваряха ниши за свои потенциални конкуренти да ги кажат и да привлекат интереса. Така висящата пред всички, но неизказана истина за това, че освен малки, има и големи вещици, се превърна в обект на експлоатация на плебеи, желаещи да станат патриции...

Балончо обикновено не се занимаваше с плебеите, така както никой бивш плебей не обича да се занимава с настоящите, защото му напомняха, че не е нещо повече от останалите хора. Никой плебей не можеше да го ядоса или изкара от равновесие, най-много да го подразни. Така стана и сега, след като Цветарий му докладва, че темата с вещиците е стигнала до доня Балония.

Именно това, а не самата тема, и не самият плебей, ядоса малко Балончо. Замесването на доня Балония – неговата любима, смисълът на живота му, същността на сърцето му. Истинското и име не беше Балония, а Цветолика. Тя не му беше официална съпруга. Но беше толкова близка, и

толкова се обичаха, и хората толкова се радваха на тази любов, че всички я наричаха с неговото име – така сякаш му беше жена – доня Балония.

Периодично някой се захващаше с нея, защото беше удобна за популистки атаки. Тя беше едра бизнес дама, управляваща лихварска корпорация. Тази корпорация се беше прочула с това, че управлява значима част и от данъчните приходи, и благодарение на различни такси при събирането им, трупя огромни печалби. Доколкото кой управлява данъчните приходи се определяше от консулата, то и съответната лихварска корпорация винаги бе била близка до управляващите. Някога, Гай Кокалий беше назначил свой човек там. После дойде доня Балония – след като Гай Царий постави началото на издигането на Балончо във властта. Злите езици непрекъснато говореха, че Балончо тайно е приятел с Царий, Сокологлу и Бъдишеф, след като и при техния консулат, доня Балония си запази контрола над обслужването на част от данъците.

Подхващането на темата с „вещиците“ и

ваденето на конкретни цифри обаче, създаде интерес принципно към цифри, и от това се възползва плебейт Добрий. Той зададе въпроса, след като вещиците на Бъдишеф са толкова опасни с техните хиляди сестерции заплати, каква трябва да е доня Цветолика, която печелеше милиони от обслужването на данъците. Ако има единни стандарти, каза Добрий, сега Гай Балоний трябва да изкоментира и милионите на доня Цветолика. И едните и другите пари се дължаха на държавна подкрепа. Използвайки мистичната тема за „вещиците“, Добрий дори си позволи да каже, че ако сочените от Балончо са „вещици“, доня Цветолика трябва да е направо кралицата на магьосниците.

Бай Добрий – както и никой от многото плебеи, неразбиращи призванието на консула, не можеше да го ядоса с хапливите си слова. Защото едно слово е толкова важно, колкото хора го чуят, а не е толкова важно колко е умно. А такива плебеи имаха ограничена публичност, и каквото и да кажеха, то не можеше много да навреди. Но

чисто емоционално, Балончо се раздразни, заради замесването на доня Балония.

-Този е по-непочтен и от Бъдишеф, - каза Балончо на Цветарий – онзи наруши основно политическо правило като се заяде с „лова на вещици“. А този се заяжда с основно и общочовешко правило, Цветарий... С правилото, че е хубаво да имаш богата жена...

-Да, Гай Балоний, много непочтено. Всички на света искат да имат богата съпруга, а този плебей изкарва това едва ли не държавнически грях.

-Нямат уважение тези плебеи към нищо. Доня Балония е толкова добра, всеотдайна и любвеобилна. Толкова добре се справя с бизнеса си. На толкова хора хляб дава. А сега – била кралица на вещиците...

-По лошо – на магьосниците... - онеправдано потвърди Цветарий, който знаеше, че мнозина от сенаторите също ще бъдат засегнати, защото и те самите мечтаеха за богати съпруги, и се стараеха да ги направят такива...

-Колко известен стана този наглец? – попита

Балончо.

-Не много, дребен е още.

-Това е добре. Нека си говори, като никой не го слуша. Засега няма да го закачаме...

Всъщност думата „засега“ по-скоро означаваше „винаги“, защото най-сигурният начин да издигнеш един плебей, беше по някакъв начин да го нападнеш. Тълпата имаше инстинкт да харесва нападатите от властта, и това ги превръщаше в герои. Балончо много добре знаеше това, знаеше и че плебеят ще се окаже на „седмото небе“, ако бъде нападат. Но нямаше да го огрее това. Беше дребен, и такъв щеше да си остане. Големите медии никога нямаше да го чуят, нито подобните на него, защото щяха да изгубят парите, които получаваха от консула. Така реално, приказките на Добрий бяха мини-буря в малка чашка с вода. Но отношението към любимата му все пак беше обидно. Цветарий много точно го изкоментира:

-Да, Гай Балоний, няма да го закачаме, за да не му правим реклама. Но с тази непочтеност един

ден трябва да се борим. Трябва ново възпитание на хората, нова образователна политика, така че да уважават положителните неща, които правим и добрите хора, които работят около нас.

-Прав си Цветарий, трябва ново възпитание. Не може така да се обиждат почтени дами като доня Балония... Кралица на магьосниците... Колко подло...

Подло или не, то беше много дребно, за да губи повече от времето на Балончо. Задачите на държавата бяха далеч по-мощабни и скоро този дребен казус щеше да излезе от ума на консула, ако заяждането на Добрий не беше продължило и в още една посока...

-Освен доня Балония, той се е захванал и с Вас, Гай Балоний, - продължи Цветарий.

-Какво с мен?

-Спомнил си е едни ваши думи от преди няколко години, свързани с доня Балония. Тогава като градоначалник на столицата, Вие казахте, че за да няма „конфликт на интереси“, никакви корпорации, свързани с доня Балония нямат

бизнес с града. Тогава това се хареса на тълпите...

-И сега какво? – попита Балончо, досещайки се за продължението...

-Сега казва, че ако сте верен на думите си, трябва да изгоните доня Балония от обслужването на данъците, защото вече сте консул и по собствените ви думи, ставал „конфликт на интереси“...

Хаплива беше и тази теза. Колко добре, че Бъдишеф и Сокологлу не подхващаха подобни теми, защото можеха да станат големи скандали. Добре работеше системата на взаимното уважение между политиките. И Балончо не бе подхващал никаква сериозна тема, докато беше в опозиция на стария консулат. Добре беше, че хапливите и неудобни въпроси ги задаваха само безкрайно дребни и незначителни субекти, които никой не слушаше. Балончо се усети, че ако продължава да анализира всяка дума на незначителен плебей, ще се ядоса излишно и ще загуби много време. Затова реши да не се ядосва повече...

-Остави го този да си приказва. Не мога да се

занимавам с всеки лилипут, - каза консултът.

-Да, Гай Балоний, няма да храним лилипутите с вниманието си...

-Други въпроси имаш ли?

-Да, бюджетът на стражарите...

Пак стигнаха до парите, които все повече липсваха. Но за стражарите винаги щеше да има, знаеше Цветарий, и не напразно се беше нагласил на този сладък пост. Нямаше как при консул от стражарското съсловие, да няма за стражарите. А парите на стражарите ги управляваше той. Колкото повече пари за тях, толкова по-голям шанс и жената на Цветарий един ден за стане богата...

14.Имперски бонбони

Объркване и уплаха настана в някои кръгове около Великия северен император, след като изборите в една от задграничните сфери на влияние доведоха нов управник, който започна да

оспорва позициите на империята там. Уплахата беше не от въпросния управник, а от възможното недоволство на императора, който не обичаше слугите му да не си свършат добре работата и да изпуснат контрола някъде. Всъщност службите за задграничен шпионаж доста усилия бяха положили и бяха инсталирали свои хора във всички партии във въпросната държава, включително и в победилата на изборите. Но сега новият лидер започна да преосмисля някои от най-големите проекти и застрашаваше очаквани приходи на имперски корпорации. Това беше доста непочтено, защото нарушаваше принципите на приемствеността, доколкото въпросните проекти бяха договорени с предишните управници. Непочтено беше и защото империята си беше платила щедро на въпросните управници, и сега имаше право да получи проектите си. Иначе трябваше да се върне платеното. Естествено, в политиката подобни непочтености бяха възможни, и който

би имал нещастията с неговия регион да се получи нещо такова, с основание се страхуваше от гнева на императора. Разбира се, настоящият император не беше толкова жесток като някои от предшествениците си, които прилагаха и най-тежкото наказание, заради подобни пропуски. Но да загубиш доверието на човека, който те правеше човек, и те държеше в елита знатен и богат, това беше лошо за знатните и богатите...

Приемът в покоите на императора обаче приключи изненадващо бързо за изтръпналите съгрешили. И изненадващо добре. Той просто им каза: „Не се тревожете за Гай Балоний. И кранчетата, и парите са при мен...”

Докато служителите на северния император с облекчение разбираха как този път им се разминава, Балончо се наслаждаваше на собствения си късмет. Изненадващо за самия него, комисарите на Старинната континентална империя, към която беше и собствената му

държава, решиха да разблокират част от субсидиите за нея. Това стана само няколко седмици, след сформирането на новия консулат и нямаше нищо общо с него. Но за пред тълпата всичко изглеждаше като първи голям успех на консула. Балончо беше много доволен как е натрупал актив, за сметка на Бъдишеф. Реално въпросното разблокиране на пари беше някакъв хилав успех на предишния консул, доколкото за няколко седмици само никой нов консул не би могъл да постигне нищо.

Старият консулат на Бъдишеф, Сокологлу и Царий се беше уплашил, когато преди време Империята започна да спира субсидии като наказание срещу корупцията. Те смятаха това за несправедливо, защото тяхната корупция не беше по-голяма от тази на предшествениците им, и нямаше да бъде много по-различна от тази на наследниците им. Общо взето поддържаха едно стандартно ниво на корупция, каквото винаги бе било поддържано. С публичните спирания на пари от Империята обаче, тълпите започнаха да се

радва, че някой наказва политиците и това започна да срутва поддръжката им. Затова и те решиха да намалят до минимум корупцията при ползването на имперските пари, като се задоволиха с тази при собствените приходи. За да успокоят Империята дори създадоха специален министър, който да бди над бюрократите да не крадат, както и да въведе правила при харченето. Всички тези усилия не доведоха до резултат преди изборите, така че да може да бъде запазена властта. Но за лош късмет на стария консул, Империята реши да освободи няколко трохи от блокираните пари толкова скоро след изборите. Освободеното беше не повече от една десета от блокираното, но стана в неподходящ момент, и публично изглеждаше като огромна победа на Гай Балоний. Това беше доста сериозна причина Бъдишеф да се ядосва. А Балончо да се радва...

Но сега имаше разговор с Царий.

-Здрасти Балончо, как се справяш на горещия стол? – започна с усмивка на лицето човекът, който беше направил от Балончо човек.

-Какво виждате, Гай Царий, справяме се по-добре от твоя приятел Бъдишеф. За няколко седмици се сдобрихме с Империята.

-Да, и Бъдишеф ти праща поздрав за този успех. Макар че, нека не забравяме и неговите усилия...

-Неговите усилия ни доведоха до дупка – обидено отговори Балончо.

-Тълкуванията за едно управление са различни. Нека да изкараш и ти колкото Бъдишеф, и тогава ще сравняваме. Сега за друго ти се обаждам. Помоли ме Сокологлу...

Балончо се досещаше за какво се обажда някогашният му ментор. От старите управници той беше най-близък с него. Бяха го избрали, за да посредничи в решаването на някои възникнали в последните дни проблеми. Основно два от тях – ненавременното публично скарване със Старшия консул, и номинацията за представител в имперския комисариат.

-Ефенди не разбира защо се сдърпахте с Гай Първанаки. До сега така публично никой не се е

карал по въпроси, свързани със Северната империя. Излагаме се, ставаме за смях на императора.

-Ясно е защо. Проекти, които се осъществяват при няколко консулата, не може да уреждат само хората на един консулат. Вие в старата власт нагласихте така проектите, че само вашите хора да печелят. Ако ги осъществя, значи да работя за вас. А моите хора какво ще ядат?

-Ех, млади ми Балончо, тези неща ги има, и ги е имало винаги. Всяка власт си урежда себе си. И ти можеш да уредиш себе си с други проекти. Какво пипаш старите?

-Големички са старите проекти. И щом няколко консула ще ги водят, справедливо е всеки от тях да вземе своето.

-Дори да е така, това не значи че трябва да се излагаме пред иностранците. Ако цената на твоята справедливост е да рушим реномето на страната и да не ни приемат сериозно, защото всяка следваща власт може да преразгледа решенията на предишната, ако това е цената, тя е твърде

висока. Северният император беше толкова добър с нас, и винаги е бил добър с нас...

-Добротата му обаче други я взеха...

-Ако така се караме, може да изгубим проектите, и за никой да няма нищо, - мъдро предупреди Царий.

-Точно затова разчитам на здравия разум и да постигнем компромис.

-Всъщност, това беше идеята и на ефенди. И той смята, че трябва да направим компромис, и да ви одобрим с Първанаки. Първанаки също е съгласен. – Царий даде да се разбере, че е посланик не само на Сокологлу. – Мисля, че от добрината на императора ще има за всички.

-И аз така мисля. Императорът ще е щедър към всички ни, ако не му създаваме проблеми.

-Значи се разбрахме. Ще кажа на Сокологлу и Първанаки, че се одобрявате, а ти повече няма да се караш с него...

-Разбрахме се... Но при разпределянето на порциите, този път аз ще имам важна роля. Няма да разпределят само ефенди и Първанаки.

-Това се разбира от само себе си...- отговори Царий.

-Значи посредническата Ви мисия приключи бързо и успешно – усмихна се Балончо. За него беше облекчение да разбере, че конфликтът със Старшия консул ще приключи, защото иначе можеха да се блокират взаимно и никой да не може да движи собствения си бизнес. В крайна сметка, Балончо получи своето – дял от нещо, което не бяха предвидили да му се полага.

-Да, винаги съм знаел, че си разбран човек, - каза Царий – сега остава само още един по-дребен въпрос...

-Доня Магления може би...

-Доста си досетлив, Балончо. Млад си още и бързо се сещаш...

Доня Магления беше досегашният представител на държавата в имперския комисариат на Старинната континентална империя. Беше се справила доста добре и Главният комисар я искаше отново. Искаше я и Царий, от чиято партия тя беше. Но проблемът

беше, че партията на Царий напълно се провали на изборите, а постът на представител в комисариата беше доста атрактивен и собствената партия на Балончо имаше апетити към него.

-Не мога да обещая да я назнача. Много трудно ми е да го прокарам, а и не знам дали го искам.

-Балончо, и ти, и Магления сте мои деца. Аз ви избрах и ви издигнах, защото ви видях че сте умни. Довери се на преценката ми.

-Несериозно ще изглежда да издигна човек от партия, която дори не е в Сената.

-Но Балончо, на изборите за имперски сенат знаеш, че се представихме добре. Провалихме се на изборите за нашия си сенат, но като избираш човек за имперска служба, трябва да гледаш имперските избори.

-Да, доня Магления беше избрана. Но ми се иска да запазя този пост за моята партия. Доста важен е.

-Виж, Балончо, разбирам причината да се колебаеш. Магления е единствената, която може

да спечели народно доверие, съизмеримо с твоето. Харесва я народът и това я прави твой конкурент. Затова може би се колебаеш...

Всъщност това беше основната причина за колебанието на Балончо, защото иначе беше абсолютна глупост да се конфронтира с Главния комисар като му натресе друг кандидат. Ако имаше нещо, което оправдаваше риска от проблеми със субсидиите, това беше избягването на риска от въздигане на конкурентни любимци на тълпите.

-... Но доня Магления ще бъде по-голям риск за теб, ако не е в комисариата, отколкото ако е в него – посочи Царий – ако я върнеш тук, тя ще остане в политиката и ще те конкурира в страната. Ако я пратиш в Империята, позицията и в страната ще е по-слаба.

Думите на Царий звучаха логично, но Балончо не беше съвсем сигурен.

-Тя натрупа известност именно от имперския си пост, - каза той – ще продължи да трупа и ако я оставя там.

-Но поне 5 години няма да има интерес към местен пост.

-Да, така е, но е много рискова...

Очевидно Балончо беше завладян от типичното съмнение на популярен лидер към свой конкурент. В тази схема типично беше да не може да се прецени кое е по-доброто решение и как да се процедира. Балончо се страхуваше да подкрепи Магления, но се страхуваше и да не я подкрепи. Ако тя се върнеше в страната, и успееше в политиката, щеше да издърпа точно от неговите избиратели. Но можеше да ги издърпа и от поста си в Империята. Объркана работа, и затова от седмици Балончо не даваше ясен отговор на въпроса какво ще прави. Не го даде и сега.

-Много е рискова и засега не съм решил. Ще мисля, и ще имам в предвид препоръката Ви, Гай Царий...

-Благодаря ти за разбирането, Балончо. Радвам се, че решихме тези два въпроса. Сега отивам да почивам.

Връзката прекъсна. Балончо беше изненадан,

че Царий не постави личния въпрос, свързан с разследването на част от имотите му. Може би вярваше на Балончо, че няма да вземе имотите на човека, на когото дължи почти всичко. Доверието на Царий топлеше сърцето на Балончо. Нямахме да го подведе...

15. Омерта

Настроението сред старата власт беше приповдигнато. След гаранциите срещу „политическо преследване“, които осигуряваха неприкосновеността на висшите в предишния консулат, сега Гай Балоний беше дал публични гаранции срещу преследване и на средните и ниските нива. Това означаваше спестяване на доста проблеми на Сокологлу, Царий и Бъдишеф, на които нямаше да им се налага да хвърлят усилия в Магистратурата за защита на служителите си. Психологически те бяха готови на това, защото

този театър бе игран винаги при всяка смяна на властта. Но сега Гай Балоний намери по-елегантно решение, което щеше да спести дори бутафорните дела, и хвърлянето на политическа енергия на вятъра. Все по-добре се справяше новият консул, и Царий и Сокологлу дори започваха да го разглеждат като потенциален партньор. Само Бъдишеф малко се цупеше, защото Балончо заемаше мястото, на което той се надяваше някога да се върне. За другите двама постът нямаше значение, но за него имаше. И ако Балончо станеше подходящ за останалите, те можеха да се наговорят с него, и Бъдишеф да ги изгуби като съюзници. Тогава трябваше или да стане като тях – да ползва властта, без да е на конкретен пост, или да им стане опонент. И двете опции не го радваха. Искаше му се отново да е младши консул...

Доволен от развоя на събитията беше и Старшият консул. Негови хора също получиха от амнистията на Балончо, но по-важното беше, че проектите на Северния император нямаше да се спират. И това стана след твърдата намеса на

самия старши консул. Споровете се сведоха до това кой какво да получи от облагите, от което Северният император беше много доволен. Той лично се обади на Първанак да му благодари за проявената отговорност. Засега Първанак оставаше приятел и довереник на императора, което беше много добре за Първанак във вътрешнополитически план.

Така след тези добри за всички събития, старата власт се беше събрала на малка почерпка в кабинета на Старшия консул, и разговорът беше приповдигнат...

-Добре израства новият консул, не мислиш ли Царий. – думите на Сокологлу идваха докато си вземаше едно парче баклава от обилната маса.

-Да, моето момче се справя по-добре от очакваното. – отговори Царий, наблягайки донякъде и с гордост на факта, че момчето беше негово откритие.

-Е, нека отдадем всеки му заслугите, приятелю – отвърна Сокологлу – като започнахме да го издигаме, и аз го подкрепих.

-Да, прав си, ефенди, но аз го бях открил още преди да тръгнем да го издигаме. Той работеше за мен тогава...

-Всъщност първи го откри Живака, така че негова е заслугата, ако трябва да сме съвсем честни. – включи се в разговора Старшият консул.

-Има правда в думите ти. – съгласи се ефенди.

-Да – каза и Царий.

Само Бъдишеф мълчеше, донякъде раздразнен от развоя на кариерата на Балончо.

-Трябва да се признае интелектът и изобретателността на Балончо – каза Първанаки – много хитро го измисли това с амнистията. Ще спести и пари на държавата...

-Да, ние не се бяхме сетили. Може да вкараме тази схема в бъдещите си действия. Ще правим същото и при следващи консулати, и ще намалим прахосването на време за всички ни... - рече Сокологлу.

Хитрата идея на Балончо се състоеше в това да осигури липса на каквото и да е преследване на

предишни управляващи, но без така самият той да изгуби авторитет. Можеше да спази омертата на властта, практически на нулева цена като рейтинг, и дори може би и да спечели рейтинг. До този момент един от основните проблеми на модела „не пипай предишния“ беше, че той водеше до загуба на авторитет у текущо управляващия, защото народът очакваше от него някакво възмездие, а той не можеше да си позволи да го постигне. Сега обаче Балончо за пръв път успя да измисли как хем да няма възмездие, хем той да не е виновен за това. За целта той се възползва от една амнистия, която старият консулат беше прокарал, с цел да намали разходите за затвори и да облекчи работата на Магистратурата, като я освободи от хиляди дела за дребни престъпления, за които излизаха предимно условни присъди. Тогава група юристи рационално заключиха, че няма смисъл да се влачат с години дела, по които никой няма да влезе в затвора, дори да го осъдят. А от затворите директорите им от години напиреха да се направи нещо срещу препълването им. Така

се роди идеята за амнистия, която да пусне част от дребните риби и да прекрати делата срещу хиляди други дребни риби. Въпросната амнистия засягаше и „дребните риби“ в областта на престъпленията с власт.

Почти гениалната идея на Балончо обаче беше, че може тази амнистия да се ползва като оправдание да не се преследва никой, извършил престъпление с власт. Идеята сработи, защото тълпата почти повсеместно и бързо „клъвна“ на тезата, че „старата власт си е гласувала амнистия и аз сега не мога да ги съдя“. Тълпата просто повярва и стовари гнева си върху старата власт. На която пък това никак не и се отрази зле, защото тя и без това беше толкова охулена, че още малко нямаше как да се усети. Така, обещавайки в същността си безнаказаност, Балончо получи не намален, а увеличен рейтинг. А старата власт получи спокойствие.

Някъде в „единайсета глуха“ останаха коментарите на някои здравомислещи наблюдатели, които казаха, че амнистия за

сериозните престъпления няма гласувана, и че с приказките си Гай Балоний разпростира малката амнистия върху тях като я прави голяма. Логиката в тези коментари беше стабилна – народът не беше очаквал Гай Балоний да се бори с „дребните риби“, а очакваше наказания за „едрите“. Т.е. амнистията не му пречеше. Но едно са обективните факти, друго е възприятието на тълпата. Така тези коментари нито получиха голяма публичност, нито пък някой искаше да ги слуша. Тълпата просто искаше да слуша Гай Балоний, и той доста умно използва този си ресурс.

Доволни бяха и старите управници. И вълкът сит, и агнето цяло... Впечатляващ беше успехът на новия консул. Допринесе той за развитието на нови политически схеми, не можеше да му се отрече...

-Ще трябва да простим на Балончо това че ден и нощ ни хули, за да не гледа народът какви ги върши. – каза Царий – Заслужава си го, след като се грижи и за нас.

-Да, поохули ли ни повечко, отколкото беше справедливо, но пък това става при всяка смяна на властта, - каза Сокологлу – но никой досега не е давал в замяна на хулите и такива гаранции на старата власт.

-Като че ли излиза, че Балончо е най-почтен към старата власт от всички досегашни управлявали. – съгласи се Старшият консул.

-Така излиза... - заключи Царий.

Само Бъдишеф продължаваше да мълчи. Вместо да каже нещо, той дъвчеше раздражено от сладкишите.

-Нещо не споделяш радостта ни напълно, млади Бъдишеф? – обърна се към него Първанаки.

-О, напълно съм радостен. И на моите хора им спестихме много главоболия. Браво на Гай Балоний...

-Нещо не си искрен, приятелю...

-Искрен съм. Радвам се на амнистията на Гай Балоний. Но ме дразни, че така му сервилниците. Нямаше да има нужда от никакви амнистии и преговори с него, ако не ни беше избутал от

властта. Той избута мен, избута и вас. И сега ще му се радваме, че няма да ни закача. Взе ни хляба, сега е добър заради трохите. – изля си мъката бившият консул.

-Нещо много на дълбоко приемаш нещата, Бъдишеф. – обърна се към него загрижено Царий - Това е нормалният кръговрат на властта. Не може да си постоянно в нея. От време на време изпадаш, друг идва, после той изпада. Важното е не да си във властта, а да не изпадаш от ползите от властта...

-Прав е Царий, - подкрепи го Сокологлу – Нищо не е станало като не си консул вече. Консул все някой ще е. Но и ние оставаме хора. Свиквай Бъдишеф, като свикнеш и ще си дълго в политиката...

Млада беше кръвта на Бъдишеф, кипеше още, и трудно свикваше. Но си замълча. Имаше все пак шанс след време колелото на властта отново да се завърти, и този път да изпадне Балончо от нея.

-Ще трябва да преразпределим някои порции в енергетиката. – смени темата ефенди.

-Да, трябва да отпуснем нещо на Балончо, че за малко да провали целия ни бизнес с императора. – съгласи се Старшият консул.

Тази тема вече не беше толкова неприятна на Бъдишеф, защото му помагаше във вътрешнопартийните борби. Основен получател на порции в енергетиката бяха висши съпартийци на предишния консул, който имаха мощни позиции и солиден финансов ресурс от сделките си там. Всичко това беше част от конкурентната заплаха за Бъдишеф. Отнемането на порция от тях и даването и на хора на Балончо означаваше по-слаби врагове вътре в партията.

-Тук трябва да ви поздравя за политическия нюх и твърдост, Гай Първанаки – каза Бъдишеф – радвам се, че защитихте интересите ни и спасихте сделките със Северния император. А и сложихте на мястото му Гай Балоний...

Въпросните сделки бяха сключени именно от Бъдишеф, но сега радостта му беше повече не от спасението им, а от преразпределянето на облагите от тях. Първанаки знаеше това...

-Да, справихме се с тази криза, нека бъдем мъдри и в преразпределянето, - каза консултът – Ти разбираш Бъдишеф, че от твоята партия ще се вземе най-много, защото тя има най-голям дял в порциите...

-Да, разбирам – каза изглеждайки сериозно, но с добре прикрито вътрешно задоволство Бъдишеф – Партията ни е готова да даде своя дан за доброто на проектите.

Със спечелването на подкрепата на Бъдишеф, пред преразпределението проблеми не оставаха. Първанаки знаеше, че Бъдишеф няма да е много запален в отстояването на „партийния“ интерес, защото въпросните порции не идваха при него, а работеха против него. Донякъде беше добра тази вътрешнопартийна конкуренция. Добре беше и, че преговаряха за порциите с човек, който по-скоро губеше от тях, ако са по-големи. Той отпи от чашата пред себе си, а Царий беше запалил пура...

-Добре и умно го измисли това с амнистията Балончо, но май ще се провали с доня Магления. – каза след едно дръпване той.

-И на мен така ми се струва – съгласи се консултът.

-Казах му, че е опасно да я връща в страната, а той точно това направи. – замисли се Царий.

-Вероятно се страхува от поста и в Империята. Много слава натрупа тя от там. – каза Първанакки.

-Да, страх го е да не я увеличи. – потвърди Царий.

-Този въпрос е много двузначен. И аз бих се чудил. Дали е по-добре да дойде със сегашната си популярност тук, или да трупа нова популярност там. – запита Бъдишеф. Самият той преди време много се колеба преди да прати Магления в Империята. Но сега натрупаната слава работеше не срещу него, а срещу Балоний, което го радваше.

-Всъщност, не е толкова двузначен – включи се мъдро ефенди – Всичко е въпрос на политическа оценка, която както знаем Балончо още не умее добре да прави...

-Мислиш, че едната алтернатива е силно по-добра? – попита Бъдишеф.

-Мисля да. – каза Сокологлу и поясни –

Според мен е по-добре да я остави в Империята. Защото дори тя да продължи да трупа популярност, няма да може да я ползва. Докато е там, не може да направи нищо тук. А времето и там ще е поне пет години. Така, ако я беше оставил, щеше да има пет години без нея тук. А до тогава толкова неща могат да се случат. Може дори да загуби авторитета си Балончо, и без тя да е тук... А сега – насила я прави свой конкурент...

-И аз това си мислех, ефенди – каза консултът – Като я връща сега тук, я връща със слава, готова за осребряване, която тя няма друг избор, освен да опита да осребри. Ако я беше оставил, славата щеше да стои запечатана...

-А идват избори и за столичен градоначалник... - дълбоко и загадъчно каза Царий.

-Хубавото на доня Магления е, че ако конкурира някой, това не сме ние. От нашите гласове тя няма какво да вземе. Може да конкурира само Балоний. – усмихнато каза Бъдишеф.

-Напредваш в политическата мъдрост, момчето ми... - също усмихнато отговори Сокологлу...

След още около час възможностите за усвояване на съдържанието на масата бяха изчерпани, и срещата приключи...

16.Тъмната страна на Луната

Бон Гор Лок беше най-нещастният наблюдател в този сектор на галактиката. При други не се появяваше „кандидат“ в продължение на службата на десетки, и дори стотици, Наблюдатели. А той беше озарен от цели трима. Така вместо да бъде сладък отдых с ядене и забава за държавна сметка, службата се оказа откровена авантюра, пълна с лош късмет и велики открития. Лок се ядосваше на себе си, че използва връзки за да си уреди това „тихо“ и „спокойно“ местенце. 5 местни години трябваше да минат бързо и без

произшествия, а след това да получи гарантираната работа в столицата на някоя от провинциите. Много пари, много любов, и изобщо... А то какво стана. Цели трима „кандидати“, орден, и възможност за военна кариера. Възможност, която нямаш право да откажеш, защото трябваше да бъдеш произведен в герой за общонародна употреба...

Търсенето на Месия продължаваше цяла вечност, която в земни години можеше да се измери на около 12 хиляди. Преди толкова време Великият и непогрешим водач Хар Го беше открил причините за всички проблеми, и беше формулирал решение, което беше толкова логично, вярно и безпогрешно, че толкова време никой не бе успял да предложи нещо по-добро. Настоящият Велик водач Ку Го беше петнайсетият наследник на Хар Го, и и той с усърдие и вяра следваше великия завет. Така в продължение на 12 хилядолетия Великата Империя Го създаваше и поддържаше наблюдателни постове из цялата галактика, от които следеше всеки свят, на който

беше открит живот. Дори само едноклетъчни да имаше, това беше причина да се постави пост, който да следи и наблюдава дали няма именно на този свят да се появи Месия. Ако такъв се появеше, и ако тестовите потвърдяха, че е именно такъв, той трябваше да бъде взет и доставен на великия водач, който да коленичи пред него и да му даде шанса да реши всички проблеми на империята. 12 хиляди години народът Го следваше този завет, и това му помагаше да превъзмогне всички несгоди, разрастващата се бедност и непрекъснатите проблеми със световите, населени с други разумни раси.

Службата на Бон Гор Лок беше да следи третата планета на малка звездна система, където имаше раса от същества, примитивни във всяко отношение, с изключение на едно – жаждата за власт и пари. По това те бяха виртуозите в цялата галактика, нямаха равни на себе си нито в неизмеримите пространства, нито в историята. Един ден тези същества щяха да създадат много, но наистина много, проблеми на Го. Но анализите

не сочеха възможност да напуснат света си в близките векове, и затова тази опасност беше второстепенна. Основният ограничителен фактор беше собствената им страст да воюват със самите себе си, което значително забавяше общия им прогрес.

Някъде преди 2 хилядолетия се беше появил доста обещаващ кандидат за Месия. Но дали защото наистина беше такъв, и затова не можеше да бъде контролиран, или защото на текущия Велик водач му се стори неизгодно наистина да се открие Месия, но той не беше приет като такъв. Така с времето местните диваци го убиха, а от столицата до наблюдателя дойде заповед да архивира казуса. По-късно от този Месия тръгна най-голямата религия в този свят, но това ни най-малко не реши проблемите на Го, които изобщо не бяха чували за нея.

След този случай, нямаше нови кандидати за Месии, и службата край тази планета изглеждаше доста спокойна.

Но не и ако имаш лош късмет, от типа на този

на Лок.

Лош, защото съдбата на всеки „надушил“ кандидат за Месия беше една – провъзгласяване за герой, издигане на публична имперска служба, и цял живот пред камерите на медиите, и нито миг спокойствие. А спокойствието беше висшата ценност на народа на Го. То беше щастието, нирваната, съзерцанието, смисълът на живота. Неколцина успешни Наблюдатели вече си бяха изпатили, но все пак огромното мнозинство от 99,99999% от Наблюдателите не откриваха нищо. И след края на службата, си изкарваха живота в охолство и забавления. Стига да не те застигне лошия късмет...

А Лок го застигна цели три пъти. Първия път почти му дойде да се самоубие. Втория път реши, че просто боговете го наказват за грехове в предишния му живот. А сега – на третия път, вече му стана смешно... Не само щеше да стане имперско чучело-герой, но щеше да е най-героичното чучело в последния век. Щеше да прекара живота си сред десетте най-близки до

Водача чуела. Щеше да обира усмивките на журналистите, и да получи място във вицовете на народа. Но със сигурност нямаше да види вече спокойствие.

Наблюдателната база на Лок беше разположена на обратната страна на луна, обикаляща около наблюдаваната планета. Този спътник имаше странна орбита, при която беше обърнат винаги с едната си страна към планетата. Другата беше невидима. Там именно построиха базата. Милиони датчици от всякакво естество бяха разположени на планетата, и следяха милиони показатели, а компютри с неизмерима изчислителна мощ анализираха всичко и извеждаха резултатите с възможните кандидати.

Така преди няколко години някакъв мосю дьо Сарко се издигна в една от местните държави, и компютрите пропищяха. Дадоха му коефициент 51, което беше малко над средата по 100-степенната скала. Лошият късмет на Лок беше уникален, защото ако коефициентът беше с една единица надолу, щеше да има шанс Сарко да не получи

статут на „кандидат“, а Лок да не стане герой.

Този малшанс, разбира се, изbledня по-късно, когато една от другите държави издигна своя собствен водач Блек Осанна, на който компютрите дадоха коефициент 55. Какво да прави Лок... пристъпи отново към предписаните процедури.

Но чашата преля напълно, когато сега – само 3 месеца преди края на службата на Лок, компютърът изпищя с цифра 60. Това беше не само поредният кандидат за Месия, но беше и изключително рядък коефициент. Показател от 60 нагоре имаше не по-често от веднъж на хиляда кандидата. И това значеше не само неизбежна слава за Наблюдателя, но и друга процедура.

Докато за стандартните кандидати се прилагаше основно усилено наблюдение, охрана на живота им и някои елементи на подпомагане, то за „шейсетаците“ и нагоре, освен всичко това, се произвеждаше клонинг, с който кандидатът да бъде заменен, при решение за изтегляне. Тъй като вероятността за изтегляне при тези случаи беше доста по-голяма, клонингът трябваше да е готов

във всеки един момент. Но това не беше просто парче месо със същия външен вид. Трябваше да се установи непрекъснато наблюдение над кандидата, в реално време да му се сканира съзнанието и да се записва в мозъка на клонинга. При нужда той трябваше да може напълно да заеме мястото на изтегляния. А всичко това означаваше много много много работа за Наблюдателя...

На екрана се появи образът на самия Велик водач. Лок се смрази.

-Изключителен късмет сте извадил, Наблюдател Лок. Ще влезете в историята. – каза Ку Го.

-Да, Ваше озарение...

-Не само трети кандидат, но и с какъв коефициент...

-Да, какъв коефициент...

-Все пак, Наблюдател Лок, нека не забравяме, че между шейсет и сто има разлика, и до момента никой не е стигал сто. Това, разбира се, не променя очакващите Ви почести...

Формулите заложени в компютъра бяха създадени от самия Хар Го, и не бяха променяни в цялата история. Те бяха продукт на неговото Божествено озарение, и трябваше да осигурят непогрешим тест, който да гарантира намирането на Месия. При успешен тест и резултат 100, Месията щеше да получи неограничена власт над цялата позната Вселена. Разбира се, съгласно учението на Хар Го, тази власт нямаше да представлява интерес сама по себе си за Месията, защото той щеше да е със съзнание далеч над нея, и щеше да служи на други ценности. До момента никой кандидат не беше успял да доближи 100. На никой Велик водач не му се беше наложило да се разделя с властта си. Това, разбира се, ни най-малко не значеше, че формулата е замислена така че никога да не се намери Месия. Това просто доказваше мъдростта на Първия Велик водач, че търсенето на Месия няма да е лесно, нито ще е кратко...

-Едва ли съм избран от Боговете за честта аз да открия Месията, - скромно каза Лок – но ще

изпълня дълга си и ще се погрижа с цялото си сърце за всеки възможен кандидат.

-Да, Наблюдател Лок, империята ще оцени усилията Ви. Нашите екипи вече провеждат допълнителните проучвания. Скоро ще имаме резултат за шанса на новото ви откритие да стигне 100. Но какъвто и да е той, в следващите години ще трябва да се грижим за него.

-Да, Ваше озарение, а също и за другите двама...

-Как вървят нещата при тях?

-Сарко с наша подкрепа е вече на 53, а Осанна съвсем леко нарасна до 56. Не очаквах да стигна до клонинг по време на службата си, но този новия напълно ме изненада.

-Убеден съм, че ще се справиш...

Екранът угасна.

Няколко дни по-късно, в една тъмна нощ Балончо беше разбуден от... себе си. Двойникът му, със собствения му глас, и собствения му строг поглед, го покани в кабинета му, и седна стол срещу стол с него. Разказа му цялата история на

Хар Го, обясни му Великата мисия за търсенето на Месия, и му каза, че той е един от най-обещаващите кандидати. Поясни му, че ако се окаже необходимо, ще бъде изтеглен от света си, няма да се вижда никога с близките си, а мястото му ще бъде заето от клонинга, с когото разговаря. Разказа му всичко това, защото имаше едно основно условие пред Месията – той трябваше да е съгласен с мисията си. Затова и в края на разказа, двойникът попита Балончо съгласен ли е. Какъвто и да беше отговорът, нищо от разговора нямаше да бъде запомнено като истинско. След не много дълъг размисъл, осъзнавайки вече не просто обществената, а общогалактическата си отговорност, и ясно разбирайки защо всъщност е роден, и защо са всички тези мотиви, които го бяха водили към съдбата му толкова години, осъзнавайки всичко това, Балончо даде съгласието си при нужда да поеме отговорността, която му се възлагаше...

Двойникът остана доволен. Той отговори с най-голямата възможна увереност на въпроса му

кой ще се погрижи за държавата му, за народа, който му възлагаше толкова надежди, за децата му, за доня Цветолика, и за всички изпълнени с истинска стойност, елементи на присъствието му на Земята. Двойникът каза, че няма да има никаква разлика при подмяната, и местният свят няма да усети нищо. Нещо повече – самият двойник нямаше да знае, че е такъв и щеше да вярва до края на дните си, че е оригиналът.

Балончо остана доволен. На сутринта помнеше по-голямата част от съня си. Един от най-впечатляващите сънища в живота му. Но сега го чакаха ежедневните дела и проблемите, създавани от хора с далеч по-невзрачни сънища. Когато се качи в лимузината на път към отговорностите му, новото призвание, което беше поел, се изпари от съзнанието му. Както всеки прекрасен сън преди това.

А на Тъмната страна на Луната, един отчаян Наблюдател се отдаде на отчаяната идея да се спаси от почестите като добута своя кандидат до 100. Ако се появеше Месия, светът щеше да се

промени, Велик водач да няма, а ценност да стане смирението, на мястото на славата и величието. Точно каквото най-много обичаше...

17. РИТНИТОПКОВЦИ

Македонеца беше изпаднал в лоша ситуация. Звездата му все повече бледнееше, защото нямаше какво да я кара да свети. Преди изборите, той беше направил абсолютен фойерверк чрез фронтални атаки срещу корупцията. Това му донесе много гласове, които в комбинация с някои политически комбинации, му осигуриха влизане в Сената. Но сега нещата се промениха. Беше загубил обекта на атаките си, защото властта беше сменена, а той подкрепяше новата власт. Така дори и да имаше за какво да я атакува, и да продължи фойерверка си, той не можеше да го направи, защото този път евентуалните виновници бяха от „нашите“. Положението беше критично,

тъй като Македонеца нямаше друг източник на слава, освен битките с корупцията. Лишен от тях, той загиваше.

Това, разбира се, не се нравеше на припрян нрав като неговия. Трябваше да намери заместител, при това убедителен заместител, който не само да привлече вниманието, но и да привлече повече внимание, и да затъмни далаверите на текущата власт, които неминуемо щяха да се използват като коз от текущата опозиция. Трябваше силен ход, който да вземе погледите на тълпата, и да действа емоционално. И Сандано го откри – ритнитопковците...

От години шампионатът на ритнитопковците беше потънал в скандали, повечето спонсори на отборите бяха откровени мафиоти, а качеството на игра беше едно от най-ниските в света. Вместо да спортуват, клубовете непрекъснато се караха помежду си, караха се с административната си централа, караха се с чиновниците по мачовете, охулваха реферите и какво ли още не. Ритнитопкането беше станало едно шоу, в което

никой не гледаше ритането на топката, а всеки слушаше изказванията на собственици и треньори. Течеше една безкрайна сапунка, феновете се отказваха от спорта, а просташките изпълнения се умножаваха в геометрична прогресия.

Тази област беше много подходяща за целите на Сандано. Щеше да преплете спорт с политика, да подмени спорта с политика и от спортната „жега“ да извлече политическа печалба. Като размер на парите и на възможните злоупотреби, тази зона не беше много голяма, със сигурност беше далеч по-малка дори от деянията на „средни по размер“ риби в реалната власт. Но тази област беше популярна и емоционална – защото народът обичаше този спорт, и съответно ако някой започнеше да се бори с покварата там, щеше да е пред всички камери – дори пред повече, отколкото ако заклеимеше министър. Така Сандано намери новата си ниша, и шефовете на ритнитопковците започнаха да се привикват на демонстративни разпити в Сената – в присъствието преди всичко на камери, и по-малко на сенатори. Хитът беше

толкова голям, че дори спортният министър на Гай Балоний завидя, и и той се включи със своя серия от атаки срещу клубовете. Като се добави и това, че медиите видяха възможност за лесна атрактивност, и се включиха и те в преоразмеряването на скандалите, крайният резултат се оказа, че браншът на ритнитопковците стана боксова круша за целия гняв на обществото срещу порока.

Това естествено не се хареса на босовете, а някои от тях бяха близки с всяка власт. Така въпросът стигна до самия консул...

-От известно време не сме играли, дон Мустако. – обърна се усмихнато към госта си Балончо. Той самият беше голям привърженик на спорта и често ходеше да рита топка. Мустако пък беше собственикът на най-големия в момента клуб – „Говедарите“, който имаше текущи проблеми, допълнително задълбочавани от действията на Сандано.

-Разбира се, трябва да поиграем, може да тестваме новите ни попълнения заедно, - отвърна

Мустако – но първо да закрепим самия спорт, че нещо напоследък много го клатят някои хора.

-Е, не се сърдете на Македонеца – знаете, че той от това живее. Все гони и заклеявява някого. До сега никой заклеямен не е пострадал сериозно...

-Да, но клубовете в момента и без това са в трудна ситуация, няма пари, пазарът се сви. Изпълненията на Сандано най-малко ни трябват...

В последните години ситуацията в спорта наистина се беше влошила, и беше твърде съмнително дали изобщо е възможно да се печели от ритнитоупкане. Клубовете по-скоро поглъщаха пари на собствениците си, отколкото да им носят. Това увеличи дела на съмнителните капитали, които ползваха губещата дейност само за да се легализират. Но съмнителни или почтени, факт беше че парите се вливаха в отборите, а не се изливаха обратно. Поради тази причина, действията на Македонеца бяха донякъде непочтени, защото внушаваха, че в клубовете много се крадяло, а потенциалните виновници се

оказваха именно тези, които реално наливаха пари там.

-Прав си, приятелю – каза Балончо – Но какво да го правя Сандано. Има нужда от изява и той. Иначе започва да ми плаче, че му изсмуквам избирателите, защото няма с какво да ги залъгва. Обаче, преглътнете горчилката, стига тя да не ви струва нищо. И без това доста се плюете помежду си, какво толкова, че още някой пооплюва?

-Трябва нещо да се промени, Гай Балоний, - не съм съгласен точно нас да превръщат в изкупителна жертва. Винаги сме били приятели, вие обичате нашия отбор. Озаптете Сандано да не ни закача. Нека се разправя с по-съгрешилите...

Мустако недвусмислено, макар и без да го казва, се опитваше да насочи вината към основния противников клуб – този на „Чорбарите“. Той вече беше понесъл някои поражения от действията на предходни свои ръководства, и от атаките на административните органи на ритнитопкането. Имаше и по-ясно видими проблеми, и това го правеше по-подходящ за популизма на Сандано.

Мустако може би дори мислеше, че давайки този съвет, реално помага на Сандано.

На Балончо подобен подход донякъде му допадаше. Клубовете очевидно не можеха да се обединят, за да дадат единен отпор на провокациите, а по-скоро всеки гледаше да се спаси сам, и да използва случая, за да уязви останалите. Това помагаше на властта...

-Спокойно, Мустако, „Говедарите“ няма да пострадат. Обещавам, че проверките ни каквото и да открият, то ще е само добро за Вас. Този клуб все пак е история и легенда. Той е над всички нас, и не можем с лека ръка да го разрушаваме.

-Благодаря ти, приятелю. Мини довечера да се почерпим с новите ни играчи.

-Разбира се...

Малко по-късно на мястото на Мустако беше седнал Гай Титаний – собственикът на „Чорбарите“. Балончо беше решил в един ден да приключи казуса с ритнитопковците, защото иначе постоянно разни хора му звъняха за тази или онази подкрепа по всякакви проблеми. Титаний също

беше стар приятел на Балончо още от времето на мандата му като столичен градоначалник. Балончо лично беше изгонил предишни партньори на града в много от обществените дейности, за да даде сделките именно на него.

-Сутринта, Титаний, говорих с твоя добър познат Мустако, - каза Балончо – мисля че имате общ проблем.

Макар и собственик на най-големия враг, Мустако наистина имаше общо минало с Титаний, когато беше обслужвал бизнеса им юридически. Сега се бяха поскарали, заради ритнитопкането.

-Познат да, но вече не толкова добър – каза Титаний – а и проблемите на Мустако са далеч по-малки от нашите. Той все пак контролира административната централа, и тя му помага, за сметка на останалите отбори. А ние трябва и с нея да се борим, освен със Сандано. Пък и вашият министър какво ни ухапва сега за терените...

Титаний беше прав за съотношението на проблемите. Той естествено не спомена най-важния от тях – наследството получено от

предишния шеф на „Чорбарите“ сър Лупий, който беше оставил отбора в доста трудно положение. Ако не се беше появил Титаний, самият отбор можеше да изчезне. Тези огромни пасиви, в комбинация с враждебно отношение на администраторите, и с популизма на Сандано, смачкваха отбора от всякъде. И накрая – наистина и министърът се заяде като поиска неплатен наем за ползваните терени за повече от 10 години назад, и то с лихвите. За тия терени никой не беше плащал нищо – не само Лупий, но дори и тези преди него. И сега изведнъж някой се сеща, и дълг от милиони сестерции се появяваше в минус в сметките на клуба.

-Остави министъра, Титаний. Той просто се опитва да вземе от славата на Сандано. Така помага и на моята партия. Знаеш, че никой до сега не е плащал за тези терени, няма да плащате и вие. Просто да поприказваме пред феновете...

-Това е мъдро, Гай Балоний. То е и справедливо, защото и другите клубове, особено „Говедарите“, също не плащат. Не може един да

плаща, а друг не. „Говедарите“ дори повече дължат. С тях трябва да се разправят и министърът, и градоначалникът, и Сандано. Те дори може би малко си го заслужават...

Очакването на Балончо, че и този ще се опита да насочи проблема към конкурентите си, се оправда.

-Спокойно, Титаний, „Чорбарите“ няма да пострадат. – започна изпитаните фрази консулт - Обещавам, че проверките ни каквото и да открият, то ще е само добро за Вас. Този клуб все пак е история и легенда. Той е над всички нас, и не можем с лека ръка да го разрушаваме.

-Благодаря ти, приятелю. Мини довечера да се почерпим с новите ни играчи.

-Разбира се, само малко по-привечер, че имам една работа преди това...

-Ще те чакаме...

След като приключи и този разговор, Балончо помисли малко, след което се обади на министъра. Каза му да продължи с приказките срещу клубовете, но да е по-балансиран, като

равномерно атакува всички клубове. Извън приказките обаче, нареди да не се прави нищо друго, което може да засегне стабилността на спорта. Министърът на спорта беше длъжен да се съобрази с тази препоръка в името на спорта. След министъра, дойде ред на Сандано...

-Добре се справяш с ритнитопковците, Сандано. Изпреварваш ни в борбата с корупцията.

-Благодаря за оценката, консуле – сигурен съм, че ще наваксате в други области.

-Сандано, имам проблеми с клубовете. Знам, че Сенатът и комисията са независим орган, и нямам право да ви се меся, но ако може малко по-внимателно с разследванията...

Тази учтива препоръка беше доста заплашителна, защото макар и формално отделени от консулата, и Сенатът и комисията на Сандано, бяха под контрола на мнозинството на Балончо. Все пак Македонецата не се стресна много, защото не му казваха нищо ново. Той очакваше това и беше готов.

-Разбирам притесненията на клубовете, но

няма страшно за тях. Те вече изчерпиха каквото можеха да ни дадат. От тук нататък трябва само да поддържаме леко огъня.

-Добре ти върви агитацията май, Сандано...

-Е, кой каквото си направи, за себе си го прави...

-Виж, Сандано, остави големите клубове, а прави каквото искаш с малките. Ако искаш затвори и някой от тях. Но големите, особено „Говедарите“ и „Чорбарите“, знаеш че няма как да ги накажем, каквото и да са надробили...

-Да, те са легенди, недосегаеми са. Ако пострадат, ще изгубим феновете им като избиратели.

-Точно така.

-А малките имат по-малки машинации, но няма с какво да ни уплашат. Така остава само да изкараме машинациите им големи...

-Не си глупав.

-Разбира се, Гай Балоний, убеден съм, че с времето ще оцените интелекта на партията ни, и ще ни вземете и реално във властта.

-Може да стане и това, но засега нали се разбрахме.

-Да, разбрахме се. Корупцията при ритнитопковците е голям проблем преди всичко на малките клубове...

-Много добре...

-Искате ли довечера да пийнем по нещо в някой бар?

-Нека го оставим за утре вечер.

-Добре, до утре...

Така след като реши проблемите на ритнитопковците, Балончо се отпусна назад в мекото си кресло, взе дистанционното и си пусна да гледа мач от първенството на Островитяните...

18.Котараците на великите

За разлика от Сандано, който се бореше да опази избирателите си, Бъдишеф имаше достатъчно избиратели, за да оцелее, но нямаше

поддръжка вътре в партията си. Това създаваше сериозния риск да изгуби въпросните избиратели, и те да станат собственост на някой друг. Това изнервяше младия лидер на основната опозиционна сила и го тласкаше към всевъзможни провокации. Намиращ се на светлинни години като поддръжка напред, Балончо знаеше, че с времето ще свикне да не обръща внимание на мравките. Но все още им обръщаше – като следствие от това, че само допреди няколко месеца те бяха над него. А и защото Бъдишеф показва някои признаци на научаване на правилно политическо поведение. А това второто беше опасно.

Така, след като месеци наред беше под двойна канонада – от една страна вътрешнопартийната опозиция, а от друга – пълното му охулване от страна на новата власт като виновник за всичко в държавата, Бъдишеф произведе първия си успешен изстрел. Дълго време той беше в кръгова отбрана и непрекъснато отбиваше все по-остри атаки от всякъде. Но сега успя и той да изстреля една стрела извън крепостта

си, и тази стрела проблестя забележително. Дали това се дължеше на факта, че по принцип тя си светеше, или просто защото беше единствена, това трудно можеше да се каже. Но все пак беше стрела.

-Добре се справи този път Бъдишеф – каза Сокологлу – много хубава метафора измисли с тия „котараци“. Народът го хареса, а Балончо сигурно завивда.

-Мда, учи се момчето ни, - отговори Царий – усеща вече какво иска избирателят.

-Този тип приказки изкачиха Балончо доста високо. Дали е възможно да съживят и Бъдишеф? – запита се ефенди.

-Засега нямаме под ръка друг опозиционен лидер. Трябва да му помагаме да се учи. – каза Царий.

Разговорът се отнасяше до едно изказване пред журналисти на Бъдишеф, в което той заклейми властта на Балончо като много корупмпирана и подкани да се разследва приятелското му обкръжение с кодовото име

„Котараците“. Това била група тарикати, които присвоили основните поръчки на столицата, докато Балончо я управлявал. Тезата беше доста силна, защото народът обичаше някой да е обвинен в корупция, и с или без доказателства, вярваше преди всичко на обвинението. По същата схема преди години беше изгорял един от предшествениците на Бъдишеф, който беше набеден като водач на група тарикати, с кодовото име „Орайън“. По-късно така срутиха и Кокалий, който пък стана шеф на тарикатите от „Олимпикос“. И в двата случая нито някакво разследване доказва нещо, нито се стигна до съд. Не че със сигурност такива тарикатски групи нямаше. Просто нямаше доказани и всичко остана само приказки. Но и в двата случая съответният набеден изгуби драматично политическа поддръжка, която му коства властта. Във времето си на опозиционен лидер и Балончо използва точно такъв тип послания, за да се хареса на избирателите. Това беше една от причините Бъдишеф да бъде тотално анатемосан, и самата

анатема да продължава дори в момента – когато вече е в опозиция. Народът просто безотказно се опиваше от подобни приказки... И ето, че и Бъдишеф взе да се понаучава. Балончо беше набеден за главен „котарак“ на мафиотска структура. И тъй като беше честолюбив, а и може би не обичаше друг да прави успешни популистки изхвърляния, той трябваше да отговори. Направи го точно по начина на предишните набедени, с което фактически потвърди обвинението. Просто влезе в капана, в който не можеше да не влезе. И Кокалий, и предшественика на Бъдишеф в подобна ситуация „прехвърлиха топката“ към Магистратурата. Тя трябваше да ги провери и да каже има ли нещо нередно. Но доколкото Магистратурата сама по себе си отдавна беше изгубила доверието на народа, то тя фактически вече не можеше да осигурява индулгенции. И всяко позоваване на нея се приемаше като „измиване на ръце“, печелене на време, и общо взето – като самопризнание за вина... Действайки припряно, Балончо повтори тази схема, и така

затвърди първото леко тъмнеещо петно върху иначе безукорната му репутация. Бъдишеф можеше да бъде доволен.

-Малко ме съмнява обаче тези атаки срещу Балончо да помогнат в борбата с партийната опозиция. – каза Сокологлу – В тази партия не вярват на сълзи и спекулации. Всеки си гледа интереса и гласува само според изгодата си.

-Има нещо такова – съгласи се Царий – партията на Бъдишеф не е добре организирана като нашите партии, в които лидерството е безспорно, а порциите са ясни. При Бъдишеф има някаква вътрешна конкуренция за порции, която периодично дестабилизира партията.

-Да, това е признак на неефективност – каза Сокологлу – за една партия е важно всички да работят в една посока, и да се борят с външните врагове, а не да се борят помежду си. За целта трябва да е ясно на кой какво му се полага, и това да го мотивира да работи за партията, за да го получи.

-Той Бъдишеф едва ли е имал шанса за такова

нещо. Наследи партията в този и вид от Старшия консул. А той от предшественика си. Имат някаква непонятна вътрешна демокрация, която никой нов лидер не може да промени. И дори леко проблеми да има лидерът, започват крамоли откъм алчните да заемат мястото му. – коментира Царий.

-Да, това е проблем там. Но пък никога не са се цешили. Карат се, но не се делят. Гледай при Кокалий какво стана през годините. Изпопрехиха се, и отвориша път на Балончо.

-И това е така...

Междувременно телефонът на Сокологлу звънна и след кратък разговор, той каза:

-И сър Кадий се е включил в акцията „Котарацци“. Току що обявил, че знае кои са другарчетата на Балончо, и пряко е посочил една сделка за детска забавачница като тежка афера.

-Впечатляващо е умението в тази партия едновременно да се карат и да работят заедно...- философски отговори Царий.

Сър Кадий беше кандидатът на партията на Бъдишеф за столичен градоначалник. Той беше от

вътрешната опозиция на Бъдишеф, и то от най-острата. При самото издигане на кандидатурата му Бъдишеф се опита да я спре, и направи някои обструкции. Кадий пък беше сред основните, искащи оставката на Бъдишеф като отговор на провала на изборите за Сенат. Дори обяви, че заради ината на Бъдишеф може самият той да загуби изборите в столицата. Сега обаче ето че и той се включи в акцията на лидера си, и то по нелош начин.

-Все по-трудно ще става на Балончо от тук нататък. – каза ефенди – Противниците му се учат. Той може и да си мислеше, че единствен може така изкусно да лъже тълпата.

-Ако има нещо сигурно в политиката, това е, че тълпата винаги може да бъде излъгана още веднъж... - съгласи се Царий.

-И от още някой друг...- заключи Сокологлу.

Помъдряването на Бъдишеф обаче не беше единствената заплаха за Балончо. На хоризонта се задаваше фактор, който можеше да се окаже по-

опасен. Защото при успех би изсмукал точно от електората на Балончо, докато Бъдишеф си имаше съвсем друга ниша. Освен това този фактор се опитваше да популира за сметка на партията на Балончо като я делеше на добри и лоши, желаейки да я разцепи и да настрои приятел срещу приятеля. Неговите действия можеха да се окачествят като такива срещу по-едри представителите на семейство Котки – направо срещу тигри и лъвове. Самият Балончо засега беше от „добрите“ в историите му, но ако се разцепеше партията, точно той – добрият, щеше най-много да пострада.

Този нов фактор се казваше господин Гъмзий и си пробиваше път към политиката чрез непрекъснати твърдения, че не желае да влиза в политиката. Действаше много грубо и агресивно, присвояваше си каквото си поиска, обявяваше се за всеки и за всичко, за една всезнаеща величина, която има право да бъде над всички. Ако скоро сам си присвоеше титлата „Гай“ това щеше да е най-малката по мащаб от всичките му провокации.

Та г-н Гъмзий се беше активирал отново в

последните дни. Първата му поява преди няколко години беше предизвикала серия от скандали. Човекът умееше да говори добре и да кара хората да му вярват, независимо че всяко следващо изречение казваше точно обратното на предишното. Но тъй като тълпата нямаше качеството да мисли, а по-скоро да приема това, което се опитат да и внушат, то във внушенията Гъмзий беше изкусен – не по-малко изкусен от самия Балончо. Погледната отвън и без предразсъдъци, ситуацията би могла да се окачестви като че някой готви следващата „звезда“, която да заеме мястото на Балончо, когато му свърши времето. Точно така самият Балончо тръгна нагоре във времето на зенита на Царий. Но Балончо не беше склонен да мисли в тази посока, защото подобно на всичките си предшественици, и той вярваше, че е вечен. Дори повече от тях вярваше в това. А Гъмзий беше обикновен проблем, един от всички други.

Новото надигане на Гъмзий стана по същия скандален начин като предишните му надигания.

Чрез брутални тези, които звучат интересно и стряскащо. Този път тезата имаше едно особено усилено качество – тя отхвърли повечето от предишните му тези, с което някак си се получи, че Гъмзий отрича сам себе си, и се бори с нещо, което е бил преди. Обяснението беше, че това нещо било умишлено направено така, за да се постигнела някаква тайна цел. Естествено, за интелектуалното ниво на тълпата тази нова конспиративна теория беше достатъчна, за да се опие тя за пореден път, и да слуша с благоговение.

Така след като преди време Гъмзий беше едър бизнесмен, консултант по борба с рушветите и радетел за референдумна демокрация, изведнъж се оказа, че всичко това било просто прикритие. Истината била, че той заедно с безукорно честни пенсионирани агенти на Империята на бледоликите, се опитал да постави началото на нови чисти групи, от специализирани стражари, които от едно малко ъгълче в държавата да започнат да громят корупцията, вкл. тази сред политиците и другите стражари. Те трябвало да

започнат голямата чистка на покварата, която ни заобикаля. Предишните прояви на Гъмзий били за да осигури прикритие за идеята, да заблуди корумпираните, и да осигури медийна поддръжка с времето за операцията.

Въпросният проект, обясни Гъмзий, се провалил, заради нерешителността на стария консул Бъдишеф, невъзможността да се опази тайната, и съпротивата на уплашените държавни престъпници по всички постове. Провалът бил завършен с постигането на надмощие в новия консулат на сили, които не искали пречистване, водени от министъра на стражарите – Гай Цветарий. Той бил представител на мафията, и докато бил на поста си нищо не можело да се промени. Самият консул Гай Балоний пък бил от „добрите“, и трябвало да му се помага. Той разбирал цялата ситуация, искал да я промени, но бил ограничен в действията си от „октопода“ на Цветарий. Според Гъмзий единственото възможно решение били предсрочни избори, на които хората на Цветарий – вече оплетени в афери, да се

изгонят от партията. А за да се осигури стабилност, самият Гъмзий щял да направи партия, която да партнира на Балоний. Разбира се, това правене на партия ставало въпреки нежеланието на Гъмзий да влиза в политиката, но по принуда и в името на общественото благо...

И всичко това, след като само преди няколко месеца Гъмзий беше обявил Старшия консул и Балоний като най-големите мафиоти, които играят в един отбор, и трябвало да се направи всичко, за да бъдат спрени.

Естествено, като всеки човек с мислене малко над това на тълпата, Балончо ясно виждаше поредния политически спекулант, който като всички други, се опитваше да се изкачи на гърба на тия които избути от властта. Но в тази страна важно беше не мисленето над тълпата, а мисленето на самата тълпа. Кое то доста добре попиваше подобна пропаганда. Така се издигна Балончо, така се издигна Македонец, така се издигна фон Сидериан, изобщо така се издигаха всички – върху планина от измами. На всяка измама се хващаше

определена част от тълпата, и мислейки си, че по този начин е прозряла истината, за разлика от останалата тълпа, тя подкрепяше по някой си свой измамник. Групата на измамниците оформяше актьорската трупa в Сената, и си разпределяше парите от данъците на зрителите. За вече успелите измамници обаче винаги беше неприятно като се появеше конкуренция. Особено такава, която умее да създава добри илюзии. Неприятно беше и на Балончо, не без подкрепата на причината, че този нов илюзионист щеше от неговата част от тълпата да лапне. Докато му „мислеше“ доброто и го спасяваше от Цветарий, той печелеше точно от неговите избиратели...

-От къде точно го изровихте този г-н Гъмзий, консуле? – попита Балончо.

-Всъщност аз мислех, че той е ваша рожба, консуле? – отговори Първанаки.

-Но нали вашият спонсор го хранеше, той трябва да го контролира? – каза Балончо.

-Мисля, че стилът му е по-близък до Вашия, а бизнесът с моите приятели е бил доста ограничен,

за да го поставят в зависимост. – каза Първанаки.

-Чий човек е тогава Гъмзий?

Отношенията между двамата консули в последно време бяха мирни, което беше леко подобрене, в сравнение с краткия сблъсък, който имаха около проектите на Северния император. Не можеше да се каже, че се обичат, но поне бяха спрели да си пречат. И двамата знаеха, че са конкуренти, но също и, че зависят един от друг. Мандатът на Старшият консул изтичаше след 2 години, и беше много вероятно Балончо да спечели поста му. А самият Старши консул нямаше ясна перспектива какво ще прави след това. В партията си трудно можеше да се върне, а дори това да станеше, тя щеше да е в трагично положение след баталиите между Бъдишеф и опозицията. В Империята обикновено намираха места за излизащи с чест от местната политика хора, но постове там се раздаваха сега, а след 2 години нямаше да има много свободни позиции. Балончо знаеше, че времето работи за него. Знаеше го обаче и Първанаки, а доста властови

позиции в момента бяха под контрола му. И то точно такива, от които зависеше и бъдещето на Балончо. Първанаки доминираше в Магистратурата, а именно от нея зависеше поддържането на героичния образ на младшия консул. Той дойде на власт с обещания за борба с корупцията, което създаде определени очаквания. Те бяха допълнително усилены от първите му действия, насочени към публично заклеймяване на конкретни злоупотреби на Бъдишеф, Сокологлу и Царий. Но на следващото ниво властта минаваше в Магистратурата, която единствена можеше да разследва и осъжда апашите. Ако не го направеше, виновен щеше да се окаже консулатът, така както винаги досега се беше получавало. Една от ирониите на властта беше, че консулите отнасяха вината за греховете на магистратурата, независимо че нямаха никакво влияние върху нея. Просто тълпата очакваше от този, за когото е гласувала, да реши проблемите. Независимо, че с гласуването не им даваше власт да ги реши. Властта беше у магистратите, а сред тях най-голямо влияние

имаше Първанаки, който беше назначил всички най-ключови постове. Той и Сокологлу определяха кой да бъде осъден и кой не. И 2 години мандат още бяха достатъчни, за да бъде съсипан имиджът на Балончо. Доколкото той нямаше реални управленски умения, или други политически качества, с които да се укрепи, то имиджът беше основният му ресурс. И затова трябваше да си сътрудничи със Старшия консул, за да не получи пълен бойкот от Магистратурата.

Когато се появи Гъмзий слуховете го свързваха с един от енергийните олигарси, близък до Първанаки. Говореше се, че той се опитвал да помогне на партията на олигарха да влезе в Сената. Това обаче не стана, самият олигарх затъна в проблеми с бирниците, а Гъмзий направи впечатляващия си завои. Ако не го контролираше Старшият консул, не е ясно кой точно го контролираше.

-Чийто и да е, не е наш човек, - каза Първанаки – От наша гледна точка той е вид независим фактор, който може да ни създаде

проблеми. Не е бил в политиката, няма и голям бизнес. Няма натрупани видими грехове...

-Единственият му грях реално е, че говори несвързано и непрекъснато отрича себе си. Но това като че ли не му вреди.

-Всъщност всички това правим, но с различно темпо. Всеки от нас на някакъв етап е говорел обратното на това, което е говорил на друг етап. Политиката изисква да говориш атрактивните неща, а не да си последователен в говоренето.

-Все пак, впечатляващо е как го прави буквално в един и същи час, и никой не го забелязва... - удиви се Балончо.

-Има дарба...

-Трябва да възложи на Цветарий да го проучи из основи и да му намери слабите места. Ако няма такива, да му ги създаде. Не можем да допускаме неконтролируем фактор в политиката. Това е опасно за страната.

-Съгласен съм. Ще помогна с моите хора. Мисля, че и Цветарий ще е повече от мотивиран да си свърши добре работата.

-Да, едва ли има по-охулен от него в тази ситуация. Предполагам, че с цялата си енергия ще разнищи Гъмзий.

-Може би ще го направи по-старателно, отколкото би било нормално... - Първанаки очевидно намекна, че подозира, че поне част от приказките на Гъмзий за партията на Балончо са верни.

Балончо нямаше какво да отговори на този въпрос, защото каквото и да кажеше щеше да си навреди. Цветарий наистина имаше силни организационни позиции в партията, което може и да го караше да се мисли за по-важен, отколкото беше. Но това беше просто следствие от не особено бляскавия му интелект, който не му позволяваше да осъзнае, че партията това беше Балончо, и всичко в нея произтичаше само от Балончо. Фактически без Балончо всички в партията бяха абсолютни нули, от което следваше, че никакви интриги вътре не могат да имат успех срещу Балончо, защото всеки успех трябваше да включва Балончо. Цветарий не беше опасен и като

такъв беше добър слуга за важното министерство на стражарите. По-добре той, отколкото някой по-умен. Но ако провокациите на Гъмзий всееха раздор в партията, от това щеше да загуби не формалния и, и може би мислещ се за реален, собственик в лицето на Цветарий. Щеше да загуби истинският собственик, в лицето на Балончо.

-Вярвам безпрекословно на Цветарий. – защити слугата си консулт – Всички слухове са измишльотина. Той ще си свърши работата, защото трябва да защити името си, и защото обича да ми служи добре.

-Да, вашите хора винаги обичат да Ви служат добре... - леко иронично каза Старшият консул.

Балончо предпочете да не отговаря на закачката. Неговата игра беше просто да изчака тези 2 години, и да не превръща Първанак в свой враг. Затова просто замълча и след обсъждането на още няколко по-дребни въпроса разговорът приключи. Нямаше да спори с консула за второстепенни въпроси като лоялността на Цветарий. А и в казуса с Гъмзий двамата консули

имаха обща цел, която ги обединяваше – те трябваше да опитомят един безпризорен котарак, който и сам не знаеше какво прави, но като че ли идеално знаеше какво иска...

19.Мъдруването на Добрий

Бай Добрий беше един човек на дъното. И той го знаеше. Не толкова дъното в живота, където не се справяше зле, но безусловно – дъно в политиката, където беше господин „Никой“. Той беше един от огромното мнозинство, наречено „тълпа“, което огромното малцинство, наречено „елит“ използваше за да се обогатява. Той беше част от „прецаканата“ част на обществото – успешно лъгана, че се грижат за нея, именно онези, които я ограбваха. Разликата между бай Добрий и основната част от тълпата, беше че той беше осъзнал този факт, и това не го радваше. То го караше да се опита да смени статута си, ако не

за да започне да се обогатява, то поне за да не го използват за обогатяване на други. А за да смениш статута си, колкото и ниско да си, и колкото и да нямаш ресурс и връзки, на които да се опреш, си длъжен да се опитваш да се издигнеш, защото това беше единственият шанс някога да успееш.

До този момент основният успех на Добрий беше, че беше успял да прогледне. Не можеше засега да промени грозната истина, но поне виждаше истината. И не си правеше илюзии. Когато някой виждаше истината, той постепенно се научаваше и да я разбира и анализира, за да открива и по-скритите и невидими части от нея, а също – понякога и успешно да прогнозира бъдещето. Добрий обичаше да мисли. Част от мислите си споделяше с тълпата, сред която имаше и други, опитващи се да мислят, които четяха тезите му. И той четеше техните. Нищите обменяха всеки своята част от истината, с надеждата, че един ден ще могат и да променят реалността. А в последните дни имаше много поводи за размисъл...

Двамата консули се бяха скарали. Поводът бяха местата за храненици в чужбина, които бяха много сладки и атрактивни за издържане на партиен актив. За да не се получи така, че само един да разпределя порциите, тези постове се раздаваха с подписите едновременно на двамата консули. Така се очакваше да си ги разделят приблизително наполовина. Старшият консул обаче по времето на Бъдишеф беше раздал всички позиции. И сега, когато Балончо се опита да започне да урежда свои хора там, срещна отпор. Първанаки отказваше да подписва, с което фактически запазваше своите храненици. И за Балончо нямаше нищо. В отговор на този бойкот, младшият консул подтикна Македонеца, Кокалий и Сидериан да започнат да хулят старшия консул и да го заплашват с гласуване на свалянето му от поста. Тримата сателити изричаха думите, които Балончо им казваше, като той можеше да запази по-умерена позиция, в която да изглежда „добрият стражар“. Заплахите на лилипутите не стреснаха Първанаки, и той не само не отстъпи, но дори

контраатакува с обвинения в деспотизъм и обсебване на властта. И той включи някои трубадури, които да кажат най-тежките обвинения вместо него. Държавата се разтrese от войната за хранениците, като всеки представяше своята позиция като единствената национално-отговорна, независимо че който и да получи поста, той щеше да свърши все една и съща работа, и да издои от народа все едни и същи пари.

Бай Добрий наблюдаваше случващото се и мислеше. Тази караница беше доста не на мястото си. Хранениците в странство винаги бяха, и щяла да бъдат обект на спор. Нищо ново не се беше случило. И преди имаше противоречия между консулите. Но никога досега не се беше стигало чак до такъв скандал, включващ и заплахи с изгонване. Обикновено консулите се разбираха тихомълком. Тогава защо се караха?

Добрий прекарваше всичко през собствената си философия на реализма. След като някой правеше нещо, очевидно имаше изгода от него. В конкретния случай всеки един от двамата можеше

да спре противопоставянето, без за изгуби много. В крайна сметка, ставаше дума само за няколко назначения. Така мотивът за случващото се можеше да е или „честта“ на двете страни, или нещо друго. Доколкото и двамата консули исторически се бяха доказали като абсолютно безчестни, то за Добрий оставаше само втория вариант. А именно – и двамата явно имаха някаква изгода да се карат. Когато за една караница са нужни двама, и когато и двамата правят своето, за да я има, значи и двамата са „на келепир“ от нея.

Убеден в това, Добрий мислеше какъв може да е келепирът.

Като че ли по-лесно той се намираше за Старшия консул. Неговата партия, а и той като позиция, бяха с по-малкото останало парче от властта. В публичен план, Балончо беше в настъпление. Популистките му акции в последно време бяха успешни и той укрепваше поддръжката си. Реално властта му непрекъснато се разрастваше, и то с одобрението на тълпата. За Първанаки беше изгодно да е в спор с Балончо,

защото така можеше да прокара тезата за заплаха, която беше най-ефективното средство за мобилизация на поддръжниците му. Нищо не ги мотивираше така като ясният и засилващ се враг. Някога – преди години, в първите месеци след излизането от властта на Живака, бяха организирани избори. Битката беше между партията на Първанаци и Синеухите. Обществената вълна беше в полза на Синеухите. Партията обаче използва прекаления радикализъм на някои от синеухите, и внуши на тълпата, че ако те вземат властта, ще се лее кръв по улиците и ще се колят и бесят хора. Тълпата се уплаши, и гласува за нея. Спечелени за Синеухите избори, се превърнаха в пълен провал.

Днес Балончо беше на върха на славата. Но и той имаше малко повече радикализъм, отколкото беше нужен. А някои от активистите му бяха пълни фанатици. Възникването на конфликтна ситуация мотивира този радикализъм и пробуди старите страхове. Тълпата не обичаше крайностите и Старшият консул взе да става симпатичен. И това

само няколко месеца след пълния провал на отрока му Бъдишеф. Хората взеха да забравят за покварата на старата власт, а гледаха словесния боксов мач. В който нямаше ясен добър и лош, а участниците се оценяваха според действията ми.

Първанаки определено спечели симпатии, в момент, в който като че ли Балончо беше станал монополист на народната любов. А моментът това да стане не беше никак лош – идваха изборите за столичен градоначалник. Шансовете на сър Кадий не бяха големи. Но една мобилизация върху страха от прекомерното засилване на Балончо, можеше да му помогне. Ако не да спечели, поне да не позволи победа още в първото гласуване за кандидата на Балончо. Стигането до второ гласуване щеше да изглежда като начало на възраждане за разнебитената партия на Бъдишеф. Т.е. ако Старшият консул искаше да започне изграждането на страхова схема, едва ли би имало по-подходящ момент.

Всичко изглеждаше съвсем логично за бай Добрий, ако не беше обективният факт, че Балончо

започна скандала. Първанаки, още откакто беше дошъл новият консулат, периодично правеше публични подмятания, с които да демонстрира противопоставяне. Но никога не се стигаше до толкова голям сблъсък. Така и сега с хранениците в странство по същество не беше направил нищо особено. Но Балончо реагира много гневно, а висящите без работа Сандано, Сидериан и Кокалий само това и чакаха, за да се нахвърлят като хиени на повалена жертва. Балончо не ги спря, а дори ги насърчи. Така възникваше въпросът за неговите мотиви.

Като първа възможна версия Добрий допусна неопитността на Балончо и стремежа му непрекъснато да се сбива с някой. Това беше същността му – той съществуваше на базата на непрекъснато измисляни врагове, които да му пречат, и с които да се бори. След като взе властта, изпадна в трудна ситуация. Бъдишеф стана твърде дребен и немошен, за да представлява достатъчно сериозен враг. Царий не влезе в Сената. А Сокологлу млъкна публично и не даваше шанс за

битки. Може би ясно съзнаваше, че Балончо ще се провали ако остане без врагове, и правилната политика беше да стоиш настрана, и да не отговаряш дори на атаките срещу теб. Така провокациите, свързани с някои от кадрите на ефенди не предизвикаха отговор от негова страна. И Балончо публично започваше да се озовава в ситуация на пълна власт, бе съперници, което щеше да стовари цялата отговорност за всичко върху него. Така останалата без мишени стратегия на младшия консул се хващаше като удавник за сламка, за всяка възможност за бой. В случая с чужбинските храненици боят се случи – макар и по толкова смехотворен повод. Балончо може би си помисли, че е намерил поредния враг, който да осмисли съществуването му. Но дали така пропусна обективния факт, че този път и врагът ще има полза от боя...? Вероятно на някакъв етап се усети за това, защото даде малко „назаден“. Но не много, може би раздвоен между необходимостта от бой, и опасението, че и врагът печели.

Неопитността беше основната причина някога

Синеухите да позволят чрез тях да сплашат
тълпата. Но Балончо не беше неопитен, след
толкова години като градоначалник, а преди това и
като началник на стражарите. Затова бяха
възможни и други мотиви. Наистина, най-логично
беше просто да е допусната грешка и Балончо да е
приложил изпитаните си стари номера в
неподходящ момент. Но това не изключваше
другите варианти. Особено след не особено
сериозното отдръпване, което трябваше да бъде
цялостно, за да се обезоръжи Първанаки и да се
нулифицира успехът му.

Може би Балончо имаше свои собствени
невидими мотиви, мислеше си Добрий. Може би
слуховете за вътрешнопартийни борби не бяха без
истина. Ако едно засилване на опозицията
можеше да сплоти партията около самия Балончо,
и да потисне неговата си вътрешна опозиция,
може би това беше мотив. Или например не
достатъчен избран успех можеше да е повод за
разчистване на някои дребни и средни активисти, с
което да се обезоръжат по-едрите му противници.

За всички беше ясно, че без Балончо партията е нула. Но всички като че ли искаха да захаят максимално парче от нея, за сметка на Балончо. Нещо, което едва ли му харесваше.

Възможността за неопитност се намаляваше и поради последвалите събития. В разгара на скандала единият от нарочените храненици сам реши да се оттегли, и хората на Балончо използваха случая, за да наругаят Първанаки, че „признал грешката“ си и те победили. Изказванията бяха доста агресивни. Т.е. като че ли се целеше продължаване на скандала. Малко по-късно пък държавният ковчежник се заяде с напълно миролюбиво изказване на старшия консул, който пред група учени се беше обявил за насърчаване на науката. Всеки политик имаше право да популира по подобен начин пред съответните групи. Първанаки едва ли го беше направил, за да предизвика нов скандал. Но ковчежникът нарече въпросните учени „безполезни старци“ и каза, че парите за тях за излишни. Това не беше далеч от истината, но

причина подхващането на темата беше не стремещт към икономии, а по-скоро – пораждането на нова караница. И Балончо нямаше да ореже парите на учените, така както никой преди него не го беше направил. Но ковчежникът много гневно се нахвърли на старшия консул.

Всички тези събития наведоха Добрий на мисълта, че случайните елементи в тях са далеч по-малко от сериозните замисли. При липса на достатъчно информация не можеха да се направят категорични изводи. Но сигурното беше, че случващото се не е караница, а е по-скоро игра. Игра, чиято цел най-вероятно беше печалба под форма на мотивация към поддръжка на собствения актив. Сигурно беше, че играта е взаимно изгодна. И поради тази причина, никой нямаше да загуби пост или ресурс от нея, защото тогава би лишил и противника си от противник. И от печалби... Т.е. накратко – двамата консули играеха доста добра сцена, за сметка на зрителите. А прогнозата за близкото бъдеше, логично беше, че играта ще продължи...

Стигайки до тези изводи, бай Добрий реши да спечели своята малка печалба от ситуацията. Чрез споделянето с тълпата на тези изводи се печелеше доверие и поддръжка за в бъдещето, когато те можеха да помогнат...

20.Призванието на тълпата

Властта беше трудно нещо. Доброто управление изискваше огромен интелектуален потенциал, ясно разбиране на събитията, и баланс между разнопосочни интереси. Малцина можеха да го правят, и затова и исторически погледнато, в по-голямата част от еволюцията си човечеството беше живяло в проблеми. Управлявано от хора без качества да го правят, но очевидно с достатъчно качества, за да се издигнат, човечеството бе платило умопомрачителна цена в кръв, бедствия и нещастия, и дори в пари. Този горчив опит беше извел едно правило, че колкото по-дребен е един

управник, толкова по-добре за обществото. Защото вероятността този управник да бъде лош, беше по-висока от вероятността да бъде добър. Когато идваха амбициозни величия в големи държави, страдаха далеч повече хора, отколкото, когато идваха амбициозни величия в малки държави, от които почти нищо не зависеше. В този смисъл, надигането на Балончо не беше бедствие в общочовешки план. Така както не беше Триумвиратът преди него, пародията на Царий преди Триумвирата, и режимът на Кокалий от още по-преди. Изобщо, каквото и да станеше в тази жалка държавица, то представляваше една голяма шумотевица в едно малко място, от което никой нормален човек по света не се интересуваше. Всъщност, не се интересуваха дори нормалните хора и вътре в жалката държавица. Интересуваха се предимно политиканите и тълпите, жадни да бъдат излъгани от тях. А лъжата – тя беше винаги пропорционална на амбициите...

Лъжата обаче беше много вредна някой, който се опитваше да постигне различни цели.

Лъжейки тълпата, докато тя ги адмира, лъжците обикновено съсипваха обществото. А съсипването на обществото се засичаше още в ранна фаза от наблюдаващите и анализиращи технологии на Го. И с неудоволствие Бон Гор Лок прочете предварителните данни, сочещи че скоро коефициентът на Балончо ще тръгне надолу. Трябваше да се вземат мерки, но Лок не знаеше какви. Балончо беше твърде устремен в правенето на недомислици, а възможностите на Лок да се намесва бяха ограничени. Една твърде голяма намеса би била засечена от компютрите, докладвана в Империята, и би провалила тайния му замисъл. А без намеса, пораженията, които ежедневно произвеждаше Балончо, бяха като лавина. Тълпите все още не ги виждаха, но зоркото око на компютрите не можеше да бъде излъгано. Лок изпадна в униние...

Проблемът на Балончо беше автентичното му величие. Народът наистина гласува за него, и го обичаше. Но го обичаше, защото очакваше от него бързи промени, каквито бяха невъзможни.

Балончо беше класически средно-умен авантюрист, който се подмами от илюзията за бързо издигане като обещава неизпълними неща. Той не беше единственият, който го правеше. Мнозинството политикани изобщо не се интересуваха какво ще постигнат, като единствено искаха да изкарат известно време във властта, за да се обогатят. Но Балончо беше по-способен в обещанията. Той умееше да убеди тълпата, че ще изпълни въпросните неизпълними неща, за разлика от други, които не можеха да обещават толкова добре. На Балончо му вярваха, а тази вяра, след издигането, се превръщаше в очакване.

Балончо ясно разбираше до каква ситуация се е докарал. Знаеше, че разминаването на убедителни обещания и обективна реалност, е път към небитието за всеки политикан. И за да се спаси, скочи в следващата измама. Бяха го правели други преди него, щяха да го правят и след него. Не беше изобретил нищо ново. Но очевидно беше взел решението да го изпълни. Което и именно беше изборът на прекалено амбициозните

величия. В името на властта, и в името на опазването на собственото име, те бяха готови да пожертват всичко. Не толкова амбициозните, и не толкова комплексираните, в повечето случаи „вдигаха ръце” и се оттегляха. Някои с почести, други с позор. Въпрос на техника и на добър подбор на имидж-екип. Но го правеха с ясното съзнание, че не могат да се справят, и нормалният здрав разум им казваше да избягат, преди да се влошили положението, и да се задоволят с досега опосканото от властта. Хората като Балончо обаче не можеха да приемат да отстъпят. Това бяха популистите, които не признаваха никога своя грешка, а ако бъдеха добри популисти, успяваха да убедят и тълпата, че са безгрешни. Точно това направи избор Балончо да направи... Той впрегна целия си популистки и артистичен талант, за да изпълни изпитания модел на най-добрите популисти в историята – създаването на големи и малки врагове, с които непрекъснато да се бори, и които да обосновават съществуването му, и дори – засилването на властта. А това, както Лок знаеше,

беше пътят към небитието...

Създаването на врагове беше като да „режеш клона, на който седиш“. Врагове не можеха да бъдат други, освен тези които правеха нещо, и с работата си, крепяха обществото. Онези, които не правеха нищо нямаше за какво да бъдат подхванати, а и да бъдеха подхванати, нямаше какво да им се отнеме. Философията на „врага“ беше да обявиш някой, който има нещо, за лош, и на това основание да му наложиш наказание, включващо и „отнемане на нещото“. Тълпата аплодираше такива действия, а властта летеше в небесата по одобрение. Това беше подъл начин да се експлоатира завистта, съществуваща у всеки, и доставяща върховно удоволствие, когато „някой го отнесе“. Удоволствието от задоволената завист компенсираше поне временно неудобствата от беднотията и общия провал.

Големият проблем обаче не беше толкова самото наказание над „имащите“, колкото фактът, че то обикновено се налагаше незаслужено. Почти никога някой от „наказаните“ не беше реален

престъпник. Реалните престъпници практически никой не ги гонеше. Умелите популисти успяваха да убедят тълпата, че някакви други – далеч полесни жертви, са най-опасните престъпници, и наказвайки ги, печелеха собствената си власт. Подобно наказание обаче унищожаваше точно тези, които създаваха нещо и с него хранеха себе си, другите, и самия популист. Така с времето, в името на славата на популиста, властта се разправяше със собствените си работяги, обществото оставаше без блага и пари, и следваше пълен крах. Лошото на този „клон“ беше, че падаше не само тоя дето го режеше, а падаше цял един народ. Така беше във властта – когато не си в нея и сбъркаш, страдаш основно ти, но като си в нея и сбъркаш – плащат всички. Лок не обичаше страдащите народи. Съчувстваше на тези нещастници, които сами си бяха издигнали Балончо. Виждаше цялата пародия на собствения им избор...

Народът бе избрал Балончо, основно отвратен от небивалата корупция на Триумвирата. Но

отговорът на Балончо бе про-корупционен. Той се зае със засилване на властта, назначаване на нови и нови чиновници, които да контролират и да ограничават корупцията. Т.е. зае се със създаване на нови структури, които да се корумпират. Тълпата, разбира се, ръкопляскаше, но обективният факт, засичан и от наблюдаващите компютри, бе очаквано разрастване на корупцията. Азбучно правило в този случай бе, че корупцията се бори точно по обратния начин – с ограничаване на властта, и премахване на чиновници. Но това не би било популярно...

А новите корумпиращи се структури, трябваше да се хранят от някъде. Единственият източник бяха тия дето работеха. Така новите чисти, светли и неподкупни бюрократи започнаха да откриват своите врагове на средно и ниско ниво в стопанството, където беше лесно да анатемосаш някой, защото имаше какво да му вземеш, и след това да му го вземеш.

Хитова в това отношение беше министърката на приказките с Магистратурата, която започна да

пробутва нови закони, превръщащи в престъпници милиони хора. Тя първо обяви всеки собственик на малък имот за бандит, ако няма доказателства, че не е бандит, и с това създаде повод имотът да се взема от държавата. После предложи всички плащания по сделки с имоти да минават през лихварски къщи, с което фактически обяви парите за незаконно платежно средство за част от сделките, а лихварите – за супер честни и почтени хора, които ще следят за почтеността на сделките...

Не остана назад и един от заместник-председателите на Сената, който прокара поправка в закона, според която се налагаха драконовски глоби за който не плаща данък за лечителите. То и до момента имаше наказания. Начисляваха се доста солени лихви. Сега обаче освен лихвите, за тоя дето и без това няма пари да плаща, се появяваше и глоба. Злите езици вече подозираха, че следващата стъпка ще е затвор за неплатена глоба. Така ако си закъсал с работата, първо лихви, после глоби, а накрая и отиваш в затвора, та да не стане случайно така че да

свършиш някаква работа...

Врх на славата обаче натрупа един активист от столичната управа, който поиска да превърне цялата столица в платен паркинг. Където и да си спреш колата, плащаш. И доколкото една кола не може да е постоянно в движение, то всички ще плащат. Идеален начин да се пребориш с празната хазна и с лошите шофьори, които препълват града...

Естествено, и за ужас на Лок, всички тези начинания бяха аплодирани от тълпата. Или в най-лошия случай, тя си мълчеше съучастнически. Това беше достатъчно на Балончо, за да е доволен и да насърчава хората си. Системата за създаване на виновници, с последващото им преследване, се превръщаше във вечен двигател, задвижван и ускоряван сам от себе си. Вълната и на възмездието и на народното задоволство се надигаше все повече, влачейки и Балончо, и следващите го маси, към непоклатимите скали на обективната реалност. Компютрите от обратната страна на Луната отчитаха това и с всеки миг на

доближаване до скалите, преоценяваха надолу потенциала за Месия. Балончо щеше да изгуби статута си на кандидат още преди да се стигне до сблъсъка. Планът на Лок пропадеше...

...И тогава го осени прозрението...

...Ще направи като Балончо. Щом той можеше да е на върха чрез фалш, защо да не стане същото и при Месията? Компютърът можеше да бъде манипулиран, но не и окончателно излъган. Можеше да се спечели малко време. Но нищо повече. Но тези, на които служеше компютърът, можеха да бъдат излъгани. И лъжата да работи, дори те да я осъзнават – точно като при тълпата на Балончо. Лок бе озарен от прозрението, че не е нужно да създаде истински Месия, и да изкара цифрата 100%. Можеше просто да накара народът Го да приеме Месия и без 100%. Системата за оценка беше добре защитена, и не беше сигурно възможно ли е изобщо някой да получи 100%. Може би да, може би – не. Но обратната страна на системата – самото общество на Го, не беше защитено. Неговото обществено мнение, неговата

вяра – за тях никой не мислеше. Никой преди Лок...

След хиляди години на очакване, какво друго, освен уморено от чакане можеше да е едно обществено съзнание? И какво друго можеше така добре да покълне в него като една добре представена надежда? А какво друго можеше да издигне Месия, освен компютърните 100%? Толкова просто беше – онова, което издигна и Балончо – онова, което беше пуснало компютъра – самата тълпа...

Лок се свърза по един криминален канал с някои хора от подземния свят. Нито той знаеше кои са, нито те знаеха кой е. Привидно им продаде информация, която те препродадоха няколко пъти с огромна печалба, преди тя да стигне до директора на една водеща медия. Той прати най-добрия си репортер да провери „доказателството“, скрито на един незнаен свят, че Месия почти е намерен и правителството прави последни проверки, преди да го обяви. На другия ден империята Го се събуди с надежда, която сънуваше от няколко епохи насам. Процедурата по

издирване на Месия излезе от контрола на Великия водач и отиде в ръцете на тълпата...

21.Предателско танго

Сандано лека полека започна да помъдрява. Усети се, че прегръдката на политически мечок като Балончо е убийствена за всеки прегърнат. И докато още имаше силици, започна да се отдръпва. Не много рязко, за да не ядоса консула, но с очевидно намерение за пълна раздяла в дългосрочен план. Консулт не се ядоса, и на този етап не виждаше необходимост да се занимава със Сандано. Но в обкръжението му се ядосаха, защото имаха стари сметки за разчистване с него, а и защото отдръпването му беше и за тяхна сметка, защото се правеха внушения за вътрешни борби в партията и се представяше само Балончо като добър, а мнозина други като лоши. Сандано беше един от най-разпространяващите тези версии, за

да може да оправдае разкратената си позиция хем да гласува за Балончо, хем да е против политиката му. И тези негативизирани субекти се възползваха от случая. Цветарий не би посмял да тръгне открито срещу Сандано, докато той минаваше за съюзник на Балончо. Но дистанцирането даваше достатъчен повод, за да не може Балончо да спре ответния удар. И Цветарий не пропусна да го нанесе. Той „приласка“ един от неколцината готови за приласкаване сенатори на Сандано. И тъй като преди това в статута на Сената беше приета разпоредба, по която минималният брой сенатори от една партия беше точно колкото бяха сенаторите на Сандано, то един „приласкан“ беше достатъчен, за да остане той без група. И без част от парите, които държавата му плащаше за режийни разноси. Цветарий се подхилкваше доволно, когато Сандано влезе при него...

-Мислиш се за много умен, Цветарий, но много хора не мислят така... – първите думи на Македонецата очевидно намекваха за подигравателния прякор, който се ширеше из

народа за министъра на стражарите. Прякорът беше „Мозъка”...

-Със сигурност до момента се справям по добре от теб, агент Сандано... - и Цветарий не остана назад в намеците, доколкото сред тълпите битуваше и мнението, че Сандано е шпионин на тайните служби.

-Ползването на предатели срещу мен вреди повече на вас, отколкото на мен, и скоро Гай Балоний ще го разбере...

-Така ли? Какви предатели...

-Тези, които подкупваш с постове и пари...

-Това е сериозно обвинение. Имаш ли доказ...

-Това не е обвинение пред съд та да ми трябват доказателства. Това е факт, който носи позор за теб, и за човека, който те направи човек...

-Мда, Сандано, съгласен съм, че предателството е позор, но ние не сме предали никого, и мисля, че ти си го изкарваш не на когото трябва.

-Не напразно из тълпите ти се носи този прякор. Не ти стига капацитет да се усетиш, че

партията ви се крепи на илюзията, че е различна, почтена и чиста. Тази илюзия най-лесно се руши, особено като я рушите самите вие. Тълпата няма да одобри това да разсипвате други партии с непочтени номера. Вие бутате една тухла при мен, и десет при вас.

Тук възникваше интересният математически въпрос, ако това твърдение беше вярно, кой щеше да се срути напълно пръв. Партията на Балончо беше приблизително 10 пъти по-голяма от тази на Сандано.

-Не мисля, че сме виновни за това, че някой те е предал. Ти си написа сам списъците за сенатори. Какво сме ти виновни ние, че не са ти вярни?

-Всъщност, Цветарий, няма никакво значение кой е виновен, макар че в случая просто се правиш на луд, защото е ясно, че вие подкупихте предателя. Но и да не бяхте го направили, всички подозрения биха водели към вас. Тоест, вие ще отнесете негативите, че сте интриганти и политически развратници.

Думите на Сандано съдържаха голяма доза

истина, толкова голяма, че можеше да бъде осъзната дори от ограничените възможности на Цветарий. Наистина нямаше значение кой беше виновен за нещо, ако тълпата щеше да го припише на тях. За миг министърът се стресна, но знаеше, че просто не може да дава назад в тази ситуация. Щеше да се надява авторитетът на Гай Балоний да преодолее този дребен проблем.

-Като говориш за нас, ти говориш и за Гай Балоний. А думата „развратник“ е възможно най-обидната за него – за новата надежда на народа, за избрания да промени покварата. Сигурен съм, че той няма да одобри тези думи.

-Аз пък съм сигурен, че ти изобщо няма да му ги докладваш, защото се страхуваш от негативите от този случай и ще се надяваш той да приключи по-бързо.

-Не се страхувам от нищо, най-малкото пък от обвинения в интриги от човек, издигнал се с интриги.

Този път Цветарий уцели „десетката“, защото каза доста тежка истина. Македонецата в миналия

състав на Сената беше успял да изпъкне, не без помощта на сенатори-предатели от други партии, които се присъединиха към него и му помогнаха да си направи група, въпреки че такава не беше спечелена на избори. Дори сега предалият го сенатор беше един от същите, които преди бяха предали предишния си господар.

-Този който е предал веднъж, пак ще предаде, - продължи Цветарий – и ти постъпи глупаво като го издигна.

Всъщност Сандано нямаше друг избор, освен да го издигне, защото иначе нямаше с какво да го примами в предишния Сенат. Реално на изборите направи всичко възможно, за да не бъде той избран, но системата за разпределение на гласовете така се извъртя, че точно той влезе. Доста неочаквано, но все пак влезе.

-В миналия Сенат не съм правил никакви интриги. Група сенатори, отвратени от Триумвирата, харесаха борбата ми, и се присъединиха сами. Аз не правя интриги, а се боря за справедливост и законност...

-Така казват всички, които примамват чужди сенатори...

-Ти, Цветарий много си се объркал. Мислиш, че сенаторите ме правят това, което съм. Не е така. Нито в предишния Сенат, нито сега. Хората ме обичат заради това, което правя, а сенаторите ме подкрепят, защото хората ме обичат. Делата ми са първичната сила, а не сенаторите. И като ми разсипеш групата, няма да унищожиш основната ми сила.

Това в общи линии беше вярно, особено с оглед на факта, че почти никой от другите сенатори на Сандано не беше станал известен. Партията му беше силно лидерска, и такава и щеше да си остане. Но по-важното беше нещо друго – партията на Балончо беше с подобен модел.

-Мисля, че си си повярвал повече, отколкото реално струваш, Цветарий, - продължи Македонецът – и вашата партия е същата, и ти си никой в нея. Вашата партия е Гай Балоний, така както моята съм аз. И като правиш глупости, които излагат партията, ти излагаш не себе си – защото

нямаш своя стойност, която да изгубиш, а излагаш лидера си. Това няма да му хареса.

Цветарий се ядоса на тази обида и изпусна малко повече гняв, отколкото трябваше:

-Нашата партия не се състои от един човек, и аз несъм никой. Аз съм я изградил организационно от нулата тази партия. Аз направих йерархията и подбрах кадрите и. Аз я контролирам. Аз намерих пари за нея. Аз съм верен безрезервно на Гай Балоний, но това не значи, че съм никой.

Сандано го напуши на смях, но се въздържа...

-Цялата ти организация, йерархия и твои хора не струват нищо, Цветарий. С тях никой няма да гласува за теб. Тълпата е с Гай Балоний, а ти си си никой... Заменим си, и има десетки като теб, с които Гай Балоний разполага.

-Обичаш да хулиш и обиждаш, Сандано, но дълбоко грешиш. Аз не съм толкова лесно заменим. Повечето от сенаторите на партията ни дължат мястото си на мен. Аз ги вписах в списъците. Гай Балоний докара гласовете, но без мен, тези хора нямаше изобщо да са на избори.

При нужда, те ще ме подкрепят. Не че ще има нужда, защото не мисля да предавам приятеля си, нито той мисли да ме предава...

Това че Цветарий беше кадрувал в партията беше истина. Зает с политически въпроси в миналото, Балончо беше оставил оперативната работа на него. Реално, в рамките на текущия Сенат, Балончо и Цветарий бяха зависими един от друг. Цветарий можеше да провали Балончо, ако поиска. Така щеше да унищожи и себе си, но все пак имаше тази опция.

-Ако провалиш лидера си, той ще оцелее, и ще се върне с някой от заместниците ти, след нови избори. Ти отиваш в небитието. И точно там ще идеш, след като правиш провокации, които вредят на Гай Балоний.

Истината на Сандано беше дълбоко режеща, и това наложи Цветарий да си изпусне окончателно нервите, и да отговори с не по-малко режеща истина:

-Гай Балоний не може да се върне след нови избори, без мен. Представи си скандала, който ще

стане, ако се разцепи партията. Това ще навреди на него повече, отколкото на мен, защото той има поддръжка, която да губи. Кой ще гласува за партия, издънила се след голям скандал? Дори партията да я води Гай Балоний? Бетониран съм, Сандано. Не можеш да ме бутнеш...

-Знаеш ли колко такива като теб изгоряха в последните години? Много надут с малко собствено съдържание.

-То изгоряха и много като теб – много говорещи, без да казват нещо. Твоите приказки не променят моята организация. Приказките са нищо, а организацията е нещо съвсем реално.

-Приказките държат тълпата, г-н Организация. А тълпата определя властта. Разчитах на губеща карта...

Цветарий не отговори за малко, след това успокои ситуацията.

-Всъщност ти много усложни нещата, Сандано. Отношенията ни с Гай Балоний са перфектни, и няма да се развалят, дори ако бях аз виновен за твоя предател. Дори да има известна вреда за

имиджа ни, поради спекулациите, които ще пуснеш по наш адрес, тази вреда няма да е голяма. Гай Балоний няма да я усети. И да я усети, може дори да се зарадва на това, че си уязвен повече, отколкото да се ядосва, че и ние страдаме. Той не е сляп да не види, че искаш да си оттеглиш подкрепата за нас.

Сандано разбираше, че е преувеличил заплахата. Наистина вредата за партията на Балончо щеше да е по-голяма от тази за собствената партия на Сандано. Но като цяло самият размер на вредата щеше да е незначителен. И вероятно – щеше бързо да се изгуби някъде из морето от спекулации, в каквото се беше превърнала политиката, откакто дойде новият Консулат.

-Радвам се, че се изяснихме, Цветарий... Знаех, че рано или късно ще ни удариш, знаех и че няма много да ме заболи от това. Но политиката продължава, и и двамата зависим от нея... Има доста време, в което да разбереш, че си направил дълбока грешка като ни атакува.

-И аз се радвам, че се изяснихме, и се надявам да продължим да работим и в бъдеще заедно в борбата ни с наследството на Триумвирата. – завършекът на Цветарий беше повече от ехиден, намеквайки за еднопосочната помощ, който бяха получавали досега от Сандано, без да му дадат нищо.

Сандано си тръгна и от колата се обади на Балончо:

-Искам среща, Гай Балоний, случващото се е пълно безумие...

-Спокойно Сандано, ние сме още приятели, сега съм край морето, но по-нататък ще се видим.

Очевидно засега консулт приемаше страната на Цветарий и затова унижаваше Македонца. Но той не беше от лесните.

-Аз съм Ви по-полезен от Цветарий, Гай Балоний, и вие като опитен политик трябва да го знаете. Моята група винаги е работела за Вас лично, макар и да не харесваме някои от хората в партията ви.

-Не подценявай Цветарий, Сандано. Той доста

добре работи. И обикновено не ме предава... -
намекут за очевидно по-лошия кадрови подбор на
Македонеца беше очевиден.

-Цветарий работи само за себе си, и Ви
лишава от приятели. Така ставате по-зависим от
него. Той иска да владее партията ви, и да властва
на гърба на вашата популярност.

-Аз го познавам по-добре от теб. Знам му
възможностите, знам му и амбициите. Той не е
заплаха за мен.

-Но като имате повече приятели сте по-
независим от него...

-Аз ще запазя и него като приятел, и другите
си приятели. Това че сте се поскарали малко, не ме
кара да давам приоритет на един от вас.

Консултът очевидно нямаше да рискува точно
сега да се кара с „дясната си ръка“. Дали поради
аргументите, изразени от Цветарий, дали поради
незначителността на проблема, не беше ясно. Но
явно нямаше да се намеси. Сандано каза
последните си думи:

-Мисля, че за да запазим приятелството си, е

редно да помогнете да запазя групата си. Тези номера с предателите вредят на всички ни.

-Ако някой те е предал, Сандано, няма как да ти помогна, а и не обичам да уговарям предатели за нещо.

-Но той ме предаде, заради Цветарий...

-Ще се разберете един ден с Цветарий, сигурен съм.

-С този...

-Ще се справиш, Сандано и с групата си, и с другите ми приятели. Ти си способен и умен. Сега трябва да влизам в събитие.

Връзката прекъсна, без консулт да дочака последния отговор на Сандано. Той не се ядоса на това. Всъщност, в днешния ден той не постигна нищо реално. Но постигна нещо, което му беше достатъчно – наприказва се по проблема с най-виновните за него. А приказките не само омайваха приказно избирателите на Сандано, но омайваха и самия него...

Последното, което му оставаше да направи, бе да се чуе с ефенди.

-Здрасти, Сандано, отдавна не сме се чували – отговори Сокологлу.

-Ефенди, нямам думи на възмущение от притворността на нашата политика.

-Мда, предателите са лошо нещо. Радвам се, че отдавна решихме този проблем при нас.

Наистина, партията на Сокологлу беше една от онези, които имаха възможно най-малко проблеми с предатели. Чрез комбинация от добра мотивация и добър подбор на кадрите, ефенди беше изградил стройна пирамида на лоялност. Лоялността беше както отдолу нагоре, така и отгоре надолу. Само и единствено завист у новите политици можеше да предизвика организацията на тази партия.

-Разбирате, ефенди, че ние може да сме политически противници, но има общи ценности, които всички политици трябва да защитаваме.

Всъщност, ако ефенди би бил злопамятен, той не би приел случилото се в последните месеци като просто политическа игра. То не бяха охулвания, то не бяха обвинения, всички се

упражняваха на гърба на ефенди, за да спечелят гласовете на тълпата. Сандано беше сред най-напористите. И беше сред успелите. Влезе в Сената.

Но ефенди никога не бе бил злопаметен, а винаги претегляше интереса си. Не му беше изгодно да отказва помощ на Сандано, поради емоционални подбуди. Важно беше той да мине към опозицията, с което да отслаби Балончо, и да може по-лесно да се преговаря с него. Основен принцип в политиката беше да се раздробява и отслабва всяка друга партия, за да няма доминиращи фактори и да могат да се сключват сделки.

-Разбира се, Сандано, има ценности, които всички ние трябва да браним. Не можем да позволим предателите да разрушават проектите ни, които с толкова труд градим.

Това беше очевидно съгласие партията на ефенди да подкрепи промяна в статута на Сената, която ще намали минималния брой сенатори за група. Сламката, за която Сандано се беше хванал,

за да спаси парите, полагащи му се, ако има група.

-Благодаря Ви, ефенди. Разбирате, че не бих могъл, въпреки подкрепата Ви, да се откажа от основните си политически послания. Трябва да имаме принципи.

-Спокойно, Сандано. Всеки принцип трябва да има защитник. Не може принцип без защитник. Това не е и в наш интерес. В правото си си да си останеш какъвто си. Дори и като минеш в опозицията...

Това последното беше всъщност важното в думите на ефенди. Принципи, идеологии и приказки – всичко това беше едно. Друго беше реалната ти позиция сред управляващи или опозиция. С тази промяна променяш и цялата политика, от което биха могли да спечелят или загубят, и другите.

-Очевидно се разбрахме, ефенди Сокологлу...

-Да, Сандано, добре е като говорим по начин, по който се разбираме...

Подкрепата на ефенди бе осигурена. Хората на Бъдишеф имаха същия интерес като него, и

щяха да подкрепят промяната. Съмнителни бяха Синеухите. Те бяха малка коалиция и имаха интерес да отдалечат границата за съществуване на група. Но пък и бяха конкуренти на Македонеца, и може и да имаха интерес да го оставят известно време без група. Сидериан засега не влизаше в плановете за подкрепа, него щеше да търси последен. Основното в момента, след наличието на подкрепа на опозицията, бяха противниците на Цветарий вътре в самата партия на Балончо. В партията много хора не харесваха окопаването и кадруването му. Там трябваше Сандано да съсредоточи усилията си. Доколкото Балончо нямаше да заеме очевидно твърда позиция, щеше да има свобода всеки да гласува както си иска. Тогава недолюбващите Цветарий можеха да подкрепят Македонеца. Това беше надеждата му. Доста пари висяха „на косъм”...

Но Сандано беше тръгвал и от по-лоша позиция, и беше постигал повече. В миналия Сенат от сам себе си сенатор, и още един приятел в началото, докара до двайсет сенатори накрая. Сега

беше с много по-добър начален старт. Сандано не наричаше това „интриги“, защото не можеше да бъде добър в толкова позорно нещо като „интригите“. Това беше просто борба за правилната политика и за правилната кауза...

22. Законът на пицата

В следващите дни напрежението около Македонца ескалира, и той доста ефективно се възползва от ситуацията, за да си направи реклама. Партията му окончателно напусна управляващия сговор, а ежедневните му коментари ставаха все по-брутално хапливи по отношение на младшия консул. Но Балончо нямаше време сега да се занимава със Сандано, а и нямаше избори на хоризонта, та да мисли колко се е подобрил текущият рейтинг на доскорошния му съюзник. Сега имаше една по-важна работа, в която дори намаляването на броя на съюзниците

помагаше – разпределянето на „пицата“ на властта.

Тълпата обожаваше Балончо и се радваше на всекидневния му театър. Но реалните му приятели – тези, които плащаха сметката на славата, очакваха своята възвращаемост. А държавната „пица“ – това беше нов модерен термин, въведен от държавния ковчезник, на мястото на стария „баница“, та държавната „пица“ беше доста свита и постна, а очакванията на приятелите бяха все така големи. До този момент разпределението ставаше сравнително добре. Кокалий осигури подкрепа срещу не много пари и умерено количество постове. При Димитриус трябваха малко повече парички, за да оцелее в партията си. Но дори и те бяха по-скоро трохи. Сидериан засега спечели най-много, защото осигури най-безкористна подкрепа. Той си нареди схемата най-добре, защото не поиска никакъв пост, а само чист кеш, както и малко медийно присъствие. Така тълпата не виждаше какво точно той получава, и изглеждаше чист като сълза. Но всички тези бяха дребните

консуматори. А едрите чакаха, и ставаха все по-нетърпеливи.

Ковчежникът – патриций Сяно, влезе в кабинета на консула с една голяма папка, която беше „пицата“ в цифри. Пристъпваше боязливо – както всички останали министри в присъствието на благодетеля си. Балончо великодушно го покани да седне.

-Добра промяна извърши с тази дума „пица“... – започна ведро началникът.

-Благодаря ви, Гай Балоний, наистина се оказа добро попадение.

Всъщност тази дума се беше появила случайно – като резултат от дългия престой на Ковчежника в Империята на бледоликите, където пицата бе почти национално ястие, а баницата беше ретро. Той не разбираше в началото каква огромна еволюция на понятията прави когато напълно естествено за него самия, употреби думата „пица“.

-Сега да видим кой колко ще похапне... - каза Балончо – с колко общо разполагаме.

-Ами, не е много...

Разговорът започваше лошо.

-Колко не много? – попита Балончо.

-Ами доста са крали от Триумвирата. Почти нищо не са оставили...

-Колко точно са оставили?

-Ами... Всъщност оставили са, но...

-Но...?

-Оставили са борч...

-Какво?

-Оставили да ни празна хазна и дългове към нея...

Балончо се раздразни, но не само заради Триумвирата, а защото за няколко месеца работа вече Сянко не беше успял да подобри положението. За пред тълпата оправданията с Триумвирата можеха да работят, но в реалната власт трябваха реални пари. Балончо нямаше против Сянко да си прави реклама, хулейки предните управници, но имаше много против да ползва същия аргумент, за да се оправдава и пред него.

-Това беше преди няколко месеца. Ти нали се захвана да пълниш бюджета.

-Хванах се, но стопанството е зле, а и дупките са големи. Не успях да намаля много празнините. Администрацията на работи добре, само иска премии, а търгащите бягат от данъци...

-Слушай Сяноко, не съм те назначил, за да се оправдаваш. Назначих те, за да осигуриш пари. – скара му се консултът, ясно съзнавайки, че е твърде жесток. Сяноко нямаше какво да направи. Всъщност в тази страна, който и да беше на поста на Ковчежника, нямаше много място за маневри. Истината беше, че преди изборите бяха лъгали на поразия какви нови пари могат да намерят, и това донесе много гласове. Но сега парите не можеха да се намерят, а разходите чакаха. Заедно с новосъздадените очаквания на тия дето гласуваха...

-Гай Балоний, правя всичко по силите си. Трябва време, време трябва...

-Добре, успокой се. Аз съм ти приятел, млади Сяноко. Кажи точна цифра...

-Ами зле е положението, едва връзваме приходите с разходите. Може би сме на стотина милиона минус, което можем да покрием от резерва. Но при максимални икономии.

Триумвиратът беше оставил все пак някакъв резерв, макар резерв от типа, който беше труден за харчене, защото беше далеч по-малък от онзи, който можеше да бъде, ако не бяха харчили на поразия преди изборите.

-Виж сега, Сянко, знаеш че властта си има цена. Трябва да се разплатим с тия, които ни помогнаха.

-Прав сте, Гай Балоний...

-Значи трябва да изчистим тези 100 милиона, и да спестим и още от някъде, за да започнем да се разплащаме.

Лесно беше да се каже, но Сянко не знаеше как да го направи...

-Икономисвам всичко, но министрите се съпротивляват. Все гледа да си опази „чергата“.

Това беше проблемът на всички консули досега. Никой не беше успял да се пребори с

егоизма на министрите. Но то и те имаха приятели да хранят. А и администрацията – без нея нищо не можеше да се свърши, колкото и неефективна да беше. А администрацията имаше навика винаги да чака бонуси. С всяка изминала година бонусите ставаха все по-големи, а работата и все по-лоша. Коефициентът на неефективност се разрастваше. Но никой не можеше да направи нищо, защото пък като спреше да дава бонуси, бюрократите съвсем спираха да работят, и тогава никаква работа не се вършеше. Тази система беше обречена в един момент да се сгромоляса, но никой управник не намираше пътя към правилните реформи, и затова всеки следващ управник, просто наливаше следващата доза пари за отлагане на катастрофата.

-Ще трябва да изхитрим министрите – каза загадъчно Балончо.

Ковчежникът зяпна в очакване...

-Ще им оставим парите, но ще ги накараме те да платят на част от приятелите ни.

Усмивка грейна на лицето на Сянко.

-Например най-важните ни приятели работят

с доня Цветолика. Ще накараме да и дадат на нея продажбата на билети за файтони.

-Строителите на друмища може да възроптаят...

-Може да роптаят, но аз решавам. А и доня Цветолика ще спечели почтено конкурса.

-Но медиите ще скочат. Защо лихварска корпорация ще продава билетите за файтони. Обикновено ги продават търговците на сено за конете и станциите за смяна на впряга. Малко странно ще изглежда.

Прав беше министърът. Билетите за файтони бяха на стойност близо сто милиона годишно, и до сега комисионите от разпространението им ги вземаха станциите. Съвсем логично беше, защото там беше най-очакваното място, където да намериш билета, който ти дава право да ползваш друмищата. Сега ако лихварската корпорация на доня Цветолика вземеше разпространението, тя щеше да се превърне просто в едно междинно звено. Билетите пак щяха да са по станциите, но любимата на консула да прибира комисиона като

генерален разпространител. Това би предизвикало неприятни въпроси.

-Има такъв риск, но и медиите са гладни, а доня Цветолика храни доста от тях. И за тях ще има от парите. Затова няма да задават въпроси. Поне не и най-големите.

-Както обикновено сте предвидили всичко, Гай Балоний – изрази възхищението си Сянко. – Мисля си, дали да не пренасочим част от тия пари и към старците. Триумвиратът ги разглези по всяка Нова година да им дава подаръци. Ако не дадем, ще ги разочароваме. А те са доста избиратели...

-Остави парите на Цветолика, за тях има друга работа. За старците ще мислим другаде...

-Бъдишеф и Сокологлу ще ни се нахвърлят ако оставим старците. Много са тия хора, и редовно гласуват. Не трябва да ги губим. – настоя Ковчежникът.

-Прав си, Сянко. Трябва да им дадем нещо.

Консултът се замисли. Настана трудно мълчание. Сянко знаеше, че не очакват от него нещо друго, освен да чака. Идеите бяха право само

на Балончо.

-Може да бръкнем още малко в резерва. –
предложи консулт.

-Може, но ще разсърдим международните
лихвари. Ще ни вдигнат лихвите, ако излезем
много на минус и разпиляваме резерва.

-Е какво, ние нямаме кой знае какъв дълг.
Какво като ни вдигнат лихвите?

-Ще пострада стопанството. То и сега тегне
под високи лихви...

-Проблемът на стопанството си е негов. Ние си
гледаме нашата паничка.

-Нашата се пълни от стопанството. Ако го
натоварим с лихви, ще плаща по-малко данъци.

-Ех, Сянко, нямаш усет за нещата. Кой е по-
важен – данъкоплатецът или избирателят?

Сянко за малко се стресна, след това прие
тази дълбока мъдрост.

-Наистина, важно е кой ни избира, а
данъкоплатците – те винаги плащат...

-Та да отпуснем нещо на старците.

-Мда, може дори така да ударим Бъдишеф.

Ако дадем предимно на по-бедните, които са неговите избиратели.

Балончо се усмихна. Министърът му напредваше в политическото мислене.

-Добре го каза. Ще разделим старците, като ще дадем по малко само на бедните. Така ще ги направим да ни обичат, а богатите няма какво да кажат срещу милосърдието...

Всъщност в държавата богати старци почти нямаше, поне не и сред тези, които разчитаха на държавните пенсии. Но тезата „да помогнем първо на най-бедните“ винаги бе помагала на властта. А и сега щяха да се постигнат два допълнителни ефекта – отслабване на Бъдишеф, и всяване на дразги сред старците. Докато се дръгнеха едни други, властта щеше да печели.

-Отдели петдесетина милиона за старците от резерва и да продължаваме към другите въпроси. Имаме още приятели, които направиха много за нас преди изборите. До къде стигна с разплащанията на дългове?

Ставаше дума за дълговете към частния

сектор, които Триумвиратът беше натрупал към изпълнители на услуги. Някои от тези изпълнители бяха подкрепили Триумвирата, а други бяха дали на Балончо преди изборите. Сега всички чакаха своето. Рано или късно то трябваше да се плати, но ясно беше кой ще получи първи...

-Направи ли списъка на кой какво дължим?

-Да, ето го. – Сяно подаде една папка – очевидно доста бяха кредиторите.

Балончо започна да го разглежда и да отбелязва на кой да се плати с приоритет. След като сумата стигна 200 милиона спря.

-Толкова засега.

-А от къде да взема парите? Пак ли от резерва.

-Да, но опитай да пробуташ някои от по-малките суми на министрите. Ако намалиш до 150 милиона, ще си отличник...

-Да, Гай Балоний...

-И сега последното – какво ще правим с чиновниците?

-Те са доста, но проблемът е, че в някои

министерства има спестени пари, а в други – не. Някои могат да раздават, а други не могат...

Когато взеха властта, Балончо се беше накарал да съкрати драстично администрацията. Това трябваше да доведе до спестяване на доста средства. Но както и всеки друг консул преди това, и той не успя да го направи. Почти нямаше съкратени, измежду многобройните подминистерства нищо не се премахна, макар че повечето от тях нищо не вършеха. На всичкото отгоре се наляха и допълнителни нови чиновници, тъй като трябваше да се раздават постове на партийни активисти, дали доста труд преди изборите. Така фактически администрацията остана същата с лека тенденция нагоре. А Триумвиратът беше приучил и тези хора да чакат новогодишни премии...

-Трябва да сме справедливи, Сянко. Не може за едни да има, а за други не. Значи за всички няма да има. Пък и парите ми трябва за друго...

-Всъщност, Гай Балоний, съгласен съм с Вас. Няма да им даваме нищо. Разбира се, може да

имаме проблеми с някои от по-добрите кадри, които да избягат в частния сектор.

Това беше традиционен проблем на държавата. Заради общо взето ниските заплати, най-способните бягаха да работят при частниците. Така в администрацията оставаха по-некадърните, но за сметка на това по-многобройни, и очакващи предимно да получават, и по-малко да дават нещо. Проблемът беше особено драстичен при усвояването на имперските субсидии, където заради липса на хора, които знаят какво да правят, реално повечето субсидии си оставаха в Империята.

-Ситуацията е кризисна, не мога да мисля сега за потенциалните бегълци.

-Може би поне да отпуснем на специалистите по имперските дела. Заплатите при частниците са в пъти по-големи...- предложи Ковчежникът.

Разбира се, че щяха да бъдат по-големи. Един участник, получил имперска субсидия, можеше да раздава щедро от нея. А държавата, за да раздаде, трябваше да го прави пред очите на тълпите, които

гледаха завистливо. Частникът нямаше тези проблеми.

-Виж, Сяно, разбирам те, но и ти ме разбери. Пред народа е важно да му кажем, че няма да има нищо за никой, т.е. че всички са равни. Ако тръгна да обяснявам, че за някои все пак ще има, ще си проваля посланието. – обясни принципа на уравниловката консулт.

-Да, прав сте, трябва да запазим посланието. А който напусне, прав му път. Важно е народът да е доволен...

Всъщност заради такова мислене години наред, народът ставаше все по-недоволен, защото липсващите имперски субсидии бяха точно за него. И като не идваха, именно той оставаше без пари, а не министрите. Но в политиката беше важно народът да вярва, че не си виновен за бедите му, а не непременно да няма беди...

Сяно си тръгна, а Балончо остана доволен от разговора. Перфектно се наредиха нещата. Приятелите щяха да започнат да си получават полагаемото. Старците да се успокоят с малко и да

се разделят. А сред чиновниците – любимата на целия народ уравниловка. Струваше си да управляваш, когато можеш така добре да уреждаш нещата.

Някои „зли езици“, които консултът не чуваше, разтълкуваха нещата по друг начин. Те видяха жертви от страна на старците в полза на тия които плащаха за това да бъдат излъгани да гласуват. Видяха и файтонджиите да плащат на онези, заради които имаше дупки по друмищата. Видяха и наказани малцината способни бюрократи, които може би щяха да станат частници, с което допълнително да намалят капацитета за усвояване на имперските субсидии. Наказани, в името на това да се запази броят на нищо не работещите, и да се намери служба за партийните активисти. И най-сетне, видяха как онзи, който хранеше всички – данъкоплатецът, не получи никакво разбиране, но пък му остана честта да продължи да плаща при повече тежести...

Но Балончо беше щастлив, защото тези долни мнения изобщо не стигаха до него...

Обади се на Цветарий да уточнят следващия план...

23. Стражарска драматургия

-Какви ги натворихте със Сандано в последните седмици? – обърна се към слугата си консулт.

-Отбихме неговите удари и защитихме Вашия интерес, Гай Балоний. – отвърна Цветарий.

-Мисля, че подранихме с раздялата с него. Можехме още да го използваме. А и той почти нищо не искаше...

-Но се канеше да мине в опозиция и да дискредитира хора от партията ни.

-И най-вече теб...

-Но, Гай Балоний, нали не мислите, че аз заради себе си...

-Както и да е, Сандано не е важен. Кажи какво направихте с плана? – въпросът на Балончо беше

по повод задача, която беше възложил на Цветарий и на група елитни сценаристи, които да подготвят серия от стражарски акции, с които да се отговори на очакванията на народа за борба с апашите. Балончо не искаше да губи фактора, който го направи обичан от тълпата, а в последно време стражарите непрекъснато се излагаха, с което излагаха и него.

-Готов е. Мисля, че добре се справихме. Ето го... - министърът подаде малка папка с листа и продължи – Най-общо, замислихме акция, в която ще поразим най-дразнещата в последно време престъпност, ще я украсим с някои по-дребни нарушения, ще включим главния обвинител като поддържаща роля, и ще „заковем“ достатъчно впечатляващи „риби“. Всичко това – пред камери и микрофони.

Най-дразнещата в последно време престъпност бяха робин-худовците, които отвличаха богаташи, с цел откуп, изплащан в полза на различни благотворителни каузи. Най-благотворителната от тях беше за подобряване на

жизнения стандарт на безработните апаши. Никои не искаше да взима апаши на работа, и те тънеха в мизерия. Тогава се появиха робин-худовците, които да се погрижат за тези нещастни хорица. Разбира се, въпреки че ставаха симпатични на много народ, те си бяха престъпници, и трябваше да бъдат наказани. Но основният мотив на властта да ги мрази беше, че след всеки техен „удар“, хората все повече им се радваха, и се надсмиваха над неспособността на Балончо да се справи. Един вид – робин-худовците крадяха от рейтинга му. Което той трудно преглъщаше.

Консулт гледаше схемите в папката, слушаше, мислеше, и попита:

-Колко човека ще приберете?

-Психолозите се спряха на 25 до 30 – това е оптимумът между размер и сериозност. По-голяма бандитска група ще изглежда надут, а по-малка – няма да изглежда достатъчно страшна. Ще ги приберем в малките часове – преди 6 сутринта...

-Искате да влезете в сутрешните блокове на телевизиите – усмихна се Балончо.

-Да, това е идеята...

-Какви са престъпниците?

-Всякакви има – рецидивисти, обирджии, крадци на каруци – много добре се сети един от екипа, че трябва да са с хубави прякори. Така ще изглеждат по-престъпни. Затова избрахме неколцина с прякори, и тях определихме за тартори.

-Кой са прякорите?

-Трима са – Йети, Мускулягата и Мишока...

-Да, знам ги – дребни риби, но прякорите са добри. Браво за идеята.

-Освен това измислихме и хубаво кодово име на акцията, което ще допадне на тълпата.

-Изненадваш ме и все приятно, Цветарий...

-Е, не го правя само аз. Цял екип сме.

-Та кажи името...

-Операция „Смирените”...

-Много добре. Отговаряме на самата същност на предизвикателството им. Те се правят на добри душици, които се грижат за бедните си приятели. Но са едни алчни крадци, които крадат славата ми.

-Да, Гай Балоний, но скоро това ще свърши.

Всъщност нямаше да свърши, защото „Смирените” изобщо никой не знаеше кои са. Готвените за арестуване не бяха никаква група, повечето от тях дори не се познаваха. Но това от журналистите никой нямаше да пита. Едва ли някой щеше да зададе и логичния въпрос възможно ли е да съществува толкова голяма организация за отвлечения, доколкото доверие между повече от 20 души трудно се създаваше. Но ударени или не „Смирените”, целта беше друга. Не тях да ги няма, а просто публично да свърши кражбата на рейтинг, като се обяви разбиването на групата. Това не изключваше възможността тя пак да отвлече някой, но и това имаше решение.

-Няма да казваме, че сме преборили напълно робин-худовците. Ще кажем, че сме хванали най-опасните от тях. И че същото скоро очаква и другите. – каза Цветарий.

-Да, няма да се изхвърляме съвсем. Не е изключено и поне временно истинските бандити да се отдръпнат.

-Да, а ако все пак направят нещо, ще кажем, че това е опит да ни провокират, след като поразихме центъра им. Но скоро ще поразим и периферията, и никой няма да се измъкне...

-Добре замислено. Запази тези сценаристи и за в бъдеще, а сега им дай премии...

-Да, Гай Балоний...

-Къде ще включите главния обвинител?

-Ще се появи още сутринта и ще ни похвали. Ще каже, че стражарите много добре са си свършили работата и, че бандитите никога повече няма да могат да мръднат.

-Впечатляваш ме, че сте успели да го спечелите. Дали Старшият консул не ни е помогнал?

-Възможно е, но след като се съгласи, това на нас ни трябва.

За Цветарий беше така, но за Балончо – не съвсем. Ако Старшият консул имаше пръст в тази работа, щеше да му го припомни на някакъв етап и да поиска отплата.

-След сутрешните блокове какво следва?

-Още по време на акциите ще водим оператори да снимат. Ще дадем репортажи, които ще се въртят цял ден. Аз и заместниците ми ще обикаляме по водещите медии цял ден – до полунощ практически.

-Ще бъде много внушително.

-Да, борбата с престъпността има нужда от внушителни действия.

-Готови ли сте с магистратурата?

Това също беше важен въпрос, защото стражарите можеха да арестуват за максимум 1 ден, а с помощта на главния обвинител – и до 3 дни. А тълпата нямаше да погледне добре, ако на четвъртия ден арестуваните се окажеха на свобода.

-Имаме готови магистрати, които ще оставят поне тия, които им посочим като шефове, в кауша.

-Т.е. ще спечелим поне 2 месеца, преди евентуално да ги пуснат. – каза Балончо.

-Да, мисля, че ще имаме това време.

Всъщност за целите на рекламната акция трябваха не повече от 2 седмици. Но и да не

получеа масов арест за всички, хората на Балончо имаха готов отговор, който дори беше по-силен от този, ако ги оставеа в кауша. Самият Балончо го беше измислил преди години.

-Разбира се, ако магистратурата се запъне, сме готови и с наученото от Вас...

-Гепихме ги, Пуснаха ги... - усмихнато попита Балончо.

-Да, това е „евър-грийн“...

Никак не беше изключено магистратите да се бяха съгласили да помагат, за да не им се стовари въпросния „евър-грийн“ на главите. Нещо, което редовно се случваше преди време, когато Балончо им водеше едни арестанти без никакви данни че са бандити, те биваха освобождавани, а самият Балончо се показваше пред камерите с култовата реплика „Гепихме ги, Пуснаха ги...“ Магистратите се бяха научили да дават по някой и друг месец предварителен кауш, за да могат после да си гледат делата при малко по-голямо спокойствие. А присъдите по тези дела излизаха след години, когато никой не се интересувахе от тях. Почти

винаги тези присъди бяха оправдателни. Така и вълкът бе сит, и агнето цяло. Балончо получаваше слава тогава, когато тълпата гледаше, а магистратите не си натоварваха съвестта да осъждат без доказателства – но това когато вече никой не гледаше.

-Каза, че имаш и съпътстващи престъпления за по-добро внушение...

-Да, ще налепим няколко етикета. Някои от тях са самите биографии на арестуваните. Но ще бутнем и кражби от лихварски карти, че е по-модерно престъпление.

-Да, нека изглеждат модерни тия апаши. Да види народът, че се справяме и с новите престъпления.

Балончо затвори папката, потупа слугата си по рамото и му каза, че одобрява плана. Слугата каза, че до 3 дни той ще стартира. Балончо отиде при секретарката, за да поосвободи програмата си за тогава, та да може да се появи и той пред камерите.

Същата вечер едно малко произшествие

вгорчи настроението и на двамата. Преди дни бяха провели мини-демо акция срещу големи бандити. Бяха хванали част от тях, както съобщиха на тълпата - в момент на извършване на престъпление. И гонеха другите из гората. А един от гонените взе че се обади от чужбина на една медия, за да каже да не го търсят в горите, че кара шейна в планините далеч и от държавата, и от местопрестъплението, и от момента на местопрестъплението. Заради тази случка „мини-демото“ взе да се обръща срещу стражарите.

Но новият план щеше да затъмни този неприятен инцидент и да забие в миша дупка всички критики на властта...

24.Веселият самоубиец

Бай Добрий, освен мераклия за бъдещ политикан, беше и настоящ коментатор. Обичаше човекът да умува над случващото се, и да споделя

мъдри мисли с тълпата. Понякога биваше разбиран, друг път – не, трети път – охулван. Но редовно си пописваше и публикуваше. Особено, когато имаше вдъхновение. А от ден на ден епохата на Гай Балоний ставаше все по-вдъхновяваща авторското перо...

Добрий не можеше да стои настрана от непрекъснатите приключения, които се случваха в държавата. Намериха място и в неговите писания. И тъй като в последно време се налагаха повече писания, заради все по-вдъхновяващите действия на консула, Бай Добрий установи, че всичките му текстове имаха обща схема. Те бяха коментари, но не бяха разнообразни, а сякаш отлети „по калъп“. По калъпа на съпоставянето на обективната логика с обективната реалност. Добрий се смущаваше от обстоятелството, че непрекъснато възникваха поводи за коментар, дължащи се на разминаването на логичното с видимото. Т.е. или държавата не вървеше логично, или Добрий не виждаше добре. Но това второто като че да беше напълно невероятно. А това не беше добър факт за

държавата... Но за да не лъже себе си, той реши да прегледа още веднъж писанията си, и да види да не би да е допуснал грешка някъде, и положението да не е тъй смехо-трагично...

Отвори статията за Гейзера. Това беше коментар на побоя между група стражари и група престъпници – обирджии на файтони по скоростните друмища. Голям хит беше в държавата, стражарите бяха опукали един апаш, облечен в стражарска униформа, а други ги диреха из гори и шубраци. Двама от дирените бяха Гейзера и брат му. Та всичко изглеждаше нормално, докато Гейзера не се обади от чужбина, за да каже да не го търсят, защото няма как да е участвал от странство в обирите. Добре започналата пропаганда на Цветарий увисна. Стражарите станаха смешни. И тогава, за да замаже гафа, Цветарий измисли, че Гейзера само говори, че е в чужбинско, а реално си е тук, и гради фалшиво алиби. Тази версия издържа няколко дни, докато Гейзера не обяви, че се прибира от странство, за да докаже, че наистина е бил там.

Това реално се случи, и стражарите го арестуваха на влизане в държавата. Така замазването се оказа втори гаф на Цветарий, и за да замаже и него, той обвини Гейзера, че е излязъл нелегално от държавата като е преплувал Великата река по северната граница. После си сложил фалшиви печати в тескерето от други граници, които реално не бил минавал, и така искал да изгради фалшивото алиби. Тази версия се позадържа малко по-дълго, защото арестуваният апаш откъм ареста нямаше какво да направи, а тескерето остана у стражарите, и никой друг не можеше да види печатите вътре. Тази версия обаче никак не се върза с логиката на Бай Добрий, който обичаше да задава въпроси.

Та той запита в писанието си защо Цветарий няколко пъти сменя версиите си, и с всяка следваща замазва лъжите от предната. После попита, защо Гейзера е арестуван за смешно престъпление като пресичане на държавната граница, дори ако се допусне, че такова е имало. Запита и ако Гейзера реално е излязъл незаконно,

защо ще дава доказателствата за това на стражарите, та да го приберат? Единственото доказателство на Цветарий беше тескерето на Гейзера, предоставено от самия него. Излизаше, че след като Цветарий обяви, че Гейзера нелегално е напуснал страната, самият Гейзер нарочно го е направил, поставил е 2 фалшиви печата в тескерето, и се е върнал, за да го предаде на стражарите. Нещо убягваше логиката на подобни действия, най-малкото сравнени с възможността да изгуби тескерето и да се прибере с временно такова, в което няма никакви печати. За Добрий цялата версия на Цветарий беше съшита с бели конци. Очевидно беше, че Гейзера е бил в чужбина реално, и не си е измислил нищо. И затова се връща и предава тескерето – за да докаже чрез него истината.

А върхът на смехорията беше, че магистратите го вкараха в ареста не заради обирите на файтони, а за нелегалното минаване на границата. Някъде изведнъж изчезна основното обвинение, а се появи друго, което да замаже работата и просто

Гейзера да е зад решетките, поне временно. На всичкото отгоре магистратите засекретиха делото, макар че по него нямаше нищо тайно. С очевидната цел да не берат срама на собствените си абсурдни решения, издадени под диктовката на Цветарий...

Внимателно прегледа Добрий тази статия, и установи, че не и куца логиката. А това не беше добре за държавата.

Загледа се в друга своя статия. Тази, посветена на супер помпозната акция „Смирените“, с която Цветарий и Балончо разгромиха ключова апашка група. Та там Добрий беше задал въпроса възможно ли е да съществува толкова голяма група, състоящата се от 30 души? Толкова арестува Цветарий в първия ден на акцията. После пусна 25 от тях, а останаха задържани само 5. Като 2 от тях се оказаха специално върнали се от странство, за да бъдат арестувани. Цветарий обяви и, че са открили огромна сума пари – стотици хиляди. После се оказа, че са намерили само една банкнота-стотачка. Защитниците на някои от

обвинените обявиха случая за фарс и приведоха сериозни аргументи за това. А Добрий зададе публично въпроса колко голяма е акцията – такава срещу 30, или такава срещу 5 човека? И за какво прибраха 30-те? Попита и какви са тези арести на доброволци, които идват сами, за да ги арестуват? Цветарий, окрилян от Балончо, обяви „Смирените“ за най-добрата възможна акция, самопохвали се, и изрази увереност, че с групата на „робин-худовците“ е свършено. Пусна препоръка и до магистратите да внимават как съдят, и да не смеят да пускат никой на свобода. Добрий зададе въпроса какъв им е Цветарий на магистратите, и те по закон ли ще съдят, или по инструкции на министри?

Прегледът и на тази статия не показва пропуски. Зле, зле, зле бяха нещата за държавата. Пълна измама и подмяна...

Накрая се загледа в последното си писание – все още непубликувано, и посветено на отстрела на среден по ранг столичен измамник, когото някой уби в центъра на града посред бял ден, и то

на стотина метра от събитие, почетено от самия консул. Твърде много абсурди имаше и тук. Най-големият от тях беше паническата реакция на Балончо, който в опит да демонстрира действеност, предприе незабавни арести... Но не на извършители, а на поръчители... Как можеше за няколко часа стражарите да проведат разследване, и без да са заловили извършителя, да стигнат до поръчителя? Този въпрос задаваше Добрий. И отговаряше – или стражарите изнасят поредния театър, или са знаели предварително за убийството и са го позволили, за да натопят поръчителите. Но това второто беше твърде грубо дори за местната реалност, и твърде невероятно от практическа гледна точка. Т.е. очевидно беше първото. Театралната теза се потвърди и от обекта на ареста, който се оказаха двама братя, ползвани като „обичайни заподозрени“ в такива случаи. Смешното беше, че тези двамината, носещи прякора „Морковите“, в момента бяха подсъдими по друго подобно дело – за готвене на убийство. Наблюдавани непрекъснато, беше абсурдно точно

те да тръгнат да поръчителстват нови убийства. То и предният им арест беше по същата схема. По времето на Бъдишеф ги обвиниха, и до сега делото още не можеше да стигне до реална фаза. Та братята Моркови отново се оказаха виновни, и подлежащи на арест. Този път малцина, дори сред лековерната тълпа, повярваха. Но колкото да имат какво да говорят, Балончо и Цветарий получиха своето.

Пародията обаче продължи дори с ареста, като се оказа, че са прибрали само единия Морков, а другия го намерили и го пуснали. Повдигнаха обвинение на единия, основно защото без обвинение не можеха да го държат арестуван. А другия го обявиха за издирване, но без официална заповед, и без някой изобщо да го издирва. Така пред тълпата се оказа, че излезе версията, че Морковите са поръчители, търсят се изпълнителите, единия Морков е задържан, а другия е пуснат, за да може по-дълго да бъде издирван... Тази история дори нямаше нужда от коментар, мислеше си Добрий. Тя сама

коментираше себе си по най-очевидния начин...

В края на подготвеното си писание Добрий задаваше и въпроса за какво им е на Морковите да се занимават с убийтия? Морковите вече бяха легални бизнесмени. Версиите за миналото им бяха нещо подобно на версиите за миналото на Балончо, който произлизаше от същия контингент. Но и те, и Балончо, отдавна бяха с добре почистени ръце, които избягваха да цапат. Но по-важното беше друго – как евентуално убийтият би могъл да ги засегне, та да тръгнат да го убиват. Убийтият беше мошеник, спечелил доста от откровената глупост на жертвите си. Той беше измамник за наивници, и ловеше наивници. А Морковите – след толкова години опит, със сигурност бяха всичко друго, но не и наивници. Т.е. нямаше как да ги подведе един толкова прозрачен тарикат, та да изгубят пари, и да ходят да го убиват за това. Морковите и убийтият бяха в два различни свята... Съвсем отделно, ако биха искали, Морковите биха могли и да си съберат парите, без да убиват. Убийтият винаги би могъл да изкара други пари от

наивници, за да изчисти дългове към подобен тип рисков партньори. И той не беше толкова глупав, че да не го знае. Но всъщност, от цялата държава, само Балончо и Цветарий вярваха на версията с поръчителите Моркови. Може би дори те не вярваха...

Балончо и Цветарий постепенно падаха жертва на собствения си героичен образ, разбираше Добрий. Те се бяха издигнали, създавайки очаквания за силна ръка и за безкомпромисност с престъпността. Но тези очаквания рухнаха в момента, в който станеше видимо престъпление, което не можеха да овладеят. И за да не остане то неовладяно, се пускаше машината за циркове. Проблемът беше, че очакванията рухнаха, и при пуснатата машина за циркове. Дори положението се влошаваше.

Един по-нормален и по-непопулист политик, би могъл да се измъкне с оправдания, че не може всяко престъпление да се разкрие, че трябва време, че се работи и т.н. Но тези оправдания не бяха приложими за консулата на Балончо, защото

той беше обещал, и внушаваше точно обратното – че ще реши проблемите, и нищо не може да му се опре. И когато можеше, не му оставаше нищо друго, освен циркаджилъкът.

Добрий не откри погрешна логика и в това непубликувано писание. Но доколкото схемата на писанието се повтаряше, може би можеше и да не го публикува засега. То след определен брой повтаряния на едно и също нещо, фактите сами вече говореха за себе си. Консултът очевидно искаше да умори народа от смях, чрез действия, стремящи се да премахнат логиката и да създадат изкуствена собствена логика. Постигаше го все по-успешно.

До къде можеше да доведе тази подмяна на реалността, питаше се Добрий? Той не се съмняваше в крайния резултат – всяка фалшива реалност беше обречена на рухване, защото единственото реално съществуващо, и определящо нещо, беше обективната реалност. Но се чудеше какъв точно ще е видът на крайния резултат, какъв ще е пътят до него, и каква ще е

цената за обществото. Засега единственото сигурно нещо беше, че пътят ще е изтъкан от смях. Може би Балончо беше избрал пътя на „Веселия самоубиец“...

Дори на Добрий взе да му става смешно в целия трагизъм на ситуацията. Но този народ имаше един странен късмет никога да не стига в трагедиите си до край. Винаги най-най-най-лошото му се разминаваше, макар и цената за това да беше, че постоянно народът живееше в лошо. Интересно, какво ли щеше сега да се случи та пародията на Балончо и консулата му, да остане предимно пародия, без да стигне до обективния плачевен край. Това беше интригуващият въпрос на близкото бъдеще...

25.Имперска суматоха

Сокологлу не беше виждал Бъдишеф весел от изборите насам, като покрай перипетиите в

партията му, настроението му всъщност непрекъснато се влошаваше. Но днес беше на „седмото небе“, и затова идвайки му на гости, беше донесъл бутилка доста скъпа огнена вода. За разлика от при по-младите и неопитни политици, настроението на Сокологлу не беше често променящо се. То беше стабилно в позитивна насока, което поддържаше постоянно една загадъчна усмивка на лицето му.

-Най-после да видя светлина върху това младо лице. Щастлив си днес, приятелю...- започна той пръв.

-Едва ли ще кажеш, че няма причина, ефенди. Успехът ми е сред най-големите, изобщо постигнати в политиката.

-Да, впечатляващо е, макар и да има предимно моментен ефект...

Щастието на Бъдишеф произтичаше от пълния провал на доня Желиния - кандидатката на Балончо за пост в Имперския комисариат. Месеци наред хората на Бъдишеф в Имперския сенат, подпомагани от тези на Царий, подготвяха

почвата, за да провалят кандидата, и така да ударят болезнено консула. Но резултатът надмина всякакви очаквания, основно благодарение на усилията на самата кандидатка, която се представи по най-лошия възможен начин и стана за посмешище из всички краища на Империята, та и извън нея. Това, в комбинация с факта, че тя беше наложена на мястото на сравнително добре изкаралата един мандат доня Маглениа, предизвика пълен срут в уважението на имперските сановници към Балончо. Един вид, той уж смени добрия си човек с друг, който да е по-добър, но се получи точно обратното. През цялото време хората на ефенди стояха отстрани и гледаха, без да заемат категорична позиция, изчаквайки да видят кой ще победи. Това беше един от изпитаните модели на Сокологлу да извлича полза от всяка ситуация. В крайна сметка, и този път той се озова с победителите. Щеше да е с тях, и ако Желиния беше спечелила.

-Мисля, че подценяваш ефекта, ефенди. Изглежда като малка загуба на Балончо, но не е

малка. За пръв път го проснахме по гръб – напълно и безусловно. – каза Бъдишеф.

-Така е, и можете да се радвате на това. Голяма част от поддръжката на Балончо се дължи на внушението, че е бабаит, който не може да бъде победен. Сега това е променено и ще му е по-трудно да запази рейтинга си. Но това не е стратегически успех, Бъдишеф. Мисля, че в краткосрочен план, той дори ще спечели.

-Е какво повече от това да направя – ядосан се малко младият бивш консул – бихме се, бихме се, победихме го. Сега трябва да спечелим от това.

-Ти, приятелю, не разбра, а толкова пъти ти казвам, че тълпата не гласува по здрав разум и по рационален аргумент. Тя гласува по емоции. А Балончо е ненадминат в емоциите. Ето сега, виж как използва дори тази кризисна ситуация. Той отново се изкара герой и позитивно мислещ. Изкара се прав, и несправедливо нападнат от подривни елементи. Вие го победихте, но той спечели рейтинг...

Бъдишеф се замисли, и колкото повече

мислеше, толкова повече се убеждаваше, че ефенди е прав. Балончо щеше да извлече полза за себе си, дори от провала си. Защото умееше да манипулира тълпата, която не се интересуваше от реалните неща, а предимно от приказките.

Скandalът с Желиния се влачеше вече месеци наред. Той започна след като окончателно стана ясно, че доня Магления е уволнена, въпреки, че Главният комисар искаше да я запази, поддържан от мнозинството имперски сановници. Но Балончо бабаитски каза, че той решава, и реши. В отговор, приятелите на Магления разровиха миналото и настоящето на Желиния, изровиха от там каквото им трябваше, и го дадоха на медиите. Така из цялата Империя започнаха да се появяват публикации, че Балончо се опитва да им пробута апашка съпруга за висш сановник. Данните за конфликти на интереси и близост с мафиоти излизаха всяка седмица. Паралелно вървяха хвалебствени репортажи за Магления, като намекът беше очевиден. Балончо обаче не се впечатли, и наложи Желиния. През цялото това

време печелещи от задкулиската игра бяха той и Магления. Единият си пробутваше своя човек напред, а другият – в ролята на несправедлива жертва, трупаше нов рейтинг.

Първото сериозно предупреждение, че се задава голям гаф дойде, след като Главният комисар определи смехотворен ресор за Желиния, далеч по-незначителен от този, на който Магления беше натрупала слава. Кандидатът на Балончо започна да олеква, а в държавата – да му се подиграват. Но за консула очевидно беше по-важно на има свой човек в комисариата, отколкото държавата да има важен ресор. И така предупреждението беше отхвърлено, и инатът продължи. Магления натрупа нови точки дори само от сравнението на двата ресора, демонстриращо далеч по-голямото доверие в нея.

През цялото това време Бъдишеф в опозиция се опитваше да извлече ползи, но те бяха минимални и само сред собствения му актив.

-Излиза, че каквото и да правим, той все печели... - усмивката беше започнала да изчезва от

лицето на экс-консула.

-Засега е така. – каза ефенди.

-Тоест – да не правим нищо...

-Както виждаш, това е моят избор, млади ми Бъдишеф...

-Но в политиката трябва да се прави нещо. Страната има нужда от промени. Кой ще я движи, ако всички седим...

-Сега е времето на Балончо да я движи, накъдето и да е това движение. Като правиш неща, които го укрепват, ти удължаваш това време.

-Не мога да разбера как може само той да печели при правенето на едни и същи неща с нас. Той като ни бие, печели, ние като го бием, пак той печели... - възмути се на абсурда Бъдишеф.

-Очевидно го може...

-Но кажи какво да правим, ефенди. Не може да оставим това безумие да провали страната...

-Искаш съвет, преди минавахме за равни... - Сокологлу припомни с тази вметка времето, когато от позицията на консул Бъдишеф се пазареше безцеремонно и с него.

-Разбира се, искам, винаги сме работели добре заедно... - срамежливо отговори Бъдишеф.

-Няма нужда от съвети, момчето ми. Просто гледай. Ако искаш да видиш кои са силните политици, гледай тези, които мълчат.

-Това сте ти, и Старшият консул. Но защо да мълчим...

-Защото, Бъдишеф, думите са храната за величието на Балончо. И неговите, и чуждите. Неговите не можем да ги спрем, но те се изхабяват. Нашите си думи можем да спрем.

Трябваше малко повече време за осмисляне на тези мъдрости. Преди това напълно да стане в главата на Бъдишеф, Сокологлу добави:

-Не сме само аз и консулт тихи. Още един беше тих, и постигна своето.

Бъдишеф веднага разбра. Главният комисар.

Подготовката за провала на Желиния беше извършена от вътрешните и противници. Скандалът беше добре развит по време на изслушването и в Сената, когато на въпросите за корупция и мафия тя отговори с „Не ме питайте“, а

на въпросите по същество отговори с различни форми на „Не знам“. Така сенаторите стигнаха до извода, че са им представили кандидат, който крие съмнителните си връзки, и не знае какво да прави по готвения му ресор. Т.е. стигна се до ситуация, каквато рядко се получаваше – някой на 100% да не отговаря на изискванията. Обикновено кандидати падаха за малки липси на качества. Но за пръв път в Сената се стигна до абсолютно уникалния 100% неприемлив кандидат. Това докара пълна бъркотия, в която сенаторите объркани, вместо да отхвърлят Желиния, започнаха да се обвиняват взаимно. Едните твърдяха, че не е възможно да има 100% некадърен кандидат, и всичко е нагласено от другите. А другите твърдяха, че не са очаквали чак такъв провал, и се надявали далеч по-полека да откажат Желиния. В крайна сметка и двете групи си измиха ръцете като не взеха решение, а препратиха въпроса на Главния комисар. Третият мълчаливец.

През цялото време – още откакто започнаха

медийните публикации, той мълчеше. И изчакваше. Не беше доволен от Желиния, но не искаше да се конфронтира нито с Балончо, нито със Сената. Така постъпи и сега. След няколко дни изчакване, прати отговор, че нямам възможността да провери изискваните факти. Преди това сенаторите му пратиха въпроса със същия аргумент. Въпросните факти бяха проверими в рамките на 5 минути. Но беше неизгодно на никой да направи проверката и да поеме върху себе си отговорността да отхвърли Желиния. Така вместо за 5 минути да се реши казусът, имперските бюрократи организираха 5 дневна размяна на писма, след които се озоваха в началната позиция – доня Желиния провалена на препитването, и сенатори, които се чудят какво да я правят.

В крайна сметка бюрократичният гений роди идеята за тайно гласуване по въпроса. Така тя щеше да бъде отхвърлена, но без някой да поема конкретна отговорност. Изправена пред подобно унижение, кандидатката сама се оттегли. Главният комисар получи своето. Без да промълви и дума.

Но успехът на Главния не носеше същия актив за Бъдишеф. Защото единия имаше нужда просто от Магления, или от по-добър кандидат. А Бъдишеф имаше нужда от слава. А славата отново беше за Балончо, който изкара цялата работа като антинационална подривна дейност на Бъдишеф и Царий, и успя да убеди тълпата, че той губи своята кандидатка, но страната губи авторитет и уважение. И тълпата му вярваше.

-Не мога да мълча и просто да гледам безобразията на Балончо! – възмути се предшественикът му.

-Може, Бъдишеф, може. Популистът се храни от словесните войни. Това е като да наливаш бензин в огъня. Популистът винаги е на върха като има с кого да воюва. Популистът, Бъдишеф, е като капитан на потъващ кораб, който е увиснал на знамето. Остава капитан и всичко го адмирират, докато потъват. Той потъва едва като потъне и последната мачта – най-високата и част.

-Не можем да го оставим да разсипе държавата и да потънем всички!

-Прав си, не можем...

-Значи трябва да направим нещо.

-Не.

-Как така? – Бъдишеф изобщо не разбираше какво говори ефенди. Започна да мисли, че онзи остарява и изглупява.

Но той доста бързо разсея тези съмнения:

-Държавата няма да загине, Бъдишеф. Балончо не е неин капитан, и тя не е корабът му. Държавата – нашата, е нещо като флот от много кораби, най-големият от които е този на Балончо, той е флагманът. Флагманът са управляващите, но те не са цялата флота. Като потъне флагманът, се избира друг флагман, и флотата си продължава.

-И за да потъне, трябва да му помогнем...

-Но не чрез битки с него. Битките дават енергия на помпите, които изхвърлят нахлуващата вода. С битки забавяме потъването. Трябва да го оставим без враг, и без енергия. Това е решението спрямо популистите. Ако не го научиш днес, ще го научиш с времето...

Бъдишеф се замисли. В момента на най-

големия си триумф досега, някак усмивката му изчезваше отново. Не му харесваха тези загуби от спечелени битки. Кипеше му кръвта, искаше победи, и то такива, които го радват.

-Имаш голям опит, ефенди, но на един кораб може и да му се помогне по-бързо да потъне, а не само да му се спират помпите. Убеден съм в това, и ще продължа да се боря. Може консулт да печели дори от победите ми, но накрая и аз ще спечеля.

-Не е изключено и да успееш, Бъдишеф. Аз залагам на изпитания подход. Дай сега да си сипем от огнената вода...

След няколко чашки, усмивката напълно се беше върнала при Бъдишеф.

Ако имаше някакъв успех в успеха на Бъдишеф, макар и той да не знаеше за него, това беше че беше изкарал извън нерви Балончо. Той беше много емоционална и честолюбива фигура, и се ядосваше далеч повече на факта, че са го били в нещо, отколкото се радваше на факта, че е успял

да извлече ползи от това. Балончо обичаше рейтинга, но обичаше и да бие другите. И никак не обичаше да губи. Затова и още в процеса на скандала се закани, че ще отмъсти на враговете си, и още десет пъти ще ги бие, за това незаслужено унижение, което нанесоха на доня Желиния. Но като дойде пълния провал, унижението беше и за него. Не външно, а вътре в самия него. Изгаряше го истината, че са го надиграли. И се ядосваше. Изкара си го на Царий...

-Не можа ли да я озаптиш тази Магления. Гледай какви ги натвориха заради нея...

-Балончо, тя също има право да се бори, както и ти – отговори Царий – Политиката не е монопол на един човек.

-Но излагат страната.

-Това си е техен избор. Те твърдят, че ти си изложил страната с неподходяща кандидатура.

-Ти май им симпатизираш. И твоите хора се включиха в саботажа.

-Има известна разлика между моите и твоите хора. При мен има голяма свобода, и те си решават

какво да правят. Аз не нося отговорност за действията им. Но бих казал, че са оправдани, след като ти без аргументи уволни Магления. Чувстваха се длъжни приятелите и да я защитят.

-Магления, Магления, само това чувам. Няма да я номинирам и сега. Ще намеря друг кандидат.

-Балончо, казвал съм ти, вие с Магления сте мои рожби. Обичам ви и двамата. Защо не работите заедно? Тя няма нищо против...

-Защото за моите хора аз си отговаря, и трябва да са послушни. Магления е независима, и ми е конкурент. Луд ли съм да я подкрепям...

-Магления ще ти е конкурент тъй или иначе. Не е ясно дали е по-добре да е тук, или в Империята. Но щеше да е добре да сте добронамерени конкуренти, а не непримирими врагове, в каквито ще станете сега.

-Забрави за Магления. – отсече окончателно консултът.

-Тя ще ти напомня всеки ден за себе си... - усмихнато каза Царий.

-Сега трябва да търся нов кандидат...

-Не просто трябва да търсиш. Трябва да не се провалиш втори път, защото втори провал в Империята ще съсипе дори теб тук, и въпреки рейтинга ти.

-Да, така е... - инстинктът за самосъхранение на Балончо бързо го накара да разбере заплахата.

-И мисля, че ще си затруднен да намериш верен човек, който и да не се провали...

Донякъде думите бяха подигравателни, но бяха верни. Балончо беше силен лидер и контролираше добре партията си. Но го беше постигнал с цената платена от почти всички други себични лидери – заобикаляйки се с некадърници. За да не застрашават властта му, всички около него бяха доста по-глупави от него самия, макар и самият той да не беше сред най-умните. А в Империята сенаторите бяха безмилостни, и трябваше да им се прати умен човек, който да се справи. Опитът с Желиния беше провален, предпазният бушон беше гръмнал, и втори неук, но верен партиец, не можеше да иде в комисариата. Магления беше перфектната

кандидатура, която можеше да се разправи с всяко сенаторско заяждане, и да приключи темата. Но нямаше шанс да направи такъв компромис Балончо. И трябваше да търси друг. А това на прост език значеше, че трябва да е някой, която също като Магления, няма да му бъде верен, защото нямаше да е от партията му, и щеше да умее да мисли.

-Първия път имаше шанс да пробваш с верен слуга, но той не се справи там, където теб те нямаше да му помогнеш – каза Царий – вторият шанс не е шанс, а е закон, който те задължава да не се проваляш. Трябва да направиш компромис.

-Ще го направя... - каза ядно консултът – но Бъдишеф, и твоите хора, и самата Магления, ще ми платят за това. Ще ги размажа...

-Мисля, че допускаш грешка, Балончо. Трябва повече мъдрост, и по-малко емоции...

-Каква мъдрост, просто ще си платят...

-Те вече си платиха. Ти доста добре извлече максимума от ситуацията. Сега си още по-популярен.

-Но ме унизиха.

-Важна е печалбата. Бъдишеф е лошият. Мисля, че дори Магления загуби, защото тя печелеше само докато го имаше сравнението с Желиния. Сега ще загуби, а може да загуби и допълнително, ако я натикат в отбора на подривно действалите. Ти печелиш от това.

-Прав си, че се измъкнах, но не обичам да ме поставят натясно и да ме изнудват.

-Това е политиката, всеки си се бори...

-И аз ще се боря, и ще им го върна.

-Не разбираш ли, Балончо. Това е грешката ти. Ако тръгнеш да им го връщаш, ще загубиш. Ще им дадеш сили. Правилното е да си мирен, уравновесен, и да оползотвориш максимално симпатиите от това да си жертва, която се бори за народа. Ако се сбиеш пак, и тръгнеш да мъстиш, ще загубиш това. А мисля, че това спечелено напълно компенсира това, че няма да имаш чисто свой човек в Комисариата. Губиш навън, но печелиш вътре. Не захвърляй тази вътрешна печалба.

Балончо се замисли малко, и прозря истината в думите на човека, който го направи човек. Но яростта кипеше и бързо затули здравия разум.

-Защо ми казваш всичко това. Аз те победих, изхвърлих те от играта. Ти си ми противник. Ти не спря хората си от саботажи, а можеше да го направиш, дори въпреки свободата им. Защо ли ми изглежда съмнително да си загрижен за мен?

-О, Балончо, аз не съм загрижен за теб. Загрижен съм за своя интерес. А има възможности в бъдеще моят интерес да се реализира и чрез работа с теб. Затова не съм ти безогледна опозиция като Бъдишеф.

-Вие със Сокологлу сте едни хлъзгави змии...

-Приемам това като комплимент, защото е изискване на добрата политика...

-Аз обаче не съм змия и няма да се хлъзгам. Ще вървя направо и ще бия враговете си.

-Доста постигна така, но както виждаш, сега се и провали с този подход.

-Това не значи, че подходът е неправилен. Винаги се допускат грешки. Но подходът може да

ги преодолее.

-Както искаш, Балончо, аз предпочитам по-умерения и изпитан подход.

Но Балончо вече не го слушаше. Извика консулския глашатай и му нареди да възвести на народа, че доня Желиния остава в екипа му и ще участва активно в управлението на държавата. Още първата битка щеше да бъде там, където Бъдишеф си мислеше, че е победил.

-Очевидно ще се биеш по най-директния начин, Балончо. Подхващаш най-болното място.

-Да.

-След като направи това, ми се струва, че яростта ти започва да спада. Решението е взето и вече върви.

-Спада наистина, чувствам се добре, че правя нещо.

-Понякога е добре просто да има търпение, да се изчака...

-Не и сега.

-Но като започна вече войната и това те отпуска, дай да полеем и новия ти поход. Да върви

по огнена вода. Царий извади една бутилка...

Балончо осигури чашите. Скоро усмивката се върна и на неговото лице.

Това беше перфектният ден, в който двамата основни противници се заканиха да правят това, което им допада всеки спрямо другия, и то точно съвпадна с допадащото на другия. Предстояха горещи времена. Точно като огнената вода, от която сега черпеха щастие...

26. Чичко Паричко

Имаше нещо по-силно от всеки политически фактор. Нещо, от което трепереха и монарсите, и републиканците, и диктаторите, и най-големите демократи. И Балончо се страхуваше от него...

В настоящия момент нямаше кой да му съперничи. Тълпата го харесваше и приемаше всяка негова дума. Нещо повече – приемаше в негова полза и думите на противниците му. Всички

работеха за него. Тълпата не се интересувахе от логика, а от сладост на приказките. Бъдишеф не се интересувахе от бъдещето на партията си, а само от собственото си бъдеще, с което загробваше самата партия, т.е. лишаваше Балончо от опозиция. Сокологлу и Старшият консул не допускаха грешката да приказват, защото знаеха, че всяка приказка ще е в полза на Балончо. Но мълчанието им не му и вредеше, т.е. тяхната позиция поне засега не можеше да бъде друга, освен неутрална. Микроскопичните съюзници в Сената ставаха все по-микроскопични, което увеличаваше зависимостта им от великана. Единствено Сандано хапеше по малко, но той още години наред нямаше да представлява заплаха, защото общият му потенциал за ръст беше ограничен. Външнополитическите покровители също бяха благосклонни. Имперските бюрократи бяха доволни от ниското усвояване на имперските субсидии, защото така оставаха повече пари за тях. Затова те подкрепяха всяка власт, демонстрираща неумение да усвоява. Доскоро подкрепяха дори

Бъдишеф като единствено му налагаха безмислени наказания като спиране на субсидии, които той и без това не можеше да усвои. Сега подкрепяха Балончо като отмениха наказанието на Бъдишеф, с ясното разбиране, че субсидии тъй или иначе няма да се усвоят. Балончо, разбира се, с почти гениалното си сценично излъчване, успяваше да представи всяка подкрепа от Империята по много по-добър начин, отколкото можеше да го направи Бъдишеф. Така печелеше повече.

Империята на бледоликите също беше благосклонна. Всъщност тя беше затынала в собствени стопански неразбории и изобщо нямаше време да гледа навън. Но за изпаднали държави беше достатъчно някой треторазряден чиновник да каже една добра дума, и това изстрелваше местния елит в небесата.

Великият северен император не остана по-назад. След като стана ясно, че ревизията на големите проекти ще остане само на думи, и с времето те все пак ще се случат, и той започна да се усмихва на Балончо. Парите щяха да дойдат, а

приказките си бяха само приказки.

Най-голямата опора обаче бяха избирателните нагласи. Ако се стигнеше до ново гласуване, сенаторите на Балончо щяха да са много повече. Не беше изключено дори да получи самостоятелно мнозинство за промяна на Конституцията. Точно това правеше властта му непоклатима – никой нямаше интерес от избори, които щяха да я направят още по-непоклатима.

В политически план всичко вървеше добре...

И все пак имаше един фактор от неполитическо естество, който можеше да провали всеки. Един фактор, от който зависеха не само политиците, но и всички други, във всяка една дейност. Факторът, наречен „бакалска сметка“. Абсолютно всеки един проект на тази грешна планета, беше зависими от баланса на приходите и разходите. И абсолютно всеки проект – дори политически такъв, беше обречен ако сметката започнеше да излиза на „минус“. Сметката беше последната инстанция, имаща последната дума по всякакви въпроси. Нейната дума беше по-силна от

думата на тълпата, на вътрешните и външните съюзници, и от гафовете на конкурентите – по-силна от всичко това взето заедно. А тази сметка не излизаше... И това смущаваше съня на консула...

Почти сигурно беше, че до няколко месеца Сяноко ще се раздели с поста си. Вината за олекването на хазната не беше само негова. Не беше изцяло негова, макар да имаше значителни заслуги, и вината за създаването на прекомерни очаквания за нови приходи. Всъщност основният проблем на Сяноко бяха многото му е непремерени приказки, но във финансов план те нито помагаша, нито вредяха. Но при проблеми в хазната винаги някой го отнасяше, и винаги първият виновен беше ковчежникът...

Вторият обаче също почти винаги, беше самият консул, и целият консулат... И това плашеше Балончо, и правеше нощите му неспокойни.

Доста зле беше сметката. Доста зле. И държавата беше изпаднала в ситуацията вече да обяснява недостига на пари, и трупането на дълг, а

не да ги бори.

Фундаменталният проблем беше, че разходите на държавата бяха до голяма степен фиксирани от политиките на предходните консули, които обаче бяха работили в ситуация на стопански прогрес и нарастващи приходи. Сега имаше криза и спадащи приходи. А гърлата за разходите си бяха все същите.

В началото Балончо се подлъга по обещанията на Сянко, че с ограничения на апашите и контрабандистите, ще се вкарат нови пари в хазната. Но това не се случи, защото нито апашите бяха реално ограничени, нито пък ако бидеха ограничени, можеха да докарат толкова много, колкото беше отварящия се недостиг.

Реално приложимото решение беше да се съкратят значително разходите. Но това беше трудно за стремящ се към популярност лидер като Балончо. Дори там, където тръгнаха някакви икономии, нещата се изродиха не в посока по-малко разходи, а в посока преразпределение на разходи. Лобитата в партията използваха повода,

за да отрежат едни пари на едни места, но не за да ги върнат в хазната, а за да ги насочат на други места. Така негативите от реформата се трупаха, но пари не се спестяваха. Това предизвика серия от протести както на засегнати, така и на не достатъчно облажили се вътре в партията, и повечето реформи изобщо бяха спрени.

Засега единствената продължаваща реформа беше крайно противоречивата война с гилдията на лечителите, която обаче изначално изобщо не беше заложила да има икономии. Защото при остър недостиг на пари и преди това, нямаше накъде да се икономисва от лечението на народа. Основната цел на тази реформа беше по-скоро със същите пари да е получи по-добро лечителстване, но без да се намаляват самите пари. Естествено и тук всичко се изроди в лобистки надцаквания и преразпределение, и дори тази реформа беше пред крах и отмяна. Защото караниците в системата вече водеха до това, че със същите пари се получаваха по-лошо лечителстване от преди. Единственият позитивен за хазната ефект от тази

реформа можеше да се очаква в средносрочен план – ако поради липса на лечение, повече хора не доживяваха до пенсия, и така се спестяха средства. Но проблемите на Балончо бяха в текущ план, и тази средносрочна надежда нямаше актуална настояща стойност. Пък и на хората нещо не им се умираше по-рано, и почти сигурно щяха да се преборят реформата да спре.

А сметката никак не излизаше. За първия месец на първата нова година на новия консулат, вече се бяха натрупали половин милиард сестерции „минус“. Сяноко се справяше добре с успокояването като обясняваше, че само 3 месеца ще е така, а после щял да компенсира. Но това, което успокояваше тълпата, беше кошмар за Балончо. Защото 3 месеца, по половин милиард „на червено“ правеха огромна сума, която нямаше как да се покрие за останалите 9 месеца на годината. Ако изобщо и в тях не се натрупаше ново „червено“. Нещо, което се струваше далеч по-вероятно на консула.

Никак не излизаше сметката, а консултът

имаше достатъчно ум, за да осъзнае, че безбалансирана сметка, властта му е обречена. Това го мъчеше тези дни и той не можеше да си намери място и миг да се успокои.

Краткотраен ефект имаха стражарските радости, които се умножаваха в последните седмици. Някога тези радости биха качили Балончо на седмото небе. Когато беше генерал на стражарите, и когато мислеше само по стражарски въпроси, а друг мислеше за сметки и за издръжка и на самите стражари, случващото се би го направило максимално щастлив. Сега тази благодатна роля се беше паднала на Цветарий, който с въодушевление изпълняваше не само заръките на господаря си, но проявяваше и инициатива. Това да се снимаш как арестуващ велики апаши и тълпата да ти вика „осанна“ беше много хубава работа. Цветарий практически вървеше по пътя на Балончо, трупайки слава от добре режисирана драматургия, докато други в държавата се бореха да вържат двата края на държавната сметка. Т.е. докато самият Балончо

връзваше сметката.

Инициативата на Цветарий на моменти задминаваше дори най-смелите изпълнения на Балончо от златните му времена. Министърът беше установил, че колкото по-едра „риба“ арестува, толкова по-добре стават снимките. Така в последните дни беше прибрал една знакова фигура, със знаковия прякор „Багера“. Доста сериозен играч, имащ връзки както сред апашите, така и сред властимащите. Вероятността „Багера“ да остане дълго зад решетките беше нищожна, но снимките и славата се случваха преди това. Пък и добре разработената от Балончо система „гепихме ги, пуснаа ги“ носеше втори тур слава в момента на освобождаването.

Всичко това беше отвъд всякакви мечти от стражарското време на Балончо. Сега имаше цялата власт и можеше да прибира когото си иска – дори най-известните фигури. Можеше той да се снима, наместо Цветарий. Можеше лично да ръководи акциите срещу апашизма. Но някак случващото се не му носеше нищо повече от

моментно разведряване и кратка радост. Да, хубави бяха тия моменти. Хубаво беше и за престижа на партията да се симулира дейност срещу престъпниците. Но сега партията трябваше да крепи държавата, да храни народа и да намира пари за безкрайните сметки, които и представяха. А парите ставаха все по-трудни за намиране...

Тази обреченост, този страх от провал, безсилието срещу празната хазна, която не можеше да напълни никакъв рейтинг и никаква народна обич, това безсилие отравяше дните и нощите на консула. Той знаеше, че или трябва да загуби властта, или да посече безмилостно огромна част от надеждите, които го бяха издигнали. И не само надеждите – трябваше да посече дори даденото на народа от тия преди него, и да подпише обедняването.

С времето Балончо все повече изпитваше на гърба си тежестта да създаде партия, в която всички се опират и разчитат на него. Консулатът му и цялата партийна аристокрация, бяха консуматори. Всички чакаха за своята порция от

ресурса, който щеше да им отпусне консултът. А единствения носител на ресурс беше самият той. Никой друг не носеше нищо. Нямаше други с власт, които да могат да решават нещата, нямаше и хора в партията, подходящи за целта, дори и да решише да подели властта с тях. Предните партии бяха управлявали чрез подялба и раздаване на власт, но и чрез принос на нещо към тази власт. Нямаше едноличен лидер, но нямаше и еднолична отговорност за връзване на сметките. Консултът не можеше да прави каквото си иска, но пък можеше да разчита на подкрепа. Сега консултът имаше еднолична власт, но можеше единствено сам да подкрепя себе си. А тези сили очевидно не му стигаха.

От ден на ден Балончо все повече се убеждаваше, че няма да се справи така. Трябваше да отстъпи единственото, което можеше да отстъпва един политик – парчета от властта, в замяна на нещо, което трябваше на всеки политик – пари. Все още не беше осъзнал напълно тази реалност, но тя се оформяше като ставащо все по-

ясно видение в съзнанието му. Засега хазната се крепеше на резерви, по ирония на съдбата, натрупани от предните трима консули, срещу лошото управление на които тълпата гласува. Но тези резерви не бяха твърде големи. И стопяването им ставаше с неумолимо постоянство.

Това, което все още не се беше появило в съзнанието на Балончо – заради факта, че предното още не се беше появило завършено, беше смразяващата мисъл, че дори да реши да продаде парчета от властта, за да запази останалите парчета, може да е и твърде късно. Може и да нямаше хора, които да могат да му осигурят необходимите приходи, или пък да прокарат необходимите икономии, за да се избегне фалитът. Може би всичко останало възможно беше просто да се спечели време, преди краха. Фактът, че беше още на предната мисъл, му спестяваше кошмара от тази.

А шансът на страната би бил, ако тази мисъл – когато дойдеше, останеше само кошмар, и все пак се намереше решение. Благодарение на късмета

на начинаещия... например...

27.Бащи и синове

Докато опозицията се гневеше на несправедливостта от все по-разрастващата се популярност на Балончо, а самият Балончо се гневеше на несправедливостта да свършват парите на човек толкова обичан от народа, някъде из кулоарите на властта политическите джуджета имаха своите си кахъри. За народа техните проблеми нямаха особено значение, но за тях самите имаха. И затова тези проблеми от ден на ден отнемаха все повече от времето им, за сметка на времето, което трябваше да отдават на народни дела, в замяна на получените гласове...

Кокалий и Димитриус не се бяха виждали от седмици, през което време не се и бяха чували дори. Из Сената пълзяха слухове, че са се скарали, а недоволството сред актива на партията на

младия патриций дори не се прикриваше. Всъщност като че ли протичаше един процес на еманципация на сина от бащата, с тази особеност, че бащата никак не се съпротивляваше, а дори като че да го насърчаваше. Просто защото в политиката приятелството и близостта са само до тогава, докато са изгодни...

А Димитриус вече не беше нужен на Кокалий. Той си беше свършил добре работата като се превърна в ракета-носител на стария политически питон, която за пореден път да го закара в Сената. Но не можеше да повтори това. Кокалий нямаше готова нова „ракета“ и при едни избори, би имал големи проблеми как да оцелее като сенатор. Но в случая и Димитриус вече не му вършеше работа, защото поддръжката за общата коалиция на „Синеухите“ беше спаднала драстично. Т.е. липсата на качествен заместник не правеше стария партньор качествен. А това Кокалий много добре го разбираше и мислеше за бъдещето...си...

„Синеухата“ идея съдържаше в себе си собствен самоубийствен елемент с разнебитването

на партията на Димитриус, което стана първо със самото сближаване с Кокалий, а после и с вътрешните избори, на които лидерът беше преизбран, не без помощта на хората на Кокалий. Втори тежък удар им нанесе гравитирането около Балончо, което обезличи всички сближили се с него. И не на последно място, влияние на малки лъжички, но редовно, им придърпваше Сандано, който освободил се от прегръдката на консула, можеше да играе единствена почтена опозиция.

Кокалий беше наясно с тези тенденции, и изобщо не си правеше илюзиите, че има някакво бъдеще пред „Синеухите“. Но доколкото засега алтернатива не се виждаше, а и избори не се задаваха, по този въпрос нямаше какво да направи. Затова се съсредоточи върху по-прагматични области, и в интерес на истината – успя да постигне определени резултати.

Някогашният консул имаше доста солиден кадрови ресурс, останал му верен от славните времена на властта му. И сега този ресурс умело бе превърнат в разменна монета с новия консул.

Кокалий никога не би нарекъл екипа на Балончо „некомпетентен“, но умело се възползваше от некомпетентността му. Консултът разбираше, че е в трудна ситуация, разбираше че хората му не се справят, и отчаяно търсеше съюзници. Не съюзници, които да му дадат гласове, каквито той имаше в излишък. А съюзници, които поне да закрепят държавата да не се разпадне поради пълната некомпетентност на собствените му партийци. Кокалий беше един от тези, които можеха да помогнат. В резултат – на все повече и все по-високи постове, макар и не най-високите, се появяваха негови хора. Имайки символично количество сенатори, той постигаше несъразмерно количество власт. Действайки откъм втория ешелон – като заместници и съветници, кадрите на Кокалий дърпаха конците на доста важни сектори. Трябва да се признае, че спрямо политическата си тежест, Кокалий беше постигнал изключителна ефективност на материализацията и във власт.

Всичко това си беше негова заслуга, дължеше се на политическите му качества, както и на

трудната ситуация, в която беше Балончо, и нямаше нищо общо с бройката сенатори. Т.е. би могло да се каже, че Кокалий си работеше, и постигаше заслужен резултат.

Но не така мислеха партньорите му в „Синеухите“, които се чувстваха излъгани. Те с право сочеха, че са вкарали Кокалий в Сената, а сега партията им не получава никакви постове, докато партията на Кокалий прониква навсякъде. Не разбираха хората, че това си го прави Кокалий, и че Балончо му го позволява, защото му е нужен като кадрова и политическа подкрепа, а не като сенатори.

Фактически, в нито един момент Кокалий не беше постъпил непочтено към Димитриус. Отстъпи му повечето избираеми сенаторски места. Отстъпи му повечето от държавната издръжка. Помогна му във вътрешните избори. Кокалий не беше виновен за това, че като постове Димитриус получи такива за свои хора предимно вътре в партията си, и нищо в държавата. Така смешничко се получи, че Димитриус спечели всичко в партията си, но нищо

в държавата. Но за държавата всеки сам си „плете кошничката“, а там Димитриус не се справяше. Не му помагаше и разбитата в името на собственото му оцеляване партия. И така се стигна до охлаждане на отношенията...

-Вие, Гай Кокалий, започвате да се държите нечестно с нас, - много дълго време младият не беше говорил на „Вие“ на духовния си баща. Това илюстрираше реалното състояние на близостта. – Ние Ви помогнахме да бъдете сенатор, а сега постове са предимно за Ваши хора. Наговоряте се с Гай Балоний, а ние сме излъганите...

-Е, не бъди толкова краен, Димитриус. Толкова неща направихме заедно. Ето двойно сенатори на мен имаш, двойно пари получаващ, помогнах ти да не те бутнат в партията... В големите неща винаги сме, и ще бъдем заедно. Гледаш дреболиите...

-Това не са дреболии. Политиката е за да получиш власт. Сега само Вие получавате...

-Не си коректен, млади ми приятелю. Аз не получавам нищо. Когато трябваше, аз имах всичко.

Сега просто помагам на консула, който доста проблеми има с кадровия състав. Няма хора човекът, и иска от нашите. Да го върна ли?

-Ние също имаме добри кадри. Защо само от Вашите му даваш...

-Ами защото като поиска нещо от мен, мога да му дам само нещо свое... Ако поиска от теб, ще му дадеш и ти... - постановката на Кокалий беше доста подхлъзваща, но и вярна до болка в същността си.

-Той с мен почти не говори. Как да поиска?

-Ами говори си него, Димитриус. Не ви трябвавам като посредник...

-Но Гай Кокалий, вие държите връзката с Гай Балоний, и винаги сте я държал. Коректно е да я ползвате в полза и на двете ни партии, а не само за вашите хора...

-Връзката с консула зависи преди всичко от самия консул. Той определя каква да е тя. В случая я е определил като кадрова подкрепа. Не иска нищо друго. За да му отговоря, трябва да му дам нещо, което знам какво е. А това го знам за собствените си кадри...

-Но Вие идеално познавате и нашите кадри. Някога сме били една партия...

-Познавам някои, но освен да ги познавам, трябва да мога и да разчитам на тях, за да ги предложа на консула...

Отговорът беше повече от хаплив, защото директно посочваше причината кадрите на Димитриус да са нежелани от Кокалий. Това бяха хората, които някога – при разцеплението на общата партия, бяха противници на Кокалий. А ако в политиката имаше класация на глупостта, то на водещо място би била идеята да подкрепяш хора, които веднъж са избрали да се разделят с теб.

-Разбирам неприязънта Ви, Гай Кокалий, но не виждате ли накъде вървим? Нашата коалиция се разпада. Какво да обяснявам на моите хора, когато видят поредния ваш човек да заема поредния пост, отреден за всички нас? Трябва да преодолеете неприязънта и да работим заедно...Отново...

-Успокой се, Димитриус. Не се разпада коалицията. Просто всеки от нас си върши своята

работа. Аз не ти преча да говориш с Гай Балоний и да му помагаш. В партията ти има хора, които добре го познават. А за моите хора – не ги приемай като мои. Просто правя услуга на консула и затова му давам само най-надеждните и проверени. Той все пак е в трудна ситуация, и ако изпусне контрола, може да повлече всички ни.

В тези думи имаше поредни два намека, които прерязаха младия лидер през сърцето. Въпросните хора, които познават Балончо, бяха всъщност най-несигурните в партията, и те лека полека сами си отиваха при него и му предлагаха услугите си, без да работят много много за собствената си партия, и без да помагат на Димитриус. А „трудната ситуация“ беше съвсем еднозначно припомняне, че ако консулт падне, ще се стигне до нови избори, на които и цялата „Синеуха“ конструкция ще се срути, заедно с всички вътре. Кокалий фактически се изкарваше крепител на това изобщо да ги има и коалицията, и самия Димитриус. А болезненото за Димитриус беше, че съзнаваше, че това е обективната

реалност.

-Но ако продължава така, аз няма да мога да задържа партията си в коалицията. А Вие нямате кой друг отново да ви вкара в Сената...- каза младокът.

-Ако цялата ни коалиция е обречена, тогава защо да я пазя? Точно затова трябва да се стремя да не ходим на избори, т.е. да помагам на Гай Балоний...

Безмилостната логика ядоса окончателно Димитриус и той не се сдържа:

-Говорите точно, ама точно като Сокологлу и Първанаки. Все едно тях слушам. Гледате си само своя интерес, и забравяте общия...

-Ами, момчето ми, след като толкова години съм оцелял в конкуренция с тях, сигурно имам и опит като техния...

-Но това е пълно безумие. Това е „целта оправдава средствата“...-отчаянието беше обзело ученика.

-„Целта оправдава средствата“ е от далеч от преди Сокологлу и Първанаки... Никой не е

измислил друго. Това е политиката... - бездушният здрав разум избликна от думите на учителя.

Малко по-късно Димитриус си тръгна в отвратително настроение. Беше дошъл, за да се опита да защити себе си и партията си от несправедливостта, а се връщаше с урок, че трябва да започне да играе реалната игра. Т.е. да играе сам...

А Кокалий се обади на Старшия консул...

-Как напредва ученикът Ви, Гай Кокалий?
Навлиза ли вече в реалните правила?

-Напредва, но още не се е научил. Надявам се да не ме намрази, преди да се научи. Понякога наистина го приемам като син...

-Омекваш, Кокалий. Явно не само ти му предаваш от твърдостта си, а и той ти предава от мекотата си...

-Може и просто да остарявам...

-Остави това, има живот пред нас още...

Всъщност за пред тълпата Кокалий и Първанаки бяха едни от най-острите политически противници. Но познавайки се от години, те и

работеха заедно от години – там където интересите им съвпадаха. Разбира се, тълпата изобщо не подозираше колко много от интересите им всъщност съвпадаха. Защото един от най-съвпадащите интереси беше тълпата да си мисли, че са противници. А в последно време още един общ интерес се появи – това да скочат в следващия епизод на политиката, след като този свърши. Кокалий нямаше сигурност за нов мандат в Сената, а мандатът като Старши консул на Първанаки вървеше към края си. Нямаше право на следващ избор, а съдбата на предишните Старши консули беше доста смешна. Нещо, което Първанаки не мислеше да позволи да се случи и с него.

-Има живот, прав си, Гай Първанаки, но този живот непрекъснато ни кара да мислим как да останем в него. А Балончо вижда всичко това, и ни използва със заплахата да ни потопи преди да сме си направили следващата лодка.

-Сега е неговият час, това е. Но толкова време оцеляхме... заедно... Ще се опитаме отново да го направим. Е, ще се наложи да се понапънем, но

пък... още сме млади... нали...

-Млади сме, а и имаме ресурс...

-Очевидно не само Балончо те използва. И ти го използваш. Твоите хора му печелят време, което всъщност печелят за теб.

-Да, справят се. Засега консултът не може без нас.

-Той напоследък не се кара много и с мен...

-И това ти помага да си движиш своя проект за бъдещето...

-Очевидно. Балончо знае, че ние сме притиснати от липсата на одобрение от тълпата, и го ползва срещу нас. Но знае и, че той е притиснат от твърде многото гърла, които трябва да храни. И разчита на нас. Така всеки може да движи проектите си...

-Имам усещането, че в не толкова далечното бъдеще, проектите ни отново ще имат допирни точки от общ интерес...

-Да, ще трябва да се скараме отново...

-И то убедително...

-Гледай да задържиш Димитриус до тогава.

Като започнем да разиграваме, по-добре ще спечелиш ако разиграваш с цялата коалиция срещу моите хора, отколкото ако си сам.

-Надявам се емоциите му да не го доведат до крайни решения. Ще направя каквото мога...

И Старшият консул и Кокалий останаха доволни от разговора. Той не беше безкрайно задължителен, защото от години те добре разбираха интересите си и без думи, и правеха каквото трябва за да си помогнат, когато трябва. Но удоволствието и увереността от реалната приказка, си имаха своите достойнства, които ги правеха винаги по-желания избор... Приказката с приятели по съдба винаги беше приятелска...

28.Късметът на глупеца

Сяanko напълно неочаквано, и поради собствената си глупост, получи шанс за спасение. Беше се отчаял напълно, защото хазната беше в

плачевно състояние, всичките му опити да я напълни, се проваляха, и неминуемо го приближаваше съдбата на логичната първа изкупителна жертва при държавен фалит. Ситуацията никак не беше добра за него, защото напълно объркваше кариерните му планове. Той си имаше хубава служба при бледоликите, и дойде тук, защото с известен стаж като ковчежник в треторазрядна страна, след това можеше да се издигне в основната работа. Доста негови колеги бяха разиграли тази схема и го бяха поизпреварили в повишенията. Та тъкмо и той да направи същото, и вместо да изпише вежди, взе че избоде очи. Защото провал като ковчежник на треторазрядна държава означаваше проблеми и загуба на позиции в основната служба. А в нея толкова години беше инвестирал, толкова усилия... и сега всичко да пропадне...

Но все пак, спасението дойде изневиделица. Объркан и уплашен, че скоро ще го уволнят, той се яви в едно предаване, където нещо му „падна пердето“, и изприказва повече щуротии от

стандартната си програма. Една от тези щуротии беше намек, че Старшият консул се е нагушил с много държавна пари, и си е закупил имения из цялата Империя. Сянка не искаше да се заяжда с Първанаки, най-малкото точно сега му трябваха още врагове. Но водещите така подкараха нещата, и той не внимаваеше много какво говори, и се стигна до гафа...

Старшият консул се разгневи на тези шегички с имотното му състояние, защото не обичаше някой друг да рови из имотите му и да преценява какво е законно и какво не. Той излезе с остра реакция като поиска или Сянка да докаже, че имотите са купени с крадени пари, или да напусне поста си. Не пропусна да намекне и за липсата на пари в хазната.

Сянка напълно се паникьоса, защото очевидно освен Балончо, който му беше вдигнал мерника, и освен опозицията, която ежедневно го обявяваше за некадърник, сега в списъка на искащите оставката му се нареди и Първанаки. Катастрофа...

В опит да спаси положението, в който и самият той вече не вярваше, той поиска аудиенция при консула и беше приет. В разговора си изслуша едно тежко „конско“, а собствените му думи бяха слаби и примирени, демонстриращи пълен отказ от борба. Нямаше сили дори да се ядоса на собствената си глупост да остави сладкото местенце при бледоликите и да дойде да се занимава с финансите на тази забравена от Бога провинция...

Но после – след всяка тъмнина идва светлината. Сяноко получи шанс да се спаси, благодарение на личните игрички на тия над него...

Добре разбирайки неизбежността на изгонването му, Старшият консул реши да се възползва и да си припише заслугите за самото изгонване. Добре му дойде глупавото изказване за имотите, което използва, за да контраатакува. А уплашеното поведение на ковчежника по време на срещата му даде един идеален запис на разговора, който той хвърли на медиите. Разгромът беше

пълнен, Сянко на дъното, оставаха само формалностите...

Но тази акция ядоса максимално Балончо, който обичаше да решава сам нещата, и народът да вижда, че той ги решава. Че той назначава, той уволнява, и той установява грешките, и наказва. Тази система безотказно му носеше рейтинг. Такъв трябваше да донесе и предстоящото уволнение на Сянко. Наместването на Първанаки в играта и превръщането му в основен искащ уволнението, поставяше младшия консул във второстепенна позиция. Което означаваше, че самото уволнение ще работи срещу него, вместо да му донесе слава. Балончо фактически изпадна в капан – ако уволни Сянко, да изглежда, че се е провалил и Първанаки му е посочил грешката, а ако не го уволни – хазната да продължи по стария начин, и очевидно дори да не направи опит да я понапълни. Подобни ситуации го изнервяха максимално, а в такива случаи у него властваше преди всичко гордостта. Т.е. нямаше никакъв шанс да се преценява кое е по-малкото зло, а решение ставаше онова, което

запазваше гордостта. Т.е. оставането на Сяноко, и браненето му до последно. Така от дъното на падението си, Сяноко изведнъж се оказа в хубавата позиция да оцелее, та и дори консулт да е принуден да работи за него, за да свърши неговата работа и да спаси положението.

Хаосът стана пълен, след като в опит да блесне пред лидера си, Цветарий предприе координирана атака срещу Старшия консул като поиска неговото оттегляне, заради това, че пратил поверителен разговора на медиите. Тази акция не беше съгласувана с Балончо, но го въвлече във фактическа война с Първанаки, от която нямаше как да избяга. Така от серията злополучни ходове на Сяноко излезе нов шанс за Сяноко и война на тия над него, която правеше невъзможно поне текущото уволнение на Сяноко. Още няколко месеца, и още нещо много важно – можеше на някакъв етап сам да се оттегли, „в името на националното съгласие“, а не да бъде уволнен. Кое то да изкара работата му успешна, и да го върне в началния замисъл за кариерата при

бледоликите.

Тези нови светли перспективи пред ковчежника обаче никак не радваха шефа му, който беше в едно от най-ядосаните си състояния от началото на мандата си. Разговорът с Първанаки нямаше как да бъде спокоен...

-Много, много, много грубо действате, консуле, и нарушавате взаимно изгодното ни примирие...- каза Балончо, веднага след като писарят напусна кабинета на Старшия консул. Този разговор нямаше да се записва и да ходи при журналята.

-Вие също през цялото време това правите, консуле, а сега се сърдите, че и други си играем на политика...- отговори Първанаки. Намекът не беше никакъв намек, а беше чисто сочене с пръст на факта на ежедневния популизъм на Балончо, който превръщаше всяко едно събитие в общонационална новина във възхвала на младшия консул.

-Това, консуле, са игрички с хазната, която може да отнесе и двама ни. Не е играчка на

политика. Трябва отговорност... - всеки политик се позоваваше на отговорността, когато трябваше да докара собствения си интерес като всеобщ. Но след толкова време по върховете на държавата, Първанаки добре познаваше тези прийоми.

-Съгласен съм с това, с хазната шегички не бива, и затова трябваше по-сериозен човек да сложите там. А дори да допуснем, че сте сгрешил в началото – можехте да го смените още след първите, и далеч по-безобидни, гафове. Като няколко пъти го спасявате, вместо да го изгоните, вие направихте позицията му все по-силна, а уволнението все по-голямо признание за провал от ваша страна. Но тъй като уволнението е неизбежно, след като пропуснахте шанса да го направите изцяло сам, какво сега се сърдите, че и друг ще спечели нещо от него.

-Не мога да уволня ковчезник на първия месец и заради необмислени приказки. Той е още във времето, в което има право да говори глупости, защото минава за новобранец. А и уволнение на ковчезника винаги клати целия

консулат.

-Да, само едно нещо го клати повече – провалът на ковчежника...

-То не е само той виновен, но виновен или невинен, той си е мой човек, и аз ще си решавам какво и как да правя с него, и кога да го махна...

-В политиката няма частна собственост. Всичко е на който си го вземе...

-Разбирате ли консуле, че сега ни вкарвате във война, от която няма как да избягаме? И на всичкото отгоре, спасявате Сянко, когото не мога да уволня...

-Войната я запали Цветарий, който прекали в опита си да ви се подмаже.

-Е какво да прави – вие направихте на посмешище Сянко. Това е ковчежникът на държавата, вторият по важност пост в консулата.

-Можеше да удържи емоциите си. Сега ще се замеряме с обвинения пред журналята, и ще занимаваме институциите...

-А през това време ще фалираме заедно...

-Ако не искате да изгоните Сянко, оградете го

от заместници и съветници. Направете поста му формален.

-Вече съм го направил, още преди месеци, няма вече накъде.

-Ако е така, значи и екипът изцяло не се справя...

-Вие очевидно никак не ни обичате, продължавате да се заяждате с нас.

-Аз да съм говорил за имотите ви, или за тези на доня Цветолика?

-Но, консуле, преплитате нещата, нашите имоти са напълно законни...

-Моите също...

Балончо за малко изгуби способност да каже нещо. После го подкара по-спокойно...

-Трябваше да простите на Сянко и да си затворите очите. Той непрекъснато казва нещо, и никой не го слуша. Сега го направихте герой...

-Вижте консуле, на никой не му е приятно да говорят за имотите му. С толкова усилия и аз, и вие сме си заслужили това, което имаме. И с вас могат да се заядат, но чул ли сте някой мой човек да го

направи? Мълчим си, и очакваме и вие да си мълчите. Винаги е било така, и така и ще бъде. Не трябва да се изстребваме взаимно, защото тълпата отдолу само това и чака, за да ни разкъса. Сянка е глупав и изобщо не спазва това правило. Той нито знае нещо, нито има доказателства. Но просто иска да е интересен. И така вреди на всички ни. Затова и заслужава съдбата си, а вие и вашите хора заслужавате да отнесете част от вината му, ако продължавате да го покривате. Сянка трябва да си иде, дори само затова, че не спазва правилото да си трае. Не можем да позволим на слугите да топят господарите си.

-Това е точно така, но...

-Няма „Но“, Балончо... Взаимното уважение и пазенето на чуждите имоти са в основата на всичко. Ти си толкова уязвим, колкото съм и аз, колкото е Сокологлу, колкото са собствените ти сенатори. Някои теми не могат да се засягат, дори да са примамливи. Политиката е и търпение, а не само екшън... Разбра ли сега главната причина да постъпя така със Сянка? Не е просто, за да ти взема

от славата. Правя го, за да опазя правилата, които пазят всички нас...

Старшият консул беше абсолютно прав и нямаше какво да му се отговори. Наистина, ако се тръгнеше по тази линия, щяха да окапят и фирмите на Балончо, и имотите му, и тези на любимата му, и на целия антураж около него. Действия като тези на Сянко застрашаваха целия управляващ елит. А на всичкото отгоре, беше и доста зле в пълненето на хазната...

-Не мога да намеря аргументи срещу думите ви, консуле, но обективният факт е, че всички заедно докарахме нещата до укрепване на Сянко. Той ви охули, той не може да ми докара пари, а сега трябва да го търпим и двамата, и публично да се караме помежду си.

-Балончо, ни най-малко не ме тревожи това, че ще се поскараме публично. Това е присъщо на политиците, и върши работа пред тълпата, която обича шоуто. Важно е, много е важно, Балончо, друго – да не ритаме в устоите на системата и да я клатим с необмислени думи. Системата е наша, и

работи за всички нас. А думите понякога са много опасни...

-Прав сте, консуле. Бих ви се ядосал, че сега на мен се карате като на Сянко, но всъщност сте убийствено прав. Ще оправим нещата, макар и да ни се наложи да хвърлим излишни усилия в предстоящата „война“...

-Добре е, когато се разбираме, Балончо. Колкото повече оцелееш в политиката, толкова по-добре ще се разбираш с другите, повярвай ми...

В крайна сметка от случващото се като че ли всички щяха да се окажат доволни. Сянко спаси кариерата си. Балончо получи полезен урок по политическа коректност. А Старшият консул постигна поредната конфронтация, която да припомни, че все още е в играта, което в тази игра винаги водеше до вдигане на популярността.

29.Времето на честните

С времето ситуацията в хазната все повече се влошаваше. Властта практически се крепеше на спестяванията оставени от Бъдишеф, което будеше неприятни усещания у новия консул. Бай Добрий се беше превърнал в „черна станция“ и непрекъснато предвиждаше разни проблеми, за да обере след това славата като се случат. До момента нямаше „празно“. Старшият консул мина на „стенд бай“, хитро използвайки провокациите срещу себе си от страна на партията на Балончо, като повод да не се ангажира със сериозните трудности. Наближаването на неизбежния край на парите създаде ситуация, в която започнаха отвсякъде да се появяват идеи какво да се прави. Предложенията бяха многобройни, но нито едно от тях, предвиждащо някаква жертва от някой, не намираще подкрепа. Системата да се пускат пробно слухове, за да се види реакцията по тях, преди да се предложат за политика, започваше да се претоварва вече. Защото практически нито един слух не биваше приеман да стане политика. Бай Добрий се включи на страната на абсолютно

здравия разум, като предложи съвкупност от мерки, които биха излекували поне основните болести на държавата. Единственият проблем беше, че тези мерки не бяха атрактивни за избирателите. Бай Добрий можеше да си позволи да съветва, без да носи пряката отговорност, и без да рискува да изгуби избиратели, доколкото изобщо нямаше такива. Но Балончо трябваше да мисли и за мнението на тия дето гласуват. А то беше отхвърлило еднозначно и мерки, далеч по-меки от тези на Добрий. Най-убийственият коментар на Добрий обаче, такъв пронизващ като с нож право в сърцето, беше заключението му, че е дошло времето на честните управници.

Когато държавата е в криза, няма излишъци, хазната е празна, и парите не стигат дори за неизбежните разходи, тогава не оставаше почти нищо за управниците. Нямаше какво да разпределят и усвояват, нямаше проекти и поръчки, които да възлагат на свои хора, и да делят печалбите с тях. Т.е. в криза изчезваше изобщо изгодата от това да управляваш. Властта се

превръщаше в бreme и трудност, и можеше да бъде атрактивна единствено за хора, възприемащи я като призвание и неинтересуващи се от облагите и. Накратко, кризата беше „времето на честните“. Това само по себе си беше крайно нечестно спрямо сега управляващите, които бяха взели властта при други условия и очаквания. Изборите не бяха в такъв банкрут и имаше очаквания, че победителят ще седне на щедрата трапеза, на която се радваха Бъдишеф и Сокологлу. Много хора бяха тръгнали след новия победител с това очакване. Сега те бяха излъгани, и с право се чувстваха ошетени. А Добрий окончателно се изгаври с тях, като изкоментира и, че в криза и нечестните стават честни, защото няма какво да лапкат...

Сяanko се чувстваше като чучело. Авторитетът му беше напълно разбит от баталиите със Старшия консул. А един ковчежник не можеше да си върши работата, без авторитет. Държавите бяха така организирани, че всички министри работеха харчене на пари, а само един работеше изкарване.

Обикновено този един имаше неформалната власт да ограничава разходите на всички други. Но това не можеше да го направи министър без авторитет. Сяноко също се включи в пускането на слухове, за да опипа почвата къде може да реже разходи. Точно в този случай се получи и най-парадоксалната реакция. Реагираха не само потенциално засегнатите, но и министри в консулата. Двама от тях дори излязоха на протест. Министри протестираха срещу собственото си правителство, част от което бяха. Разбира се, тази държава познаваше и по-големи абсурди, така че такава дреболия не можеше да изненада никого. Но Сяноко не получи решение. Сред протестиращите се нареди самият Цветарий, който вместо да търси как да спести от разходи сред стражарите, отиде да подкрепя самите стражари, застрашени от намаляване на надниците.

Балончо се беше оттеглил във висините и не вземаше отношение по никакъв въпрос. Той дори тръгна на екскурзия из чужбина, точно в разгара на най-големите спорове за необходимите мерки.

Фактически политиката започна да се формира на улицата по модела някой извиква нещо, другите се надвикват за и против, и накрая шумотевицата удавя изобщо всяка идея. Сяноко се превръщаше в статист, който само наблюдава какво става и отмята на един лист поредната отхвърлена мярка.

В тази ситуация беше поканил на чай стария си приятел Джорджий, с когото имаха общи виждания за стопанската политика, и който беше един от последните, които все още го подкрепяха в това отдало се на омраза общество. Джорджий беше от кастата на философите – група умни младежи и девойки, които обичаха да разсъждават на глас по интересни въпроси, и с това самите те да стават интересни. В интерес на истината, през времето бяха успели да стигнат и до някои интересни идеи. При съставянето на консулата, Сяноко покани Джорджий за заместник. Но онзи се оказа достатъчно умен да не се навира между шамарите в най-неподходящия момент. Остана си на старата философска работа, и сега ставаше все

по-голяма звезда, канен навсякъде да коментира, като независима страна. Коментирането тия дни беше златна работа, за разлика от тежестта на това да прокараш някоя мярка.

-Друго чакаше от тази служба, нали приятелю... - каза Джорджий, отпивайки глътка от чашката си.

-Доста се натопих, вярно. Голям гаф в живота ми. – каза Сяно – можех да съм си сега на рахат при бледоликите, и да давам идеи, подобно на теб.

-Да, даването на идеи е хубава работа...- усмихна се Джорджий.

-Особено когато нито една идея няма шанса да бъде приета...

-Мда, тогава всеки ден се появява пазар за нови идеи...

-Чудя се вече дали да не си подам оставката. Реално нищо не мога да направя. Гай Балоний мълчи по трудните мерки, а Старшият консул си го изкара на мен, заради целия консулат. Не мога да отрежа разходите на никой, а приходи няма.

Превърнал съм се в счетоводител.

-Както сте го подкарвали, скоро всички ще идете в оставка. Ще ви я гласуват липсващите пари.

-И кой ще дойде...

-Знам ли? Не се интересувам от политика.

-В тази държава никой не иска да направи крачка назад. Всяка идея за икономия се посреща на нож. Няма и консул, който да заеме твърда позиция, и да отстоява нещо.

-Да, впечатлявате как отстъпвате практически на всеки протестиращ. Вече сте в спирала, от която може и да не излезете.

-Прав си, приятелю. Първо отстъпихме на лечителите. После на стражарите и войскарите. Сега даваме заден и на чиновниците. Създадохме практика, от която ще се възползва всеки следващ.

-Всеки следващ ще се позове на прецедента и ще каже „няма ние да плащаме“. И няма какво да им кажете.

-Така хазната ще фалира. Чудя се дали не е по-добре да се махна сега, макар и да съм в лоша

позиция за връщане в старата кариера.

-Има разум в това. С времето по-зле ще става. После може да си в още по-лоша позиция.

-Ех, как се излъгах да се хвана на това. Но убедителен беше Гай Балоний. Толкова убедителен е.

-Да, убедителен е. Убеди цял народ.

Сяно получаваше урок в реални условия, който очевидно не беше успял да научи след двайсет години като съветник. Работил в близък контакт с политици, можеше от чуждия опит да се е поучил, че политиката е непредвидима работа, и че правилните решения не винаги са приемливи. Но не се беше случило така, и сега се учеше да плува направо „в дълбокото“.

-Както сте го подкарвали, не само ще фалирате, но ще го направите и по най-губещия начин...- каза Джорджий.

-Ако зависеше от мен, нямаше да имам милост и към най-твърдите мерки.

-Но никак не си в позиция да защитаваш твърди мерки.

-Практически никакви мерки не мога да защитя. Единственото, което можем да прокараме, е нещо където няма да има протести. Но не се сещам за нищо такова, което да е поне неутрално като ефект. Сещам се само за безумия.

-Ако нещо е неутрално като ефект, няма смисъл от него. Но наистина, нямаш дори неутрални мерки под ръка.

-Пътят, по който вървим, ще ни отведе в някакви мерки, срещу които няма начин за бърза организация на съпротива. А те правилните мерки са точно тия, при които има съпротива, защото някой ще бъде лишен от нещо.

-Вие реално ще я докарате до някоя глупост, от типа на увеличаване на някой данък, срещу който няма как веднага някой да се вдигне. А новите данъци само ще досъсипят и без това съсипаното стопанство.

-Всъщност бутат ме не само към данъци, а и към нови дългове.

-Дълговете са най-лесните пари – уреждат всички текущо. Не уреждат само това дето после ще

ги плаща...-съгласи се Джорджий.

В последните дни се беше стигнало до уникален консенсус между синдикати, фирмаджии и чиновници, които се обединиха около една всеобщо приемлива мярка – държавата да изтегли заеми и да плати с тях на всички по време на кризата. Всички бяха доволни. Чиновниците щяха да разпределят парите, фирмаджиите да получат поръчки, а синдикалните членове – заплати. В преговорите не участваше данъкоплатецът, който след време щеше да плаща сметката. Една идеална мярка, незасягаща никой избирател пряко, и приемлива от всички.

-В крайна сметка ще стигнем до лудостта да вържем бюджета като натрупаме дълг и доубием работещите с нови данъци. Следващият консулат няма да има нито държава, нито население, което да управлява.

-Да, а ти ще влезеш в списъка на провалените ковчежници, които не са се преборили за икономии, а са разорили всичко с щедростта си.

-Толкова години градя имидж в обратна

посока, а сега...

-Неведоми са пътищата на съдбата.

-Да се надяваме, че ще паднем от власт, преди най-лошото да дойде. Така ще се спася, без да изпадам в позор от лична оставка.

-Пожелавам ти да паднете възможно най-бързо.

Обществото очевидно изпадаше в ситуация, в която дългът се превръщаше в благодат, данъкът – в мечта, а падането от власт – в политическа цел. И, както и беше логично да се очаква – всичко ставаше сред ръкопляскания...

Докато ковчежникът оплакваше най-голямата грешка в живота си, дясната ръка на консула се готвеше да защити окончателно бюджета си, независимо има ли хазната пари или не. След като демонстрира съпричастност с протестите срещу собствената си власт, Цветарий събра на съвещание водещите стражарски старейшини, заедно с профсъюзните донове...

От месеци напрежението сред униформените нарастваше, основно защото кризата драстично

свиваше възможностите им да изкарват пари на реалния пазар. Клиентите им обедняваха и даваха все по-малко, пазаряха се, или изобщо не даваха, и приемаха да ги глобяваш и наказваш. Нямаха милост униформените, глобяваха. Но глобите отиваха в държавата, а не у тях. Пазарът на услугите им изчезваше. Това значително сваляше жизнения стандарт на всички. И сега идеите на Сянко за икономии пък напълно вбесяваха състава. Да бяха направили тия икономии преди време – като вървеше другия бизнес, нямаше да се усетят. То тогава някои стражари можеха да се откажат и от цялата си заплата, и да работят само на каквото сами си изкарат. Но сега... Всички осъзнаваха че във времето на честните, трябва с всички средства да се бранят честните доходи на стражарите.

-Приятели, друг път сме спорели, и пак ще спорим. Но сега има обща заплаха пред нас – ковчежникът иска да ни намали бюджета. А консулт нито го подкрепя, нито то възпира.- започна министърът.

-Значи всичко ще се реши от това кой най-

добре си изиграе картите, - каза един от старейшините – началник на столичните стражари.

-Така май се оказва – всички ще дърпаме чергата, и кой каквото откъсне от нея... - очевидно министърът не си правеше илюзиите, че общата държавна черга ще оцелее, и приоритет беше най-голямо парче да остане у него.

-Немислимо е да се налагат данъци на стражарите, - каза един от профсъюзните донове – държавата трябва да храни стражарите, а не стражарите държавата.

-Това е толкова просто и логично. Как може на някой да му мине през ума обратното...- съгласи се един провинциален старейшина.

-Сянка гледа по-лесното – да ореже къде каквото може. Не ще да изкара повече пари и да ги раздаде на заслужилите. – обясни Цветарий.

-Точно така, това е правилният подход – повече пари, за да има повече за всички, а не по-малко, за да има по-малко за всички. Този Сянка е с извратени разбирания. – каза профсъюзният дон.

-Какво му коства да вдигне още малко

данъците, и ето ги нашите пари... - вмъкна се трети старейшина в разговора.

-Ами да, - каза четвърти – то стражарите на места хранят цялото селище. Само ние останахме на заплати, и колегите от войската, учители, чиновници. Ако нас ни няма да си харчим заплатите, кой ще храни всички частници там. Селищата ни ще загинат. Затова трябва дори повече заплати да ни дадат, а не по-малко.

-Защо не кажем това пред народа – ще ни разбере? – попита един друг профсъюзен дон.

-Няма да разбере – каза Цветарий – лъжците и спекулантите са по-добри в приказката от нас. Ще ни обявят за паразити, които само ядем от парите на честните данъкоплатци. И тълпата ще повярва. Те вече са го направили това. И затова стигнахме до данъци върху стражарите.

-Но то тия хора са луди - нали държавата плаща на стражарите. Ще облага собствените си плащания ли?

-Така било правилно, и тълпата вярва. Всъщност не е правилно, и затова сме се събрали –

да измислим как да си запазим полагащото ни се. – каза министърът.

-Трябва да затворим устата на Сянко, и да не му дадем и гък да каже... - обяви един старейшина.

-Да, давайте да арестуваме някой негов близък, или да започнем разследване, и да го държим в шах.

-Е, не може така – Гай Балоний ще ни скастри защо министрите едни други се дръгнем. – отдръпна се министърът.

-Може да не го обявяваме и да правим скандали. Просто Сянко да знае, че ни е в ръцете.

-Вижте сега, не Сянко е проблемът. Той си трае вече, а и Старшият консул добре го нарязва. Но Сянко има празна хазна, и трябва или да събере пари, или да реже. Ние сме му само една от мишените. – обясни Цветарий.

-Значи трябва да направим така, щото да не сме мишена, или да сме по-отдалечена мишена. – за пръв път се включи един от по-старите старейшини, закрепил се с години сред заместниците на началниците на столичните

стражари.

-Точно така – трябва да докажем, че от нас не може да се взима – съгласи се министърът.

-Трябва да ударим Сяноко в лицето – право в болното място – продължи старейшината – трябва да докажем, че стражарите изкарват пари на бюджета, а не консумират. Тогава няма да смее да ни пипне.

-Добра идея, приятелю. Ще ударим някой данъчен измамник или контрабандист. И ще докажем, че докато Сяноко гледа само да пести, ние гледаме да вкарваме пари в хазната. – каза профсъюзният дон.

-И аз одобрявам. – съгласи се Цветарий – това ще пасне идеално и с общата ни кампания срещу апашите. Не само ще дръннем Сяноко, но ще зарадваме и консула с поредните прибрани апаши.

-Много е важно да го направим добре – да изглежда сякаш милиони идват в хазната, и никой да не гледа после дошли ли са. – каза старият старейшина.

-Тълпата засега не се интересува от

последствията – обясни Цветарий – колко хора прибрахме, и всички забравиха за тях след ареста. Но всички помнят самия арест, и че сме ги заковали. Обществената нагласа работи за нас.

-Ще зарадвам хората си с новината. Ще се хвърлят в защита на законните си права те. Работа ни е законът да браним. – каза профсъюзният дон.

Сред присъстващите се чу доволна шумотевица.

Замисленото беше сторено с последователността на хора, свикнали на ред и дисциплина. В следващите дни гръмнаха акции, с атрактивни имена, като „Гълтачите“ – срещу някакви тарикати, успели да накарат държавата на тях да им плаща данъци, вместо те на нея. Гръмна и акция срещу контрабандисти на огнена вода. Народът много се израдва, медиите изписаха за героизма на стражарите, пълнещи хазната в трудни времена, а Сянко забрави напълно, че е предлагал икономии...

30.Магията на цифрите

И тримата кандидати за Месия тръгнаха по пътя на разочарованието. Ако не беше нетърпението на Лок, припряността му, и стремежът непременно да направи нещо, за да се справи със ситуацията, ето сега тя щеше да се оправи от само себе си. Естественият природен процес изчистваше винаги на някакъв етап фалша. Една лъжа не можеше безкрайно да върви напред. И ако имаш достатъчно търпение, рано или късно, тя сама се изобличаваше. Но Лок беше стигнал твърде далеч в собствената си стратегия за отговор на ситуацията, и ситуацията щеше да се реши от нея, а не от обективната реалност.

Блек Осанна тръгна надолу, след като наложи насила на народа си задължително да ходи при лечителите и да им плаща. Това му струва загубата на три ключови избори, а на хоризонта се задаваше и нова вълна гласувания, която щеше окончателно да го развенчае. Както като обичан

лидер, така и като кандидат за Месия.

Мосьо Дьо Сарко тръгна надолу, след като похарчи купища пари, за да спасява фалиращата си икономика, и с това още засили затыването и. Последва логична загуба на избори, и срутващ се рейтинг.

А Балончо постави нови рекорди в политическия илюзионизъм. Той постигна уникална и неповторима разлика между форма и съдържание, като формата непрекъснато нарастваше, а съдържанието ставаше все по-рядко. Компютърът – който оценяваше потенциала по съдържанието, естествено започна да сваля оценката на Балончо. Но в обществото Го никой не се интересуваше вече от компютъра. Затова Лок успя да замаже истината като обяви, че е налице дребна конюнктурна чупка в оценката, която не променя общия тренд нагоре. За доказателство извади други подобни чупки от предишни времена. На тълпата повече не и трябваше. Въодушевлението продължи.

Във върховете на Империята очевидно беше

настъпило стъписване, защото нямаше никаква реакция. Никой не се опита да противодейства на лавинообразно разрастващата се пропаганда в медиите, нито някой се обади на Лок, за да го разкритикува или похвали. Великият водач и обкръжението му очевидно не знаеха какво да правят, и не правеха нищо. Може би си мислеха, че рано или късно „нещо ще стане“, и Месия няма да се появи. Или пък се бяха примирили с идеята, че може и да се появи.

Лок обаче наблюдаваше пряко „ставането на нещо“ и това го безпокоеше. Наистина, пропагандата и предаването на въпроса на тълпата, вършеше основната работа – да задвижи скърцащия и неработил никога механизъм по издигането на Месия. Но самият кандидат за Месия не правеше нищо по въпроса и дори действията му бутаха в обратна посока. Колизията беше неизбежна. А Лок не знаеше какво да прави. Не беше виждал такива неща преди, смяташе ги за невъзможни.

Балончо разби всякакви представи за

обективна логика, след като в ситуация на пълно сриване на държавата си, той успяваше да покачва авторитета си. Това беше вътрешно противоречива обществена конструкция, която не можеше да съществува. В най-крайния вариант, тя следваше да се разпадне с разпадането на самата държава, с което щеше да изчезне и обаятелният и вожд. А Лок именно от този сценарий се страхуваше. Надяваше се, и се чудеше какво да предприеме, за да се намали малко разликата между видимо и реално в реалността на Балончо. Но от ден на ден, тази разлика растеше. Това означаваше едно единствено нещо – Балончо трябваше да стане Месия на Го, преди да рухне държавата му. Т.е. времето може и да беше започнало да „цъка“ наобратно...

Докато подобни кахъри тормозеха Наблюдателя, Балончо все повече изпадаше в делириума на славата. Той също имаше своите кахъри, и в редките мигове на освестяване и здравомислие, тези кахъри го унищожаваша и изгаряха отвътре. Но тези мигове бяха все по-

редки, в резултат на съзнателното решение да се отдаде приоритет на славата, която беше изцяло под контрола му, и умееше да я създава и управлява. Разумно и логично беше това решение, уверен бе Балончо. Човек трябваше да прави това, което умее най-добре. А той умееше добре да създава слава и величие. Затова се съсредоточи в това, и остави на заден план проблемите. Славата беше толкова хубаво нещо. Тя създаваше любов и щастие у народа, а любовта беше изворът на живота... Тя създаваше прекрасни усещания у заслужилия я. Ако властта беше наркотик, славата беше супер наркотик. Такъв, който те отвежда в друго измерение, където можеш да си щастлив, и далеч от нечестната и несправедлива реалност, която само кахъри ти създаваше...

Така, докато Сянко, синдикати и фирмаджии затънаха в безкрайни спорове за реформи и икономии, Балончо реши да наобиколи света за държавна сметка. Постът му даваше тази възможност, и той се възползва. Хубави неща видя по света, ей къде бяха стигнали хората. С големи

лидери се срещна, и с много от тях се снима. Прекрасна добавка към колекцията му от снимки на стената на славата, която поддържаше в кабинета си.

Когато не беше в странство, обикаляше из страната и откриваше детски градини, училища, докторски кабинети, нови улици. Много внимаваше – цял екип имаше, който с това се занимаваше, да не изпусне някое такова събитие. Следеше се всичко кое къде се прави, и като нещо важно се открива и с много журналисти на него, Балончо не пропускаше. Щастлив беше, че прави каквото умее...

В редките мигове, когато излизаше от делириума, и тогава подхождаше разумно, и се опитваше да ги уплътни с щастие. С прилагане и в тях на уменията му да бъде славен...

В един такъв момент Сяно го хвана и му стовари на куп безмилостната реалност за фалита на хазната...

-Положението е много трудно, Гай Балоний. В момента сме на милиард и половина минус, което

е една трета от всички разходи. Реално харчим 50% повече отколкото вкарваме в бюджета. Трябват икономии, но никой не ще да отстъпи. Смачкват ме всички министри. Всеки си държи своето. Само вие, консуле, можете да оправите нещата...

-Е, не драматизирай нещата, Сяно. Не сме фалирали още. Нали има оборотни пари, и им плащаш. Какво се тревожиш.

-Резервът се стопява. Скоро няма да има оборотни пари.

-Колко бързо се стопява?

-За първите 2 месеца на годината сме изкарали 3 милиарда, а сме похарчили 4,5 милиарда. Отишли са милиард и половина...

-Резервът нали беше 8 милиарда?

-Да. Сега останаха 6.

-Значи ако продължи така, имаме за още 4 пъти по толкова. Това е доста време. Не се кахъри, има време...

-Това са 8 месеца, консуле, и после фалираме. Освен това ще го закъсаме и преди това – като

резервът започне да достига опасно ниски стойности. Ще се вдигнат лихви, ще ни охулят международните кредитори. Трябва да се пести, а аз не мога да спестя нищо. Никои не ми дава.

-8 месеца са си 8 месеца – няма сега да се ядосвам за това, което ще стане евентуално към края на годината. Пък и може и да се оправят приходите междувременно...

-Как ще се оправят?

-Ами ще се оправят, предишни години как толкова пара изкараха Бъдишеф и Сокологлу...

-Но това е голям риск, консуле. Тогава бизнесът вървеше. Сега всички са го закъсали, затварят и не плащат данъци. И то не само при нас, а и по света...

-Светът ти остави на мен. Аз го обикалям напоследък. Добре са си хората... - Балончо очевидно имаше в предвид, че са си добре управниците по света, в чиито среди той обикаляше. Колко хубаво, че правеше тези обиколки, мислеше си консултът – така да види реалната реалност, и да може да успокои и себе

си, и Сянко. Ето още едно доказателство, че човек трябваше да прави това, което умее най-добре...

-Но консуле, трябва да сме предпазливи... Трябват икономии... Пък ако се оправят нещата, ще раздадем бонуси...

-Не бери грижа за това, Сянко. Държавата – аз отговарям за нея. Ти си гледай хазната.

-Но хазната е държавата...

-Ох, ще ме умориш с твоите сметки. Само ме товариш с проблеми. Ако продължаваш така, ще те сменям...

-Вижте какво, Гай Балоний, аз много ви уважавам, и не смея да ви противореча. Но за ваше добро го правя. Ако не озаптите министрите, и не им орежете харчовете, те ще повлекат, и мен, и Вас.

Балончо се раздразни от подобен тип безпardonна бомбардировка с обективната истина върху главата му. И реши да изясни на Сянко някои неща из политиката...

-Има много неща, Сянко, които не разбираш, и трябваше да започнеш да се учиш вече. Какво ме

замеряш със сметки и касички, а не гледаш реалността – ние сме на върха на славата си, и продължаваме да трупаме слава. Това е политиката - и ние се справяме добре. И знаеш ли защо се справяме – защото умеем да ползваме и предимствата си, но по-важно – слабостите си, в наша полза...

-Признавам, че не съм научил как да правя това последното най-добре...

-Ето как, Сяно, ще ти кажа как от твоите проблеми да направиш предимства. Прехвърляш проблемите на чуждата глава. Ако го направиш добре, чуждата глава ще пострада, а ти дори ще обереш нова слава за това, че си я изобличил...

-Но как...

-Говорим за хазната – нали така...

-Да.

-Липсват пари.

-Да.

-И това ни изкарва некадърници.

-Да, и това. Но важният проблем е, че... - опита се да каже ковчежникът, че главният проблем е, че

скоро няма да има с какво да плащат, но не успя да го доизкаже...

-...Важният проблем е този проблем да не ни изкара некадърници. Затова ще хвърлим вината върху Бъдишеф. Като няма пари, значи той ги е похарчил. Като той ги е похарчил, значи той е виновен за проблемите на народа, а ние се грижим за народа, като го изобличаваме...

-Този номер го въртим вече доста време...

-Ако знаеш как да го въртиш, няма да се изхаби. Важно е винаги да му дадеш нов ракурс, нова нотка, ново доказателство... - обясни консулт.

-Доказателство? – попита министърът.

-Да доказателство. Тогава не само че ще разболееш чуждата глава, но и ще натрупаш слава по линия на анти-престъпните очаквания на тълпата.

-Но къде да дирят тия доказателства?

-Пак не разбираш, Сяно. Важно е тълпата да приеме нещо като доказателство. А не да го дириш. Всяко нещо може да стане доказателство,

стига да го представиш поподходящ начин.

-Но специално при разходите, Гай Балоний, почти всички прегрешения на Бъдишеф вече сме ги използвали. Някои и по няколко пъти ги извъртахме. Изкарали сме го, че е окрал много повече, отколкото теоретично е възможно. Всяка приказка си има граници...

-Олеле, Сяно, кога ли ще те науча... Не говоря за прегрешения, а за това дето тълпата го търси... Не ти трябва повече прегрешения на Бъдишеф. Трябва ти каквото и да било да е правил, просто го слагаш на масата и го обявяваш за прегрешение.

-То една власт винаги прави много неща. Текущата работа си върви. Документи и дейности много... - философски заключи Сяно.

-Виж как се сещаш... - усмихна се Балончо. – Сега ще разровиш из документацията – ако не друго бюрокрацията поне документация създава, ще изровиш къде каквото можеше за някакъв разход...

-Да...

-...Когато събереш от такива разходи – дори

напълно законни да са, и да са от текущата дейност, когато събереш сумата дето ти е минус в бюджета, ми ги даваш тия книжа, и аз ще изляза и ще ги покажа на тълпата като пражосничества. Никой няма да проверява кой разход за какво е, дали е текущ, и дали е нужен. Всички ще слушат само обвиненията.

-Мда... За такива цели имаме много ресурс. Ще можем не само сега да се оправдаем, а и за в бъдеще ще имаме за нови разкрития... - Сяко осъзна дълбоката мисъл на шефа си. Дори най-големите подозрения за реални злоупотреби на бившия консулат бяха за не повече от 10-15% от общия размер на бюджета. Той беше така устроен, че имаше много твърди плащания – към старци, доктори, даскали и пр., и тези плащания бяха по-голямата част от него, т.е. не можеха да се откраднат. Големият гений на консула обаче беше прозрял гениално простото, че дори 15% да са кражбите, останалите 85% не са загубени за каузата на пропагандата. Дори и неоткраднати, те можеха да се ползват за пред масите. А това беше

огромен ресурс за разкриване на нови „злоупотреби“. Вадиш поредният разход, обявяваш го за далавера, и тълпата жадно попива. И всичко е точно – има разход, направен е от предишните управници, има платени пари, има подпис на предишен управник... Всичко е перфектно.

-Това направи сега, Сяно – изрови някакви договори и харчове за колкото ни липсват, и с тях ще се оправдаем. После ще направим преизчисление на баланса от миналите години, и минусът ще го пратим там. Тази година може да излезем дори на плюс, ако прехвърлим минусите в минали години.

-Да. А те миналите години вече са минали, така че няма да пострадат от това. Какво вълшебна математика...

-Виждаш ли, Сяно, че политическата математика е малко по-различна от другата...

-Мда, не случайно сте се издигнал толкова, Гай Балоний. Вие умеете това, което е нужно за издигането...

-Ще се научиш с времето и ти, момчето ми... А сега забрави за смяната – няма да те сменям, умно момче си ти...

-Благодаря ви, Гай Балоний. И последно – какво да готвим за след 8 месеца като свършат реалните пари. – попита в последен пристъп на трезвеност ковчежникът.

-Както виждаш, Сяноко, моята математика се справя лесно с подобни проблеми... Ще разчитаме на нея...

-Да, ще разчитаме на вълшебството на математиката... - опиянението окончателно превзе и последното ъгълче на мозъка на ковчежника.

-Хайде стига приказки, че имам среща с Осанна. Трябва да ме подготвят добре за снимката...- завърши отново щастливо консулт.

От Тъмната страна на Луната обаче залогът беше далеч по-голям, за да се позволи да се разчита на магическа математика. Там сроковете бяха ясни, бяха по-малки от 8 месеца, и процесите бяха смущаващи. Позитивно беше все пак, че печелейки макар и неподплатена със съдържание,

слава в държавата си, Балончо помагаше да развие славата си в Го. Славата от собствената страна беше съдържанието зад славата в Го. Лок отново задейства тайните си канали, за да пусне поредното „доказателство“ за идването на Месията. След това раздвижи някои свои лостове на Земята. Стратегията му беше проста. В Го щеше да ускорява процесите, за да добута чрез тълпите „стотак“ по-бързо. А на Земята щеше да противостои на процесите, за да печели време, и да отложи краха. Надяваше се да постигне пресечна точка на двете...

31. Най-добрият приятел на кучето

Имаше моменти, в които Балончо се потискаше от невъзможността да направи нещо за някого. Хватката на реалната политика го стягаше от ден на ден все повече, и той лека полека

научаваше урока, че за да си консул, трябва да умееш да управляваш, а не само да печелиш избори. А основното в умението да се управлява, се оказваше умението да намериш пари. И също и разновидността да пестиш пари от безбройните претенденти за изхранване, аргументиращи се с огромната и изключителна важност на това, с което се занимаваха. Консултът беше нещастен, и моментите на това нещастие ставаха все по-чести, защото не можеше да изкарва пари, а всяко пестене предполагаше създаване на сърдити, а не на щастливи субекти.

Но ето че късметът отново му се усмихна, и изникна възможност да донесе щастие. Щеше да го донесе не точно на хора, но все пак на живи душици, които той много обичаше, и които понякога възприемаше като по-ценни от някои хора. Щеше да донесе щастие на най-добрия приятел на човека...

Преди няколко седмици неустановен психар беше осакатил едно бездомно куче. Случаят се превърна в идеалния повод група храненици от

имперски субсидии да защитят парите си, и да си издействат финансиране за в бъдеще. Така започна добре организирана кампания по лобиране пред властта за това да се криминализира осакатяването или убийството на животно. Всъщност обществото отдавна беше пропищяло от действията на имперските храненици, които с годините превърнаха всяко улично куче или котка в защитен вид. В резултат на това градовете бяха станали предимно жизнена среда за кучета, а хората бяха техните домашни, и не толкова домашни, любимци. Но Империята не отпускаше пари за защита на хората, а разрастването на привилегиите за кучетата носеше нови субсидии.

Общите настроения срещу окучването на градовете обаче нямаха организиран вид, нямаха добре охранени с имперски пари лидери и нямаше кой да ходи да лобира. Докато кучкарите имаха всичко това. И всичко това този път направи консула щастлив. При него дойде кауза за защита на същества, каквито той отглеждаше от години, и

се славеше като голям техен почитател. Каузата беше добре представена и в медиите, и дори се вдигна такъв шум, че чак някои от хората на Бъдишеф се опитаха да изпреварят събитията, и самите те да я оглавят. Но, неее... Славата щеше да е за управляващите, а не за опозицията. Нямаше да им позволи да живеят на гърба на собствената му любов към четириногите...

-И така, Гай Балоний, ето какво подготвихме в отговор на тази изключителна жестокост, - каза министърът на зърното и добитъка, който отговаряше и за законодателството за животните – Предлагаме, и гражданското общество ни подкрепя, да въведен от 1 до 5 години в тъмницата за всеки, който убие или измъчи куче.

-Много добре, министри – добавете и солидна глоба.

-Да, имаше такава идея, но я задържахме, за да видим мнението Ви, Гай Балоний. Чудехме се дали няма да е прекалено и тъмница, и глоба.

-Слагай и глобата, и да е голяма. Поне десет хилядарки. Нека им е на мръсните убийци...

-Да, нека им е...- каза министърът.

-Гай Балоний, дали да не премислим малко сътъмницата – намеси се един от съветниците на консула – ако въведем затвор за убийство на животно – то така е написано, а не само за куче, ако го въведем, ще направим всички граждани престъпници. Всеки ловджия, месар или дори убиец на муха в къщи, ще бъде престъпник.

-Хм, лошо се получи така. Трябва да измислим нещо. Аз самият обичам да ловувам, а и Старшият консул ще се разсърди – и той е запален ловец...

-Ще го направим без ловджиите. – каза министърът.

-Ами месарите? Вегетарианци ли ще правим гражданите? – попита съветникът.

-Трябва и тях да помилваме. – каза Балончо.

-Натрупването на много изключения от една разпоредба ще направи закона сложен и объркан. Практиката сочи, че е по-добре изобщо да няма такъв закон.

-Е, няма начин...- заяви консултът.

-А как да предпазим от закона убийците на

мухи и хлебарки? – продължи съветникът.

-Ееее, тук прекаляваш. Кой ще бъде заловен за това, че убил муха...

-В тази страна има и по-странни дела, стига да съществува закон за това. Обвинителите обичат да си играят с хората. – обясни съветникът.

-Нека не затываме в такива предположения. Никой няма как да те хване, ако убиеш муха.

-Да, в къщи няма как, но навън има. Някои дезодоранти отблъскват и упояват насекоми. Ако почистиш локва пред дома си, ще измрат стотици комари, които живеят в нея...

-Ох, уморяваш ме. Пускайте закона и не ме занимавайте с глупости...

-Исках да ви кажа, Гай Балоний, само че не е добре да приемаме закони, с идеята че те частично няма да се прилагат, защото са абсурдни. Като са такива, обикновено не се приемат. Иначе ерозираме правото.

-И какво – да оставим кучетата без защита ли?

-Те имат известна защита, но чак пък тъмница... Пък и насилникът над животно реално

не е престъпник.

-А какъв е. Знаеш, че някои от най-големите изроди са започнали от насилие над животни.

-Да, така е, т.е. това са болни хора. Не е ли по-логично да предвидим клинична пътека за тях? – попита съветникът. – Болните трябва да се лекуват, а не да се затварят.

Балончо започваше да се обърква вече, но министърът го измъкна от ситуацията:

-Консултът вече реши, приемаме закона. Стига абстрактни разсъждения...

-Има още нещо – упорстваше съветникът.

-Какво сега?

-Ако приемем затвор за убийство на куче, ще се получи асиметрия. Наказанието ще е по-голямо от при някои наранявания на хора. Ще излезе, че кучетата са по-добре защитени от хората.

-В какъв смисъл? – попита Балончо.

-Преди няколко дни едно куче нахапа дете. По закон собственикът е глобен с 200 сестерции. Майката се ядоса, че за заплаха за живота на детето и само нищожна глоба, а ако била убила

кучето, щяла да влезе в затвора.

-Това са манипулации, не ги слушайте, Гай Балоний, - намеси се министърът – опитват се да внушат, че не обичате децата.

-Да, това е възмутително, аз всеки ден откривам училища и детски градини.

-Но кучето все пак е ухапало детето, и законът не го е предпазил... - съветникът вече губеше увереност, но все още се държеше.

-Това, че има ухапано дете, не значи че трябва да оставим този произвол над кучетата. – каза Балончо.

-Да, произволът е страхотен, и трябва да се вземат мерки. – съгласи се министърът – А децата – до всяко дете има родител, и той се грижи за него.

-Много точно, министри – потупа го по рамото консулт – до детето има родител, докато кучето е само на този свят.

-Но консуле, министри, излизаме от нормалната логика. Детето е безкрайно по-важно от едно куче. И ако родителят не е успял да го

предпази от ухапване, не може наказанието за ухапването да е нищожно, в сравнение с наказанието за убийство на куче.

-Стига вече приказки, казах. Колко деца има нахапани, и колко кучета има пострадали? Ето това е истината.

-Ами мисля, че статистиката не е в полза на хората. – съветникът живна, защото това беше силен аргумент в негова полза – В последните години, след серия мерки в защита на бездомните кучета, бройката ухапани доста нарастна, а бройката пострадали в нещо кучета доста спадна. Май и без да имаме тъмница още, кучетата са по-добре защитени от хората.

Аргументите бяха железни, и нито консултът, нито министърът можеха да кажат нещо. Настана кратко мълчание, след което спасителната мисъл озари Балончо:

-Приключваме с въпроса. Решен е. Ако го оставим, Бъдишеф ще го подеме и ще присвои цялата организация и медиен интерес.

-Но консуле, не може заради текущия медиен

интерес...

-Стига казах...

Но съветникът не се предаваше:

-Но консуле, има медиен интерес и към ухапаните деца...

-Да, но той е по-малък.

-Това е защото никой не плаща за защитата на децата, и няма фондации и асоциации, които да организират кампаниите. Но ако вие, консуле, подемете такава кампания, много майки ще ви симпатизират.

-Не мога и с това да се занимавам. Като има готова кампания за кучетата, ще я използвам.

-Но консуле, вас ви избират хората, а не кучетата...

-Млък или вълн – скръцна със зъби Балончо.

Съветникът избра млък. А удоволствието, че най-после може да зарадва някое същество с нещо, без да се изискват пари, започна да сгрива консула.

Съветникът се прибра в къщи в лошо настроение. Той бе бил съветник и при Бъдишеф,

та и преди него. Умееше да оцелява в бюрокрацията, щеше да успее и този път. Знаеше къде е границата на противодействието на силните на деня, и не я преминаваше. Но все повече се потискаше от липсата на каквото и да било развитие в управлението на държавата. И Бъдишеф правеше същите глупости, макар и без да достига някои от абсурдите на Балончо. И Царий преди това, и Кокалий. Всички политици биваха избирани с идеята да се грижат за народа, а почти всичките им действия – къде съзнателни, къде не, бяха фактически срещу народа. И винаги се оказваше така, че обективният човешки интерес е по-маловажен от някоя текуща конюнктура.

-Отново лош ден? – попита го съпругата му.

-Поредният...

-Работата ти те прави все по-нещастен.

-Нещастieto ми е, че умея да правя единствено това, което ме прави нещастен. Не мога да напусна...

-Да, заплатата е добра.

-Аз съм опитен чиновник, който се справя в

бюрократията, и умее най-важното – да оцелява. Но оцеляването ми не носи нищо на държавата, защото никой не слуша какво му говоря. Длъжността „съветник“ се превръща просто в разход за държавата, защото никой не се интересува от тези съвети.

-Какво измислиха днес в консулата?

-Подкрепиха тази глупост с тъмницата за убийство на животно. Ще предизвикат поредния абсурд в следващите месеци.

-Животните доста добре ги защитаваме в последните години...

-Сега и затвор, и глоби нови. В някои случаи посегателство над животно ще се наказва по-тежко от далеч по-сериозни престъпления. Примерно изнасилване или непредумишлено убийство...

-Нима?

-За изнасилвания и за непредумишлени убийства са възможни условни присъди. В по-тежките случаи на насилие на животно е възможна реална присъда от 4-5 години тъмница. Със сигурност ще има хора зад решетките заради

кучета, и вън от тях изнасилвачи и убийци.

-Ценим кучетата повече от хората... - философски каза жената.

-Няма никаква мисъл в държавата. Никой не мисли за държавата. Никой не мисли за гражданите. Следват се абстрактни конструкции и се тръгва след всеки повеи на вятъра и всяко достатъчно гръмко крещене на заинтересована група. Това е хаос, анархия, а не демокрация...

-Май сме го говорили това вече...

-Да, права си, няма да те натоварвам повече. Ще ида да прибера децата. Както казва консулт – до всяко дете по родител, за да го пази от кучетата...

-А за кучетата ще се грижи консулт, защото до тях няма родители... - усмихна се съпругата.

-Колко точно повтори думите на консула, без да си ги чула...

-Чула съм ги – от толкова други консули...

Съветникът се усмихна нещастно и тръгна към детската градина.

32.Хеви Метъл

Зрелищата на Цветарий се харесваха на народа, и до голяма степен компенсираха липсата на хляб. Това беше може би най-ефективният народ в света по способност да компенсира хляба със зрелища. И Цветарий напълно си му пасваше. Така в един хубав ден, славата на Цветарий задмина тази на Балончо. Това беше изключителна промяна не само вътре в партията на Балончо, а и изобщо, защото в последните години никой и по никакъв начин, не беше успявал да задмине Балончо. А сега – за няма и година, Цветарий стана новия любимец на тълпите. И доколкото цялата политическа конструкция на младшия консул се крепеше само и единствено на славата, и нямаше никакви други политически опори, то ситуацията ставаше нестабилна за самия него. Вероятно, логично, и очаквано, би било консултът да се попритесни. Но с Балончо това не се случваше. Но той не беше просто мазохист, който да обича

болката и неприятностите. Да, при други обстоятелства, би се притеснил. Но не и при настоящите. Защото знаеше, че ако Цветарий го измести, той ще се натресе на проблеми, а не на перспективи. Ще се натресе на тежки усилия, а не на благините на властта. Точно както Сокологлу, Бъдишеф и Царий бяха натресли него. Та обективната реалност успокояваше консула, че славата на Цветарий не е проблем.

Но все пак, Балончо не пропусна да се зарадва доста на един гаф, който слугата му направи, с който се насади на „пачи яйца“.

В устрема си да се хареса на тълпите, Цветарий се самозабрави и стана невнимателен. Опиянен от величието, което носеше масовото арестуване на апаши, или дори на не-апаши, но достатъчно добре представени като апаши, та опиянен от това, Цветарий спря да внимава кого арестува и за какво. Машината му работеше перфектно, като всеки арестуван с голям ентузиазъм беше прогласяван от журналата за голям бандит, магистратите по погваха, а народът

ръкопляскаше. И така, докато машината захапа една доста едра „риба“. И проскърца на умряло.

И в джунглата, и в океана, и при хората, винаги си имаше едно правило, че винаги има по-голям хищник. Който може да изяде и най-големия изглеждащ до момента. Цветарий обаче беше позабравил тази сурова истина, и машината му за слава захапа едър патриций, по-богат от самия консул, а може би и от всички други консули. Богатството на Гай Джъмбий-Старши се оценяваше на повече от милиард сестерции, а бизнесът му беше постоянно печеливш. Хитър и ловък в търговията с метали, беше успял да се издигне от нулата, и да постигне повече от мнозина родени със сребърни или златни лъжички в устата. Мнозина политици гледаха завистливо към него, и му създаваха проблеми, а понякога дори успяваха да му откраднат нещо от парите. Но никой не беше достатъчно глупав, че да го атакува директно. И така докато опияненото съзнание на министъра на стражарите, се опита да го превърне в поредното чучело за пред тълпите. Ударът дори не беше

директен, и Цветарий всъщност не знаеше що върши. Джъмбий-Старши по някаква случайност се оказа сред група арестанти, заедно с брат си Джъмбий-Младши, когато пропагандния екип на министъра състави списък от няколко човека, които изглеждаха обещаващи като следващите „апаши”...

Братята Джъмбовци бяха спечелили прозвището си от една тяхна мечта. От години те се занимаваха с търговия с метали. Купуваха от едно място, продаваха на друго, претопяваха файтони, преработваха отпадъчни продукти и дори бяха успели да продадат обратно с печалба извлечени от боклука метали, на същия, който им беше продал на безценица самия боклук. Завиждаха им много за тази пробивност и хитрост, но проблемът беше на тия дето бяха по-глупави от тях. Джъмбовците просто умееха да усещат пазара и да извличат максимума от него. Истината беше, че те бяха царете на метала. Претопяваха всякакъв метал, и го превръщаха в пари.

Двамата имаха една мечта – един ден да

претопят и летящ файтон, марка „Джъмбо“. Кралят на небесата, най-голямото средство за превозване на пътници. Една от най-големите машини, създавани някога от човека. Естествено, и тя беше от метал, и тя беше детската мечта на братята – един ден да претопят и един „Джъмбо“. Така изникнаха и прозвищата им – Джъмбий-Старши и Джъмбий-Младши. Мечтата беше още далеч, но поне като словеса я бяха наближили.

Така в един прекрасен ден, като част от прекрасния възход на Цветарий, двамата братя се озоваха в кауша. Но едно е в кауша да вкараш човек, друго е да вкараш голям човек, трето е да вкараш много голям човек, и съвсем четвърто – да вкараш милиард сестерции. Те просто не могат да стоят в кауша. Не се събират там. Парите имат вълшебното свойство да изтичат от някъде. Особено като са много. Така силният в пропагандата екип на Цветарий се озова очи в очи с най-силните в правото и закона адвокати, които реализираха най-голямата печалба в живота си. Защото се озоваха получили огромни хонорари за

работа с размер нула. А нещо като се раздели на нула, се получава безкрайно голямо число...

Агитаторите на Цветарий успяваха да подкупят журналята и да поддържат имидж пред тълпите, но се оказа, че нямат дори един аргумент за пред магистратите. Тази система често сработваше, и в кауша оставаха и други срещу които нямаше доказателства. Но тази система сработваше далеч по-трудно, когато работеше срещу повече пари и по-добри адвокати. И никак не сработваше когато и парите, и адвокатите бяха на върха. Така след няколко дни на държавна храна, Джъмбовците излязоха на свобода.

И именно тогава започна кошмарът на министъра. Единият Джъмбовец се оказа много словоохотлив и спечели вниманието на жадната тълпа. С което порази в сърцето цялата машинария на Цветарий, съсредоточена около славата. На министъра не му трябваха доказателства или осъдени. Трябваха му овации. Основният ефект от арестите беше невъзможността на арестуваните да говорят пред журналята. В редките случаи, когато

магистратите пускаха някой, той обикновено се спотайваше някъде и си траеше, с което не пречеше на величието на министъра. Така направиха и другите, измъкнали се, заедно с Джъмбий-Старши. Но не и той. И машината за слава се оказа поразена от шлака в лагерите...

Джъмбий се среща с медиите и представи целия си бизнес. Наизвади документи какво точно е правил години назад, какви впечатляващи данъци е платил, и колко гърла храни. Оказа се дори иноватор и инвеститор в нова технология, която беше ефективна и едновременно изкарваше пари, и решаваше проблеми със замърсяване.

Близо до столицата имаше огромно металургично чудовище, което половин век беше бълвало дим и тровело града. Освен дима обаче, беше оставило планини от боклук от производството си, известен като метална шлака. Никой не си бе мърдал пръста да извози тази шлака, камо ли пък да я преработва. Просто я трупаша. Джъмбовците я купиха, изненадвайки собственика и като купувачи на боклук. След това

започнаха да я преработват, и дори част от измъкнатия от нея метал го продаваха обратно на тоя дето им я беше продал. Друга част отиваше като материал в строителството. Планината от шлака започваше да се топи, строителите получаваха евтин материал, а парите пълнеха джобовете на братята. Част от тях отидоха и в хазната.

Джъмбий реално се доказва като герой, а не като демон. И макар пропагандната машина на Цветарий да държеше повечето медии, и огромното мнозинство от тълпата все още да беше на негова страна, все пак кълновете на съмнението се появяваха. А Джъмбий беше сладкодумен, убедителен, и най-вече – вбесен, което го мотивираше максимално.

В опит да противодейства, Цветарий направи нова серия от гафове, най-големият от които лъсна в последните дни. Тогава, така че максимално да се види, бяха запорирани имоти и файтони на Джъмбий. Журнала кълвнаха и много се зарадваха. Но Джъмбий излезе и каза, че са му

запорирали имоти на стойност 40 милиона, а той имал над милиард, и не разбирал с какво го плашат. Ядосан от иронията, Цветарий нареди веднага обиск на имотите му, и стражарите намериха огромно нарушение – Джъмбий крадял чужд метал, криел го под шлака, и така го извозвал. И точно когато Цветарий си помисли, че окончателно е „заковал“ жертвата си, онзи излезе и обяви, че металът е на стойност 200 сестерции, и освен всичко друго си бил негов, като посочи и от къде за къде го извозва. Цветарий за пореден път посърна, и такъв се появи в кабинета на господаря си...

-Имам нужда от помощта ви, Гай Балоний. Враговете ни започнаха да рушат славата ни.

-Е, Цветарий, приятелю, това все някога щеше да стане. Да не сме само ние, дето можем да говорим.

-Именно, Гай Балоний. И за да ги сразим е нужна подкрепата Ви. Никой няма вашия авторитет, и никой не говори по-добре.

-Твоята слава сега ме позадмина, трябва да се

справиш...

-Но Гай Балоний, нека не говорим така. Нали не мислите, че моята слава се конкурира с вашата. Ние се допълваме, аз ви служа, моята слава на вас е посветена.

-Не, разбира се, Цветарий. Знам че си ми най-верния. Просто казвам, че вече си ученик, задминаващ учителя, и нямаш нужда от мен, за да се справиш. Аз вярвам в теб.

-Благодаря ви за оценката, Гай Балоний, но виждате какво става. Толкова труд за партията, обществото и за вас, и накрая някакъв дърдорко да ни се подиграва така.

-Случва се, Цветарий, случва се. Животът понякога е жесток с нас...

-Вижте, консуле. Приказките на Джъмбий са като зараза. Той спасява себе си, но съмнението се разпростира и към свързаните с него, и към другите акции. Като обвиненията към него рухнат, ще рухнат и към другите от цялата операция. После може да ни осмеят и другите операции.

-Като плочки на домино... - усмихнато каза

консулт.

-Именно, и само вие можете да ни спасите.

-За спасение ли говорим вече, мисля че се вживяваш...

-Моля ви, консуле, не трябва да подценяваме нещата. Трябва винаги са сме максимално активни.

-Е, не винаги. Виж как активността с Джъмбий пообърка плановете.

-Ох, консуле, помогнете просто. Не знам какво да правя.

-А аз какво да направя. Той конят вече е у реката...

-Можете с целия си авторитет да излезете и да защитите операцията. Думите ви ще накарат тълпата да повярва, че ние сме правите, а не този дърдорко.

-Знаеш, че аз никога не съм заставал срещу теб. Във всички операции съм те подкрепял. Службите съм ти дал.

-Да, благодаря ви за доверието много, но сега не говорим за реалната работа, а за възприятията на народа. Там има нужда от помощ.

-Но аз никога не съм те спирал. Хората знаят, че съм с теб.

-Така е, но имам нужда и не само да не ме спирате, а и да ме подкрепите публично.

-Аз те подкрепям. Навсякъде говоря, че борбата с апашите е най-важното в политиката.

-Трябва ми подкрепа конкретна и директно по този случай.

-Но тогава може Джъмбий да ме хване и мен на подбив. Остър му е езикът, и някои журналя го харесват. Може обратен ефект да получим, ако удари и моята слава.

-Е, вие сте смел човек, Гай Балоний. И друг път са ви атакували, и винаги сте излизал победител...

-Виж Цветарий, нека да успокоим нещата. Позагубихме от тази битка. Даже не сме загубили. Просто не спечелихме. Да оставим нещата да утихнат.

-Но, Гай Балоний, това не е нашият стил. Ние трябва да побеждаваме и да сразяваме враговете си.

-Е, понякога може и по друг начин...

-Но консуле, говорите ми като Сокологлу и Царий. Тези двуличници и хитреци...

-Двуличник ли ме наричаш? – направи се на обиден Балончо.

-О, не, никак, консуле. Просто искам да виждам силата ви, а не да отстъпваме.

-Понякога, приятелю, силата не е в директния сблъсък, а в маньовъра... - отговори Балончо със съвсем ясния намек, че премерването на силите е между него и министъра му, а не между тях и враговете им.

Цветарий се усети, и реши, че още малко и ще направи враговете си приятели на консула. Затова направи доста остър, но неизбежен завой:

-Да, консуле, прав сте. Все още имам какво да уча.

-Радвам се, че се учиш, Цветарий. И понеже ти се радвам и искам да ти помогна да се успокоиш, ще ти дам нещо, което ще направи думата „метал“ приятна, а не нервираща.

-Мразя тази дума.

-Днес има концерт на един метълски

оркестър. Имам няколко покани. Искаха и аз да го открия, но се отказах. Но мога да ти дам покана да идете с няколко заслужили стражари.

-То това всъщност е метъл, а не метал. Има малка разлика.

-Важното е, че значи едно и също, макар и в различни работи. И оправя настроението.

-Да, добре ще направим да наградим някои млади стражари с метъл-концерт.

-И да се тресат, заедно с главния стражар...

-Да, благодаря, Гай Балоний. Ще снимаме, и ще ви донесем запис.

-Не се престаравай с микрофоните, Цветарий. Отпусни се...

-Да, консуле...

Цветарий си тръгна, а Балончо си пусна диск на групата, която щеше да свири довечера... Той нямаше комплекс от думата „метъл“ в никое от значенията и. Просто се наслаждаваше...

33. Духът на нацията

Липсата на пари се разрастваше от ден на ден, и Сянко трябваше да прави нещо. Започна да пести от всякъде. Постъпи чрез традиционната справедливост да взима от всекиго по равно, без да отчита кое е по-важно и кое по-малко важно, и да прави оптимизации. И също традиционно се стигна до протести, в които традиционно най-активни бяха най-малко важните. Предстоеше тежък ден с две трудни срещи, в които трябваше да разговаря с държавни храненици за това, че ще им намаляват порцията, а самите храненици нямаха никакво желание да търсят порцион някъде извън държавата.

Първата среща беше с еснафа на артистите, които обявиха наложените им икономии като „убийство на културата“. Всъщност никакво убийство не беше, защото въпросните артисти почти нямаха публика, и играеха само за себе си... и за държавната субсидия. В кабинета на Сянко вече беше дошъл колегата му министър Рашидий, на който се падаше задачата да разпредели

икономията между жертвите и. Скоро влязоха и самите жертви, водени лично от Гай Иций Театрий – пробивният в последните години вожд на еснафа...

-Добре дошли, приятели, - обърна се към тях Сяно – искате ли чай, кафе, понички?

-Ние не сме дошли за да храним търбусите, а за спасяваме душите... - отвърна сериозно Иций...

-Но все пак, почерпете се нещо, - подкани ги Ковчежникът – не искам после да излезе, че държа артистите гладни.

-Не! – окончателно и безвъзвратно отвърна Иций и попари надеждите на други от придружаващите го, гледащи отчаяно поничките и кафето – Дошли сме тук, не за да ядем, а за да спасим прехраната на всичките ни събратя и сестри – закова вождът.

-Ами да започваме тогава. – включи се Рашидий.

-Да – каза Иций.

-Мдобре, - пое думата Сяно – Както знаете, хазната е в сериозна криза. – първите думи бяха

естествено за да подготви неизбежния им извод. – И както дълго обсъждахме и с Гай Балоний, и с обществените организации, и с народа, и с Вас, необходими са икономии. Знаете, че и без това сме доста бедни, а сега ново затягане на коланите ще е трудно за всеки един. Затова взехме справедливото решение да не ощетяваме никой, да не поставяме едни като по-важни от други, и да икономисаме от всички по равно. Така в консулата се споразумяхме на 20% икономия, и макар че имаше възражения, в крайна сметка тази икономия е почти за всички. С консула сме убедени, че макар и трудно, всички сектори имат резерви да се справят, и така да допринесат, за да не фалираме държавата... Конкретното изпълнение на задачата в изкуствата се падна на патриций Рашидий, и мисля, че той добре се справи.

Дойде редът и на Рашидий да каже своето:

-Както виждате, приятели, ситуацията е тежка за всички. Всички сектори на обществото ще пестят, не може изкуството да остане настрана.

Нещо повече – ние трябва да дадем пример, защото сме по-известни и имаме собствено влияние. Като хората видят да пестим, ще пестят и те. Ако не пестим, ще демотивираме и другите... В духа на общото правило на справедливост за всички, и аз така направих – по двайсет процента от всеки сектор на изкуството, за да няма по-важни и по-маловажни. Убеден съм, че вие – театралите, ще успеете да осъществите икономията по същия справедлив начин и помежду си.

Така дойде редът на Иций:

-Ние, уважаеми министри, разбираме че държавата е в криза, и трябва да се пести. Но при нас пестенето е равно на убийство. Дали ще ни отрежете двайсет процента или сто процента, е едно и също. Ще ни ликвидирате. В този смисъл, не може да се прилага подобна уравниловка. Тя практически значи, че от нас ще вземете 100%, след като театрите, оперите и балетите, се разпаднат. Разбирате защо протестираме. Ние не сме против икономии, но при нас те са неприложими по независещи от нас причини. Ето

защо, би трябвало да не се правят. Още повече, чените сме „капка в морето“ на държавните разходи. С или без нашите 20%, бюджетът няма да усети нищо...- завърши убедително вождът.

Всъщност, обективно погледнато, почти всеки един държавен разход, беше капка в морето на общите разходи. Държавата беше обрасла във всевъзможни храненици, които поради огромния си брой, бяха намалили относителния дял на всеки един като част от общото. Аргументът „капка в морето“ беше като капка отрова, която може да отрови цялото море, защото допускането на изключение, би повлякло лавина от изключения. Именно затова Сянко възрази:

-Вие, разбирате, Гай Театрий, че ако ви изключим от икономиите, ще създадем прецедент, и последващите изключения ще ни удавят. Ако спестим икономиите от изкуствата, ще наскочат учените, лечителите, даскалите, войскарите, стражарите...

-Стражарите вече получиха привилегия... - прекъсна го Иций.

-Е, да, но знаете, това е защото Гай Балоний е бивш стражар, Гай Цветарий е бивш стражар, и няма как. Пък и, както виждаме, те работят за това да има повече пари в хазната, като непрекъснато арестуват апаши. Като вкарат пари, те помагат и на вас. Т.е. това е инвестиция, а не икономия... - само Сяноко си знаеше колко му коства да изрича тази глупост, след като вече на самия него му я беше изрекъл и наложил Цветарий.

-Голямо сребролюбие, патриций Сяноко. – възрази Иций - Само парите са ви важни. А духът, душата на човека, за които ние се грижим. Те по-маловажни ли са от парите? Стражарите изкарвали пари. А за какво са ни пари, ако не сме хора? Без пари за изкуствата, вие убивате бъдещето.

-Убеден съм, че ефектът върху душите на хората, който постигахте до сега, ще се запази и след икономииите. – каза Рашидий, с очевидния подтекст, че нула минус 20% е пак нула.

Театрий не беше глупав и веднага схвана подмятането, и отговори не по-малко остро:

-Със сигурност ще се запази в по-малка

степен, отколкото ще се запази при рисувачите... - подтекстът беше, че Рашидий, въпреки кризата, е отделил доста пари за собствената си каста на рисувачите и ваятелите, на които започна да строи огромна изложбена зала.

-Като цяло, парите за рисувачите в годините са по-малко от тези за театралите... - отговори Рашидий. – в минали години рисувачите бяха ощетени, и сега е нормално да ги компенсираме.

-Точно в кризата? – попита Иций.

-Това е непрекъснат процес – каза Рашидий. – И при рисувачите има икономии, просто сега им се падна компенсацията за миналите години...

Тук министърът беше напълно прав. Процесът на привилегироване на определени сектори на изкуството, според това от кой сектор произхожда министърът, беше непрекъсваем. Миналият министър беше от кастата на театралите, и беше уредил доста пари за артистите чрез преки плащания и различни субсидии по проекти. Сега Рашидий просто си уреждаше рисувачите и

ваятелите.

-Нека не се караме. – включи се умиротворително Сяно – артистите наистина ще трябва да претърпят лишения, но нека не забравяме общата ситуация – всички търпят лишения.

-Но не всички загиват, ако се лишават. При нас е убийство... - върна се към тезата си вождът.

-Е, убийство... - усмихна се ехидно Рашидий.

-Не ни се подигравайте, министре... Ние нямаме администрация или излишни консумативни разходи, които лесно да спестим. Ще трябва да режем само живо месо – хора. Това са хора, министре! – почти се беше ядосал Иций.

-Навсякъде са хора, Гай Театрий... - уточни Сяно – но икономите от театър не значат смърт на театралите. Те, като всички други, могат да работят и друго.

-Но това е възмутително, то е кощунство! Искате да пратите артистите в мините да копаят ли?

-Е, ние нямаме много мини в тази страна.

Бедни сме на природни ресурси...- усмихна се Сянко.

-Отклонявате истината, Сянко. Откъсването на артиста от театъра е негова духовна смърт. То ще унищожи живота му. Това са нежни, чувствителни хора, за които трябва да се грижим. Те създават духовна храна, не са определени да са в сивотата на материалното производство.

-Очевидно обаче твърде много държат на материалния си статус, след като театрите ще се разпаднат при една едва 20% икономия. – каза Сянко.

-Но как смееете! Артистите не играят за пари, а за нашите души...

-Значи могат да играят и без пари? – реторично попита Сянко.

-Могат, но нали трябва да живеят от нещо? И сега заплатите им са на минимума на оцеляването и достойнството. – каза Театрий.

-Има и с по-ниски заплати служители в държавата. Дори с 20% надолу, пак ще останат други с по-ниски заплати. – обясни Рашидий. –

Значи може да се оцелее.

-Но как ще сравнявате други хора с артистите? Те не могат да живеят в мизерия и да правят голямо изкуство, което да изпълва душите на хората...

-В момента не са много душите на хората, които пълните, така че жертвата е оправдана. – заяви Рашидий.

-Как ще не са много? – ядосано каза Иций – залите ни са пълни.

-Да, според броя продадени билети, в някои театри залите изглеждат пълни...

Последната реплика на Рашидий съвсем конкретно посочваше хитрините, които правеха част от театрите, за да изсмукват държавата. За някои от театрите беше въведен принцип държавна субсидия да се дава според продадените билети. Ако продадеш 50 билета по 5 сестерции, получаваш 250 сестерции от билети, а държавата ти дава субсидия от още 10 сестерции на билет, т.е. още 500 сестерции. Логично изглеждащо, но и силно мотивиращо театрите да

купуват сами билетите си, за да увеличат получаваните субсидии. Така винаги продадените билети бяха колкото бяха местата в залата, а понякога и повече. Парите от билетите си оставаха в театъра, просто се превъртаха веднъж през касата му. А държавата наливаше съответстващата субсидия. Реално публиката рядко пълнеше и половин салон, като това се случваше само на най-добрите представления. Гилдията на Иций от години напираше всички театри да минат на тази „пазарна“ система, според която държавата плаща само при „интерес на публиката“. Естествено, държавата не го правеше масово, защото знаеше да схемата с билетите, а и нямаше достатъчно пари. Театърът, в който работеше Иций беше сред привилегированите, и Иций имаше за какво да се бори и в личен план.

В повечето театри нямаше подобни възможности, и техните „продажби“ на билети не бяха впечатляващи. Там се получаваха абсурдът като се разделят държавните разходи за театъра, на броя зрители, да се получава цена на

представление за зрител от типа на 200 сестерции. Което беше цена достойна някъде в столицата на Империята или при бледоликите, но не и в тази окаяна държавица.

-Нима сте против пазарния подход в изкуството? – попита Иций.

-О, никак не съм срещу него, просто вашият пазар са държавните субсидии, а не самите зрители. – отговори Рашидий.

-Но, министри, Вие направо богохулствате. Да не мислите, че трябва да оставим изкуството на произвола на тълпата? На тези простаци, които по цял ден слушат кючеци. И ние ли кючеци да започнем?

-Мисля, че стремежът трябва да е да измислите нещо, което да пребори кючека за вниманието на тълпата, а не само да консумирате пари да нещо, което остава безинтересно на тълпата. Така тя си остава при кючека, и не докосва истинското изкуство... - тези думи бяха на Сянко с безмилостната логика на ковчезник. Те се опираха на практиката в Империята на бледоликите, където

почти нямаше държавни субсидии за изкуството, а всички се хранеха от реалния пазар. Опитът им сочеше, че ако се проявява творчество и изобретателност, могат да се измислят представления, които да спечелят вниманието на публиката, дори при наличие на опростачаващи спектакли. И при бледоликите имаше шоута с голотии, биячи, и дори кръв. Но имаше и качествена опера, театър, концерти. Подобна приемчивост и изобретателност изцяло липсваше сред тукашните хора на изкуството, които виждаха в държавата единствения си пазар, и от години основната им работа беше да убеждават държавата колко са ценни, за да получат поредната субсидия. Част от тази работа беше и да охулват практиката на бледоликите:

-Нима ни пробутвате тези идиотщини от отвъд океана? Това просто, плоско и глупаво изкуство, тази промишлена култура. Навсякъде в Старинната континентална империя подходът е обратният – държавата създава високите културни стойности. Каубоите са си каубои. Няма да паднем до тяхното

ниво, дори и да гладуваме...

Сяanko можеше много да спори по въпроса, но знаеше че е безнадеждно. Не можеш да убедиш паразита, че трябва да „цоца“ по-малко. Промяната в мисленето беше най-трудното нещо – по трудно дори от връзването на бюджета. Вместо това предпочете да използва посоката на разговора, за да защити тезата си с техните аргументи:

-Разбира се, всяка страна си има собствен подход към културата. Предимството на нашата култура е, че цени духа, и парите на тълпите не я интересуват. Това ни позволява да я опазим и с по-малко пари. Духът ще опази нас, ще опази вас, ще опази обществото... - завърши министърът.

-Да, много добре казано, - подкрепи го Рашидий. – Мисля, че стигнахме до извод, който удовлетворява всички – хората на духа поискаха да запазим духа, и това е напълно в духа на нашите мерки, които са насочени само срещу парите, а не и срещу всекрепящия дух...

Театрий усети, че са го вкарали в капан. Но

знаеше и, че в крайна сметка, не може да отстъпи за парите. Те не бяха важни, когато трябва сам да ги изкараш. Но иначе си бяха важни, и затова трябваше да се извоюват.

-Срам ме е от вас, министри. Вие извъртате нещата и мамите културата със собствените и ценности. Обръщате срещу духа самата сила на духа. Правите го, заради вашите презрени пари. Вие сте загубили душите си, министри. И вие сте изгубили душата си, патриций Рашидий. А такъв изкусен ваятел бяхте... Но духът няма да се предаде. Ще се борим до край. Ако трябва ще стигна до самия Гай Балоний. Той още не е изгубил душата си...

След тези финални думи, Иций стана демонстративно и напусна кабинета. Последваха го като взвод верни войници всичките му придружители. Поничките останаха недокоснати.

-Всички накрая отиват при консула...-заклучи Рашидий, преди да си тръгне.

Но на Сянко му предстоеше още една подобна битка. След около час, отново в същия

кабинет, отново с понички и кафе, седяха той и министърът на учението и даскалите сър Игнаций. Икономиите бяха стигнали и сферата на книжниците, и подобно на театралите, и там се задаваше катастрофа, според думите на работещите. Затова следващата среща беше с ръководния съвет на Благословената Асоциация на Новаторите. Една консумираща значителен ресурс държавна структура, чиито шефове, в пристъп на откровеност, Сяноко беше нарекъл „дядовци-барони“. Макар и да предизвика широко възмущение, тази приказка беше до голяма степен вярна, защото наистина средната възраст на личния състав в Благословената Асоциация на Новаторите, беше доста висока, от години почти никакви новаторства нямаше, а единствено се разпределяха готовите държавни субсидии. Книжниците си живееха като барони...

Гай Събий – председателят на Асоциацията влезе, придружаван от мастити книжници от средното поколение. Шефовете все още бяха от неговото – поколението на дядовците, но не беше

уместно да ги води тях и да потвърждава подигравките на Ковчежника. Затова доведе онези, които чакаха да ги сменят, които бяха дори по-нахъсани от тях да се борят. Защото те цял живот бяха търпели, с идеята един ден да станат те „дядовци-барони“, и ако баронитетът изчезнеше точно преди тях, щяха да са най-излъгани.

-Здравейте, Гай Събий, заповядайте, - започна домакинът – почерпете се с понички, кафе, чай...

-Благодарим за гостоприемството, патриций Сяно, но сме тук, не за да храните нас, а да нахраните учението и книжнината. Нашият глад не е важен. Важен е гладът на книжнината, която е духът на нацията. – отговори почти патетично Събий. Придружителите кимаха в съгласие.

-Добре, ако все пак решите, да не хвърляме после поничките. Вземете си...

Междувременно председателят беше извадил една папка, и направо започна:

-Вижте, Сяно, не ви се сърдим за обидите, които отправихте към нас. Обидени сме, но ние сме само едни малки атоми в голямата машина на

науката. Затова няма значение какво сте казали. Нека не разсипем науката заради това. Ето тук съм ви донесъл официална статистика за Асоциацията. Нито сме толкова стари, нито сме барони. Всичко е в цифрите. Подмладяваме се, и влагаме в науката...

Подмладяване наистина беше в ход, защото след изказването на Сянко, Асоциацията започна да назначава младежи на малозначителни постове, та да свали средната възраст. Сянко всъщност очакваше тази възраст да се свали като се уволнят и пенсионират дядовците, и така се намали и общият състав. А не като се увеличат разходите, за да се намали възрастта. Но въпреки тези назначения, средната възраст все още беше доста висока, и затова председателят наблегна повече на тенденцията към намаляване. А цифрите Сянко си ги знаеше, и знаеше, че по тях всичко в Асоциацията е идеално. Почти всички пари отиваха за „наука и книжнина“, и това пишеше в отчетите. Отделен беше въпросът, че почти цялата „наука и книжнина“ бяха облаги и заплати за

книжовниците...

-Нека наистина не говорим за миналите думи, Гай Събий, - отговори Сянко, припомняйки че и към него е имало обиди – нека говорим за реалността, която в науката е издигната в култ. Реалността това е науката.

-Много добре казано, - подкрепи го министърът на даскалите.

-Знаете, Гай Събий, че държавата е в криза – тези думи отново бяха със същата цел като при артистите. – И както дълго обсъждахме и с консула, и с обществените организации, и с народа, и с Вас, необходими са икономии. Знаете, че и без това сме доста бедни, а сега ново затягане на коланите ще е трудно за всеки. Затова взехме справедливото решение да не ощетяваме никой, да не поставяме едни като по-важни от други, и да икономисаме от всички по равно. Така в консулата се споразумяхме на 20% икономия. Икономия за всички. Вие като точен научен ум, с голяма слава и проникателност, ще ни разберете най-бързо.

-Да допълня, че и аз спазих същата

справедливост при разпределението на икономии в нашата сфера, - каза Игнаций – по равно от всеки двайсет на сто.

-Напълно сме съгласни, че трябва икономии, няма нужда на нас да го казвате, министри. Ние добре разбираме законите на природата, на механиката на финансите. Имаме и учени, които помагат на държавниците. Но сме тук, за да изгладим някои обърквания. За нас двайсет процента не са като при другите. За нас те са смърт. Ако съкратим толкова разходи, изпадаме под критичния минимум, необходим за дейността ни. Без тия пари, Асоциацията няма да може да работи, и направо ще си спестите всичката и издръжка. Затова мисля е нужна гъвкавост. Още повече, че в годините общата издръжка на науката е станала толкова малка, че сме „капка в морето“ на държавната хазна. С или без нашите пари, няма да усетите нищо.

-Има истина в думите ви, Гай Събий, но пък Асоциацията е на много видно място. Много известни сте, - отговори Игнаций – ако ви спестим

икономията на вас, ще ни зарине лавина от искания за харчове. Те ще ни удавят, а не вие. Част от кармата на учения е да дава пример, защото е известен и уважаван.

-Но, министри, мисля че можете да обясните на народа, че уравниловката не е най-доброто решение. Науката винаги трябва да бъде приоритет. Тя създава открития за стопанството, от които може да се печели. Ние реално изкарваме пари, а не харчим. Нашите пари са инвестиция, а не разход.

Сяanko отново се включи:

-Безспорно науката е инвестиция, и затова при бледоликите, най-добрите учени са милионери... - това беше примерът, който винаги дразнеше местните учени. Наистина при бледоликите много учени ставаха милионери, след като откриваха нещо ценно, и го продаваха на корпорациите. Но подобно пазарно мислене беше много далечно за тукашните учени, които бяха свикнали да откривателстват за държавата, срещу заплата, и основните им открития бяха папки с документи,

които да обяснят колко важно е нещо, та да получат новия транш. Сделки с реалния бизнес нямаше.

-Вие разбирате, Сянко, че не могат да се правят паралели между нас и бледоликите. Вие говорите за друг тип наука, с която се занимават други институции, а не Асоциацията. Ние не сме завистливи и не сме против това комерсиалните учени да стават милионери. Нека успяват. Но ние се занимаваме с фундаментални изследвания, които имат всеобщо приложение, и не подлежат на монетизация. Нашата работа е за обществото като цяло, а не за отделна корпорация.

-Те и там имат такава работа, - отговори Сянко – Но тя не пречи на другата им работа – тази с корпорациите. И там искат слава и да помагат на народа, но не пропускат да помогнат и на себе си.

-Нека да допълня колегата министър, - каза Игнаций – дори фундаменталните изследвания могат да са доходни. Империята има голям брой програми за конкретни изследвания, за които дава субсидии. Ако се включите в тях, ще изкарате

повече пари, отколкото от нашите субсидии.

Това наистина беше така, защото бюджетът на Империята за наука беше огромен. Но там се работеше по конкретни задачи и се плащаше за изпълнението им. Докато местната традиция беше държавата да издържа научни звена, които впоследствие да си намират някаква работа, за да има с какво да обосновават съществуването си. Естествено, дори този полу-пазарен подход на Империята не беше много долюбван от книжниците.

-Да, ние имаме проекти и с Империята, но те са недостатъчни. За да работим по тези проекти, трябва да имаме стабилна основа, която се осигурява от собствената ни държава.

-За какво ви е тази основа. Нека основа са парите на Империята... - посъветва Сянко.

-Вижте, министри, не става така. Не можем да оставим само екипите, които работят по проекти. Ще трябва да съкратим 90% от Асоциацията...

-Ами ние не сме ви оставили съвсем без пари, та няма да съкратите толкова. Но защо пък бягате

изобщо от съкращения. Такива трябва, и то немалки...- каза Игнаций.

-Не може така да се мисли. Това са хора, а не предмети. Хора с огромен интелектуален потенциал. Те носят духа на нацията. Не можем да съкращаваме духа.

-Мисля, че и при известни съкращения, духът няма да пострада... - бодна го Игнаций с очевидния подтекст, че повечето от книжниците в Асоциацията не допринасят с нищо към духа на нацията, т.е. и да ги няма, духът няма да пострада.

Структурата на Асоциацията обаче беше такава, че смучач смучача крепеше, и дори да искаше, председателят не можеше да се освободи от непотребните книжници. Те го избираха, и самият той беше един от тях. Нямахше как нито да разбере логиката, нито пък да отреже сам себе си.

-Нека не изпадаме отново в обиди, министри. Натам вървите. Асоциацията има нужда от вас, от държавата, от тази издръжка. Неправилно и безотговорно е да я отнемаме. Защото я отнемаме от народа, а не от учените...

-Вижте сега, Гай Събий, разбираме ви напълно. Но хазната е празна. Пари няма. Затова трябва да се приспособяваме. Ние с болка откъсваме нещо от книжниците. Знаем, че науката, това е бъдещето. Но нямаме избор. Затова просто поне част от книжниците трябва да работят нещо друго. Или да работят частично като книжници, частично друго... - обясни реалността Сяно.

-Но това е безумие. Не можете да вкарате толкова години изграждан учен в боклукчийска кола или по строежите...

-Срамен труд няма. А и човекът на духа ще запази духа си, само заради самия дух. Той ще остане част от Асоциацията... - удари с финансовата си логика Сяно.

-Не, министри, говорим на различни езици. Вие поставяте вниманието върху човека като разходващ елемент. Аз ви говоря за ползите от човека. Въпросният учен, като работи за науката, допринася много повече за обществото, отколкото ще допринесе като строител. Държавата ще изгуби безценния му потенциал. Аз за държавата мисля, а

не за нас...

-Ами държавата, Гай Събий, има определени възможности да издържа безценни учени, - каза Игнаций – Ние ще запазим част от тях, но повече няма накъде. Знаем, че губим, но като няма пари...

-Ех, тези пари. Аз пари не ви искам. Аз говоря за възвишени и безценни неща. А вие ги приравнявате на пари. Нека спасим красотата, въображението, мечтите, а не да служим на парите.

-Съгласен съм с Вас, - завърши Сяно – няма да говорим за пари. Красотата, въображението и мечтите не са пари, учените не са монети, и няма да ги свързваме с тях. Убеден съм, че учените могат да спасят науката, опирайки се на собствената и духовна сила, и парите могат да се оставят настрана. Това напълно съвпада с подхода ни. Ето че стигнахме до общ извод. Ще разчитаме на вас да разпределите справедливо икономията в рамките на Асоциацията...

Събий усети, че го подведоха, но знаеше, и че гърлата в Асоциацията го чакат. Затова направи

единственото логично очаквано от министрите:

-Срам ме е от вас, министри. Вие извъртате нещата и лъжете науката със собствените и ценности. Обръщате срещу духа самата сила на духа. Правите го, заради вашите презрени пари. Вие сте загубили душите си, министри. И вие сте изгубили душата си, сър Игнаций. А такъв добър учен бяхте, лидер на голяма научна школа... Но духът няма да се предаде. Ще се борим до край. Ако трябва ще стигна до самия Гай Балоний. Той още не е изгубил душата си...

След тези финални думи, председателят стана демонстративно и си тръгна, последван от върнатата си свита.

-Всички накрая опират до консула... - чу за втори път в деня тази истина Сянко, преди колегата му да си тръгне.

Консултът се среща и с артистите, и с учените. Оцени внимателно възможностите им да вдигат шум и да му вредят на славата. Претегли стойността на славата със стойността на парите в хазната и отсече:

-От култура и наука няма да пестим...

Тримата министри можеха само да изкозируват...

34.Приказка за двама машинисти

Има една древна поговорка, че като няма пари и работа, приказките започват да избуяват. При Балончо нямаше много накъде повече да избуяват, защото той бе уплътнил всеки ден и час, който е възможен, с приказки, бе платил на всички възможни журналя да вървят след него и да предават и преумножават всяка негова стъпка. Бе максимизирал напълно рекламno-пропагандната си схема, и беше доволен от това.

Но Старшият консул беше консул на същата държава, и тъй като по принцип по-малко приказваше, то схемата с приказките при него сработваше. Така виждайки, че държавата нищо не

прави нито за народа, нито дори за себе си, и той намери смисъл на съществуването си в повече приказки. Което естествено подразни младшия консул, и резултатът беше канонада от взаимно надприказване.

В същото време всичко в държавата пропадеше неудържимо. Кокалий намери остроумното сравнение, че се стои на линия, срещу която идва трен с огромна скорост. Балончо отби този удар като каза, че един друг трен вече е ударил народа и по-назле няма накъде. Разбира се, тази шега не отговаряше по същество на въпроса дали 2 удара от трен са по-зле от 1 удар.

Напрежението между двамата консули ескалираше от ден на ден, и така се стигна до момента, в който Първанаки свика народа в един от градските форуми и започна да му говори какво мисли за политическата ситуация. Ядосан, че му отнемат от вниманието на журналя и тълпа, Балончо по спешност свика свое събрание в друг от форумите, с което поне да намали интереса към конкурента си. Очаквано, повечето народ и

журнала отидоха при Първанаци, защото той порядко говореше, и затова беше по-интересно какво ще каже. Все пак обаче, Балончо успя да откъсне парче от вниманието, и трябваше да бъде доволен, с оглед на тоталното отегчение от себе си, което бе натрупал сред народа, с безкрайните си появи навсякъде и във всичко.

Всъщност, за народа нямаше значение на кой форум е отишъл. И на двата се говореше едно и също. Единствената разлика беше в твърдението кой е виновен. И двамата консули бяха единодушни, че държавата се търкаля към пропастта, но всеки от тях сочеше с пръст другия като причина за търкалянето.

Изумен и ядосан от късогледството на управляващите, и в израз на безсилие да промени нещо, Бай Добрий написа един разказ, посветен на милата родна картинка. Той заимства и интегрира вече създадените идейни течения с влакове, пропасти и оправдания, и така се появи литературното явление „Приказка за двама машинисти“. Ето го и него:

Приказка за двама машинисти

От Бай Добрий

Тренът все още стабилно се поклащаше по линията. Засега сред пътниците големи недоволства нямаше, макар и от време на време да избликваше някой вик. Колелата ритмично потракваха, вагоните скърцаха, но не опасно, кондукторите редовно вършееха из купетата и замъкваша някой съмнителен пътник в стражарския вагон. После го пускаха, защото смисълът на замъкването не беше да наказват някого, а по-скоро да всяват респект сред останалите.

Двамата машинисти бяха опитни. По-старият имаше близо 20 години служба на различни тренове, а по-младият – около 10 години. В момента повечето задачи по локомотива ги вършеше по-младият, но като цяло тренът се

държеше здраво и от двамата. В последно време между тях имаше, поне на външен вид, растящо недоверие. В едни други условия, собственикът на трена би решил проблема, за да не рискува самия трен. Но този трен нямаше ясен собственик, фактически го притежаваха пътниците, и те бяха назначили и двамата машинисти. И тъй като човекът е алчно и себично същество, никой не искаше да отстъпва и капчица от получената власт и облаги, вървящи към всеки машинист.

Външно положението беше контролируемо, но и двамата знаеха една истина, която пътниците не виждаха – основно поради собствено нежелание да гледат. Истината, че тренът непрекъснато ускорява, и че на края на линията има липсващ мост. Един несъществуващ виадукт, който машинистите и поверените им служители бяха длъжни да построят, но който нещо все не се случваше. Това беше мостът над пропаст, след която посоката на движение трябваше да се обърне нагоре и от ден на ден на пътниците да им става все по-добре. Но вече повече от 2

десетилетия този мост липсваше, а различните машинисти избягваха стигането до пропастта като строяха странични линии, в движението по които се печелеше време и се отлагаше стигането до края. В такива линии бяха вложени вече поне 100 пъти повече пари от нужното за моста, но винаги, и поради конюнктурни причини, именно те ставаха приоритет, а мостът дори не начеваше.

Сега обаче положението беше малко по-странно. Пари за нови странични линии нямаше, но по-лошото беше, че нямаше и време за строеж. Тренът вървеше с постоянно, а спирачките служеха основно, за да не изпусне някой завой, и да не се разбие, преди да е стигнал края на линията. Двамата машинисти виждаха това, но странно защото всеки опит да променят нещо преливаше в спор кой е виновен за проблемите...

-Идва белият завой, - каза Стариият машинист – ще издържи ли докторският вагон и този път?

Докторският вагон имаше проблеми с окачването и на някои завои така се разклащаше, че можеше да излети от релсата, повличайки

половината трен със себе си.

-Ще напъна малко спирачките, а и пратих един от кондукторите да прекара допълнителни хора във вагона, та да тежи повече и да е по-стабилен. – отговори Младият.

-То по тази система няколко пъти се измъкваме вече, но тия дето ги пращаме във вагона, после не искат да излизат, а искат останат и те в докторските купета. По-удобни им били. Така този вагон става все по-тежък.

-Е, какво да правим, Старши... Вашият племенник – предишният младши машинист, така разду вагона, че вече пращи от всякъде.

-Струва ми се, Младши, че се опитвате отново мен да вините за собствените си неуспехи. Имахте достатъчно време да разтоварите и поправите вагона. Хем по-лек, хем нямаше да ни се налага да спасяваме трена, чрез досъсипване на вагона.

-Какво да разтоваря и поправя. Тия там на племенника ви хората, те не щат да слизат и по гарите. А като решим да ремонтираме нещо, излизат и казват, че по-важно е да им оправим

храната и седалките в купетата. Всеки си гледа купета, а никой не гледа вагона...

-Те тия там не са само от племенника ми. И ти, Младши, вкара доста пътници там, в опит да ги успокоиш. Ето и сега го правиш – защото не си поправил вагона, и поставяш всички пред свършен факт...

-Напълно несъгласен съм, Старши, с вашите обвинения. Прехвърляте вината от болната глава, на...

Този спор може би щеше да продължи, ако не беше дошъл самият завой, на който и двамата се хванаха здраво за лостовете, изнасиха спирачките, разтресоха целия трен, което предизвика вой из вагоните, неколцина стражари си натъртиха ръце и крака докато се мятаха из коридорите, опитвайки се да се задържат там, и едновременно да въвеждат ред... релсите на косъм удържаха с много скърцане, но в крайна сметка и тренът, и докторският вагон останаха на линията.

-Справихме се – каза Младият.

-Да, успяхме и този път – потвърди доволно Старият.

Задоволството, че избегнаха дерайлирането, потуши огъня на спора от преди това.

Малко по-нататък по пътя имаше проблемен участък, в който често се крадяха релси. Това създаваше риска или да попаднеш изобщо на място без релси, или да попаднеш на някоя новоремонтирана и недовършена релса, или да попаднеш на стари бракувани релси, тъй като нямаше винаги достатъчно пари, за да се подменя всичко с ново. Шансът на трена да оцелее там беше минималната скорост.

-Зоната на Мургашите е скоро, - каза Младият – дано спирачките издържат и този път.

-Мда, да се надяваме и да няма липсващи релси...

-Напоследък кражбите нарастват...

-Така е, не се справят стражарите да ги опазят... - каза Старшият.

-Стражарите се справят по-добре от друг път, и ако не бяха те, изобщо нямаше да има релси. –

възмути се Младият.

-Както виждаме, справянето не осигурява чиста линия...

-Ами след пълния провал на вашия племенник с мургавите, те озверяха отвсякъде. Крадат всичко където и каквото им падне. Стражарите не могат да охраняват всичко.

-Е, пак предният машинист виновен. Абе като карахме с него, той не се оплакваше от по-предния...

-Е, какво ще се оплаква, нали от един клас сте двамата били – дружки сте си...

-Дружки, дружки, но релси имаше... А сега е хазарт да минаваш през Мургашите...

-Колега, прекалявате! Добре знаете, че не можеш да озаптиш гладен човек със сила. Като е гладен, той прави всичко, за да яде. Релсите са му пред очите, и ги реже и продава...

-Ами явно при нас с племенника, са били по-сити мургавите...

И този спор се очертаваше като непримирим, но самата зона започна, тренът започна да се

тресе, спирачките изнемогнаха, някои вагони подскачаха. С много вещица, машинистите удържаха положението, а към края на участъка получиха като поздрав канонада от камъни, които мургави хлапета хвърляха по трена. Изпочупиха няколко стъкла, имаше неколцина порязани. Но тренът оцеля, спирачките получиха почивка, а ускорението продължи...

-Тия мургавите, не само че трошат релсите, ами и се возят без пари. Гледай колко вагони пълни с тях имаме... - каза Младият.

-Да, това е мъдро решение, което преди взехме – по-добре да са без пари на трена и да ядат отпадъците от другите вагони, отколкото да са навън и да трошат линиите. Но откакто се опитахте да ги спрете да се возят, повече линии взеха да изчезват. – каза Старият.

-Но това е абсурдно, колега. Не можем да изхраним всички мургави като ги натоварим на трена...

-Това, колега, е въпрос на баланс и на правилен избор – кое е по-евтино – да ги храним с

трохи в трена, или да плащаме за релси...

-Иска ми се да имаме избор и за нещо друго...

-И на мен ми се искаше така...

Междувременно се появи Главният кондуктор:

-Имаме проблем в даскалския вагон, - каза той – Даскалите твърдят, че тренът е много шумен, а осветлението е слабо. Не можели добре да учат децата. Искат спокойствие и светлина.

-Те са на лошо място, прави са, - каза Старшият, имайки в предвид, че съседният вагон е на част от мургавите, които денонощно вдигаха шум.

-Прави са, но къде да ги сложа – възрази Младият – ако ги мръдна напред да са по-далеч от мургавите, ще се окаже някой друг до мургавите.

-Мда, на този въпрос няма решение. По напред са докторите, чиновниците, войскарите... Те имат нужда от повече спокойствие. Но ток да им пуснем повечко може...

-Системата с тока е претоварена, ще трябва да

отхлабим някъде другаде, за да дадем повече светло на даскалите. – каза Кондукторът.

-Да, може примерно да ограничим мургавите. Те и без това са без билети. – роди идея Старият.

-О, абсурд. Тогава ще станат още по-шумни, ще вдигнат бунт, ще разбият влака... - възпротиви се Младият.

-Прав си. Ще вземем от другаде. Примерно от войскарите... - предложи Старият.

-Съгласен съм... - заключи Младият.

По въпроси, които засягаха пътниците, машинистите често имаха единодушие, защото самите въпроси представляваха уреждане на едни пътници за сметка на други, без да засягат тия в локомотива. Така стана и сега...

Няколко километра по-нататък обаче отново се появи Кондукторът.

-Нови проблеми – войскарите надигат вой и започват да дрънчат оръжие. Намаления ток им пречел да отбиват атаките на соколите. По всички вагони е пълно със соколи, които дрънчат по покрива и вдигат шум.

-Трябва да дадем ток на войскарите. – каза Старшият.

-Да, трябва – каза младшият.

-Предлагам да вземем от чиновниците...

-Добра идея...

Така въпросът със соколите и униформените беше разрешен, а тренът продължи относително безметежното си ускоряване към пропастта.

-Струва ми се, колега, че не правим нищо по важния проблем – мост не съществува. – каза Старият.

-Да, не съществува, предните машинисти изпуснахте 20 години да го постройте. – отговори младият.

-Пак се оправдавате, колега, а професията ви изисква решения, а не оправдания. Тренът ще падне в пропастта, ако не намерите решение.

-Вие имахте доста повече време да намерите решението... - продължи с обвиненията Младият.

-Ние, и тия преди нас, все пак 20 години опазихме трена от пропастта.

-Но не я прескочихте, а трябваше, и тогава

нямаше да има пропаст пред всеки нов машинист...

-Като гледам, и ти няма да я прескочиш, Млади ми приятелю...

Този спор отново застрашаваше да се разгорещи, но Кондукторът сложи край:

-Чиновниците спряха да печатат билети. Малко им е токът и не могат да работят.

-Ако никой не плаща билети, тренът не може да се движи. – констатира Младият.

-Да, така е. – констатира Старият.

-Значи трябва да им дадем ток. Да вземем от докторския вагон.

-Той е препълнен, но май няма откъде другаде...

-Да, освен ако не порежем мургавите. Проблемът реално тръгва от тях, защото те не си плащат тока, и трябва да се преразпределя платеният от другите.- каза Младият.

-Струва ли ти се добра идея да порежем мургавите? – попита Старият.

-Не, в никакъв случай. Взимай от докторите...

-Мисля, че и те ще възроптаят скоро, - предупреди Кондукторът.

-Тогава ще му мислим.

Така бяха спечелени още ценни минути за безценното пътуване.

-Пропастта приближава, а решение няма...- върна се на темата Старшият.

-Да се надяваме да се намери някакво решение от някъде...- внесе нотка оптимизъм Младият.

-Може би някой, без да знаем, е построил отклонение...

-Мда, всичко е възможно...

Както никога, последва цял четвърт час без спорове и взаимни обвинения, и без някой пътник да изплаче. И прекрасните мигове обаче имат своя край, и закономерно той дойде с Кондуктора:

-Докторите изплакаха. Не може да се лекува на тъмно.

-Прави са хората...- каза Младшият.

-Да, време е за стратегическо решение... - заключи Старият.

-Може да спрем да преразпределяме между пътниците и да вземем ток от другаде. – каза Младият.

-Да, нещо от системите на локомотива. – предложи Старият.

-Те повечето вече не работят. Останали са основно спирачките...-каза Кондукторът.

-Спирачки не ни трябва през цялото време, нали... - усмихна се Старият.

-Да, гениално... Намали хранването на спирачките, да спрем да си играем с пътниците вече...- сложи точка на обсъждането Младият.

Кондукторът излезе озадачен, но не можеше да оспорва консенсус и на двамата машинисти.

Отхлабената спирачна система наистина не навреди на трена, защото вече почти нямаше завои. Тук таме високата скорост създаваше нестабилност, но с много вяра и късмет, успяваха да удържат положението. Накрая се озоваха на финалната права пред началото на липсващия мост. Краят на линията вече съвсем ясно се виждаше.

- Нещо не забелязвам отклонения построени.
Няма къде да завием... - каза Старшият.
- Да, това е провал на цялото 20 годишно управление на трена...
- Ти си машинист сега, Младши, и аз също, но ти повече си отговорен...
- Отговорен е който е докарал нещата до тук, а не който сега е тук...
- Младши, моментът не е за спорове. Пропастта наближава, а дори нямаме спирачки.
- Какъв смисъл от спирачки? Те и чисто нови, и дори целия ток да им дадем, не могат да спрат този раздрънкан трен.
- Бихме могли да забавим малко нещата и да спечелим време.
- Да, да правим същото що правихте досега.
- Е, все пак досега не хвърлихме трена в пропастта.
- Ами спасете го и сега. Още сте машинист, колега...
- Отговорността на оперативното управление на трена, е на младшия машинист... Не ми

прехвърляйте вината си. Поемете я изцяло.

-Вината е изцяло ваша, но ще поема своето решение. Спирането на трена нито е възможно, нито е решение. Ако спрем, какво ще имаме – спрял тъмен влак... Винаги съм вярвал в движението напред... - заяви Младият.

-Дори в това напред, което виждаме?

-Да, движението винаги е живот!

-Значи няма да изнасилваме спирачките и да смучем тока на пътниците? – попита почти реторично Старшият.

-Да, нека хората са добре и удобно, доколкото е възможно повече...- безпрекословно каза Младшият.

Така управляван от уникален консенсус, и без спорове, тренът продължи пътя си. Някъде към края му, когато прецениха, че са осигурили достатъчно максимално време за удобство на пътниците, и са им дали максималното възможно щастие, машинистите се озоваха пред последното си решение:

-Отклонения няма, път не остана, летим към

пропастта, окъпани в светлина... - каза Старият.

-Да, красива гледка... Предстои най-красивото – светъл полет...

-Не мислиш ли, че е добре да помислим за тия дете ще гледат полета...

-Да, колега, трябва да помислим за тях. Радвам се, че след като 20 години ги бяхте забравили, все пак накрая се сетихте за тях...

-Мисля, че ние щяхме да им осигурим малко повече време, но се радвам, че след като ги ускорихте към пропастта, накрая се сетихте и за тях...

-Не ми прехвърляйте вината си, колега, вие сте единственият виновен за всичко.

-Не, колега, обективната истина е, че вие провалихте трена...

Броени минути оставаха до полета. В кабината нахлу Кондукторът. Хвана двамата за ушите, отвори страничната врата и ги изхвърли. Никой от тях не се съпротивляваше на това дошло изневиделица спасение. Все пак бяха познали, че спасение ще се появи отнякъде.

След като се отърва от тях, Кондукторът нагъна до максимум спирачката, светлината във вагоните угасна. Взе микрофона на вътрешната връзка и извика:

- Да се спасява кой както може.

После скочи и той...

...

Когато завърши разказа, Бай Добрий беше доволен от себе си. Не беше в силите му да промени реалността, и тя можеше да се окаже и по-лоша тази в приказката. Но като човек не може да направи друго, поне може да хвърли истината в очите на тълпата. Белкем тя се събуди навреме. Защото никой машинист не може да разруши трена, ако пътниците дето му плащат, следят какво прави и за какво му плащат...

35.Гей Балоний

Всеки политик имаше дела, които бяха

полезни за народа. Няма, и не бе имало никога, еднозначно вреден политик. Все някъде онова що вършеше, съвпаднаше с обществения интерес. Никой не беше достатъчно гениален, че да обърка абсолютно всичко. Така имаше една област, в която мисленето и философията на консула съвпадаха напълно с разума и с интереса на народа. Това беше отношението му към еднополовите любовчи.

Гай Балоний беше мъжкар. Във всяко едно публично действие демонстрираше сила и решителност, а в най-доказващото мъжкарството действие – снимаше се все с красавици, и все пищни, около него. Никой и никога не можеше да го заподозре, че има някакви отклонения.

Но една малка, но гласовита група „инакомислещи“ го поставяше в неудобно положение. Това беше кастата на еднополовите любовчи, които бяха открили не съвсем разбираемо очарование в това да правят любов не с отсрещния пол, а със своя. Този абсурд не беше рожба на този народ. Не бяха много любовчиите, и

не можеше да се каже, че застрашават с нещо обществените устои. Наблюдаваха ги с насмешка хората. Някои от любовчиите се поправяха и се връщаха към нормалната любов, преоткривайки очарованието на другия пол.

Но в последните години малката група ставаше от година на година все по-гръмогласна. Причините за това бяха външни за страната. Преди време подобна група при Бледоликите беше успяла да издейства решение, че еднополовата любов не е психично заболяване. След това чрез лавинообразна пропаганда започна манипулация на мисленето из целия свободен свят. На различни места възприемането беше различно, като на някои напредъкът беше ограничен, а на други се стигна дори до узаконяване на еднополови венчавки. Свръх-крайностите се докосваха до възпитаване на децата в училищата, че еднополовата любов е нормална.

Вълната на пропагандата, подплатена със златото на щедри фондации, не можеше да подмине и малката държавица на Балончо. И да

му навлече неприятности.

Бяха се събрали с Цветарий и Рашидий да обсъждат ситуацията:

-... Стражарите ще се справят и тази година – докладва Цветарий. – Не се очаква да е голямо шествието, и със сигурност ще имаме числено превъзходство над шестващите и противниците им взети заедно... - министърът визираше публична проява на еднполовите любовчии, която се организираше всяка година, и създаваше опасност от сблъсъци с консервативните кръгове, които се отвращаваха до максимум. Нито любовчиите, нито консерваторите успяваха да предизвикат особени ексцесии в предни години, но полицията винаги бе на крак, като гарантираше охрана, която бе по-голяма от самото мероприятие.

-Отлично, Цветарий... - похвали го Балончо – не трябва да пострада никой любовчия, че от Империята ще ни мърят – това обаче не променя нещата, че любовчиите ядат от нашия рейтинг.

-Да, така е консуле, и е много несправедливо. Ние, които сме толкова нормални и

консервативни, ще излезем виновни за действията на любовчиите. Злите езици дори на Вас посегнаха – на символа на мъжествеността, на опората на истинската здрава любов...

-Те на мен отдавна посягат. Още като бях градоначалник и подписвах тия шествия, ми се подиграваха.

-Но сега са попрекрачили границата... - каза Цветарий...

-Какво са прекрачили? – попита изненадано консулт.

-Не сте ли чули? – учуди се министърът.

-Нима наистина не сте чули? – включи се и Рашидий.

-Какво да чуя? – подразни се Балончо. Сякаш последен щеше да научи нещо, което касаше предимно него.

-Ами аз мислех, че след като толкова служби ви докладват, и имате толкова съветници и специалисти по връзки с обществеността, все някой ви е казал... - замота се Цветарий – не мислех, че стражарите трябва и с това да се

занимават...

-Стига си увъртал, кажи какво става! – тропна като истински мъж по масата консултът.

Цветарий се стресна.

-Неудобно е на Цветарий да Ви го казва, консуле, той ви е най-верният и ще излезе, че не си е свършил работата. Но наистина е непонятно само вие да не сте чули...- каза Рашидий.

-Стига сте ме мотали, а говорете...

-Наричат Ви Гей Балоний вече – затова, че не можете да се оправите с шепа гейове, и ви се качват на главата. – отговори Рашидий. Цветарий виновно мълчеше.

-Какво? Аз Гей? Това е нагло и възмутително...

-Никой не може да контролира слуховете... - философски каза Рашидий.

-Но нима не виждат, че нищо не зависи от мен. Тези глупости ни ги натресоха бледоликите и Империята. Там обявиха гейовете за нормални, спряха да ги лекуват, а дори венчавки разрешиха. Там наливат милиони в шествията и брошурките им... Аз какво съм виновен?

-Както обикновено, Вие не сте виновен, консуле, но обективната реалност ви прави виновен. Народът не е доволен от тези шествия, и парсата обират управляващите. – каза Рашидий.

-Но това е смехотворно, то е пародия! Гей Балоний. Това повече подхожда на Бъдишеф. Какви ли не слухове се носят за него, а в обкръжението му има доказани еднополови любовчии... - продължи да се ядосва Балончо.

-Мда, но негативите ще ги оберем ние. Народът очакваше от нас да направим нещо срещу това отблъскващо шествие, а ние не направихме нищо. Пуснахме го в центъра на столицата. Вместо нас, съпротивата бе оглавена от националистите... - каза Цветарий.

-Неее, не съм съгласен. Трябва да обясним на народа, че от нас нищо не зависи. Любовчиите са подкрепяни от другаде, те са извън нас, те са над нас...

-Мислите ли, че е разумно Гай Балоний да обяви, че еднополовите любовчии са над него? – попита Рашидий.

Балончо се стресна и осъзна колко лоша е ситуацията. Ако тръгнеше да обяснява на тълпата реалността, щеше да стане още по-лошо. Сега излизаше, че само подкрепя гейовете, а чрез истината щеше да излезе, че е по-слаб от гейовете. Катастрофа...

Не му остана друго, освен да се доядоса на Бъдишеф:

-Като си ги обича тия, защо Бъдишеф като беше на власт не им даде всичко що искаха? Нали е техен човек. Сега щяхме да сме пред свършен факт и да има с какво да се оправдаем...

-Бъдишеф е техен човек, но партията му е не по-малко консервативна от нашата. – каза Рашидий – целият ни народ е консервативен и няма партия с гей-избиратели. Затова здравият разум в партията му го спря и блокира опитите му.

-Уф, нямам думи. Сега заради това ние ще страдаме. Малко са ни другите проблеми...- почти извика консулт.

-Е, позитивното консуле, е че народният натиск поне пречи да им отстъпим на исканията.

Вижте какво става по други страни. Затъват в отклонения и поквара...- каза Цветарий, и добави – В крайна сметка, народният натиск опазва народа.

-Но удря нас. Толкова усилия да сме добри и полезни, и накрая какво – Гей Балоний... - унинието започваше да се прокрадва в сърцето на Балончо.

-Ситуацията не е толкова лоша. От Империята притиснаха и други партии да подкрепят шествието. Не само ние сме на пангара. Кокалий стана смешен пред собствените си хора като се обяви „За“. Бъдишеф, макар и не лично, но даде подкрепа като прати емисари. – каза Рашидий.

-Да, но стражарите ще пазят любовчиите, и ще бият разумните. И за това сме виновни ние... - изрече тежката истина Балончо.

Настана кратко мълчание. Безсилие и неприятен вкус на горчилка, стоварена незаслужено на незаслужили такава орис. Консулт вдигна телефона и нареди на секретарката да повика съветника по връзки с обществеността. Умно момче, което понякога

даваше добри идеи в трудни ситуации.

-Повикали сте ме, Гай Балоний... - появи се на вратата повиканият.

-Ела тук. Защо не си ми казала за „Гей Балоний“?

-Ами, аз мислех, че го знаете, всички го знаят това. Една жалка провокация...

-Щом всички го знаят, значи не е жалка провокацията. – скастри го Балончо.

-Мда, прав сте, извинете ме за пропуска...- сви се съветникът.

-Не се оправдавай сега. Не съм те викнал да те мъмря. Трябва да измислим отговор. Не може тази пропаганда така да продължава...

-Да, Гай Балоний. Ще събера екипа и започваме да мислим. На слух трудно се противодейства...

-Не никакъв екип. Няма време. Веднага трябва да реагираме! – заповяда консултът.

-Ами, аз, сега, какво, нямам готови идеи...

-Понякога си бърз в мислите... - похвали го подканящо Балончо.

Съветникът замълча, чудейки се какво да каже. Цветарий се включи отново:

-Може да отклоним вниманието. Да арестуваме някой...

-Имаме ли готов. Трябва да е едра риба? – попита консултът.

-В списъка в момента няма едри риби, но винаги може да изберем някой извън списъка.

-Кой например? – попита Балончо.

-Позволете да се намеся – включи се Рашидий – Един арест в този момент, ако не е подплатен с неоспорими доказателства, ще навреди. Ще се усетят, че отклоняваме вниманието от шествието. Пък и арестите се поизчерпаха като художествено послание...

Като министър на изкуствата, мнението на Рашидий по този въпрос не можеше да се пренебрегва.

-Да, мисля че си прав... - съгласи се унило консултът.

Междувременно съветникът подскочи:

-Еврика...

-Какво? – в един глас погледнаха го тримата.

-Еврика, сетих се...

-Какво се сети? – попита обнадеждено

Балончо.

-Как да се оправим в ситуацията.

-Как?

-Ако планината не дойде при Мохамед,

Мохамед ще иде при планината...

-Добра поговорка...- каза Рашидий.

-Разбирате ли, - каза съветникът – ако не можем да се справим с Гей Балоний, ще направим Гей Балоний да звучи позитивно.

-Това не е ли планината да иде при Мохамед?

– попита Цветарий.

-Да, трудно е, - каза съветникът – няма да стане отведнъж. Но с всяка стъпка ще намалява негативизма на „Гей“ пред името Балоний. По-добро е от това процесът да върви наобратно. По-добре по малко, но в полезната ни посока, отколкото с много в обратната.

-Разумно, - съгласи се консултът – Какво предлагаш? Как Гей Балоний ще стане престижно в

страна, в който това е измислено като подигравка?

-Много просто – ще правим онова дете правят бледаликите и Империята – ще се качим в лодката по течението...

-Да, обективен факт е, че притиснати от пропаганда, много лидери там смениха позицията си, и така смекчиха натиска върху имиджа си. – каза Рашидий.

-Това е тактиката да направим лошото добро като не можем да се отървем от лошото. – каза съветникът – В някои страни дори стана престижно да си еднopolов любовчия.

-Предлагате да отговорим на слуховете с предизвикателство, заставайки фронтално срещу тях. Защиатавайки позицията, който те осмиват? – попита Цветарий.

-Да. – тържествено заключи съветникът.

-Но това е абсурд. Ние сме избрани от народа, за да браним неговия интерес. Не да манипулираме народа, за да защитим своя интерес. Никой не е гласувал за нас, за да го превъзпитаваме, че гейовете са нормални! –

възропта стражарският водач.

-Да, в някакъв смисъл ще подменим смисъла на демокрацията. – съгласи се Рашидий – Ще правим лошото добро, само за да излезем ние добри.

-Правят го в странство. – аргументира се съветникът.

-В странство правят и много глупости. – каза Цветарий. – Това е ерозия на обществото, на морала, на семейството. По-добре да загубим малко рейтинг, но чак такива компромиси да не правим.

-Не мога да взема твърдо мнение по въпроса. – каза Рашидий – Рейтингът на консула е важен, но важен е и общественият интерес...

-Според мен, трябва да се борим с лудостта с естествени методи, дори да не ни вярват. Да се борим за нормалното, и така лека полека да докажем, че Гей Балоний е подла манипулация. – твърдо заяви Цветарий.

Балончо сложи точка на спора:

-Общественият интерес наистина е важен, но

той се разпростира и извън въпроса с еднopolовите любовчий. Има много други предизвикателства и проблеми, които трябва да решаваме. И за да запазим авторитета на настоящия консулат, който най-добре от всички предишни защитава общественя интерес, то запазването на рейтинга на консула става от първостепенен обществен интерес.

-Но Гай Балоний, това е абсурд, това е по същество приемане на званието Гей Балоний...- за последно възрази Цветарий.

-Гай или Гей няма значение, важното е да звучи позитивно. Затова реших – Гей да стане позитивно. Започваме промоцията.

Съветникът се ухили до уши, доволен че отново е дал добра препоръка на шефа си. А малката държавица на Балончо пое по изпитаната пътека на други по-големи, които бяха доста по-напред по нея. Пътеката, по която малките грехове стават големи, по-големи, най-големи, и накрая спират да бъдат грехове, защото са твърде големи, за да бъдат грехове, и следователно трябва да се

провъзгласят за благодат...

36. Барут и газ

Трудни времена настанаха за хазната. Както за държавната, така и за малките хазнички на всеки поданик. Великият Северен император увеличи цената на газта. Не че беше лош човек. Просто реагираше на цените на светите шейхове, дето доставяха нефт. Преди време техните цени бяха се срутили, и газта трябваше да ги последва. Това зарадва много купувачи, вкл. консулата на Бъдишеф, който реализира значителни икономии, успя да намали цените на „Тухлофикация“ и изобщо – благо да ти е на душата. Но после шейховете взеха та вдигнаха цените, а скоро след това и Северният император реши да печели. По стара своя практика, той държеше цена малко по-изгодна от шейховата. Та да не можеш да го накажеш като откажеш да купуваш... Та трудни

времена настанаха. Новата цена на газта вещаеше студена зима при драстично поскъпващите услуги на „Тухлофикация“. В тази ситуация, Балончо отново намери мъдро решение. Организира преговори със Северния император, от които излезе с теза за велико постижение в намаляването на цените. В същото време подари „Тухлофикация“ на столичния град, с което се отърва от отговорността да мисли как да грее гражданите при поскъпващия газ. И най-накрая, Цветарий направи нова серия арести, които за да бъдат забелязани сред все по-безинтересните вече представления, се оказаха такива за група за масови наемни трепачи. Така се стигна до една грандиозна пресконференция, на която чрез думи трябваше да се решат надигащите се парични проблеми.

-Здравейте приятели, - обърна се консулт към журналята – събрали сме се, за да изясним на народа последните действия на консулата, и най-вече последната изключително успешна акция на Гай Цветарий. Както знаете, никой преди нас не

преследваше апашите. Всеки се договаряше с тях и делеше печалбите, на гърба на народа. С идването ни на власт, това се промени. Не правихме компромиси с никой. Подхванахме едрите риби. Сега решихме и един висящ от години въпрос – наемните трепачи. Никой до сега не е хващал наемен трепач. Ето че, Гай Цветарий го направи...

Докато Балончо омайваше репортери и репортерки с героизъм, министърът на стражарите доволно поддържаше лека усмивка на лицето си. Много доволен беше, че неговите акции се превръщат в единствена опора на властта.

Първи за въпрос се включи Сър Дикий – един трудно управляем журнала, който винаги си намираше причина да бъде в опозиция. Така доскоро беше първи приятел на Балончо, защото заедно бяха в опозиция. Често му даваше време в предаването си, и му правеше хубава реклама. Но напоследък самият консул го отбягваше, защото твърде неудобни бяха въпросите му...

-Гай Балоний, както знаем, вълната поръчкови трепания се приписва предимно на вашата

некомпетентност, тъй като избуя, докато бяхте голям началник при стражарите. При Бъдишеф трепанията някак си спряха, макар и да не хванаха нито един трепач. И сега – 5 години след върха на трепанията, Вие изведнъж хванахте банда трепачи. Това изглежда странно...

Когато Дикий свърши, за кратко настана тежко мълчание. Журналаyta се страхуваха от аурата на този свой колега, а Балончо не знаеше как да отговори на въпрос, който не беше въпрос, а изказване на мнение.

-Виж сега Дикий, приятели сме с теб отдавна. Познаваме се. Харесва ми агресивността ти. Но не опошлявай нещата със съмнения. Ясно е, че ударихме тия апаши, ясно е, че са трепачи. Питай нещо дето ще е полезно за народа.

-Аз питам за истината, консуле. Според мен, това е интересно на народа. Отде ги изкопахте тия трепачи сега? Сега поръчковите трепания не са много, не са основен проблем, а вие извадихте банда трепачи. Щеше да е актуално да ги бяхте извадили преди 5 години...

-Ама ние ги извадихме, - опонира Балончо – тия съм ги хващал поне 10 пъти. Ама магистратите ги пускат.

-Значи от стария контингент сте избрали да арестувате? – попита Дикий.

-Да, знаем ги тях... - Балончо млъкна, защото усети, че е попаднал в клопка. Измъкна се не много вещо – Те са същите, дето и преди ги прибирах. Като ги пуснаха магистратите, ето нови престъпления вършат...

-Значи това е старият ви контингент, който преди арестувахте, но не успяхте да докажете, че са виновни. Сега пак ли са по същия начин „виновни“?

-Ееее, Дикий, стига заяждания, аз не съм виновен, че магистратите пускат апашите. Аз съм ги хванал. И преди, и сега, все виновни си бяха...

-Значи ли, че и сега ще ги пуснат скоро?

-Не, няма да ги пуснат. Ще говорим с магистратите.

-Няма да ги пуснат, защото ще говорите с магистратите?

-Не, няма да ги пуснат, защото са престъпници, а ние ще говорим, защото сега сме още по-решителни да се преборим с магистратското бездушие.

-Значи сега те ще са по-виновни, защото вие имате повече власт и можете да притискате повече магистратите?

-Не, те са си еднакво виновни – трепачът си е трепач тогава и сега. Но сега добрите имаме повече ресурс да накажем лошите. Преди сам се борех, а корумпираните ми пречеха. Сега не съм сам.

-Да, имате Цветарий, и политическата власт, даваща ви възможност да командвате магистратите... - почти ехидно заключи Дикий.

-Имам това, което е нужно и правя това, което е нужно. Сега нека някой друг да зададе въпрос, за да изясним фактическата ситуация на нещата, а не да се занимаваме с провокации...

Последва серия от обществено отговорни и правилни въпроси и отговори, които формираха идеални материали за обществено отговорните

медии. Които от началото на новия консулат, бяха осъзнали колко полезен е той, и се стремяха всячески да му помагат. Справяха се дори по-добре отколкото го правеха при предния консулат, за което Бъдишеф беше прав да се чувства ощетен. Дикий мълчеше...

И така докато темата опря до новата цена на газа...

-Какво точно договорихте, Гай Балоний, може ли конкретни цифри и срокове? – попита Дикий, в отговор на доста общите твърдения, след преговорите с емисарите на Великия Северен император.

-Мисля, че достатъчно ясни бяхме – уговорихме значително намаление на цените... - отговори консулт.

-Колко значително?

-Имаме уговорка с Императора да пазим тайна, та да не разберат другите му клиенти...

-Другите клиенти не разбират ли по силата на това ви оправдание?

-Не, те не знаят цифри.

-Значи цифрите са толкова големи и изгодни, че не трябва да ги знаят?

-Виж как разбираш...

-Но ако те знаят, че има толкова изгодни цифри, за които не трябва да знаят, не би ли било това достатъчно, за да поискат нещо значимо?

-Уф, с тези логически недомислици, Дикий. Стига усложнявал нещата. Ясни са – уговорихме нови цени, спасихме народа от заробващите условия на Бъдишеф, дето ни ги остави в наследство...

-Значи спасихте народа чрез толкова изгодна сделка, че единственият шанс да бъде изгодна, е никой да не разбере параметрите и...

-Да, Дикий...

-Ами тогава, Гай Балоний, да ви питам за сроковете. От кога влизат в сила новите цени.

-Виж, Дикий, засега имаме принципна уговорка. Мъжка приказка. С времето ще се уточнят подробностите.

-Но газта вече поскъпна официално. Ако новият договор не я намали, какъв е смисълът...

-Смисълът е дългосрочен, и краткосрочен. Не мога всичко да ти кажа...

-Говори се, консуле, че каквито и да са уговорките ви – изгодни или не, те влизат в сила след 1 година. Т.е. нямат никакво значение сега.

-Е то трябва някакъв технологичен срок. Експертите ни не са работи. Това е междудържавни отношения. – обясни Балончо.

-Какъв технологичен срок трябва за промяна на една цифра?

-Не разбираш, Дикий, не е една цифра. Газта е сложно споразумение в много страници, формули, показатели. Всичко това се проверява и изчислява...

-Значи тази зима народът няма да види от ниските цени?

-Ех, Дикий, пак опошляваш нещата. Ще се борим за евтино и тази година, но аз решавам въпроса дългосрочно. Не е изключено и тази година да успеем...

-В тези дългосрочни решения няма ли риск Императорът да се отметне? И дордето новата

цена влезе в сила, той вече да е въвел още по-нова?

-Стига с тези съмнения. Постигнатото си е постигнато...

Дикий се отдръпна и седна на стола си. Пресконференцията щеше да продължи в логичната куртоазия, ако не се беше включил Добрий. В миналото, работил като журнала, понякога той отново влизаше в тази роля. Не му беше лесно да си уреди пропуск за пресконференцията, но какво ли не прави стремежът към слава и издигане...

-Гай Балоний, - попита той – говори се, че отново се отървявате от „Тухлофикация“, защото цената на газта ще вдигне толкова цената на отоплението, че собственикът ще има много ядове...

-Това е поредно злословие. Както вече отговорих на Дикий, намаление на цената ще има, т.е. и „Тухлофикация“ ще спечели...

-Но вие отговорихте, че намалението ще е не сега, а дългосрочно, а Сър Дикий разумно добави –

и евентуално. Т.е. какъв евтин газ за тази зима?

-Вече има леко намаление на цената. –
включи се Цветарий.

-Да, има известно намаление, заради
поскъпването на сестерциите спрямо
сребърниците на бледоликите. – даде да се
разбере, че няма да го праметнат толкова лесно
Добрий – Но утре сестерциите могат да
поевтинеят, и газът да поскъпне. До зимата са
няколко месеца, а пазарите са доста
непредвидими...

Цветарий млъкна, защото всъщност нищо не
разбираше от газ, и този опит да натрупа бърза
слава очевидно се провали.

-Виж, Бай Добрий, млад си още, не ги
разбираш нещата, - пое мъдро консулт – не се
отървавам от „Тухлофикация“. Просто я връщам на
столицата, тъй като тя обслужва столицата. По-
добре ще се управлява. Там и е мястото.

-Но преди година като градоначалник на
столицата, Вие я подарихте на консула, защото при
него и било мястото. Държавата определяла

цената на газта и цената на затоплените тухли. Тогава консултът я прие. Сега вие сте консул, и изведнъж мястото и стана друго...

-Ами обстоятелствата са други. Преди като консул Бъдишеф пречеше на града. Сега аз няма да преча, и градът ще се справи.

-Как ще се справи с тези дългове? Вие всеки път като я дарявате, все по-големи дългове с нея дарявате?

-Това са икономически подробности на текущото управление. Аз не мога да стоя в счетоводството на всяко предприятие...

-Но откакто това предприятие се завъртя около вас, дълговете му все растат...

-Не ме вини мен, Добрий. Знаеш поразите, които нанесе Дон Топлисимо...

-Но Дон Топлисимо не е там от 4 години. Той ли още е виновен?

-Ами той доста е виновен?

-Дълговете се разрастнаха лавинообразно, едва след като разгонихте Топлисимо и старото ръководство. Вашите началници от тогава до сега

трупат дългове...

-Мисля, че се отклонихме от темата. „Тухлофикация“ е само едно предприятие от многото, които ще спечелят от евтиния газ.

-Това е най-голямото предприятие. Яде една трета от газта... - вметна Дикий.

-Точно така, тази една трета, също ще спечели от нашите усилия...

На Добрий му ставаше все по-смешно, но Дикий взе да се ядосва. Едни и същи мисли пораждаха различна реакция у двамата. Единият обръщаше глупостта на ирония, а другият се ядосваше на непрекъснатото умножаване на глупостта...

-Вижте какво, Гай Балоний, - стана и повиши тон Дикий – хората говорят, а колективната мъдрост понякога е доста мъдра, та хората говорят, че Северният Император ви е разказал играта с газта, че „Тухлофикация“ ще се срути на съставните си тухли, а вие измислихте бандата на трепачите, за да замените с празни приказки липсващите отговори за изтъняващите ни

джобове...

Добрий се изсмя на глас и каза:

-Брилянтно...

Балончо първо се вцепени, след което се ядоса, но преди да каже някоя пълна недомислица, се овладя и за пореден път изплува:

-Това са поредните конспирации на създаващите слухове, с цел да подронят консулата. Но народът ясно вижда всичко,което направихме, и ще правим, за него. И със Северния император се разбрахме, и „Тухлофикация” няма да се срути, а и намерихме ново място, и газта ще е по-евтина. Как само може злословието да обърне бялото на черно, и да хули... Но ние сме тук, и истината ще се вижда, и ще блести в цялата си сила...

-Да, мисля че това е много истински и искрен завършек на тази пресконференция. – каза Цветарий – ако няма други въпроси, да приключваме, че тя доста дълга стана...

Лоялната публика не би могла да има въпроси, когато въпросът би бил груба нелоялност...

Вечерта от провокациите на Дикий и Добрий нищо не стана публично. Сърцето на народа притрепери от новите ниски цени и от трепачите в кауша...

37.Отмъщението на лелките

„Три лелки разнишиха Цветарий” – това заглавие вбеси консула, накара ръцете му държащи вестника, да треперят от яд, и накрая върху самия Цветарий се стовари една скъпа китайска ваза. За щастие на самия консул вазата беше държавна. За щастие на Цветарий, тя не го удари в главата, а във вдигнатия навреме лакът, макар и да бе твърде вероятно вазата да не оцелее и срещу самата глава.

Но така не се беше ядосвал Балончо от много време - едно заглавие направи онова що Дикий и Добрий заедно не успяха. Не беше на себе си от гняв, а гневът се разрастваше поради безсилието

да направи нещо.

Предният ден магистратите гледаха обвиненията срещу две от най-опасните групи апаши, които Цветарий беше прибрал. Едната бяха „Трепачите“, и с нея публично се обвърза и самия Балончо, приписа си огромни заслуги как бяха организирали операцията, и как бяха „заковали“ тези нагли убийци. При гледането на случая пред поместния съд, съдията се оказа сговорчив, не се съпротивлява, и без много да мисли, прати апашите в кауша. Но като случаят отиде при околийския съд, там лош късмет извадиха. Дежурни се оказаха някакви три по-опитни магистратки, които по-трудно можеш да сплашиш – най-малкото защото бяха жени, а и в последните седмици те като че да бяха сред най-ядосаните от непрекъснатите заяждания на Цветарий с Магистратурата. Та за лош късмет, и делото на „Трепачите“ и едно друго – на данъчни шмекери – и то доста помпозно и публично, та и двете дела едни и същи съдийки се оказа да ги гледат. И те взеха да извадиха всички от кауша...

Позор пълен. Но не спряха до там, та да оставят да сработи старата система „гепихме ги, пуснаа ги“, от която Балончо пак щеше да спечели. Тия три съдийки взеха та аргументираха с непоклатими доводи решението си, с което предварително тезата „пуснаа ги“ стана смешна. Цветарий естествено не се усети, и не се отказа от нея, с което направо взриви смехотворния вид на властта.

Ядосан, Балончо се опита да минимизира щетите като се обади на шефовете на медии. Ето как протече разговорът с шефа на вестника, който по-късно разтрепери консула.

-Здравейте, Гай Балоний. Отново искате да кажете нещо за вестника ни, може би? – започна главният редактор.

-Да, приятелю. Но първо да ти кажа, че ония рекламодатели са уредени. – каза Балончо.

-Благодаря, Гай Балоний, в тия времена е важна подкрепата за независимостта на медиите.

-Споко, приятелю, без пари няма да останеш, трябва да пазим демокрацията...

-С какво можем да ви помогнем сега, консуле? – попита главният редактор.

-Нали видя днес какво направиха магистратите?

-Да, тежък удар върху вас, още повече че предния ден лично се ангажирахте с виновността на „Трепачите“.

-Много подъл ход. Изобщо не уважават тия хора авторитета ми. Как може така да провалят толкова публични усилия да зарадваме народа?

-Е, съдии, какво да правиш...

-Трябва да минимизираме щетите. – каза консулт.

-Да, разбира се, на ваше разположение сме. – каза редакторът.

-Трябва някак си да омаловажим случилото се.

-Омаловажаване обикновено правим като извадим нови факти, или като обезценим източника на лошите факти. Имате ли нови факти?

-Няма как до утре да ги измислим...- намусено каза Балончо.

-Значи остава другото. Имате ли компромати срещу съдийките?

-Няма как толкова бързо да скалъпим нещо. А и ако излезем с професионален компромат, ще се обърне срещу нас.

-Какво да правим тогава? – запита се редакторът.

-Трябва да направим нещо. Обезцени ги тия лелки с нещо...

-Вие сте гений, Гай Балоний. Ще ги обезценим на лична основа. Думата „лелка“ е чудесна. Много хубаво звучи за смачкване на нечий авторитет.

-Хм, как случайно направих попадение.

-Не е случайно, консуле. Великите умове работят и на подсъзнателно ниво, и това, което изглежда като хрумване, е резултат от мащаба на самия ум.

-Е, не прекалявай с хвалбите. – каза скромно Балончо.

-Както и да е, важно е, че намерихме попадението. Ще напишем, че някакви си изпаднали лелки обезмислят труда на всички

стражари.

-Много добре, благодаря ти.

-Винаги за Вас, и за доброто на страната...

След това главният редактор говори с отговорния редактор на броя и му каза, че трябва да се осмееят съдийките, като се ползва думата „лелки“. Обясни, че целта е да се обезцени посланието на съда.

Отговорният редактор, на който му висяха още няколко задачи, говори по-накратко с редактора на съдебния отдел и без да обяснява защо, нареди да се осмееят съдийките чрез думата „лелки“.

Затрупан от още повече задачи, редакторът просто остави съобщение на репортера като описва събитията в съда, да нарече съдийките „лелки“.

Репортерът, който се кефеше на това, че някой най-после шамароса Цветарий, вече си беше написал статията. Нито някой му каза, че целта е да се смени посланието като цяло, нито би го направил с много вдъхновение. Затова просто на

няколко места вместо думата „съдът“, постави „лелки“. За да не му се кара шефът, че не е изпълнил добре нареждането, сложи думата и в заглавието...

Така накрая на масата пред консула се озова статия, от която ставаше ясно, че цялата стражарска машина, подпомогната от самия консул, се е провалила срещу три съдебни лелки...

Всъщност това беше обективната истина, изцяло подсилена от предложеното от самия консул, понятие „лелки“...

Цветарий преживя вазата, но тя не го преживя и с това се свърши все пак не краткия и седемнайсет вековен живот. След като двамата с консула взаимно се надъхваха колко лоши са магистратите, и как заслужават да бъдат заклеймени, и двамата изскочиха пред чакащите ги микрофони, и всеки надмина себе си в охулването. Разбираемо беше, че в гнева си не съобразиха, че до момента охулването на съда беше стигнало такива размери, че думата на самия съд беше станала безценна, и именно затова

лелките се оказаха толкова ефективни. Така, наливайки бензин в огъня, и консултът, и министърът на стражарите превъзнесоха до небесата подвига на лелките.

Самите лелки – и те хора, и те подвластни на суета, като видяха какво внимание ги обгръща, му се отдадоха. И понеже, макар и външно да приличаха на лелки, не бяха глупави, взеха че се справиха добре с обясненията. А то едно на ръка, и че техните обяснения бяха интересни, защото за пръв път съдии се обясняваха. А обясненията на консулата вече бяха омръзнали и не будеха внимание. Та трите лелки станаха малки смели звездици като пуснаха „Трепачите“ и данъчните шмекери, взеха да блестят повечко след статията, и изпълниха небето след опита за контраатака на Балончо и Цветарий...

Малко „пипереч“ в мишмаша сложиха някои лоялни на консула обвинители, които в опита си да омаскарят съдийките, измислиха че „Трепачите“ готвели атентат срещу самия Балончо. Народът окончателно повярва, че гледа комедия, артистите

загубиха шанса да ги приемат сериозно, а подир няколко дни на свобода излезе още един апаш, с което ситуацията в държавата се превърна в пълен водевил...

Всъщност въпросният апаш не беше апаш, а беше апашка. Случаят въввлече и Добрий в поредния тюрлу-гювеч на властта, което обаче, за разлика от самата власт, го направи щастлив, защото му даде повод да си вярва, че е по-значим, отколкото очакваше...

Въпросната „апашка“ беше съпругата на Дон Топлисимо. Едно младо моме, което стражарите тръшнаха на земята, оковаха във вериги, и обвиниха в огромна злоупотреба – била поискала рушвет, за да уреди Дон Топлисимо далаверки с „Тухлофикация“.

Поредната блестяща акция, срещу сравнително удобна мишена. Дон Топлисимо беше толкова компрометиран, че всичко свързано с него се смяташе за върховно престъпление. Така и като тръшнаха момето на земята, едни качулати стражари си заслужиха премиите дето Цветарий

раздаваше за всяко добре заснето „тръшване“.

Само че в момента на магистратско-лелски бунт срещу Цветарий, и този случай се превърна в част от посмешището.

Първо в него беше забъркан един роднина на Добрий – Старият на братчеда му, който един вестник обяви, че бил сътрудничил на Доня Топлисима в уговарянето на подкупа. Той хабер си нямаше, но в един момент се озова във вестника, и то в най-четените новини. Този човек имаше странна съдба. Все си страдаше, или заради добрината си, или заради нечий чужди деяния.

Преди време го залепиха за обвинението на Дон Топлисимо, само на основание на това, че е работил и той в „Тухлофикация“. Там го уважаваха, защото много беше работил и на много хора помагал и научил. Имаше вътрешно уважение към него, и властниците явно не обичайки неконтролирани от тях авторитети, пък и за да изглежда че са хванали цяла престъпна група, го сложиха до Топлисимо. Доста време изкара човекът в кауша, преди да се окаже, че няма нищо

общо с Топлисимо и да го оневинят.

Страдаше Старият на братчеда и покрай амбициите на Добрий. Той Добрий непрекъснато хапеше консула и придворната армия от службаши. И като няма какво да му направят на него, чат пат си го изкарваха на роднината му. Един път лепнат за Топлисимо, и той ставаше за следващи нови обвинения и снимки.

Така и този път. Добрий, по случай 1 година от началото на новия консулат, пусна изобличителна статия, в която не спести истината, и я подсили с добре владяните от него изразни средства на езика. Статията предизвика малък потрес сред членове на партията на Балончо, и голям кеф сред други читатели, които много искаха някой да постави и консула, и измишльотините му на мястото им. Та тази статия излезе един ден преди роднината на Добрий да бъде прилепен в новия комплот срещу Дон Топлисимо.

Макар и да предизвика известни неприятни чувства у роднината, случаят направи Добрий щастлив, защото му даде повод да си вярва, че му

мъстят за статията. Приятно беше да се чувстваш значим. Може и нищо такова да нямаше, но съпадението на нещата, беше достатъчно подозрително, за да обоснове правото да се мислиш за много велик.

Събитията около този казус се развиваха мълниеносно. Журнала започнаха да звънят на Добрий, защото нямаха пряка връзка със Стария на братчеда. Добрий пред всички се възмути на поредното омешване на близкия му по долнопробен начин в схемите не Топлисимо. Не пропусна да изтъкне и излязлата статия. Самият набеден не искаше да говори, защото в тази държава приказките взеха повече да вредят отколкото да помагат.

Но Добрий говореше, и се възмущаваше от стражарската наглост и постановки. Някои журналя взеха и те да се възмущават от това що им говореше.

Така на следващия ден – очевидно усетили, че са объркали нещо като са въвлекли родата на Добрий в случая, та на следващия ден чрез друг

вестник стражарите изхвърлиха напълно родата му от казуса. Последната им версия се оказа, че Старият на братчеда не уговарял рушвета, а всъщност съветвал на изнудвания да се обади на стражарите.

Този твърде остър завой даде повод на Добрий отново да се величае в собствените си очи. Той реши, че изхвърлят роднината му от случая, за да изхвърлят и него, та да няма достъп до медиите да говори срещу властта. В крайна сметка, той си направи последен тур на кампанията като зададе публично въпроса: „Как от уговаряне да се помага да стражарите, от стражарите излиза информация за уговаряне на подкуп?“ Добре се хареса тази теза на читателите, и Добрий извлече максимума от случая.

Не се справи зле и самият Топлисимо. Облякъл едни сиромашки дрехи, отиде да види женицата си в кауша, и да и занесе някои женски неща. Хванаха го на входа журнала. И той без да иска да говори, и дърпайки се, каза всичко що трябва – какво зависело от него в „Тухлофикация“

та да изнудва някого, каза че това е поредната атака срещу семейството му, започнало с него, минала през майка му, и цялата му рода, и сега завършила с жена му. Изстреля и впечатляващата констатация, че единственият от семейството му, който не е арестуван, е малолетната му дъщеря – почти бебе...

На самото дело остави жена си без защитник, а той и стана защитник. Нямали пари. Обяви пред съда, но най-вече пред присъстващите в залата журнала, че жена му има престъпление, много по-голямо от всички написани в Наказателния едикт. Тя имала престъплението да е съпруга на Дон Топлисимо.

Тези приказки се харесаха на журналята, а липсващите доказателства се харесаха на магистратите. Доня Топлисима се присъедини в свободата към „Трепачите“ и данъчните шмекери. Поредно черно петно се лепна на челото на Цветарий. А окрилени от подвига на лелките, вече и мъжете в съда започнаха да проявяват смелост да говорят пред камери. Един магистрат каза след

пускането на Доня Топлисима, че очаквал сега нова акция на Цветарий, наречена „Пускачи“, и насочена срещу непокорни съдии...

Така само за няколко дни, съдбата като че обърна гръб на предишните си любимци, и започна да отпуска по някоя надежда на враговете им. На едни отпуска свобода, на други отпуска фантазии за значимост, на трети отпуска светлината на прожекторите и славата, отнемайки от монопола върху тях на младшия консул.

Нямаше как всичко това да не го вбеси. Усети вкуса на безсилието, точно в най-силната си област – трупането на слава и овации. Дали случайно, или просто закономерно все някога това се случваше, по линия на неумолимия кръговрат на живота, факт е че се случваше. И Балончо за пръв път загуби нещо някъде, където се смяташе за непобедим...

Какво друго да направи, освен да запали една пура да се успокои.

Пура запали и Добрий – заедно със Стария на братчеда, та и самия братчед – за да се насладят на

момента.

Запалиха и някои висши магистрати, чиято реална власт се засили от подвига на малките магистратки, дето шамаросаха Цветарий.

Запали и Топлисимо – за освободената си жена и развиването на имиджа си на сиромас.

Запали и Старшият консул...

Разни хора, разни пури...

38.Мангау балада

Образът на Мосьо дьо Сарко се появи на екрана. Беше умислен, гневът донякъде се изписваше на лицето му, но това ни най-малко не сваляше маската на желязното спокойствие, каквото актьори от този ранг умееха да демонстрират винаги и перфектно. Понякога сравнението с подобни надарени колеги в сценичното изкуство подронваше вътрешното самочувствие у Балончо. Той не бе сигурен дали е

най-добрият на сцената, дали има още какво на научи, и дали способността му да омагьосва тълпите не е подпомогната от малко по-плебейския характер на собствения му народ. Защото Сарко омагьосваше една далеч по-интелигентна група, която беше и десетина пъти по-голяма от тази на Балончо. Нямаше място за сравнение. Но пък Балончо не бе и имал шанса да се пробва пред повече хора. Неблагодарната съдба му беше уредила едно малко народче, върху което да се упражнява.

Собствената маска на желязно спокойствие също беше застинала на лицето на консула. Знаеше, че ще говори с много голям глобален фактор, и че е задължително да се държи твърдо и непоколебимо. Това бе начин не да постигне нещо за страната си, а просто в личен план да не изглежда жалък.

-Трудни времена за всички ни, какви времена само... - каза Сарко.

Балончо улови неподозирана допреди секунди добронамереност и съчувствие. Той

очакваше по-скоро агресия, макар и дипломатично прикрита. А получи добрина. Какъв непредвидим подарък на съдбата. Изненадата малко забави отговора му.

-Трудно наистина, Мосьо дьо Сарко. Такива велики идеи имаме, а с такива елементарни дивотии ни занимава елементарността. – отговори Балончо.

-Да, Гай Балоний, само хората с велики идеи могат да разберат другите с велики идеи. Толкова сме малко на този свят. Толкова самотни...

-Карма... - дълбоко заключи консулт...

Настана едно ранно дълбокомислено мълчание. И двамата медитираха върху неблагодарността на битието.

-Вижте, Гай Балоний, външно може и да изглежда друго, но аз не съм негативно настроен към Вас. Знам, че нямате никаква вина за случващото се. Нямате избор, просто гледате как събитията си вървят.

-Аз също Ви разбирам напълно, Мосьо. Вие също нямате избор, вината не е ваша. Правите

каквото трябва, макар светът да не го разбира. От моя страна спънки няма да имате...

Разговорът се въртеше около решението на Сарко да прокуди група поданици на Балончо обратно в страната им. Въпросните субекти се бяха изнесли при Сарко по силата на конвенция на Империята, която даваше право на всеки поданик да си сменя господаря, на който се кланя. И тъй като Сарко беше доста по-богат и по-щедър господар от Балончо, то една презряна и алчна прослойка от Балончовия народ, праграматично реши да иде при Сарко. Кастата на мангауите, както ги наричаха, от векове се бяха изхитрили да се прикачат към някой друг народ и да доят каквото могат от него – понякога повече, друг път по-малко. Всеки опит да ги превъзпитат стигаше единствено до разрастване на разходите. С което доказалото се най-работещо решение, беше никой да не им обръща внимание, с което разходите се свеждаха до онова що сами можеха да изсмучат. С времето навсякъде където се застояваха, мангауите създаваха напрежение с градиращ

характер, и на някакъв етап някой ги изгонваше. Тогава отиваха другаде. В последно време този момент беше настъпил в държавата на Балончо, присъствието на мангауите беше нетърпимо, и те самите го усещаха. Това, в комбинация с обективния факт, че Сарко предлага повече пари за все същото „нищо не правене по цял ден“, логично доведе до миграция на много мангауи към страната му.

Поданиците на Сарко обаче възнегодуваха доста бързо срещу новите си съседи. Мангауите имаха навика просто да се настанят някъде, без да питат. Започваха да крадат, просят, проституират – което бяха част от методите им за смукане. Потърпеливите нации – като тази на Балончо, бяха склонни по-дълго да търпят. Но нацията на Сарко нещо беше твърде нетърпелива и възмущението избуя. Това принуди самия Сарко да вземе екстрени мерки. Кое то пък предизвика гнева на имперските бюрократи. Които от десетилетия крепяха властта си на серия от илюзии, една от които беше правото на всеки поданик да сменя

господаря си, без да се пита самия господар иска ли го. В общия случай системата работеше, но не и при поданици като мангауите. Така Сарко се оказа между чука на Империята и наковалнята на собствените си поданици, които искаха от него ред и спокойствие.

-Благодаря за разбирането, Гай Балоний. Вие сте далеч по-сговорчив от северния си съсед. Вашите мангауи са далеч по-малко, а вие сте далеч по-коректен. Колегите ви ме заляха с море от мангауи, и твърдят, че трябва да ги държа в двора си. То бива нахалство, бива...

-Щастлив съм, че оценявате достоверно ситуацията, Мосьо дьо Сарко. Нашите мангауи реално не са проблем за Вас. От сто мангауа, един е наш. Медиите несправедливо ни пришиха към проблема. Но за мен е ценно, че вие ясно виждате всичко. Ще приемем обратно колкото мангауа ни пратите. Те са наш проблем, а не Ваш. Няма да ви създавам пречки, няма да се сговарям с имперските бюрократи.

-Мда, Гай Балоний, вашата страна е случила

на лидер. Вие сте късмет за народа си, какъвто много малко народи в Империята имат.

-Може би вашият народ е едно от изключенията... - върна жеста Балончо.

-Империята, Гай Балоний, е овладяна от бюрократи и паразити, които никой не контролира. Те се крепят на измами, които сами създават и сами определят за ценности. За да съществуват паразитите в имперските върхове, те създават и отглеждат паразити по низините. А ние трябва само да храним и едните, и другите.

-Много мъдро, Мосьо...

-Мъдро, глупаво, смешно... най-важното е, че е скъпо и неприятно...

-Да, до голяма степен ръцете ни са вързани. И ние нищо не можем да направим по въпроса с мангауите. Каквото и да вземем да правим, се появява някой бюрократ и казва „Не“. Затова съвсем ясно ни е, че поне помежду си не трябва да си пречим. Затова и напълно Ви подкрепям в опитите да изселите натрапниците.

-Ще ни схрускат имперците, да знаеш Балончо

– мина вече в приятелски личен тон Сарко.

-Да, неизбежно е, всяка Империя рано или късно схрусква съставките си. Мисля, че всъщност всички сме схрускани, конкретно по въпроса с мангауите.

-Е, чак схрускани вече...

-Колко мислите ще престоят при нас върнатите, преди да дойдат отново при вас. Според мен само колкото време изкарат с помощите, които им дадохте. После пак ще ви се появят.

-Правят този номер от години. Туй си е бизнес за тях. Само ги возим напред назад и им плащаме за това. – съгласи се Сарко.

-Но какво да правим друго?

-Няма какво...

Настана отново дълбокомислено мълчание, но този път то беше по-скоро тягостно. Все пак накрая усмивката започна да се завръща на лицето на Сарко, което донякъде изненада Балончо.

-Все пак – каза Сарко – събитията както винаги имат и позитивна страна. Трябва това да гледаме

за да вървим напред, и да водим и народите си напред.

-Безспорно дългът ни да водим напред е основен. Ако намерим и в мангауския проблем ресурс за движение напред, това би доказало изключителния ни политически дар, даден ни именно, за да вървим напред, тогава когато обикновените лидери не могат. Ако от мангауите излезе помощ, то значи сме обърнали огромен проблем в огромна полза. Но простете, Мосьо, може би по-малкият ми опит прави това, но не ви разбирам напълно...

-Всичко разбираш, Балончо, просто още не си се досетил. Не се подценявай. Ти си умен, ти си аз в своята страна. Успели сме по един и същи начин. Не виждаш ли потенциала в мангауите, Балончо. Те са проблем за страните ни, и Дар Божи за нас...

Това проблемите да са Дар Божи беше изпитана политическа схема. Балончо започваше да се досеща.

-Издигането, Балончо, не е еднократен успех. – продължи Сарко - Не сме монарси. Трябва да ни

избират. През един доста кратък период от време трябва да привикваме тълпата пред урните, за да поднови властта ни.

-Да, и в този момент ни трябва избиратели...

-А избирателите се мотивират със силни мотиви...

-Да със силни мотиви – съгласи се Балончо – И вашите избори са скоро. Ако не бяха мангауите, които да прогоните, щяхте да имате един мотив по-малко да ви преизберат.

-Не просто един мотив, Балончо. Един от много малкото, и поради тази причина – безценен мотив. В криза сме, трябва да пестим, трябва да взимаме от бедните, от старците, от болните... Точно от тия дето са най-много при гласуването. Не можем да не вземем. И така ще изгубим гласуването. Но ако създадем нова идея, нова кауза, нов водещ мотив... Тогава те могат да гласуват за нас, дори ако им вземем от парите.

-Опасността от мангауите е интересен мотив...

-Не просто интересен. Това е мотив с голям потенциал за развитие. – обясни Сарко – Ако

инвестираме в него, подкрепим го с подходящите средства, от този казус може да стане толкова голям проблем, че да измести всички други проблеми...

-И тълпата да забрави за парите и икономите от джоба им...

-Брилянтно, Балончо, брилянтно. По-важна от парите е сигурността. Страхът измества алчността в човешката психика. Преодоляването на заплахата е по-приоритетно от запазването на няколко сестерции в джоба.

-Да, дори и заплахата да не е толкова голяма...

-Една заплахата е толкова голяма, колкото я направим. Страхът лесно се умножава...

-Да, да, да – радостно каза Балончо – излиза, че с нашите мангауи ще помогнем на Вас, Мосьо дьо Сарко, да бъдете преизбран, с което нацията ви да запази своя велик лидер. Ще се получи така щото мангауите да помогнат на нацията Ви. Иначе тя би пострадала, ако поради други мотиви, избере друг лидер, измежду подлите мошеници и популисти, каквито са вашите съперници. Но

благодарение на мангауите, вие можете да получите предимство, демонстрирайки твърдост.

-Точно така, Балончо – идеално прозря позитивното. Виждаш ли, че го има...

-Да...

-Пък и твоите избори са преди моите. Ти също ще спечелиш от върнатите мангауи... - усмивката на Сарко придоби загадъчен характер. Но нямаше нищо загадъчно.

Наистина изборите на Сарко бяха малко по-отдалечени от два важни избора при самия Балончо. Догодина се гласуваше за градски господари и за Старши консул. Всеки глас щеше да е важен, защото загуба на подобно гласуване, можеше да подкопае позициите и на консулата. А в изборите в страната на Балончо, мангауите имаха ключово значение. Те бяха най-сигурният електорат за онзи, който плати най-много. На Сарко очевидно не му бяха убегнали резултатите от няколко избора, когато Балончо спечели с огромно мнозинство в почти всички поселения на мангауи.

-Всеки върнат от мен мангау е още един избирател за теб. – окончателно изчисти съмненията Сарко. – От тук, от при мен, няма как да гласуват за теб. Но ако са си при теб, ще можете да се разберете с тях, както досега.

На Балончо не му беше приятно да призна, че сериозна част от избирателите му са купени. Но Сарко го знаеше, така че нямаше какво толкова да крие. Затова прие тезата, без да я оспорва.

-Каква симбиоза, Мосьо. Всеки изгонен от Вас мангау става мой избирател, и в същото време ви носи десетина ваши избиратели...

-При това ми ги носи евтино, без да им плащам, без дори кампания да правя...

-Много добър резултат, наистина. Трябва да гледаме позитивното в реалността. Може би трябва да синхронизираме действията си, така че да получим оптимален резултат.

-Да, трябва да го направим. Мангауите трябва да са при теб преди твоите избори. Ще накарам жандармерията да работи по-бързо.

-Но в същото време на вас ви трябва мангауи,

които да изгоните близо преди вашите избори. Т.е. след моите избори, трябва те да се появят отново при вас... - върна жеста Балончо.

-Точно така. Ще е добре, ако след изборите при Вас, ми пратиш известен брой...

-Смятайте го за решено...

-Разбрахме се, Балончо. Можем да бъдем приятели.

-Да, Сарко – най-накрая мина на лично обръщение и консулт.

-Утре е съборът на имперските старейшини. Ще работим заедно?

-Да, няма да си пречим. Глупост би било да помагаме на бюрократите. – съгласи се Балончо.

-Те повече мен ще бодат, но доколкото ти си замесен в случая, мнението ти ще е важно.

-Мнението ми ще е, че проблем няма, и медиите са виновни...

-Много добре, много добре, Гай Балоний... сега да пием по едно вино...

-Да, да пием по чашка... Наздраве...

-Наздраве...

39.В името на Месията

Образът на Ку Го се появи на екрана. Този път беше по-скоро умислен и загрижен, отколкото весел, като преди. Лок изгаряше от удоволствие, че планът му работеше и бе предизвикал невъобразима бъркотия из цялата империя. Но отново изписа смирение на лицето си...

-За пръв път се случва такова нещо, Наблюдател Лок, - започна Великият водач – това е хаос, без контрол, който клати самите основи на обществото ни.

-Прав сте, Ваше озарение, и аз го забелязах. – отговори Лок – Дали пък това не е знамение, че наистина сме намерили Месията. Съгласно заветите на Хар Го, намирането ще бъде нещо необичайно, непознато и ще промени изцяло света ни. Може би вече наблюдаваме промените.

-Възможно е и това да е. Възможно е Месията

по този начин да се появява. Никой не знае изборът на Съдбата. Но ме тревожи обратното, Наблюдател Лок... Тревожи ме какво ще стане, ако това все пак не е Месията. Ще останем без месия, но с вече създадения хаос.

-Има такъв риск... - с вътрешно задоволство и външна загриженост каза Лок.

Сериозни размествания имаше във Великата Империя Го. Тръгнало от класическо намиране на Кандидат, минало пред изтичане на информация в медиите, в момента положението беше нещо от типа на „цивилизована анархия“. Изтеклата информация отключи натрупвано с хилядолетия очакване сред тълпите. Настана невъобразимо въодушевление и хората започнаха да вярват, че Месията е близо. Всички възможни проблеми, които всеки имаше, изведнъж получиха надежда за магическо решаване. И тълпата започна да разчита на това решаване. Гражданите създадоха хиляди комитети по посрещане на Месията. Икономиката се разклати, след като милиони взеха отпуск, за да се подготвят преди предстоящите

велики генерални промени. В армията и охранителните подразделения започнаха да съставят нови клетви, които предстоеше да полагат вече пред Месията, а не пред Великия водач. Имаше дори конкурси за най-поетична или най-вдъхновяваща клетва. Вярваше се, че който я измисли, ще бъде благословен. В училищата започна разместване между учебните предмети като намаляха точните науки и се увеличиха часовете по култура и религия... В цялата ситуация, властите нямаше какво друго да направят, освен да пригласят с одобрение, защото самата основа на властта и основа на обществото, бяха изградени върху култа към Месията. Една система способна да се справи с всеки външен враг или вътрешно противоречие, ставаше слаба и безсилна, когато се доближеше до успеха на собствената си мисия.

-Нали разбирате, Наблюдател Лок, какво ще стане, ако нито Балончо, нито някой от другите Кандидати, се окаже Месия. Ще лекуваме рани от обществени трусове с десетилетия.

-Да, така е, - съгласи се Наблюдателят, - затова

ще направя всичко по силите си да осигуря Месия...

-Всъщност, малко се пресилвате, Наблюдател. Вашата работа е не да осигурите Месия, а да осигурите достоверност на откриването на Месия.

Лок се усети, че малко се изпуснал, и може би издал замисъла си, но пък подозрението, че може да прави някакви машинации при всички положения щеше да се появи, независимо има ли машинации, или не.

-Да, сгреших, Ваше озарение. Простете ми. Напрежението е огромно, а Съдбата избра един от най-недостойните, за да стовари на плещите му отговорността за целия ни свят...

-Не се кори, Лок. Ние имаме обща Съдба. Твоите проблеми са и мои проблеми, и проблеми на Империята.

-Благодаря за съпричастието, Ваше озарение...

-Виж, Лок, всеки лидер е длъжен да се подготви за най-лошия възможен сценарий. От лидера зависят съдбите на милиарди. Той не може да рискува. Ако стане добрият сценарий – добре,

но ако стане лошият... Ето защо трябва да помислим как да овладеем ситуацията.

Лок прекрасно разбираше на къде бие Великият Водач. Нямаше нужда от никакво мислене, защото Водачът имаше достатъчно съветници, доста от които наистина гениални, имаше аналитичната мощ на хиляди суперкомпютри, имаше дори собствения си дълбоко мъдър ум, усъвършенстван с много години във върховната власт. Всъщност, истината беше, че по-скоро вече с мисленето беше приключено, всичко беше анализирано, и сега просто се изпълняваше намисленото.

-Да, Ваше озарение... Готов съм да поставя и своя недостоеен ум, в помощ на всички други, които се борят с хаоса. За мен е чест, че Ваше озарение ме издига до нивото на свой помощник в мисленето...

-Впечатляваща скромност и смирение, Лок. Похвално... - усмихна се загадъчно Водачът – Искам да споделя едно свое подозрение с теб, да видя какво мислиш.

Скромният ум на Лок беше напълно достатъчен, за да се досети за подозрението. Затова той реши да опита да прихване инициативата...

-Всъщност, Ваше озарение, аз също съм терзан от подозрения, които бих искал да споделя...

Водачът беше изненадан, и отстъпи:

-Да, кажи Лок...

-Мисля си, дали не е възможно да има непредвидени вероятности в теорията на Хар Го. Той, разбира се, е бил велик лидер, а философията му ни държи стабилни и осигурява прогреса ни вече хилядолетия наред. Това е доказателство за величието на неговия ум. Но все пак, дори Хар Го не е бил Месия. Той е по-скоро предвестник на Месията, каквито са и всички Велики водачи след него. Та с мисъл от преди хилядолетия, дали е било възможно Хар Го да предвиди всички рискове и възможности. Дали времето не е създадо нови вероятности, които да налагат следващите Велики водачи да доразвият и

донапишат Великата теория...

-Какво проникновение, Наблюдател Лок? Какво проникновение? Ти изрече онова що исках да кажа аз, и което прозрях с помощта на всичките си съветници и компютри. Твоят ум, Лок, заслужава по-висока позиция от тази, на която си...

„Започва се с подкупите” – помисли си Лок и каза:

-По-висока позиция от настоящата ми е само Вашата, Ваше озарение...

-Мда, ох, обърках се Лок, вярно, че в настоящата ситуация Наблюдателят над толкова напреднал Кандидат фактически е най-ключовата фигура в Империята... Но аз по принцип говоря. Ти доказваш големи качества, и заслужаваш да си по-нагоре...

-Смирено приемам оценката Ви...

-Виж, Лок, и аз си мислех същото. Тълпата, разбира се, не го разбира, тя е движена от емоции, и няма как да разчете достоверно фактите. Тя няма всички факти, защото всъщност ако и ги дадем, можем да влошим положението. Но ние с теб сме

разумни субекти. И виждаме какво става. Обективен факт е, че нито основният ти Кандидат, нито двамата други, са близо до 100%. Те дори губят оценка. Разбира се, все още са Кандидати, но компютрите са категорични – коефициентите падат. Фактически никой от тези тримата няма да стигне не само 100%, но няма да стигне дори до рекорда, постиган някога от Кандидат. Доста далеч са от него. Обективната истина е, че преди сме имали много по-вероятни за Месия кандидати. И ти, и аз разбираме това.

-Да, фактите в тази посока сочат. Но нека не забравяме, че идването на Месия е нещо изключително и може да не е свързано с постепенно покачване на проценти. Може Месията сам да се наложи в обществото ни, като естествено – накрая, и компютрите ще отчетат, че процентите са си точно 100.

-Теоретично си прав, Лок, но същото можем да кажем и за всеки друг случай с Кандидат. А виждаш, че още нямаме Месия.

-Друг случай, в който нещата да са излизали от

контрол и да се развиват така от само себе си, няма.

-Точно това е Лок, което ме тревожи. Виждам, че е разтревожило и теб, сам си го открил. Въпросът е настоящите необичайни събития продукта на идването на истински Месия ли са, или са продукт на несъвършенството на теорията ни. Все пак, никой, дори самият Хар Го, не е твърдял, че е съвършен. Самата теория казва, че никой, освен Месията, не би бил съвършен. Но ако Хар Го е можел да греши, тогава дали няма риск теорията му да е изправена не пред Месия, а пред свой пробив.

-Теоретично погледнато, и дори юридически, сте прав, Ваше озарение. Самият Хар Го е постановил, че теорията се създава от ума на Великия водач, а всеки следващ Велик водач има статута на Хар Го. Т.е. може да променя теорията. Фактът, че не е правено единствено я прави по-трудна от морална гледна точка, за промяна...

-Ето това е, Лок. Виж как сам достигаш до толкова важни изводи...

Това беше първият момент, в който Лок се обърка и усети, че изпуска контрола. Да, той беше предизвикал хаоса. Да, радваше се, че успя така да разиграе картите си. Но не беше очаквал такъв отговор и такова развитие. Но в крайна сметка, не можеше да очаква всичко да става лесно. И не можеше да очаква, че Великият водач, подпомаган от десетки гении, и хиляди компютри, няма да измисли силен свой ход. Империята Го до сега не бе имала глупави Велики водачи. Не бе глупав и Ку Го. И маневрата с тълкуването на самата теория за Месията, бе изключителен стратегически ход. Лок разбираше, че с плановете му е свършено. Но му остана един проблясък на разум, който да му подсказже правилния ход:

-Ваше озарение винаги се е отличавал с изключително точни решения. Вие сте достоен наследник на Хар Го, може би най-достойният след него самия – „Какъвто е и всеки текущо управляващ“ – добави на ум Лок – Наистина, Ваше озарение, Вие показвате дълбока мъдрост, и сте готов да се справите с кризата, която ще стане

именно криза, ако се окаже, че Балончо не е Месията. Империята има късмета точно Вие да я управлявате в този момент... – И след задължителните ласкателства стигна до същинската част: – Аз разбирам своята роля в ситуацията. Готов съм с всичко, което мога, да ви съдействам, ще го правя със същата воля и целенасоченост, които влагам в самото Наблюдение над Кандидатите...

Казано по-просто, Лок достатъчно куртоазно даде да се разбере, че разбира, че каквито и да било стратегии на Великия водач са неизпълними без неговото сътрудничество, и той е готов да участва в играта, с ясното разбиране за собствената си цена. Нещо, което Ку Го очакваше.

-Идеално, Наблюдател Лок, ще ви държа в течение, ще установите по-тясна връзка с някои от съветниците ми, но само изключително близки. Ще участвам лично в процеса, защото няма много на кого да се доверим...

-Да, Ваше озарение...

Няколко дни по-късно, един луд професор

избяга от психиатрията, успя да се добере до комуникационен канал и да пусне сред масите своята заразна ерес. Ереста, че теорията на Хар Го не е идеална, че самият Хар Го е указал това, и затова е оставил на следващите Велики водачи равностоеен на собствения си статут. И че Империята е пред криза, създадена от бездействието и пасивността на предишните Велики водачи, които не направили нищо, за да усъвършенстват своевременно теорията. Бил нарушен основен завет на Хар Го като Великите водачи не вършили работата си да мислят и откриват нови истини, а само лежали на мъдростта на самия родоначалник. Затова сегашният Велик водач Ку Го, трябвало да промени това, да изпълни завета на Хар Го, да открие нови истини, да направи пропуснатото от предшествениците, и да стабилизира теорията. В противен случай било очевидно, че е налице криза. Един стандартен кандидат за Месия е дестабилизирал Империята, независимо, че като лични показатели бил далеч по-надолу от мнозина други Кандидати преди

това. За случващото се били виновни изцяло предните Велики водачи, но настоящият все още имал шанса да вземе мерки, с което да се нареди редом до самия Хар Го...

Властите напълно се разграничиха от подобни тези. Беше издадена заповед за нов арест на професора. Ку Го излезе с пламенна реч, че надеждата за откриването на Месия е огромна, и че Империята няма да пожали сили в търсенето, докато не провери и най-малката подробност, и най-малкия шанс Кандидатът да е Месия. Въпреки заповедта, професорът остана на свобода, защото взе да се оказва по-хитър от хилядите търсещи го. Ереста плъзна, и макар малцина да и вярваха, фактът че Великият водач се занимава с нея, и осигури стабилен ръст на популярност...

А у Лок не останаха никакви съмнения, че е въввлечен в откровен заговор срещу Кандидата за Месия, в името на когото всички се кълняха... Но приемаше този избор на съвестта си, с безпрекословно убедителния аргумент, че евентуалната поява на фалшив Месия би била

възможно най-пълната разруха на идеята за Истинския Месия...

40. Цветарски гамбит

Без дори да подозира какъв огромен заговор на вселенско ниво се готви срещу му, Балончо беше затънал в рутината на обикновеното дребно ежедневиe, изпълнено със суета и скандали, които разхищаваха ценното му внимание. Вместо да изпълнява великите си планове и мечти за своя народ, той трябваше да усмирява Цветарий и Сандано. И за беда – никак не успяваше да ги усмири, а бъркотията се разрастваше. Това го принуди за пореден път – все по-трудно му беше да го прави, но да се обърне към Старшия консул...

Седнал в дълбокото си кресло, запалил една ориенталска лула, пълна с първокласен тютюн, Първанаки го посрещна в резиденцията си. Макар повечето официална власт да бе у Балончо,

Иерархично Първанаки бе над него, и протоколът изискваше младшият консул да иде при старшия. Пък и, мислеше си понякога Балончо, по отношение на реалната власт, не бе съвсем сигурно кой от двамата им има повече от нея...

-Добре дошъл, Балончо, разполагай се, чувствай се като у дома си... - каза домакинът.

-Благодаря Ви, Гай Първанаки, етикетът ви е изящен, както винаги... - отговори гостът.

-Е, отпусни се, Балончо, скоро може това да е твоят дом... - каза Старшият консул, очевидно намеквайки за необявените планове на младшия консул да се кандидатира на идващите избори.

-След Вас, Гай Първанаки, трудно ще се консулира от тук. Доста величие натрупахте. Пък и аз съм млад още и може би още малко време като младши консул да изкарам, пък после нагоре...

-Като гледам как вървят нещата, май млад ще те правим Старши консул... - усмихна се лукаво Първанаки, насочвайки разговора направо към болното място, което всъщност беше тема и на самата среща.

-И аз имам такова усещане... - отговори умислено Балончо.

Причина за срещата беше разразилият се в последните дни публичен скандал между Македонеца и Цветарий, който силно разклащаше позициите на Цветарий като втори в консулата след Балончо. Войната помежду им избухна, след като Магистратурата помилва един от близките ортаци на Македонеца, който няколко месеца Цветарий държа в кауша, разчиствайки лични сметки. Балончо смяташе тази дребна злоупотреба с власт, от страна на министъра си, за твърде незначителна и позволена в рамките на големите отговорности, които иначе имаше. Ползването на властта, за да уреди един или друг нищожен като размер свой проблем, не тревожеше Балончо. И затова не се намеси навреме, макар че окошареният беше и негов добър познат.

Слабата публична подготовка и непохватните действия на Цветарий обаче превърнаха случая в непрекъснато разрастващ се скандал. Арестуваният от ден на ден успяваше все повече

да внуши на обществото, че е жертва на политическа репресия и лично отмъщение, което изместваше основната теза на Цветарий, че е прибрал едър апаш. С времето интересът към сър Алекс, както се казваше жертвата му, стана толкова голям, че той се превърна в суперзвезда и мъченик, а Цветарий в зъл демон и експлоататор на присвоена власт.

Така, когато накрая магистратите постановиха да се пусне сър Алекс, защото им омръзна да бъдат просто пионки на Цветарий без право на лично мнение, вниманието на медиите обгърна щедро освободения, и той се възползва идеално от случая. Добре съзнавайки, че е внушено, че Цветарий злоупотребява с власт, сър Алекс пусна няколко компромата, доказващи тази злоупотреба. Припокриването на двете послания роди силно послание, което покълна щедро в добре напоената почва на народното очакване за разкрития на далавери сред управниците. Безспорен факт бе, че сър Алекс бе на порядъци по-добър в обществената комуникация от Цветарий. И макар

последният да имаше много повече власт, и повече послушни журналя на своя страна, сър Алекс постигна по-висока ефективност.

Основният инструмент на атаката – отново мъдро избран, за да не я води лично инициаторът и, беше Дон Сандано. На който пък това му дойде „дюшеш“ след дълги месеци на медийно затъмнение и изолация. След като му откраднаха няколко сенатори и му ограничиха словото пред журналята, Сандано беше започнал да губи позиции и избиратели. Но излизането на сър Алекс от тъмницата донесе огромно безплатно медийно внимание, част от което той щедро подари на Македонец. В замяна на лансиране на част от атаката срещу Цветарий от него.

Така, разположен в центъра на обществения интерес, Сандано обстреля безмилостно Цветарий с обвинения в корупция и незаконно забогатяване. Извади документи, доказващи придобиването на много земи и замъци от министъра, без да ги е плащал, и без да има с какво да ги плати. Пусна също разрушителния слух, че сър Алекс е давал

пари на Цветарий преди изборите, и че тогава сър Алекс явно бил добър, а сега станал лош. Това второто, в комбинация с твърдението на самия Цветарий, че сър Алекс е едър апаш, доведе до извода, че Цветарий е бил ортак на едри апаши.

Министърът нямаше как да отбие атака с документи, подписани от самия него. Започна да увърта и да обяснява, че замъците са купени законно, че взел пари от родата на невестата си, че печелил допълнително в извън работно време като водил лекции по Имперско законодателство, макар че не е учил никога имперските закони, и изобщо всякакви такива непохватни обяснения, които само подсилиха неочакваната слава на Сандано.

Ясно разбирайки, че в тази кал може само и той да се окаля, Балончо остана настрана. Но омаскаряването на Цветарий би могло да разклати самия консулат, ако трябваше да го сменя. Сменен или не обаче, Цветарий за броени дни се оказа напълно ликвидиран като възможен кандидат за поста на Старши консул, избори за който идваха

догодина. Балончо отначало мислеше него да изстреля натам, а той самият да запази прекия контрол над консулата. Със серията от показни акции, Цветарий беше понатрупал слава, и народът би го подкрепил. Но след щурма на Македонца, и кекавата защита на министъра, с имиджа му беше свършено, и изборите за Старши консул ставаха непредвидими. Така се очертаваше почти неизбежно на вота да се яви самият Балончо, което щеше напълно да обърка политическата конюнктура. За това очевидно намекваше и Първанаки...

-Но изборите са догодина, а до тогава много време... - каза Старшият консул, връщайки темата на актуалните проблеми.

-Да, изборите са догодина, а като гледам как се случват нещата, нищо чудно до тогава още десет пъти по сегашните проблеми да гръмнат...

-Доста непохватен се оказа Гай Цветарий. Не е много за политик... - констатира Първанаки.

-Какъв политик? Той е обикновен стражар. Един изпълнителен и надъхан стражар. Добър

слуга...

-Май се самозабрави малко слугата ти. Повярва си повече...

-Май да...

Настъпи леко и не много тягостно мълчание. Балончо идеално разбираше, че грешките на Цветарий се пишат и на негова сметка. В крайна сметка, той го беше назначил...

Първанаки дръпна от лулата и после рече:

-Сър Алекс е от по-едър калибър. Странно защо Цветарий тръгне с него да се мери...

-Защото постът на Цветарий има много власт, и тя го е омаяла. Помислил си е, че с тази власт може да смачка Алекс...

-И загуби... - кратко и безмилостно заключи Старшият консул. Балончо със свито сърце разбираше какво му казва в пряк текст Първанаки. „Загуби“ в политиката значеше едно нещо – „свърши“...

-Той загуби, но не мога да го уволня сега. Цветарий не е обикновен министър...

-Да, разбирам. Но законите на политиката

важат и за него...

-Разберете ме, консуле, Цветарий не е просто министър. Вие знаете, че аз министрите ги сменям лесно. Вече колко смених... Но Цветарий е министър на моя ресор. Този, от където аз произлязох. Този, където народът най-много очаква успехи. А не провали. Ако го сменя, и изобщо ако сменя министъра там – който и да е той, това е мой провал...

-Прав си, Балончо. Твой провал е, дори ти да не си виновен за него...

Днес Старшият консул като да се беше подготвил да го насече с думи. Балончо се нервираше, но не можеше да изкара яда си на него, защото ядът идваше от истината в думите му, а не от самия него.

-Да Ви призная честно, консуле, ние сме противници, знаете, но сега честно ще Ви призная, признавам Ви, че не знам какво да правя. Всяко решение губещо...

-И аз ще бъда искрен с теб, Балончо, противници сме, но ще ти призная – и аз не знам

какво да правиш. Много зле си ги надrobi Цветарий...

-Тоя Сандано е неudържим. С него не можеш се разбра. Като му падне да вика и да го слушат, и няма спиране. – ядоса се Балончо.

-Да, такъв е. Това значи, че не можеш да го подкупиш в момента. Паднало му е да се къпе с слава и няма какво да му дадеш да се откаже. Трябваше да му дадеш преди това, да го направиш свой приятел.

Днес истината направо щеше да заколи Балончо. Беше подценил важността на Сандано. Беше му дал няколко трохи в началото на консулата, но след това не обърна достатъчно внимание, когато Цветарий му ги отне. Мислеше тези боричкания за дребни неразбории, и беше пропуснал да запази един дребен съюзник. Като съюзник, Македонец наистина беше дребен и много полза от него нямаше. Но като враг, окрилен от внимание и с документи в ръка, той ставаше опасен враг. Цветарий го смачка с лекота, подкупи му няколко сенатора и го разнебити от всякъде,

защото по този начин уязвяваше приятеля му сър Алекс. Това беше просто част от личната войничка на министъра. Но с изплъзването на Алекс, Сандано се възползва и върна всичко, та и с лихвите, и то не с малки лихви, на Цветарий. А все по-голяма част от сметката се стоварваше на Балончо.

-Трябва да измислим нещо, консуле – каза Балончо – не е Ваш пряк проблем, но Цветарий клати мен, а с това клати и държавата. Точно сега не е моментът за нестабилен консулат.

-В последните 20 години всеки младши консул е твърдял, че е опасно за държавата да бъде клатен точно в текущия момент. Но колко консули сменихме, държавата си я има... - отговори саркастично Първанаки.

-Оххх, дойдох тук за подкрепа, а само ирония срещам...

-Ами всичко е иронично, Балончо. Има толкова талант в сатирата, която се получава. Все едно като за филм е правено... - усмихна се Първанаки и дръпна от лулата.

-Но все пак и за държавата трябва да мислим. Не можем само да се забавляваме...

-Ние мислим. В моите ресори проблеми нямам...

-Вижте какво, консуле, ще си помагаме ли, или ще се забавляваме един с друг. Държавници ли сме, или шутове?

-Хахаха, успокой се Балончо. Ще си помагаме. Просто нека не изпускате момента и да се радваме едни други. Толкова малко е радостта в живота на държавника, толкова много са грижите...
- направи завой към сериозното Старшият консул.

-Да, толкова малко е радостта, толкова много грижи...

-Виж сега Балончо, положението на Цветарий е неспасяемо. Нека не се залъгваме. Много се изложи, и няма политически качества. Виждаш, че още първата криза го разклати. До вчера се смееше на Сандано, а днес Сандано го разнебити. Цветарий е неспасяем фундаментално, а не просто сега. Въпросът е не за спасяване на един министър сега. Въпросът е, че и да го спасим, утре пак ще го

ритнат нещо. Той не може да се пази, глупавичък е...

Балончо отново се почувства срян от думите на консула, но този път усещаше, че целта не е иронията, а е добронамерената логика. Съвсем прав беше Първанаки. Цветарий беше получил повече от всеки друг министър. Беше получил повече пари. Беше получил самият любим ресор на Балончо. Беше получил възможност да прави каквото си иска с когото си иска. Беше започнал мащабни начинания, които не предполагаха да са възможни да се направят от слаб и неук човек... А накрая какво... Първата лека съпротива, го извади от равновесие. Прав беше Първанаки. Цветарий беше много зле. Той беше прибрал в кауша и доста други от типа на сър Алекс. Всеки от тях можеше да проведе следващата контраатака. Всеки път ли щяха да го спасяват?

Но една още по-неблагоприятна мисъл се промъкна в ума му, и я сподели с консула:

-Прав сте, консуле. Който не може сам да се пази, никой не може да го опази... Пък и неговото

министерство е толкова отговорно, че ако там стои слаба фигура, как ще се пребори с апашите?

-Виж как мислим еднакво, Балончо. Държавнически. Цветарий е на пост, където той трябва да пази гражданите, а не него някой да го пази. Министър, който не може да опази себе си, не е за министър на стражарите. Дълг към нацията е да имаме поне министър, който може да пази себе си. Поне себе си да пази...

-Да, Гай Първанаки, един министър трябва да може да пази поне себе си... Трябва да го сменя...

-Според мен точната дума е не „трябва“, а „ще“...

-Въпрос на време...

-Да, на ценния ресурс в политиката, наречен „време“...

-Но има един проблем, Гай Първанаки, решението е ясно, но не мога да го приложа сега. Ще донесе повече вреди, отколкото ползи...

-Моментът е труден. Ако Цветарий си иде сега, ще излезе, че са го свалили Македонеца и сър Алекс. – констатира Старшият консул.

-То всъщност това ще бъде и обективната истина. - допълни Младшият консул.

-Но за обществото е важна не обективната истина, а обективната теза, която му представим. А в момента няма как да се представи теза, различна от победа за сър Алекс и Сандано.

-Трябва ми време...

-Да, трябва ти... Но не забравяй, че времето може и в слабост да се превърне...

-Има риск и забавянето, наистина. Страхувам се, консуле, че може и допълнителни проблеми да възникнат, ако Сандано изсипе нова порция компромати. Може още по-зле да затъне Цветарий...

-Риск е това сериозен. Сър Алекс е доста ядосан, и има защо. Толкова време стоя в тъмницата за нищо...

-Не знам какво да правя, честно...

-Каза ми това вече...

-Оххх...

-Гледай позитивно на нещата, Балончо – усмихна се отново загадъчно Първанаки и засмука

лулата – гледай добрите страни...

-Какви добри страни, ядосан съм, и все повече се ядосвам...

-Не си глупав, Балончо, но защото си ядосан, не виждаш. Надежда има...

-Нима?

Старшият консул за малко замълча, за да повиши напрежението и да придаде тежест на думите си. После каза:

-Очевидно, основният проблем е сър Алекс, а Сандано само се възползва от случая...

-Това е очевидно, наистина...

-Значи ако решим проблема с Алекс, решаваме проблема изобщо...

-Да, но това не променя факта, че не знам как да реша проблема...

-Виж, Балончо, виж поведението на сър Алекс. Той не те атакува. Атакува само Цветарий...

-Елементарен номер, за да вбие клин между мен и Цветарий...

-Едва ли е само това... - Първанаки остави лулата на масата – може да е и подадена ръка.

-Дали?

-Мисля, че е така. Сър Алекс няма интерес да се скара и с теб, и да си създаде враг. Той иска да се разправи с Цветарий. След като Цветарий не може да се защити, той просто ще го довърши...

-И какво да дадем на Алекс, за да ни остави...

-Много просто – трябва да му дадем Цветарий...

-Но това вече го говорихме, не мога сега да го уволня...

-Не е нужно да го уволняваш сега. Поне не и публично. Може да му подрежеш устно крилцата и да му отнемеш част от доверието си. А аз мога да проводя вестоносци при Алекс да му обяснят това, и да му обещаят, че след време ще махнем Цветарий...

-Дали ще се хване?

-Сър Алекс е разумен човек. Мисля, че не го интересува показната част. Ако види, че Цветарий губи съдържание, едва ли ще държи веднага да загуби и формата. – каза Първанаки.

-Звучи логично... - съгласи се Балончо. – Добре

работих дълги години с Цветарий, но сега така се насади, че нямам избор...

-Не мори съвестта си за приятеля си, Балончо. Наистина нямаш избор. Той сам се погуби... - успокой го Първанаки.

-Жал ми е на него, но...

-Няма жал в политиката, Балончо. Пък и не забравяй, че и за теб има риск. Не е сигурно това, което измислихме, дали ще се развие както го мислим. Може и да не стане...

-Но, нали...

-В политиката няма сигурни неща, Балончо. Не съм те подвел. Мисля, че измисленото е правилното. Но и друг път съм мислел така, а понякога съм грешал...

-Аз не мога да сгреша, след като нямам избор...

-И това е така... - Старшият консул засмука за последно лулата си в тази среща...

Балончо си тръгна. Замисли се над последните думи на Първанаки. Дали имаше скрити цели, дали не гонеше собствен интерес

Старшият консул? Всъщност със сигурност беше така. Вероятно щеше да има и други последствия от това „решение“. Но честен пред себе си, и Балончо не виждаше друго. Наистина проблемът беше сър Алекс, и наистина евентуално договаряне с него щеше да успокои ситуацията. Цветарий беше скъпа цена, но доста по-евтина от загубите, които самият той причиняваше.

Балончо вдигна телефона, за да подреже веднага крилцата на министъра си, и да му даде да се разбере, че ситуацията с дадената му власт започва да се променя. Вестта за предстоящото уволнение му я представи като предупреждение, ако продължава да прави гафове. Онзи се опита да се оправдае като възрази, че е абсурдно провокациите на Сандано да свалят министър. Но това не събуди жал у консула...

41. Великодушие

Проблемите около глупостта на Цветарий обаче бяха едни от малките проблеми на държавата. Всъщност Цветарий беше проблем основно на Балончо, а не на държавата, защото с или без него, борбата с апашите от доста време все по един и същи начин си вървеше – без особен успех. Та ще сменят ли поредния министър, от това на народа нито по-зле, нито по-добре...

Докато времето на консула се губеше със злополучния му избор на първия стражар, нещо далеч по-важно подкопаваше устоите на самата държава – липсата на пари. Стопанството вървеше все по-зле, бирниците все по-малко донасяха, а все повече гърла решаваха, че единственият, който може да ги изхрани, е консултът. И така с по-малко сестерции, Балончо трябваше да издържа все повече свои поданици. Това, по естествен начин, водеше до периодични кризи в хазната, а консултът трябваше да извършва трудна еквилибристика с думи, така че да не пропадне всичко. Умел беше в думите Балончо – не един успяваше да нахрани с думи, вместо да му даде пари. Някои от кризите

обаче бяха малко по-силни, и там просто думите бяха безсилни. Така, докато Цветарий пропадеше под ударите на вдъхновения Сандано, Балончо се сблъска с липсващи няколко стотин милиона за пенсии на копачите...

Събрали се бяха консултът, ковчезникът и министърът на бачкаторите да умуват какво да правят с копачите...

-Няма пари за тия пенсии, Гай Балоний, - каза Сяноко – единственото работещо решение е да не ги пенсионираме. Просто пари няма.

-Това е абсурд, - възрази Гай Титий – Младий – министърът на бачкаторите – Това е абсурд, ще дойдат на стачка под прозорците ми... Трябва да ги пенсионираме и да им намерим пари...

-В тази ситуация, няма от къде да извадя тия пари. А и тия хора от поне 10 години са уведомени, че няма да се пенсионираме толкова рано. Пише го в закона...

-Това че го пише, не значи че тия хора го знаят. Повечето от тях си мислят, че имат право на пенсия...

-Това какво си мислят, не засяга хазната. Непознаването на закона не освобождава от задължението за спазването му... - защити се Сянко.

-Законите си ги пише, ама с хората говорят началниците им и профсъюзите. – възрази Титий – а те са им обещали пенсии.

-Като са им обещали, те да им ги плащат. Който е обещавал, да плаща. То не може така – един обещава, друг плаща...- каза Сянко.

-То те вместо да платят, и те ще дойдат да протестират. Така че изход няма, освен да намерим пари и да платим... - заключи Титий...

Ситуацията с пенсиите на копачите беше доста усложнена. Такава бе била винаги всъщност. И проблемът не бяха самите копачи. Работещи наистина тежък труд, при лоши условия, тези хора живееха по-кратко. Съответно – и по-кратко получаваха пенсии. Съответно – нормално беше да се пенсионират по-рано. Проблемът беше, че благоприятните им възможности за пенсиониране бяха се превърнали в цел и на хора, които никога

нищо не бяха копали. Цяла армия от началници, администрация и чиновници си бяха извоювали статута на „копачи“, и получаваха същите ранни и високи пенсии. И тъй като никога не бяха копали нищо, те и си живееха по-дълго. С което се получаваше така щото да трябва да се плащат повече пенсии на хора, допринесли далеч по-малко с работата си. Ситуацията беше достигнала катастрофални размери като на един истински копач се падаха поне десетина дето никога не са хващали лопата. И всички, имайки статута на „копачи“, сега чакаха пенсии.

Но те не чакаха от сега. Тарикатлъкът и измамите винаги ги бе имало, и затова преди десетина години, неспособен да контролира и да се пребори, тогавашният консул – Комодор Кокалий, беше намерил окончателно решение – който иска ранна пенсия, да си пести. И колкото спести, от това ще му се плаща пенсията. Кокалий въведе и преходен период, през който ще продължи отпускането на старите пенсии, но после – само кой колкото е спестил. Така се слагаше край

на схемата на фалшивите копачи, защото собствената им пенсия щеше да зависи само от собствените им спестявания. Та този преходен период изтичаше сега, и идваше време първите спестовници да получават пенсии от спестеното...

И точно тогава гръмна поредната „бомба“. Логично беше да се очаква такова нещо. Един като е взел да мами по един начин, ще мами и по друг. Та оказа се, че тия дето трябвало да спестяват от надниците си за пенсия, нищо не са пестили. Тъй както един от десет е истински копач, така и един от десет се оказа спестил нещо. Това обаче ни най-малко не промени статута им на „копачи“. И сега пак една армия от хора чакаше консулт да намери пари и да продължи по старому. Цялата тази схема беше ръководена именно от фалшивите копачи, които бяха началниците на истинските, както и от профсъюзите на копачите, в които се бе създала още една впечатляваща маса от копачи, дето никога не бяха копали.

След месеци изтичаше преходният период на Кокалий, и предстоеше буквално в един ден да

спре раздаването на старите държавни пенсии, и да започне тегленето на пари от частните спестявания. Но поради липсата на самите спестявания, повечето пенсионери щяха да получат смешни пенсии, горе-долу – една десета от досегашните. Чакали обаче толкова време, те не бяха съгласни на това. И така профсъюзите нададоха вой да се удължи преходният период на Кокалий, и всички да получават повече пенсии, без оглед кой спестявал и кой не. Тази сметка се появи на бюрото на Сянко, и му дойде малко в повече, сред планината от други непокрити сметки...

-Ами намерете, Гай Титий, - отговори Сянко. – то не може всички към мен да гледате да търся. Аз каквото мога съм събрал, и гледате на колко гърла раздавам. Вземете спестете от друг разход, и дайте на копачите...

-Това е възмутително,- ядоса се Титий – аз съм министър на бачкаторите, а не на хазната. Който е министър на хазната, да намира пари. А не само да ни казва да пестим.

-Ще пестите, и ще режете, защото парите не

падат от небето. – скастри го Сянко.

Консултът до момента мълчеше, но явно идваше време да се намеси:

-Спокойно, приятели. Проблемът е общ. Трябва да не се караме, а заедно да го решим...

Както и всеки друг път като Балончо вземеше думата, напълно зависимите от него министри, се умълчаваха.

-Титий, защо стигнахме до тук. Какво се обърка в схемата на Кокалий...

-Ами обърка се това, че тия дето трябваше да пестят, не са пестили. Кокалий бил замислил на всички да им удържат от надниците и да ги пазят за пенсия. Но началниците и профсъюзите се наговорили и или не удържали, или удържали върху измислени занижени заплати. И така повече от 10 години. И сега я имаме една десета от нужните пари за пенсии, я не... А хората си чакат пенсиите...

-Всъщност замисълът на Кокалий е бил точно такъв, – поясни Сянко – Той точно това е искал да направи – да обвърже приноса с резултата. И сега

се вижда, че който няма принос, няма резултат. Държавата няма нищо общо с тези неща, нито тя е виновна, нито тя трябва да поема липсата на пари. Трябва да признаем, че замисълът на Кокалий е бил правилен, защото виждаме, че е отделил хазната от всички възможни измами. И от измамните кой реално е копач, и от измамните кой колко пенсия заслужава. Системата му, по същество, работи...

-Тя работи, но утре като не им дадем пенсии, ще дойдат при нас да стачкуват, а не при Кокалий. – опонира Титий.

-Това е заради непочтените лъжи на същите лъжци, които ще протестират. Точно тия фалшивите копачи, началници и профсъюзи, те скроиха измамата със спестяванията, те лъгаха истинските копачи, че с или без спестено, държавата ще им даде пенсии. И сега те насъскват хората... - ядоса се Сянко.

-Ако трябва да постъпим справедливо, трябва до ги отрежем от пенсии. За урок на всички...- каза Балончо – Но това просто няма как да стане.

-Съгласен съм, и смятам, че ще стане – като се опари един, и всички видят, следващите вече няма да пестях трохи, и да хитруват.- каза Сянко – Ако отстъпим, все тъй ще продължава, и никога няма да излезем от тази черна дупка.

-Няма как да оставим хората без пенсии, Сянко. Трябва да измислим нещо...

-Простете ми, Гай Балоний, но това ми го казвате всеки ден за какво ли не – вчера да измислим нещо за лечителите, днес – за копачите, утре – за даскалите... Няма какво да измисля. Стопанството е в пълен крах. Изстисквам каквото мога, но така само още повече го разсипвам. В една спирала на намаляващи приходи сме. Непрекъснато дерем тия дето работят, за да изхраним някакви дето не работят. Отвъд границата сме... Много отвъд, затъваме...

-Аз бях измислил нещо, но и Сянко, и някои други министри, подпомогнати от пропагандата на чорбаджиите, пречат... - обади се Титий.

-Това измисленото е абсурд! – възмути се Сянко – Идеята да секвестрираме спестеното от тия

дето все пак са спестявали, за да плащаме на всички, е лудост. Прави са и чорбаджиите, и колегите дете сме против. Това е кражба, която освен това няма да осигури пари за дълго...

Идеята на Титий, не по-слабо пропагандирана от профсъюзите, беше консулт да прибере в държавната хазна все пак наличните спестявания на малкото копачи, които бяха спестявали. Така за година-две щяха да се намерят пари за всички. Т.е. поне да се спечели време, докато се измисли нещо друго. Подобен ход беше класически по модела „след мен потоп“, но пред него имаше допълнителни пречки, свързани с възможността тия дете щяха да им вземат спестяванията, да отнесат въпроса до Имперския съд. И той да им възстанови парите.

-Тази идея, освен това, не носи пари, а харчи пари, - продължи Сяно – Имперският съд, рано или късно, ще върне парите на собствениците им, заедно с огромните лихви, които сами сме определили за всякакви такива дългове. Т.е. сега ще вземем едни пари, ще плащаме пенсии за

кратко, а после ще ги връщаме, с лихвите, като тогава пак същите пенсионери ще си чакат и вече отпуснатите пенсии. Тази идея е нищо повече от супер скъп заем. Нищо повече.

-Все пак, това е идея, която решава проблема ни сега, защото иначе утре идват стачниците... - кратко и безмилостно отсече Титий.

-Прав е Титий. – каза Балончо – ние сега имаме проблем. Ако не го решим, няма да има бъдеще изобщо за нас. По-добре голям проблем в бъдеще, отколкото малък проблем, който ни събаря, сега.

-Но Гай Балоний, това е абсолютна лудост. Правилното, здравословното, е да се борим за истината. Да кажем истината сега, да видят хората, да се види болката, и да се научат всички. Сигурен съм, че силен лидер като Вас, няма да падне от една стачка. Но силата Ви може да помогне на хората да се осъзнаят, и да мислят правилно. Ако отстъпите, след година-две, ще плащаме тройна и четворна цена. Никой добър стопанин не прави така – да задлъжнее толкова много и глупаво...

-Глупаво ли каза? – намръщи се Балончо.

Сяно се смрази. Усети се, че беше нарекъл благодетеля си не точно както трябва. Леко задоволство се изписа на лицето на Титий.

-М, хм, не в този смисъл, Гай Балоний... Аз знам че Вие не сте надълбоко в тези идеи. Просто трябва да вземете решение. Аз за идеите говорех, и се надявам мъдростта ви да изведе мъдро решение...

-Добре Сяно, прощавам ти обидата, добре се измъкваш, учиш се за политик. Но идеите не са чак толкова глупави. Ти не разбираш напълно нещата. Цялата страна клокочи, трябва да потушаваме пожарите, а не да ги оставяме да горят, с надеждата, че ще се изтощят и угаснат. Ти това предлагаш. Но ако наместо това, единият пожар подпали друг?

-Според мен, Гай Балоний, като потискаме клокоченето, готвим голям пожар. Ние не го гасим. Трябва един подир друг да гасим пожарите, а не да ги потушаваме...

-Не ги разбираш тия неща, Сяно, но няма сега

да се учим. Значи решение за пенсиите на копачите трябва. Ти имаш ли?

-Аз казах, празна е хазната...

-Значи остава идеята на Титий... - каза консултът. Самият Титий се усмихна доволно...

-Но това не е идея. Това е грешка...

-Времето ще покаже. – отрязва го консултът.

-Да, времето ще покаже. – потвърди Титий.

-Вижте какво, консуле, Гай Титий, това не е решение. Не е ясно дори дали ще можем да го прокараме. Съпротивата е много голяма. Има имперски разпоредби, които пречат. Опозицията е силна. Чорбаджиите, дето държат сегашните спестявания, са бесни. Те искат да плащат пенсиите, а не да им вземем всички пари...

Балончо погледна към Титий, но онзи не можа да каже нищо против тези обективни факти:

-Така е, консуле, съпротивата е много голяма. Има и юридически пречки, макар че публично ги отричаме. Няма да се преборим лесно...

Консултът се замисли, после каза:

-До сега ми говореше, че си намерил

решение, а сега вече не е решение... - този път скастриеният беше Титий.

Той уплашено онемя... Но не му и трябваше да говори. Балончо продължи:

-Пак аз ще ви дооправям нещата. То това да си консул – само ядове...

Двамината нямаше какво да добавят...

-Вижте сега, министри мои, ще приложим една изпитана практика. Ще сме милостиви?

-Милостиви? – възкликнаха едновременно и двамата, всеки с различен страх. Сяanko – че пак ще трябва да харчи пари, а Титий – че планът му няма да се реализира...

-Навремето, приятели мои, имахме в работата една практика – наплашиш някой за нещо, после му вземеш само половината, и той ти е благодарен. Много добра практика...

Министрите при тези думи съвсем пък не смееха да се обаждат, защото очевидно ставаше дума за мътното минало на консула, което беше най-голямото „табу“ в обществото. Каквото и да кажеш по този въпрос, все ще е грешка, като може

би и мълчанието беше грешка. Толкова странна, объркана, и забранена беше тази тема. Но в случая мълчанието се оказа най-малката грешка, защото консултът не го забеляза, говорейки самият той.

-Ха-ха-ха, изсмя се той, така както навремето си се смееха тия в неговия бизнес – Добре е човек да има опит. Хубаво ще оправим нещата сега... Ти, Титий, вече си свършил трудното – надигнал си шум, надал си вой, уплашил си народа. Всички се бунтуват, има съпротива. Сега аз ще се появя и ще ги помилвам наполовина. Ще вземем само половината спестено... И всички ще са щастливи...

-Изключително! – каза Титий, за който дали парите ще стигнат за година или две, нямаше значение, важното беше, че кризата сега се потушава.

-Да, Изключително! – каза Сянко, който се оказа първия обект на новата стратегия – мислеше си, че държавата ще затъне с едно, а сега се оказа, че ще затъне с половината...

-Спестете си похвалите, учете се, министри мои... Хайде сега, бегом по задачите...

Министрите излязоха, а скоро излезе и новината за великата милост на консула, който пожалил половината пари, които му се полагали да секвестира. Профсъюзите и началниците бяха доволни, че ще имат пенсии, и без да са пестили. Дори чорбаджиите, дето управляваха тия пари, въздъхнаха с облекчение, че им взимат само половината. Само спестителите, дето бяха собственици на парите, не разбраха какво е радостното в това, че губят половината...

А най-радостни бяха адвокатите, защото се задаваха много хонорари за дела в Имперския съд...

42.Злостната седмица

Тази седмица се очерта като отвратителна. Концентрираха се в едно всички възможни провокации, които битието можеше да отправи към чистите и достойните. Балончо беше

разочарован и унил. Толкова усилия, толкова жар и енергия да промени нещата, да прави хубави неща, да бъде нещата. А вместо това... Не беше справедлива съдбата към него...

Още първият ден на седмицата тръгна лошо. Имперските анализатори публикуваха своята прогноза за състоянието на стопанството, която драстично се различаваше с прогнозата на Сянко. Това значеше, че сметките за държавната хазна за следващата година щяха да пропаднат и парите отново да не стигат повече от очакваното. Но полшото беше, че имперците потвърждаваха критиките на опозицията, която получаваше поредното „доказателство“, че консултът се справя зле. А едно беше думата на опозицията, съвсем друго – думата на имперците. Като че да го изоставяха имперските му съюзници. Не бяха лоялни към него, не му помагаша да създаде похубава истина, както допреди...

В същия този първи ден, Магистратурата реши да си раздаде коледни премии „за цялостно творчество“. В момент на тотално безпаричие,

когато на всички обясняваха защо трябва да „затягат коланите“, магистратите намериха някакви излишъци и си ги раздадоха. Привидно, това беше в техен негатив, и в полза на популизма на Балончо, че „всички магистрати са боклуци“. Но всеки гаф на държавен сановник, рано или късно, се пишеше на пасива на консулата, защото народът него възприемаше като отговорен за всичко. Така „раздадоха си премии“ фактически значеше „Балончо им даде премии“, независимо че структурата на властта пречеше на Балончо да не им ги раздаде. А чисто финансово, парите накрая пак от държавната хазна излизаха, и с подписа на Сянко щяха да идат при магистратите...

Във втория ден, се случи едно мълниеносно прелитане през страната на емисарите на Великия северен император, които „дойдоха, видяха и победиха“. Той какво да направи Балончо – императорът управляваше двайсет пъти повече поданици и сто пъти, та и отгоре, повече територия. Имаше много повече пари, могъщи корпорации, силни шпиони. Какво да направи

Балончо в едни преговори за строителство на Почти Вечен Двигател за добив на светкавици, дето императорът искаше на негова територия да прави? Какво да прави – бори се, приказва много пред журналята, заканва се, обещава, че няма да се предава. Направи всичко възможно, и накрая стана неизбежното – предаде се... И всички го видяха. Но защо не разбираха, че не е виновен... Не беше справедлив светът. Та на всичкото отгоре точно тогава и Старшият консул се обади да злорадства:

-Балончо, не вървят добре нещата с Императора, май...

-Те могат ли изобщо да вървят добре с него?

-Лошо ще ти дойде - толкова подготовка и закани, че ще устоиш на Императора, а накрая...

Хаплив беше Старшият консул. Хаплив. Не само му се подигра, но и посочи собствената му борба като обърнала се срещу него. Многого закани и обещания сега имали обратен ефект... Ами с какво, освен със закани и обещания, да се бори Балончо? Той какво друго имаше, и какво

друго умееше? Какво да противопостави на Императора...

Не му стига това, но и Рашидий оплете конците като се оказа, че дал хиляди сестерции за снимане на филм в чужбина, а после получил покана да го гледа в луксозна екскурзия, платена от получилия субсидията. Скандал като по „книжка“. И гръмнал на фона на приказки на самия Рашидий, че трябва да реже разходите, заради кризата в бюджета. Остави това, ами проблеми и в други страни на Старинната империя създаде, та и там обяснения... Лошо се справи Рашидий, лошо – не се раздават така пари, без да си ги прикрил добре, ядосваше се Балончо. Как може да платиш на някой, който после ти плаща... Ами те хората посредници бяха измислили. А Рашидий – през просото. Буквално. И парите обратно – като екскурзия пред камери... Ами „кеш“ да ги беше взел, по-малък риск щеше да поеме... Лошо Рашидий, лошо, не се правят така сделките във властта...

На третия ден търгащите надигнаха вой, че

консулатът продължава да не им плаща за извършени към държавата услуги, и дълговете се разрастват. В същия ден в столицата местната управа, притисната от безпаричие, реши да вдига данъците на част от имотите, с което предизвиква гнева на хиляди собственици, че точно когато най-нямат пари, най-много им искат.

Големият скандал в тази злокобна сряда обаче беше една шега, която две медии скроиха на Сената. Поканиха – в работно време, част от сенаторите на пир, като им обещаха и скъпи дарове. Така напълниха една зала със сенатори, очакващи мезета и дарове, преди да се явят с камерите и да ги заснемат. Стана голяма шумотевица – сенатори бягат от работа, за да получават дарове. За зла участ, най-много измежду изловените, бяха от партията на Балончо. Не че бяха по-подкупни. Все една стока си бяха с другите. Но нали Балончо имаше най-много сенатори, та и сред подбраните се бяха оказали най-много. И сега – срам и позор за консула. И ни един от уличените не прояви доблест да напусне

Сената. Всите се изкараха невинни и подведени. Та Балончо да им бере срама...

В четвъртък на протест се надигнаха тютюнджиите. От много години Сокологлу си ги беше наел за избиратели, като им осигуряваше изкупуване на стоката от държавата, без оглед има ли тя самата пазар за въпросната стока. Но сега при безпаричието, Сянко логично беше отрязал този разход. И това доведе тълпи от ядосани земеделци, искрено вярващи, че консулт им дължи нещо. Те се присъединиха към перманентно протестиращите вече седмици книжници, лечители и културтрегери – всичко убедени, че държавата е длъжна, и трябва да им дава нещо. Малко ирония имаше във всичко – интересите на тези групи бяха в същността си противоречиви, защото се бореха за парче от обща пита, в която ако има за едни, няма да има за други. Но това Балончо трябваше да обяснява. А той какво беше виновен, че питата беше малка. Не работеше достатъчно народът, не плащаше данъци, хазната беше празна. Балончо направи

каквото можа – пусна стражари, увеличи данъците, арестува престъпници, дето викаха, че данъците им били високи. Но пари не дойдоха. Е как да нахрани тия другите...

В този труден ден, все пак, въпреки многото проблеми, Сенатът прие бюджета за следващата година. От бюджет доволни никога няма, но този път опозицията бе на върха на радостта, защото по заповед на Балончо, сенаторите гласуваха да се вземат 1 милиард сестерции от здравеопазването и да се дадат за общи цели. Това беше нарушение на старата практика парите от здравни данъци да отиват за лечителите. Но практиката се определя от управляващите, и Балончо се чувстваше прав да направи преразпределението. Хазната беше на голям минус, и трябваше от някъде да се пълни. Здравните пари бяха готови. Сега с тях щяха да се строят друмища и да се създават новини за пред народа. Нима радостта за душата на народа не беше най-важният приоритет на един консул? А тия популисти от опозицията го нарекоха „крадец“ ... Няма благодарност, еййй...

На петият ден дойде най-голямата болка. Първо група полудели доктори умориха едно бебе, докато се чудеха трябва ли да го спасяват. Трагедия страшна. После се оказа, че Цветарий ги следил за други нарушения и им записал подвизите. И така накрая Цветарий изгря в Сената с убийствени записи, с които доказа колко е полезна работата на стражарите, колко добре той се бори с покварата, и колко зли и безмилостни са лечителите. Героичната осанка на министъра на стражарите отново се възвърна и започна да проваля трудния процес на ерозия на имиджа му, необходима на Балончо, за да бъде единствено Слънце пред тълпата. Та ужасни факти – как може Цветарий такъв късмет да извади, и да запише убийство „на живо“... Ужас, ужас за образа на консула...

Злото обаче нямаше почивен ден. И въпреки ужасния петък, и в събота се изсипа с цялата си мощ. Заваляха едни дъждове и наводниха Околния друм на столицата. Гордостта на Балончо. Колко ленти беше рязал там, колко пъти... Какъв

хубав друм – широк, дълъг, да се возиш по него, мед да ти капе на душата. И сега тия порои от планината го заляха. А гордостта на Балончо стана за смях. Започнаха досадни въпроси защо друмът няма добри дренажи, защо първият дъжд го наводни така лесно, нали консултът се хвалеше, че това бил най-добрият му друм, че това е пример за всички други, дето крали и строили лошо преди това... И сега – и Балончо при крадците и лошите строители. А Бай Добрий го разкритикува защо не предвидил да има лодки и пристанища край друма за в случаи като този...

Ама как пък точно Околния друм, болка, болка, рев, сълзи. Посърна от униние Балончо докато стоеше в седмия ден на верандата си и гледаше назад отминалата седмица...

Как може такова нещо? Такива усилия да работи за народа. Ден и нощ не спи, побелява му косата, на всеки гледа да угоди. И угодия няма. Ами то като се замислиш, Балончо нищо на никого не беше отказал. Който до него стигнеше, получаваше исканото. Нарездаше Балончо да му

се даде. И после все нещо ставаше – я Сянко, я Цветарий, я друг министър измисляше да не стане. Я пари няма да се намерят, я някой закон бил нарушен... Но какво Балончо беше виновен? Той не се ли стараеше? Не разпореждаше ли? Какво е виновен, че после нещо не става? Нали работата на консула е на разпорежда...

Неблагодарна, нещастна, отвратителна работа беше тази. Човек се бори, всички му пречат, и накрай – пак той виновен...

Няма справедливост за управника на тоя свят, няма... Няма благодарност от народа, дето си живее живота, и не мисли как му го осигурява оня отгоре... Няма справедливост в службата обществена...

Добре че от време навреме имаше по някой келепирец.

Живна Балончо, беше забравил да се обади на един приятел, с който бяха замислили една работа. Ядоса се за миг още веднъж – заради тая неблагодарна работа, келепирецът беше забравил. Ядоса се на себе си.

Мина му бързо, живна отново и се захвана с благодарната и истинска работа, която единствена признава заслугите на държавника...

43.Шпионите на Живака – Епизод №...4-цифрено число

Мистични неща по света не съществуваха. Чудодейни решения нямаше. Такива нямаше дори в странната и непредвидима държава на Балончо. Хората живееха по сравнително рационални правила, макар и със значителното ирационално изкривяване, което им поднасяха политиките. Всъщност, благодарение на собствения си вътрешен рационализъм, този народ оцеляваше, въпреки политиките си. Но всичко това не важеше за самите политици и за света на властта в странната държава на Балончо. В този свят, чудеса се случваха и мистични решения бяха възможни.

Така, стоейки зад дисплея на могъщия си

компютър, какъвто никой на Земята нямаше да има поне още 1000 години, но компютър напълно безпомощен да даде оценка на случващото се, и да добави или отнеме нещо от потенциала на Балончо, та стоейки там, и наскред собствената грандиозна галактическа интрига, Наблюдателят Лок усещаше, че няма друго какво да прави, освен да се забавлява. Всяко живо същество във Вселената имаше нужда от отдих, отпускане и забавление, не само за да живее по-добре, но и за да работи по-производително после. Индустрията на развлеченията бе не просто продукт на алчни шоумени, желаещи парите на тълпата. Тя бе и мъдро решение на икономическия елит, който беше установил, че отпочинали и забавлявали се работници, работят по-добре от уморени и угрижени. Всъщност, дори примитивните човечи на Земята бяха открили това, и от хилядолетия поддържаха икономиката си, произвеждаща хляб, чрез изобилие от зрелища за произвеждащите...

Разбира се, шоу-бизнесът в Империята Го бе на съвсем различно ниво от това на Земята. За Лок

имаше огромно изобилие от всевъзможни развлечения, с каквито на Земята някой търгащ би могъл да забогатее мигновено. Но понякога и от Земята идваха проблясъци, а развлеченията създадени от реалния живот, имаха огромното преимущество пред всичко компютърно синтезирано, просто да са реални. А какво по-голямо развлечение от естествено възникнала пародия, която беше толкова абсурдна, че объркваше дори компютъра и хилядолетно усъвършенствания му софтуер... Дали чиповете и те не се смеят – мислеше си Лок, и гледаше прехласнато шедьовър от жанра на абсурда, трудно достижим дори от великите творци на Го...

Та хаосът около Балончо се разрастваше, компютърът прогресивно намаляваше потенциала му, което постоянно разширяваше „ножицата“ между самия потенциал и непрекъснато растящите очаквания за Месия в самата Империя Го. Общо взето, всичко вървеше по пътя на сравнително управляемата анархия, преди за пореден път да гръмне една толкова стара и толкова похабена, и

същевременно – все тъй уникално ефективна обществена бомба, която да стабилизира положението на консула. Да го стабилизира в компютъра на Го, защото той просто спря да изчислява потенциала, което беше изключителен прогрес на фона на седмици наред на сваляне.

Та тази „бомба“, която не би трябвало да изненада никого, защото беше прилагана вече десетки пъти – и все с неизтощим ефект, бяха... разбира се „Шпионите на Живака“.

В момент, в който дясната ръка на Балончо се превръщаше в политически призрак, витаещ из коридорите на Министерството на Стражарите, в който книжници, лечители и културтрегери се обединяваха в изнудването си за субсидии, в който в Сената се раждаха недостижими нива на простотия, а министри се клатеха заради конфликти на интереси и подкупи, в момент в който Кокалий и Димитриус официално минаха в опозиция, оставяйки консулата заложник на Сидериан, и най-вече – в момент, в който държавното ковчеже бе не просто празно, а

продадено и то за скрап, и парите похарчени, та в този момент какво друго можеше да стабилизира положението, освен... старата и изпитана история с „Шпионите на Живака“. Никога до сега това оръжие не бе подвеждало извадилият го. То бе източник на неизчерпаеми възможности за отклоняване на вниманието и превръщане на важното в невидимо, а на дреболиите в планини. И отново не подведе.

Конкретният виновник за задействането му бе Цветарий, който усещаше, че е все по-застрашен, а и тесничко му ставаше с все повечето ограничения, които Балончо му налагаше, за да успокои сър Алекс. Та притеснен, че се клати твърде много, той подтикна Комисията по шпионските архиви да извади някои от готовите си папки с новооткрити шпиони на някогашния режим на Гай Живака. На тези шпиони, които две десетилетия след края на властта на Живака, все още можеха с успех да бъдат обявени за виновници за всяка беда или неблагополучие в държавата...

Въпросната комисия отдавна беше открила

всичко, и го имаше подредено и готово за публикация. Но не го пускаше, защото това би я направило излишна, а комисарите държаха на работата и заплатите си. Така папките стояха готови, Комисията се водеше, че работи, за да не спират заплатите, а изпаднали в затруднение политици си плащаха, за да излезе някоя папка и да събере погледите върху себе си, отклонявайки ги от другаде.

Та този път клиент се оказа Цветарий, но желаейки да е сигурен в ефекта, той поръча толкова голяма папка, че експлозията се оказа толкова огромна, че уреди и проблемите на други, включително на Балончо. Та, спасявайки кожицата, Цветарий извади на показ папката с шпионите сред чужбинските емисари. И то се оказа гръмотевично – половината пратеници на държавата в странство се оказаха бивши шпиони на Живака...

Скандал огромен настана. Министърът по чужбинските въпроси бе изненадан, защото в неговата градина нападаха камъните. Излезе и

гръмко каза, че бил възмутен, и щял да вземе незабавни мерки. Реакцията му беше уплашена, и скрито гневна на Цветарий, защото шпионите сред емисарите бяха отдавна известни, но не се говореше за тях. Всъщност, почти всички държави по света ползваха емисарите си за шпиони, а съвсем наскоро теч на секретни данни откъм бледоликите, бе показал, че всичките им емисари по света имат и шпионски задачи. Та това да си шпионин, или да имаш опит като такъв, обективно погледнато, бе предимство, при назначението за емисар. Пък и те тия в странство бяха малко по-прецаканите шпиони, защото там взимаха една заплатка, макар и не лоша, докато колегите им шпиони в страната, получаваха министерски постове и фабрики, и управляваха милиарди сестерции. Та заради всичко това – заради опита, и за да си намаляват конкуренцията в страната, управляващите не мислеха да гонят шпионите на Живака от постове им в задграничните емисарства. Това бе здравият разум.

Но „кожицата“ на Цветарий бе по-важна от

здравия разум, и така се изтипоса папката с шпионите в странство.

По стар обичай, цялото внимание се насочи натам, и всички други проблеми изчезнаха. Никой вече не виждаше стачкуващите книжници, фалиращите болници, празната хазна. Всички се вцъклиха в Епизод №... следва случайно 4 цифрено число, от сериала „Шпиони...”

Изпаднал неочаквано и изненадващо в „небрано лозе”, патрицията Никълъс, който преди време беше зарязал военните и поел чужбинските дела, нямаше какво да направи, освен да се пусне по течението, и да гребе колкото сила има и той. Трябваше да се спаси, па макар и да разбираше, че увеличава хаоса. Трябваше да прикрие, потули и обезличи факта, че е приел, че шпионите са добри емисари, и е знаел прекрасно, че емисарите са шпиони. За да го уязвят, няколко бивши чужбински министри излязоха и казаха, че „този списък” - с емисарите-шпиони, винаги е бил известен на министъра – който и да е той...

Но гръмнала веднъж бомбата от архивите,

или си сред тия дето греят в светлината и, или си сред тия дето горят. Затова Никълъс реши да грее. Мощно и ядно заяви, че ще вземе крути мерки срещу наглите шпиони, които се уредили на чужбински служби.

Балончо също беше леко изненадан, и макар и да разбираше, че затъмнява много други проблеми, самият той имаше едно леко неудобство при всяко повдигане на темата с шпионите. Това беше фактът, че самият той никога не бе заклеил категорично шпионажа. А и как да го направи – нали и той от средите на стражари, шпиони, агенти и все разни такива идваше. Те едно и също работеха. Как така да заклеят колегите, дето заедно са се трепали... Пък и в скоро време, докато откриваше поредния нов друм или строеж, все го питаха на Живака ли се прави. И той взе че се изпусна, че уважава много този предишен велик лидер, и самият той е много далеч от постиженията му. Това тогава предизвика минискандал и крут гняв на Кокалий и свитата му. Но и известни симпатии сред старците-избиратели,

които си обичаха Живака.

Та сега като гръмна за пореден път бомбата с шпионите, малко в небрано лозе се оказа и консултът. И и той какво да прави – пусна се по течението, и и той с яко гребло – срам и позор били тия шпиони, пречели на младите да се издигат, щял да ги чисти. А до сега нищо не знаел, че били такива, разбираш ли... Трябваше човекът да е на вълната, защото ако някой се разровеше във фактите, щеше да види, че повечето от въпросните емисари бяха назначени с неговия подпис, редом с този на Старшия консул. Един вид – самият Балончо ги беше предложил. И защо да не ги предложи, нали ставаха, пък и нали – това Балончо знаеше добре, всяка една фуражка става за всичко...

И ето така става – Цветарий се спасява, Никълъс и Балончо яхват вълната и шоуто да върви...

Въодушевиха се също и Кокалий и Димитриус. Гневни на стопанската политика на консула те бяха минали в опозиция, и сега хорицата им по

постовете висяха „на косъм”. Доста заплатки и пари за партията можеха да изчезнат. И ето ти – повод да са в челото на борбата, и повод – отново да подкрепят Балончо за нещо. И отново голямата опасност за обществото да се окаже старият враг – шпионите на Живака..., стар враг, който оправдаваше всякакъв съюз срещу него...

И ето така става – Цветарий спасен, Никълъс и Балончо с нова слава, Кокалий и Димитриус и те с адреналин в кръвта... и така въпросът стигна до Старшия консул...

Най-висшите емисари се назначаваха от него по предложение на младшия консул. Нямаше как да се уволнят без него. Затова журнала го наобиколиха.

Първанаки знаеше, че няма какво да спечели от тази ситуация. Популистите бяха други, славата бе разпределена. А и на него слава не му трябваше. Поне не му трябваше толкова, че да загуби десетки свои хора, които беше наредил по странство. Добре наредени бяха те, щяха да помогнат на идващите избори, защото те щяха да

броят гласовете на избирателите в чужбина. Но да браниш шпиони не беше атрактивно. Но не беше и глупав Първанаки. Спомни си веднага одата во слава на Живака дето беше пял Балончо. И каза пред журналата:

- Ами защо шпионите ще са лоши, след като Живака е добър, както ни научи Балончо... Тези хора доста работа свършиха, при Живака са били млади, неопитни, зелени. Сега са зрели, в разцвета на силите си. Не можем да ги уволняваме заради младостта им, макар и безразсъдна...

Така цялата дандания около шпионите удари на камък и започна да се превръща в много шум за нищо. Но Никълъс и Балончо я превърнаха в пародия, като потвърдиха, че ще гонят шпионите-емисари, които могат да изгонят, без Старшия консул да подписва. С което фактически се оказа, че гонени ще бъдат по-дребните чиновници в емисариатите, а не самите емисари, които бяха и основния проблем. Така заради шпионското минало на емисарите, щяха да бъдат изпоуволнени техните подчинени. Добрата стара

практика виновни да се оказват мишоците, а не плъховете...

Но в крайна сметка, като се замислеше Лок, смеейки се на целия абсурд, от въпросния абсурд всички щяха да спечелят. Старшият консул щеше да брой гласовете чрез своите си оцелели емисари. Младшият консул и министъра му щяха да изгонят по-дребни риби и да докажат на народа, че се чистят от шпиони. Кокалий и Димитриус щяха да си намерят поредния призрак, с който да обосноват защо подкрепят Балончо, въпреки че работи срещу избирателите им. А Цветарий и неговите имотни проблеми съвсем се изпариха от общественото внимание.

Всички са доволни. Парадокс, мистика, гениално. Сигурно защото беше гениална ситуацията, затова компютърът не можеше да я оцени, мислеше си Лок. Това бе само компютър, а гениалността беше нещо над реалността – някъде между нея и Бога.

Но откъм шоу не можеше да се оплаче Лок. Не му трябваше забава от Го. Ерата на Балончо

създаваше шедеври. Утре щеше да гледа продължението. Някоя истерия от сериала за шпионите не свършваше за един ден. Освен ефективен магнит за внимание, шпионската тематика имаше и защита срещу бързо изчерпване. Щедра бе тя и на вълнения, и на дни... Мистика, магия, вечен еликсир за изтерзано лидерство...

44. Стратегиите на Добрий

Пътищата към властта общо взето бяха трудно проходими за простосмъртни. Това най-добре знаеше един плебей, който беше загубил години време да драпа, без да постигне нищо съществено. Но това не беше изненадващо. Като всеки друг келепир, и властта се поделеше само между свои, предаваше се по наследство, а готвещият се да смени сред време елита „втори ешелон“, беше съставен от децата и приятелите на самия елит.

Фактически, при тотален контрол над изборителната администрация и медиите от страна на стария елит, бе просто идеалистично упражнение някой да се опитва да „пробива“ и да променя „нещата“.

Но все пак и такива имаше, и до с доста неизчерпаема енергия и склонност да продължават да си губят времето в обречени начинания. И понякога – исторически факт, някои дори успяваха. Наистина, повечето се проваляха, но ако не бяха останалите да опитват, въпреки обезсърченията, светът никога нямаше да вижда промени и „бели дни“. Това бе мотивацията на най-упоритите сред плебеите, и тази мотивация фактически осигуряваше кандидати за онези редки случаи, когато късметът се проявяваше.

Нещо подобно се привиждаше на хоризонта и на Бай Добрий. Масата от натрупвани глупости на управниците достигаше критична точка, отвъд която всичко ставаше възможно. Обикновено, дори умерено разумните управници не си позволяваха подобни грешки, и гледаха да

свършат нещо за народа, та да не го докарат до катастрофа, която би отнесла и собствените им глави. Но настоящите очевидно бяха по-ниско от умерено разумни, и това отваряше шанс за криза, която да издигне нов елит, извън контрола на стария.

Може би привижданията на Добрий не бяха поредния мираж сред пустинята на статуквото. Този път глупостта беше не просто местна, и не просто резултат от неадекватността на Балончо и свитата му. Този път глупостта тръгваше от центъра на Старинната Континентална Империя и се разпространяваше като епидемия из всичките и кътчета. Имперските бюрократи, заслепени от собственото си прекомерно охранване, не можеха да видят дори носа си, какво остава за малко по-далеч от него. Те създаваха криза, започвайки от малки проблеми в периферията и пренасяйки ги в самия и център, и преумножавайки ги от ден на ден. Справяха се идеално, в най-добрия дух на бюрократизма, един вид...

Тази ситуация не предопределяше неизбежна

катастрофа из всички кътчета, включително в малкото и бедно кътче на Балончо. Но за да се избегне катастрофата, привнесена от Империята, се искаха много повече усилия, интелект и въображение, в сравнение необходимите за да не катастрофираш сам. Всъщност местният елит имаше много по-малко.

Преди години – в рядък пристъп на здрав разум, елитът, воден тогава от Кокалий, беше осъзнал, че почти за нищо не става, и че не може да разчита дори на себе си по важни и сложни въпроси. И затова сам беше ограничил част от властта си – именно за да не допуска катастрофи, които да му отнесат главата. Това, разбира се, стана след подобна катастрофа, която отнесе главата на предните управници, и изплаши Кокалий дотолкова, че да вземе мерки да не повтаря.

Та тогава елитът взе решение страната да няма собствена парична единица. Изкушенията на емисията на пари, с които да плащаш каквото си искаш, и с които да предизвикваш инфлация,

ограбвайки народа, беше твърде голямо. Просто пускаш печатницата, и готово... А милиони под теб се разоряват. Лошото беше, че милионите понякога се надигат по площадите. Дори сред плахия народ на тази страна, това се случваше.

Така, веднага след като предшественикът на Кокалий беше издухан от урагана на тълпата, самият Кокалий реши да отнеме от самата държава правото да емитира пари. Вместо това се реши да се ползва имперската валута. Така се роди „новата сестерция“ – абсолютно фиксирана и прикована към „имперската сестерция“ местна парична единица. Фактически, това беше фотокопие на имперската пара, но формално беше собствена пара. Обезпечението и беше над 100%, т.е. държавата винаги имаше достатъчно имперски сестерции в резерва, за да покрие всички местни.

Тази система издържа при три консулата, и щеше да издържи дори при Балончо, който също не се осмели да и посегне. Страхът пазеше „лозето“ и нямаше опасност изкушението на изкуствените несъществуващи пари да срине

държавата.

Но тогава... започнаха да се раждат изкуствени имперски пари. Самата „котва“, за която се държеше „новата сестерция“ започна да се клати. А потънеше ли котвата, потъваше всичко прикачено за нея. А нямаше по-здраво прикачена за котвата пара, от „новата сестерция“.

Балончо не беше виновен за случващото се. Бяха виновни негови „братя по съзнание“ в други страни, които години наред бяха затъвали в дългове, за да хранят тълпа, която не работи. Бяха се натрупали чудовищни заеми, получени от късогледни кредитори, вярващи че в Империята никога нищо не може да фалира.

Все пак обаче, накрая парите за заеми свършиха и „братята по съзнание“ се озоваха без нови заеми и с тълпа, свикнала до живее наготово. Надвисна опасността от фалит. Уплашени, че фалиралият не плаща на кредиторите си, имперските бюрократи се впуснаха в спасителни планове, за да спасят длъжника. Това не беше изненадващо, доколкото Империята се

ръководеше от няколко страни-членки, от които бяха излезли заемите. Техните лихварски гилдии притиснаха политиките да не позволят фалит на длъжниците. И политиките „намериха решение“ като започнаха да изкупуват дълговете чрез пари на данъкоплатците и чрез нова емисия на „имперски сестерции“. Едновременно с това те се кълняха, че никога няма да печатат пари и няма да товарят данъкоплатеца. Но правеха точно това и глобалните финансисти го виждаха. С което започна да се срива доверието към всички. Фактическият резултат от „спасението“ беше, че към досега задлъжнелите страни се добавяха нови, които задлъжняваха, теглейки заеми, за да помагат на първите. Допълнително се увеличиха изкуствените пари без покритие, с които се купуваха облигациите на фалиралите, които никой вече не искаше да купува.

В общи линии, болестта тръгна от безотговорните, предизвика спасителна акция на отговорните, и очевидният предстоящ резултат беше един масов безотговорен крах.

В тази ситуация, заложената от Кокалий схема за стабилност, изгуби основа. Опираща се на стабилността на финансите на самата Империя, и схемата се клатеше с нея.

Крахът беше неизбежен. Печатането на пари винаги бе водело до един резултат. Прекомерното затъване в дълг – също. В момента бяха насложени и двете. Дори теоретична възможност за добър изход нямаше, защото изходът би трябвало да е задлъжнелите да си изплатят заемите, вкл. новите, отпуснати им от „отговорните“, докато ги спасяваха. Но задлъжнелите нямаха подобни приходи. В миналото те бяха живели от заеми, а не от това, което изкарваха. Сега трябваше с изкарваното „нищо“ да платят съвсем реални задължения. Нямаше как това да стане, трудно бе да се види дори от какво ще живеят текущо. Т.е. в крайна сметка, заемите нямаше да бъдат платени, много лихвари щяха да фалират, повличайки други лихвари, и вкарвайки в дълг и собствените си държави, които трябваше да плащат депозитите на тълпите, оставени у лихварите.

Фактически, единственият резултат от спасителните акции беше печелене на малко време, с цената на по-голям трус после. Ако бяха оставили закъсалите да фалират, трусът нямаше да е малък, но щеше да е предимно при тях. Сега предстоеше общ масов фалит на всички, изцяло в духа на имперската солидарност.

Този фалит нямаше да подмине и окаяната държавица на Балончо. Той щеше да означава брутален крах дори на крехкото постигнато в последните години. Добрий виждаше това, и в него прозираше вероятност от политически размествания, които биха могли да го издигнат. Ако станеше катастрофата, след това ситуацията щеше да е безизходна – защото щеше да е късно. И тогава щеше да трябва човек, който да знае какво да прави. Добрий имаше прогноза какво ще стане, и за собствено удоволствие – имаше и решението. Съмняваше го обаче мнозина да могат да намерят решение в подобна ситуация. И това му даваше основания да смята, че може да се окаже нужен. А когато си нужен, можеш да

поставиш цена. Тази цена ще бъде самата власт. Стандартната цена, прилагана в исторически план.

Фактически, Добрий щеше да спечели от катастрофата, ако станеше. Това бе неудобна зависимост, но Добрий нямаше вина за самата катастрофа, следователно не можеше да има угризения на съвестта. Позитивно погледнато, неговата печалба щеше да е полезна и за народа, защото щеше да му даде решение в безизходна и безнадеждна ситуация. Т.е. тази изгода беше взаимна.

Освен това, Добрий бе подходил и благородно. Той не искаше да допринася за кризата, за да се издигне. Затова написа, и публикува статия, в която предупреди за задаващата откъм Империята, катастрофа, и предложи мерки за избягването и. Съмняваше се някой да го послуша – и Балончо, и Сянко и другите финансови сановници бяха заслепени в собственото си самодоволство, и не обръщаха внимание на разума. Но все пак, в интерес на истината, Добрий направи опит да предупреди.

Във въпросната статия ясно описа, че при рухване на „имперската сестерция“ рухва и „новата сестерция“. Резервите на държавата бяха в имперски пари, и щяха да се изпарят заедно с изпаряването на доверието в самата Империя. Това щеше не само да обезцени местната валута, но да разори и местните лихвари. Хората държаха много спестявания в имперски сестерции. Един трус там щеше да понижи стойността им, или напълно да ги занули. Лихварите щяха да фалират поради обезценка на активи, и поради масовия панически тегления на пари от тълпите, искащи да си ги спасят. Държавата, по закон, гарантираше всички спестявания. Но тя нямаше достатъчно пари, за да изплати всички реално. Допълнително, и държавата гарантираше самите суми, но не и стойността на парите. Обезценени поради имперската глупост, имперските сестерции щяха да станат неатрактивни. Хората можеха да поискат държавата да им ги възстанови в реална стойност. Но тя нямаше откъде да го направи. Тя би имала също просто имперски сестерции. При това – не

достатъчно...

В крайна сметка, резултатът от кризата щеше да бъде поредно драстично обедняване – подобно на онова, което се случи при предшественика на Кокалий. И беше неясно какво изобщо можеше да се направи в ситуация на обезценени пари, фалирали лихвари, изпарени държавни резерви...

Добрий предупреди за риска и предложи избягването му. Той даде идеята все още – докато е възможно, да се обменят всички държавни резерви в злато, а „новата сестерция“ да се фиксира към златото, което да замени нестабилната „имперска сестерция“. Така със сигурност щяха да се избегнат големите трусове. Добрий предложи също консулатът да подкани народа да си обмени парите от имперски сестерции в нещо по-стабилно – нова сестерция, обезпечена със злато, валутата на бледоликите, някоя от валутите на малки и отговорни финансово държави и пр. Ако биха били приети идеите му, катастрофа не би имало. Тълпите биха запазили спестяванията си в злато, а националната пара не

би била повлечена от имперската.

Но нямаше кой да чуе всичко това. То би изисквало въображение и анализ, неприсъщи нито за Балончо, нито за Сянко. Истината е, че целият елит виждаше кризата, но очакваше „ония горе в Империята“ да се оправят. Т.е. очакваше все пак решение, различно от масов фалит, с което и на нас да ни се размине. Но обективната истина, която от ден на ден имперските бюрократи доказваха, беше че не се справят, а разширяват проблема.

Решението на Добрий беше решение на спасяването „на умния“. Преди да рухне всичко, по-разумните можеха да избегнат краха като изпреварят останалите и спасят каквото могат от своето. Класическият модел при фалит, в който „умните пари“ са се изтеглили преди него. В крайна сметка, Добрий очакваше точно това да стане в някакъв момент. Някои от Империята щяха да зарежат имперската сестерция първи, печелейки в максимална степен от първенството си. Щеше да последва лавинообразен отказ от нея,

който да я обезцени и обезсмили. Беше се случвало толкова често и толкова повтарящо се в историята. Но управниците рядко четяха историята – добре знаеше и Добрий...

Макар и предупредил навреме, Добрий не се съмняваше, че далеч по-вероятно от надделяването на разума, беше надделяването на глупостта. В някаква степен, тия дни бе се получило и поредното доказателство. Вместо да мисли за проблемите и да търси решения, консултът бе отлетял, за да се снима с новата вождица на кариоките. Избрана наскоро, тя се оказа с произход от народа на Балончо. И това беше достатъчен повод, за да се изостави държавата, и да се иде на Новогодишна веселба с горещи кариоки в другия край на света. Все пак, в интерес на истина е да се посочи, че Балончо преизпълни плана за снимките, като се увековечи не само с вождицата, а и с други известни личности, които да допълнят колекцията на стената му. Също в интерес на истината е да се

отбележи, че и това му приключение, струващо стотици хиляди сестерции, беше изкарано като „икономия“, защото консулт не летял с държавния авион, а взел граждански. Та така икономисали пари, макар че Добрий се съмняваше да е така, наблюдавайки размера на свитата и охраната, които летяха с Балончо. Но обективната истина беше, че и това прахосничество се изкара като пестене, и народът като цяло повярва. Та, гледайки за пореден път приоритетите на управниците, за Добрий не оставаха много съмнения, че въпреки предупрежденията му, глупостта ще надделее над разума. В крайна сметка, и Империята, и консулатът на Балончо, щяха да бъдат пометени от урагана на фалита. Той щеше да помете и много от структурите на самата държава, да вгорчи значително живота на обикновения човек. И щеше да изправи обществото пред реалност да няма никакви пари, всички да плачат за загубите, по улиците да излязат справедливо гневни граждани. Това щеше да бъде трус, голям трус, и безнадеждност, поради

липса на идеи какво да се прави. То в такива ситуации нямаше и какво много да се направи. Но Добрий имаше идеи, знаеше как да се справи точно когато другите нямаше да знаят. Една валута, която можеше да донесе голяма възвращаемост...

Реалистично погледнато, Добрий осъзнаваше, че едва ли бе единственият. Ако на хиляда души един знаеше какво да прави, това бяха поне 7 хиляди души, знаещи. Но Добрий имаше леко предимство пред тях. Мнозина от знаещите изобщо не се интересуваха от политика. Други бяха далеч от нея, и не можеха да се включат. А Добрий имаше някакви контакти, познанства, бе участвал, макар и обречено, на избори. Имаше позицията за добър старт. Може би, измежду знаещите, той беше в доста добра позиция за старт. Очакваше се само крахът. А за него, всички като че ли се грижеха, да се случи. Така стратегията на Добрий за издигане започна да добива изпълним вид...

45. И чул, и видял

-Уникален талант, какъв велик артист можем да загубим, загинал в политическата мелница... - емоционално възкликна Сокологлу още в щом секретарката, донесла кафето, излезе.

-Наистина, как съдбата понякога се подиграва с талантите. Постава ги точно където не им е мястото... - съгласи се Първанаки.

-Мисля, че подценихме Балончо. – продължи ефенди.

-Мда, той се оказа далеч по-талантлив. Погубихме и ние с теб този талант, ефенди. Можеше по-рано и на другаде да го насочим. Някъде, където ще се наслаждава на величие и слава, без риск да си провали и погине.

-Усещам и аз вината си, консуле, и не мога да я успокоя...

Срещата, която извънредно си уредиха, естествено беше посветена на Балончо. В последно време нямаше на кого друго да е посветена. Но

тази среща се дължеше не толкова на уникалната драматургия, която създаваше, колкото на един от първите му истински и добри политически ходове, които доказваха, че израства в политиката и се научава на истинските и правила. Имаше напредък младшият консул, но твърде бавен. А насреща трупаше толкова провали и гафове, че нямаше никакъв шанс политическото израстване да наддее над тях, и да го спаси.

-Трябва да признаем, консуле, че Балончо ме изигра за пръв път... - продължи Сокологлу - и това колкото ме подразни, толкова и ме зарадва, че израства. Някак си, радвам му се, въпреки да ми е противник. Но толкова други провали, и това станало в последните дни – ще погине, и като политик, и по-лошото – и като артист. Провалиш ли се гръмко, потъва всичко...

-Артистичният талант няма вина, той единствен го крепи все още, доколкото може. Но и той ще пострада, вярно. Трябва да призная и аз, ефенди, че и мен ме сгрива първият успех на Балончо. Не знам как така го прави. Може би

омаята на артиста. Омагьосал ни е...

-Не сме имали такъв до момента, не сме имали...

-Няма и да имаме. Но трябва да призная и аз, че схемата с ефенди Касимоглу беше добра. Хубаво те гризна Балончо...

Затънал в последните седмици в проблеми, Балончо успя да направи някакъв гениален проблясък на политическата интрига, като нанесе удар в самото сърце на партията на Сокологлу. Вторият най-влиятелен човек, любимецът на избирателите и основен черноработник по избори, подаде оставка и обвини самия Сокологлу в шмекерлък. Тази атака в съдържанието си беше абсурдна, защото като втори в партията, Касимоглу беше почти толкова навътре в шмекерлъка колкото самия Сокологлу. Едно ефективно доказателство за това би потопило и двамата. А една чисто политическа атака само като първи ход удряше само водача, но много скоро би се обърнала и към „дясната му ръка“.

Абсурдна, от гледна точка на Касимоглу

обаче, тя беше брилянтна от гледна точка на Балончо. Първо, създаваше суматоха при Сокологлу, и то истинска суматоха, истински проблем, а не като предните дребни заяждания на отчаяни партийци. Второ, отклоняваше вниманието от скандалите около самия консул. И трето - при избори, чрез Касимоглу, Балончо би могъл да разчита поне на част от избирателите на Сокологлу. Които не би могъл иначе да получи от самия Сокологлу, защото би било непrestiжно за самия Балончо, и би му отнело други избиратели. А избори идваха – за градоначалници, и за старши консул...

-Хубав ход, дали случайно го направи, или като стратегия? – запита се Старшият консул.

-Съмнява ме да е стратегия. Не е дорасъл, за да ползва стратегии още. Един успешен ход не значи стратегия... - анализира ефенди. – Мисля, че го направи сега, подтикнат от купищата проблеми, които му се стовариха.

-Ето как проблемите ни мотивират да се усъвършенстваме...

-Мда, мъдростта се развива от проблемите... -
заклучи Сокологлу и смукна от пурата си.

-Дали не се плаши и от избори за Сенат? –
попита консултът.

-Има такава опция. Може да са му натежали скандалите и да не усеща сили да се пребори. Всъщност той най-добре си знае кое е истина и кое е лъжа. Ако истината е по-лоша отколкото чуваме и виждаме, може да идват и извънредни избори за Сенат.

-Да, и затова сега да активира Касимоглу. Иначе би било логично да го направи по-натам малко...

След този извод настъпи кратко мълчание, в което двамата стари приятели се наслаждаваха на пурите и отпиваха от кафето. След това Първански каза:

-Но една лястовичка пролет не прави. А шоуто на Балончо застрашава да го удави...

-Да, пропуска да отчете, че шоуто е това, което управлява политиката, и определени видове шоу могат да погубят политиците.

-Балончо е уникален в това, и ни превъзхожда многократно, в това да създава шоу, и да инспирира самосъздаването му около него.

-Никой друг не го умее това. Самият той атрактивен, и вдъхновява и свитата му да са атрактивни. Заразява ги драматургичен импулс. И те на свой ред създават шоу. Това е своеобразен вечен двигател... - научно констатира Сокологлу.

-Може би дори повече от вечен двигател – някакъв вид ускоряващ се двигател. Един вид двигател с прогресия... - демонстрира научно ниво и Първанаки.

В последно време науката отново бе станала актуална, не без усилията на едно от многото представления на Балончо. Притиснати в ъгъла от липсата на пари, книжниците търсеха подкрепа у Старшия консул и ефенди, и това ги поставяше постоянно в среда от книжници, които им проектираха мисленето и словореда си.

-Може да се каже, обаче, че Цветарий се опияни от драматургията повече от всеки друг, и дори повече от безопасното за държавата. – каза

Сокологлу.

-Опита се да надмине учителя си, но успя единствено да въвлече всички в катастрофа.

-Да, забележително е как казуси с много подробен интензитет от нормалните, успяват да разклатят консула.

-Съгласен съм с теб, приятелю. Ако това, което се разчу, ще свали Балончо, то трябва да сме благодарни на собствената си мъдрост да опазим тайните си по свое време.

-Нищо необичайно няма днес. Необичайното е, че Балончо и Цветарий са решили да го документират, и не могат да опазят документацията.

-Да, много странна е тази страст към шпиониране и записване на всичко. За какво ти е да записваш неща, които и без това знаеш какви са? – запитва се консултът.

-Стражарското минало тежи и на Балончо, и на Цветарий... То ще ги погуби... - заключи ефенди.

Докато Сокологлу и Първанаки се

наслаждаваха на сладката идилия да си в опозиция, на Балончо му бе дошло вече в повече от властта. Смаза го, и не усещаше възможност да удържи. Крепеше го единствено гневът, че отново не е виновен за нищо, и отново всичко се случи в резултат на глупостта на обкръжението му. Хапливи философи биха казали, че отговорността за обкръжението пада върху центъра, но на консула никак не му беше нито до философии, нито до забавления. За него цялото забавление до момента от мандата му, се беше стоварило накрая като чук право в „десетката“. И можеше наистина да се удиви каква сила е гневът срещу глупостта – единствено способен да устои, и да държи цялата конструкция на управлението.

-Цвето, ти беше най-близкия ми, и най-добре работеше, а сега най-големи гафове направи! – обърна се консултът към министъра на стражарите, привикан в кабинета му.

-Ами аз, Гай Балоний, се стремях перфектен да съм във всичко. Решихме да шпионираме и подслушваме всички, и аз го направих. Толкова

пари похарчихме, но няма неподслушван вече. Всички са под надзор.

-Като гледам, Цвето, от тая работа само ние страдаме. Уж ние подслушваме, а само наши приказки излизат. За течовете ти говоря, Цвето, за течовете. Не знам дали си го усвоил това, но информацията служи на тоя дето я има, и ако друг я проима, няма значение кой я е записал.

-Ами, Гай Балоний, аз съм взел всички мерки. Само наши хора са навсякъде. Но в крайна сметка, винаги има риск от теч. И като са много записите, и рискът нещо да изтече, е по-голям.

-Но защо, Цвето, изтичат само записи дето на нас ни вредят?

-Ами, не знам, Гай Балоний. Лош късмет...

Нова вълна гняв срещу глупостта зареди батериите на консула...

-Аз знам, Цвето. Не е лош късмет. Ами сър Алекс има много повече късмет от теб, и по-точно – под неговата фуражка явно има повече съдържание... За смях и луди ни направи. Собствените ни записи, откраднати от нас, и срещу

нас пуснати.

-Ами, аз опитах да го спра. Толкова време в тъмницата го държах.

-Еййй, да не беше тая тъмница твоята, нямаше да имам такива проблеми. Сега остава само Алекс да пусне и видео как с плащ и шпага влиза в нашето хранилище и открива записите. Ще стане герой...

-Ами... - за пореден път опита да измънка Цветарий.

-Кажи ми Цвето, защо си слухтял и мен, и защо и аз съм на записа? И защо като съм на него, не си взел специални мерки за съхранение?

-Ами, Гай Балоний, Вие казахте да записваме всичко, и аз записвах всичко. Не сте казали Вас да не ви записваме. Пък и пред журналата толкова пъти говорите, че всичко трябва да се записва, включително и Вас.

-Абе, Цвето, ти само записваш, или някой слуша записа? Как може да не скриеш запис, в който помагам на приятел? Нали разбираш каква бомба гръмна сега? Записи значат никой, освен

нас, да не ги чуе и види. А сега – всеки „и чул, и видял“. На луди сами се направихме...

Предния ден група емисари на сър Алекс беше пуснала запис, на който се чуваше как Балончо нарежда на началника на граничните бирници да пощади един шмекер, хванат да произвежда незаконно огнена вода. Дон Тано – както се казваше началникът, обаче беше стар съперник на Цветарий, както в партията, така и в стражарските среди. Така той бе следен, не само по силата на общата заповед на Балончо за всеобщо следене, но и с допълнителната мотивация на Цветарий. Балончо не беше против подчинените му да се дебнат едни други, защото така можеше да ги контролира. Но самият Балончо също имаше разговори с Дон Тано. И логично беше да се допусне, че разговорите на консула, записани по негова заповед, няма да останат записани, или най-малкото – ще бъдат пазени. Това обаче не е се беше случило. Така сред многото други записи на Дон Тано, в общия „кюп“, останаха и записите между него и Балончо. И когато дългата ръка на

сър Алекс ги достигна, стана лошо...

Всъщност, донякъде и Балончо беше виновен за случващото се. В началото сър Алекс не искаше да го сваля. Той просто искаше да се отърве от Цветарий. Инатът на Балончо обаче, и ограничените санкции спрямо Цветарий, очевидно не допадаха на сър Алекс. Тогава той започна атака срещу отделни министри и сановници на властта, без да засяга Балончо. Скандалите бяха достатъчен повод консулт да разчисти терена, и да се разбере със сър Алекс. Но това не стана, и така накрая излезе и запис на самия консул, който съвсем очевидно го уличаваше в гешефти. С което цялата власт увисна „на косъм“. С витиеавати фрази и обяснения, спечелиха няколко дни, може би можеха да спечелят и още. Но уликите бяха „като по учебник“ и средносрочно нямаше накъде да се бяга. А за ужас на Балончо, един от другите приближени на сър Алекс – дон Сандано, пусна слуха, че има и други, още по-категорични записи.

Така консулт очевидно бе станал зависим от записите на сър Алекс, записи, направени от

Цветарий, в името на сигурността на консулата...

-Имаме малко време, Гай Балоний. Имаме шанс да се спасим. Ще спечелим няколко седмици докато изследват записите. После ще измислим доказателства, че са фалшви. Накрая може и слава да спечелим от всичко... - каза министърът.

„Старата изпитана система на стражарите” – помисли си Балончо, но ясно осъзнаваше колко заблуден е Цвето.

-И всички бъдещи записи ли така ще обясняваме?

-Защо не?

-Защото ме съмнява тълпата да ни повярва дори за първия запис.

-Тълпата ще я омаем с нещо друго. С нови хитове и интересни неща. До изборите има време, до тогава с толкова неща ще я залеем, че ще забрави за записите.

-И сър Алекс може да пуска хитове, Цвето. Кой знае колко записа има.

-Ами, Гай Балоний, аз правя каквото мога, опитвам се да мисля. Другото е да сдадем властта,

и тя да иде при Първанаки и Сокологлу.

-Прав си в идеята си да не им върнем властта, но си дълбоко неправ, че все още не сме им я върнали.

-Никой не може да Ви застави да подадете оставка, а по записи само не могат да Ви осъдят. Няма юридическо средство да Ви свалят.

-Няма как да ме свалят, но ще бъда най-смешния и най-пародиен консул в историята – консул подслушал сам себе си...

-Е... подслушан е Дон Тано, вие сте случайно на записа.

-А кого мислиш ще слуша тълпата на този запис – него или мен...

Нямаше какво да отговори Цветарий.

-Разбираш ли в какво се провалихме, Цвето? Разбираш ли за какво ни се смеят и Първанаки, и Сокологлу, и Кокалий, и Бъдишеф, и Царий... всички... Разбираш ли? Провалихме се в това, което правеха и те. Нищо различно не сме правили – пазихме си хората и тия дето ни платиха изборите. Пазихме тия дето ти купиха имотите.

Пазихме почтените, дето ни помогнаха да свалим корумпирания Триумвират, и да открием нов път на народа. И ние пазихме, Цвето, наистина почтени хора, за разлика от мошениците, дето пазеха предишните. Но каква е разликата, Цвето? Разликата е, че ние сами се записахме как си пазим хората, и това стигна до тълпата. Ние сами създадохме доказателство какво правим, и го дадохме на журнала. Ние сами се свалихме. Сър Алекс не ни е свалил, не ни е ударил той. Той е само ръката, която ни удря, а ние я движим, и и даваме сила. Разбираш ли, Цвето, в каква комедия се превърнахме? Ние сме най-смешният консулат в историята...

-Ами, Гай Балоний... - измънка за пореден път Цветарий – Ами ние поне сме чисти в помислите си, за разлика от тях. И чистотата ни може би ще ни спаси.

-Вярвай си, Цвето, вярвай си... Засега ме крепи само яростта ми срещу глупостта. Може да падна, но не искам да падна поради глупост. Трябва да измисля друга причина за падане, да се оттегля с

чест, и може би с шанс да се преродя после...

-Вдъхновяващ сте, Гай Балоний. Това Ви прави велик, сигурен съм, че ще намерите решение. Готов съм с всичките си хора, да Ви помагам и да положа усилия да Ви помогна...

-Цвето, абсолютно ти забранявам да ми помагаш...!

„Спасяемо ли е положението” -над това разсъждаваше Добрий след последния запис на сър Алекс, удрящ пряко консула. Противно на първосигналните мнения, че играта на Балончо свърши, Добрий не бе съвсем сигурен. Всъщност, на 99% тези първосигнални мнения бяха съвсем точни. Положението не беше спасяемо в общия случай. Но исторически, имаше случаи на политически оцелявания и в далеч по-тежки ситуации. Факт бяха изключителни политически маневри, които бяха спасявали привидно погинали политици, а в някои случаи – дори извели ги и в по-силна позиция.

Дали това е възможно сега, си мислеше

Добрий, и на база на практиката на минали лидери, която винаги с интерес бе изучавал, стигаше до извода, че има изход и в този случай. Разбира се, изходът съществуваше само теоретично, защото не бяха налице предпоставките за него. Балончо не беше толкова умел и силен лидер като успяващите да се измъкнат от катастрофа. Нямаше необходимите политически качества, и нито можеше да формулира подходящата маневра, нито да я изпълни.

Така, макар и като чисто интелектуално предизвикателство, Добрий да виждаше интересни възможности в настъпилата ситуация, то в прагматично разсъждение, нямаше как да се търси някакъв потенциал за политически подвиг в полза на консула.

Към настоящия момент, действията му дори бяха в напълно погрешна посока, което влошаваше ситуацията. Консулт се опитваше да спечели време, за да потули случая. В чисто технически план може би щеше да успее. Но това беше твърде

елементарна тактика, която не отчиташе реалната ситуация в пълнота.

Наистина, експертите на Цветарий можеха да „докажат“ че записът е фалшив, или поне да създадат съмнения в автентичността му. Щеше да е интересно да се гледа как самите служби, изготвили записа, ще го дискредитират. Но това нямаше да спаси положението, защото самият запис беше достатъчно ясен, за да е ясно на народа, че е истински. Народът очакваше и отговор по съдържанието му, а не по технически въпроси. Очакваше се политически отговор, а не заключенията на зависими експерти.

Най-грубата грешка в това замазване на положението обаче беше допускането, че само един център ще има думата в определянето на „фалшификата“. Всъщност, изтекъл в обществото, този запис щеше да бъде анализиран и от други центрове. Със сигурност щяха да го направят службите на други страни-членки на Старинната империя. И щяха да знаят истината. Имаше риск да го направят и чуждестранни медии, и да

публикуват истината. А чуждестранните медии с истина в тях, бяха в състояние да сринат всяка власт в тази държава.

Но дори без медиите, със сигурност лидерите на другите държави щяха да знаят истината. Включително тези, които подкрепяха Балончо, но които все повече се съмняваха в правилността на тази подкрепа. Със сигурност щяха да знаят истината и имперските комисари, които вече бяха започнали разследване.

Доколкото всеки консул в тази страна имаше винаги нужда от някаква външна подкрепа, то укриването на истината от тълпата не беше достатъчно, за да се запази властта. С недоверие навън, и дори с възможни мерки за противодействие отвън, беше почти невъзможно да се удържи контрола.

Т.е. избраният от Балончо и Цветарий метод да печелят време и да потулват случая чрез зависими от тях разследващи органи, беше напълно неуместен.

Съществуваха още ред други вторични

усложнения, които се надигаха, и само по себе си, можеха да сринат всеки консул. Но дори само истинността на записа, и установяването и в Империята и съюзниците, беше неотвратимо убийствено като фактор. И доколкото Балончо не отчиташе този фактор, и не предприемаше нищо в тази посока, то очевидно той не правеше нужното, за да се спаси.

А истинският изход изискваше не просто да не се правят наивни и грешни ходове, а да се правят умели и добре проектирани ходове. Нещо – много далечно от актуалната ситуация.

Очевидно Балончо не беше политик от класа на онези, вписани в историята, които биха могли да се измъкнат. Не би могъл да го направи и ако започнеше ускорено да чете история, защото за да се постигне подобно умение, се изискваше не просто да се види опитът на успешите, а и той да отлежи известно време, за да се разбере начинът на мислене, довел до успехите в трудни ситуации. Защото никъде в историята нямаше готови решения за конкретни случаи. Имаше подход и

интелект как да се действа в трудни ситуации. Този интелект се развиваше от натрупана и осмислена, т.е. от отлежала, информация. Балончо нямаше години пред себе си, за да се развива, и да усвоява върховите политически прийоми. Трябваше да го е направил до сега, и да е готов с модели за реакция.

Така, в крайна сметка, изводът на Добрий, сочеше, към това и той де се присъедини към 99%, на първосигналните заключения. Да, тези заключения не бяха точни, защото все пак съществуваше шанс за изход. Но бяха точни, защото този шанс беше неизползваем от Балончо.

Поради тази причина, Добрий публикува и собствения си анализ по случая, който се присъедини към тезите, че консулатът рухва, и най-накратко го озаглави като: „Крах...”

46. Опълченци

Дни наред Балончо не можеше да си намери място от яд. Не можеше да приеме, че една такава велика кауза, водена от толкова вдъхновена в сърцето си личност, може да приключи по толкова пошъл начин. Това бе нечестно, несправедливо, неистинско. Това не бе неговата съдба. Това бе лош сън, от който трябваше да се събуди. От ден на ден гневът му все по-голям ставаше, и само ако можеше да смачка тези нищожества, които заради лична слава и амбиции, посягаха на величието на истинските мечти. Само ако можеше, само ако имаше властта например на Живака, как щеше да се разправи с тях. Как щеше да смаже и сър Алекс и сър Дикий, и всички онези, които си мислеха, че истината е истина сама по себе си, и не виждаха, или не искаха да видят, че единствената истина е народният интерес, и в негово име трябва да се подбират публичните истини, за да се помага на истинските носители на народните мечти. Такъв справедлив гняв, такава злоба избуяваше у консула, такава енергия се пораждаше у него. И накрая – всичко това намери своя израз. Погуби

напълно здравия разум, погуби всякаква политическа логика, погуби страха от недоволството на Империята, погуби дори инстинкта за самосъхранение. И роди една непреодолима решимост за борба до край, въпреки всичко, и в името на всичко. Роди решението да се брани властта „до откат“, до последния човек, до последния глас, до последната капка кръв. Роди пълното игнориране на всичко друго, освен на чувството за накърнена лична чест и необходимостта с произволни средства тя да бъде опазена. Може и да нямаше властта на Живака, но сега разбираше мъдростта в думите му, че власт взета с кръв, с кръв се дава. Малко позабрави, че той самият не я бе взел с кръв, и ако така мислеха предходните властници, той никога нямаше да я вземе. Но това бе дребен детайл, напълно оправдан от голямата разлика между него и предшествениците му. Които бяха обикновени политикани и мошеници, а той бе човек с мечти и мисия...

Така, вдъхновен от нахлулия в главата му

адреналин, и напълно игнорирайки всяка съпротива на здравия разум и обществения морал, Балончо пое по пътя на безмилостното опълчение – във всичко, на всички и въпреки всичко. Властта бе единственото, което имаше значение, защото тя бе смисълът, началото, края, тя бе самият живот.

Окрилен от новото си вдъхновение, консулт влезе решително в Сената, за да прочете встъпителната си реч по поискания от самия него вот на доверие. За гледащата отстрани тълпа всичко изглеждаше като театър на абсурда, защото не ставаше ясно как назначените от самия Балончо сенатори, могат да легитимират него самия в ситуация на изгубен авторитет. Илизаше, че Балончо сам себе си легитимира, хващайки се подобно на барон Мюнхаузен за косата си, и изтегляйки се от блатото. Но онова, което беше абсурд за тълпата, беше мисия и вдъхновение за великите и лидери.

Председателката на Сената гледаше изтръпнало, с възхита, почти влюбено, влезлия с решителна крачка консул. Тя, заедно със

сенатското мнозинство, съставено от представители на Балончо и фон Сидериан, се прехласваше пред величието на този лидер, успял и в толкова трудна ситуация да намери изход, и да спаси свещената си кауза.

-Гай Балоний, Сенатът Ви поздравява... – започна председателката.

(„Не целия Сенат” – провикна се глас от залата)

-Моля ред в залата, спазвайте правилата, и имайте уважение към консула и институцията... – разгневи се председателката.

(„А вие имайте уважение към нас и не ни правете на идиоти” – провикна се друг глас)

-Ако продължавате така, ще Ви отстраня от заседанието? – предупреди председателката.

(„Тъкмо ще си гарантирате гласуването” – провикна се трети)

Имаше известен организационен елемент в тази съпротива на опозицията, защото всеки път различен сенатор се провикваше, и така – в отговор на първо прегрешение, трябваше само да

бъде предупреден, а не и изгонен.

-Ще подмина провокациите Ви, защото да им обръщам внимание е унизяващо...- измъкна се председателката – Гай Балоний, имате думата за встъпителна реч...

Блончо бързо и с уверена стъпка се качи на трибуната. Окоето му не трепваше, разумът бе хладен, а сърцето – енергично...

-Уважаеми сенатори, пратеници на народа, избрани да служите на неговото благо и величие, Уважаеми сенатори, събрали сме се тук, за да сложим край на една серия от непочтени и мръсни провокации, които клатят стабилността на държавата, и застрашават бъдещето на народа ни... – като всеки вярващ си пратеник на съдбата, и Балончо възприемаше себе си като нещо, без което народът е обречен - ...събрали сме се, за да отговорим веднъж и завинаги на дребнотемието от поледните седмици, което ловки манипулатори преувеличиха до основна тема на живота ни. Събрали сме се, за да сложим точка на нечестните игри, и да погледнем към истинските и сериозни

въпроси на бъдещето.

Дойдох при вас, за да поискам вот на доверие, който да докаже на обществото, че провокациите не подронват доверието в консулата, и че народът ни вярва, и ни подкрепя в святата ни мисия да променим страната...

(„Ти не си народът” – глас от залата)

-Тишина! Консултът говори! – председателката.

-...Ето това са провокациите, които искам да отмина с презрение... – продължи Балончо.

(„Защо си тук като ни презираш” – глас от залата)

-Ред моля, ще ме накарате да взема принудителни мерки... – разгорещи се председателката.

(„Направо Цвето да идва с гвардейците” – глас от залата, и смях след него)

Председателката губеше почва, но не и консултът:

-Разбирам гнева Ви срещу истината, която ще кажа, но аз все пак ще я кажа, защото истината е тази, на която всички сме роби, или поне

достойните от нас...

(„Ха-ха-ха...”)

-Истината, уважаеми сенатори е, че това, което виждате не е истина, а е груба манипулация и фалшификация на долни сили, които искат да ни спрат в мисията ни да променим страната. Това са същите ония крадци, които години наред ограбваха държавата и превръщаха народната пара в своя лична пара, пълнеха си джобовете и не мислеха за нищо друго, освен за задоволяването на собствената си алчност...

(„Като това дете е на записа ли”)

-...Истината, уважаеми сенатори е, че зад всичко стоят мрачните сили, които манипулират страната от падането на Живака насам. Това са шпионите на Живака, които са скритата власт в държавата, и вече толкова време ни се подиграват...

(„Нали Живака беше добър, бе консуле...” – в груб смях се провикна някой от залата)

(„Абе те половината ти сенатори са шпиони...” – провикна се друг)

-Ред в залата! – изкрещя председателката – Моля пазачите да влязат и да са готови да реагират на следващи провокации.

(„Той и Цвето е шпионин – той ли те подхлъзна...” – саркастично се провикна трети, удряйки с неумолимо иронична логика в самата рана. Това провикване фактически потвърждаваше самата теза на Балончо – че е подхлъзнат именно от шпионин на Живака. Истината в него малко разконцентрира консула и му причини болка, но не за дълго.)

-...Няма да ме сломят със заяждания, няма да се предам лесно... – опита се да продължи Балончо.

(„Знаем туй, шпионите ще те предадат” – ухилен до уши се обади самият Бъдишеф)

-Г-н Бъдишеф, позицията ви на лидер на опозицията Ви дава някои права за по-свободно държание, но уважавайте демокрацията... – скара му се председателката.

-Нека си говори, никой не го слуша... – каза Балончо и продължи – Провокации, уважаеми

сенатори винаги е имало, и ще има. Доказват го дори подривните елементи в тази зала. Но е важно да сме по-силни от тях и да не позволяваме да ни отклонят от пътя, който сме избрали...

Нека си кажем истината – ние подгонихме корумпираните, ние подгонихме шпионите на Живака, ние започнахме промени, които ще изградят новото ни бъдеще...

(„Какво точно променихте” – гласът този път бе от хората на Кокалий и Димитриус, които от месеци критикуваха консулата, че си губи времето и не реформира държавата, и сега получиха шанс да припомнят това)

-...Ние започнахме промени, които ще изградят новото ни бъдеще. Но новото бъдеще значи край на старото минало. И затова съмнителни и ретроградни фигури се съюзиха, за да ни спрат. Това са фигурите, които контролираха всички предишни консулати, които поставяха в зависимост всеки, и го подчиняваха на интереса си. Това са силите, които със силата на държавната власт превръщаха обществото в техен служител и

източник на обогатяване...

(„Наглостта Ви няма граници, консуле – Вие поискахте този вот, след като ви видяхме да закриляте точно такъв човек” – едно камикадзе се провикна, и това му беше за последно, защото пазачите го изнесоха по знак на председателката)

-Това е произвол – стана и каза Бъдишеф – Вие гоните сенатор от залата, защото казва истината.

-Това е ред, г-н Бъдишеф... – отвърна председателката.

–„Ред” е консултът да бъде разследван, защото закрилата на апаши е истинско престъпление, за разлика от протеста на сенатор срещу наглостта на властта. – възпротиви се Бъдишеф.

-Г-н Бъдишеф, статутът Ви прави Вас самия потруден за изгонване, но ако прекалявате, и това може да стане. – предупреди го председателката.

-Не се съмнявам, че ще стане един ден, ако този деспотичен консул остане на власт... – Бъдишеф седна след тези думи, отнемайки възможността да бъде обвинен в продължаваща

провокация.

-Аз я изгубих, заради лъжите Ви, консуле, но вие ще я изгубите, заради истината...- отговори бившият консул.

-Какво вдъхновяващо опълчение! – възкликна един от сенаторите близки до Сташия консул. Тъй като бе от по-опитните и обикновено не говореше напразно, включването му малко смути и обърка Балончо. Дори усети лек страх как е възможно само няколко думи да подкопаят цялата му решимост, която го доведе до тук. Но не показва това външно, макар да му беше ясно, че онзи вече знае ефекта от казаното.

-Сър Алекс е Ваш, а не наш приятел. – включи се друг сенатор и това даде повод на консула да се

отклони от смущението.

-Точно срещу такива провокации се борим, и ще успеем. Нямам нищо общо със сър Алекс, но вие внушавате, че имам. Същото правите и в последните седмици, и затова дойдох днес, за да сложа край на тази истерия.

-Ние ли внушаваме, или записът внушава? – попита пореден сенатор, а ситуацията в залата излизаше от контрол.

Съмнително беше председателката да успее да се справи, но и Балончо бе там...

-...Опитвате се седмици наред да ме вкарвате с безсмислени дискусии, но този път няма да успеете. – каза Балончо.

-Значи пак няма да отговорите на истината, която сам проинесохте в записа... – доволно завърши Бъдишеф и отново седна.

Балончо не му отвърна, а продължи своето си:

-...Ясно и категорично казвам, че отказвам да се занимавам с вашите провокации, и че след този дебат, няма да дискутирам повече темата.

(„Ти и сега не я дискутираш”)

-...Важната тема е какво правим за страната, какви реформи извършваме, какви друмища строим, каква подкрепа получаваме от Империята...

(„Скоро снимките ще спрат” - като нож се заби в сърцето на Балончо това подмятане. Защото и той добре знаеше, че опълчението вътре в страната е възможно, но ако Империята загуби доверие в него, няма как да оцелее.)

-...Не снимките са подкрепата. – отвърна единственото възможно Балончо, преди да продължи:

-...Всичко това, уважаеми сенатори, си има цена. Всичко, което правим за народа, си има цена. И я плащат онези, които досега ограбваха народа. Но алчността на човека е огромна, и той не се отказва лесно от онова, което мисли за свое. Не е лесно да отнемеш благината на благодетелствания. И затова той се съпротивлява. Силни са – да, някои от тези, с които се борим. Вижда се, че могат да манипулират народа и да го излъжат да слуша лъжи, които са срещу собствения

му интерес. Но те не са по-силни от решимостта ни да победим. И уверявам Ви, нищо няма да ни спре, няма да ни спрат мошениците, няма да ни спрат записите, няма да ни спрете Вие – от корумпираната опозиция. Ще стигнем до край, и ще завършим мисията, която съдбата ни е поверила...

В крайна сметка, консултът успя да завърши речта си, след която последва труден, в организационен план, за опозицията дебат. Тя отнесе още няколко изгонени, но все пак успя в поразширен вид да представи репликите, избуяли при самата реч. Накрая гласуването показва очаквания резултат като мнозинството на Балончо и Сидериан гласува за консула. Добре мотивираните от управляващите медии отразиха това като грандиозна победа на консула. Добре мотивираните от опозицията медии го отразиха като жалък опит да се спечели време. Това второто, традиционно бе по-близо до истината, защото опозицията имаше това предимство, че може да говори истината, защото за нея винаги

плащаха управляващите.

А здравият разум, който все още съществуваше у част от народа, стигна до извода, че извод е невъзможен. Консултът мотивира искане за доверие, за да се пребори с корупцията, в отговор на негово собствено уличаване в корупция. Вечният виновник на това поколение – шпионите на Живака, отново свърши работа, но самите шпиони останаха по постове си из цялата власт – до самото най-близко обкръжение на консула. Цветарий, който едновременно беше бивш шпионин, и реален виновник за проблемите на консула, си остана министър на стражарите, което би трябвало да означава, че консултът обича да има проблеми. Империята се оказа, че подкрепяла Балончо, в момент, в който вече му беше зашлевила шамар, и то преди още да гръмне скандалът. А по някаква странна мотивация, хората на Сокологлу и Първанаки не предприеха никаква сериозна атака, извън показното говорене, и не се опитаха да дестабилизируют допълнително властта. Сякаш им се искаше да се позадържи повечко

опълчението на Балончо. Дори сър Дикий позагуби ума и дума, след като се появи опасност самият консул да падне, когото самият сър Дикий всъщност харесваше, мразейки обкръжението му...

Като че ли, опълчението нямаше да остане без ятаци – кой явен, кой скрит... Все още имаше на кого да е полезен Балончо...

47.Непризнат от собствения народ

В дните след гласуването последва класическата прогресираща агония на властта, описана от Добрий в няколко статии, зарадвали него с добър интерес. Напълно очаквано наличието на доверие в Сената не доведе до доверие в обществото, нито погуби темата на срама. Балончо все пак можеше да е доволен, че вотът и не влоши положението, каквито рискове имаше при всяка неадекватна мярка,

предизвикваща раздразнение, бидейки форма на отклоняване на вниманието. Но тъй или иначе, ситуацията не се потули, а леко се иронизира, след като емисарите на сър Алекс решиха да извадят вече не сериозни, а смешни и комични записи на консула, за да превърнат самия него и защитата му в пародия. Успяха...

Докато властта постепенно губеше почва под краката си, и във времеви план всичко бе минало в режим на обратно броене, доста неочаквани резултати се получиха на Обратната страна на Луната.

Когато започна атаката срещу Балончо, първоначално Лок си мислеше, че това ще навреди на каузата на Месията, и ще подпомогне необявения заговор срещу него. Враговете на консула го отслабваха чрез все по-силни компромати и скандали срещу обкръжението му, целящи да отстранят ключови негови слуги. Всичко това, останало без достоен отговор от самия консул, намаляваше Потенциала му, и компютърът бездушно го отчиташе. В крайна сметка, не би

могъл да бъде велик лидер, човек, който нито може да приеме атаките и да си смени хората, нито може да отбие атаките и да си спаси хората. Резултатът от подобно ниво на умения бе логичен – общо потъване на всички.

Изненадата обаче дойде след атаката срещу самия консул. В началото тя предизвика лек спад в Потенциала му, но след като премина своеобразната „точка на пречупване“, след която съдбата на консула бе практически решена, та тогава, вместо Потенциалът напълно да се срине, той не просто спря да пада, но дори отскочи в обратна посока. Това предизвика изненада и леко задоволство у Лок, защото покачваше собствената му цена пред Великия водач. Но изненадата бе водеща, и тя предизвика сериозна проверка на какво се дължат тези неочаквани оценки на компютъра. Не откри нищо, а Водачът междувременно бе получил същите данни, и собствените му учени ровеха да открият какво става. Накрая откриха, и Ку Го се озова на екрана на Лок:

-Установихме причината за ръста, Наблюдател Лок. Не е грешка...

-Да, Ваше Озарение. Логично бе да не е грешка, компютърът е безгрешен...

-Причината, Лок, е съвсем проста, но я бяхме забравили. Но в компютъра нищо не се забравя, в него е вложена цялата гениалност на създателя му.

-Да, гениален е създателят му...

-Нищо не е пропуснал...- трудно бе да се разбере съжалява или се радва на този факт Водачът.

-И Вие нищо не пропускате, Ваше Озарение...

-Хм, да... Благодаря ти, Лок... Та причината. Причината е че Кандидатът е преминал ключов тест за установяване на месияство. Един от най-ключовите...

-Кой? Мъчите ме със загадките си, Велики...

-Един от най-ключовите – да бъдеш отхвърлен от своите...

Водачът замълча, изгуби ума и дума и Наблюдателят. Наистина гениално, просто, уникално... Как не се бе сетил. Балончо бе не

просто жертва на политическа атака с по-силни или по-слаби компромати. Бе не просто жертва на неумението си да отговори както трябва. Бе не просто жертва на конюнктурата. Той бе отхвърлен от собствения си народ. Отречен, охулен, с драстично сриващо се доверие и народна обич... Класическо. Няма Пророк в собствената си страна. Няма Месия, признат от своите... До голяма степен, очевидно този принцип бе открит и заложен и в самата философия на цивилизацията на Го – тя търсеше Месията си сред други цивилизации, а не сред себе си. Наблюдателните постове бяха така разположени, че точно тях да следят, осъзна сега Лок. И ето – един отхвърлен от своите... И как това да пропусне компютърът...

Класическото бе Месията да не може да допринесе за своя народ, защото народът е обречен да го отхвърли. И да допринесе за друг, който го търси в сърцето си, в душата си, и с всички свои възможности. Тази особеност на Месията донякъде решаваше проблема и с изтеглянето му. Ако е отхвърлен от своите, то какъв е проблемът

други да го вземат... Клонингът не бе нужен, а Месии бе имало и в епохи, без технологична възможност за създаване на клонинги. Разбира се, в конкретния случай той все пак щеше да влезе в употреба, за да не се рискува разкриване пред тези изостанали хора, самото съществуване на Империята Го.

-Брилянтно и просто...- констатира Лок.

-Да, просто... – отвърна Водачът.

-В крайна сметка обаче, това е само един тест. Той не гарантира нищо.- приласка обезпокоеното му самолюбие Наблюдателят. Усмивка се прокрадна на лицето на Водача:

-Да, прав си. И компютърът не го е изстрелял във висините. Просто обърна тренда на Потенциала. Но все още е под най-високата си стойност, която е постигал.

-Така е. Това е просто едно кривване на графиката... – каза угоднически Лок.

-Нищо повече от едно кривване на графиката...- съгласи се заговорнически Водачът.

Лок задържа за малко дъха си, за да спечели

време и да подготви следващите си думи.

-Разбира се, не трябва да подценяваме въпроса. Може да се наложат повече усилия от моя и Ваша страна във връзка с него.

Водачът на свой ред задържа отговора си, но нямаше накъде много да избяга:

-Разбира се, допълнителните усилия ще бъдат възнаградени, Наблюдател Лок. Цената Ви се покачва...

-Аз не за себе си, знаете Велики. Аз за делото...

-Знам, знам...

-Пък и, аз не съм вдигнал Потенциала, той сам си го направи...

-Знам, знам, Лок... Не е твоя вината, че ставаш все по-важен...

-Ще се старая все тъй смирено да Ви служа – на Вас, на Империята и на Месията...

-Да, Лок... Все по-светло става бъдещето ти, Съдбата ти го прави такова, не ти... Целунат си от нея...

-Моята съдба е на служба на Го...- завърши

Лок.

-Да, всички служим на Го...- завърши Го.

Сънища с продължение. Това си помисли Балончо когато се събуди след втората си среща със самия себе си. Толкова реална бе, че на моменти мислеше, че е полудял, страда от шизофрения и едната му половина си говори с другата. Но след като се оказа сън, това обясняваше всичко. На сън всичко бе възможно. Но толкова истински бе разговорът и така истински останаха думите и в истинския живот...

-Ето че отново се срещаме. – започна клонингът.

-Да, наистина, странни срещи. – съгласи се Балончо.

-Всъщност, фактът че се срещаме пак, означава че процесите се развиват и промените приближават. – каза клонингът, а Балончо разбра, че е казал това, което и той самият би казал. Нищо чудно – ако клонингът всъщност бе точно копие на самия него.

-При мен промените със сигурност дойдоха. – каза Оригиналът. – Сигурно сте видели как ме насади най-верният ми...

-Всяко нещо, за да се случи, си има причина. – каза Копието – Глупостта на най-верния ти е просто оръжие на съдбата, а не негов грях.

-Доста мистична логика. Истината е, че аз се провалих. Провалът на слугите ми е и мой провал – защо съм ги избрал такива, защо не съм ги научил, и защо съм им дал да вършат повече неща, отколкото могат.

-Да, така е във фундаменталния закон на властта – царят отговоря за всички слуги.

-Интересно ми е какво ви доведе отново при мен? – попита Балончо. – Моят провал е видим, но какви са промените, за които говорите?

-Те са същото нещо.

-Същото нещо?

-Да.

-Не разбирам?

-Промените са това, което и ти си видял... Всяко нещо има различни лица, и нашите промени

са твоите, но погледнати от друг ъгъл.

-Вашите промени са моите проблеми с Цветарий и записите ли?

-Именно...

-Приемам това с ужас. Ако и вашите промени са някакъв аспект на собствения ми провал...

-Провал или успех – въпрос на гледна точка.

-Гледна точка?

-Да...

-Може ли да сте малко по-прямо, обърквате ме. Аз обичам да се говори направо.

-Да, знаем. И ние чухме записите...

-Оххх... – почти изрева Балончо – логиката на събеседника му сочеше към това, че любимото му говорене „направо“ вместо истина и предимство, се бе оказало недостатък. Още една несправедливост към стремленията на чистата му душа.

-Не страдайте, никой не е съвършен... – успокои го клонингът. – Пък и случилото се не е само загуба.

-Не е загуба? Та аз се сринах. За смях станах.

Всичко, което съм градил с години, изчезна...

-Вие очевидно разглеждате събитията като край на нещо. То е такъв, наистина. Но в случая, след края има друго нещо, и то може да се окаже начало.

-Начало? На какво? На мемоарите, писани в тъмницата, например...

-Това е интересно разклонение на реалността, но може би то ще е за мен. Аз ще пиша мемоарите ни в тъмницата, ако се окажат верни нашите очаквания. Но разберете – гледайте на нещата в цялост, а не парче по парче. Оценете обективната истина, че краят може да е и начало...

-Бих го оценил, ако сте малко по-детайлен.

-Безспорно, приятелю, положението ти в твоята страна е неспасяемо. Жалко наистина за този народ, който не може да оцени своя гений, пратен му да го спаси.

-Ласкаво...

-Може да е и истинско, все повече доказателства получаваме...

-И какво ще спася като скоро ще ме изгонят...

-Замисли се, приятелю. Това за пръв път ли се случва, или е било и преди...

-Историята. Не я разбирам много. Може и да се повтаря понякога, съм чувал...

-Това, приятелю, е историята за края, който е начало, и за гения, който е отхвърлен от своите...

-Все още не разбирам?

-Помисли дали има много гении, признати в собствената си страна, и това че не са признати, прави ли ги по-малко гении?

-Няма Пророк сред своите...- това го знам и аз.

-Но след като има Пророци, значи те са направили нещо, за да са такива, и това нещо не е сред своите...

Просветна като светкавица бляскава мисъл в мозъка на Балончо. Сега започнаха да му се подреждат нещата:

-Колко просто и логично... Никой истински водач не е роден за своя народ. Той е роден за друг народ. Иронията на историята...

-Не съвършено осъзнато, но нещо подобно...

-Не съвършено?

-Да, може и да говорим за нещо повече от водач. Големи водачи много има, и то успели сред народите си. Говорим за нещо над водач.

-Трудно схващам разликата. Да бъда велик водач на народа си, това винаги е било в сърцето ми.

-Нещо велико винаги е било в сърцето ти, и си го възприемал като това. Може да е друго...

-Да, може...- смирено каза Балончо.

-Но не тези детайли са важните. Важен е смисълът. За края и началото, за обреченото непризнато величие, и за нуждата от това величие някъде другаде. Нашите анализи към това сочат, и тази ни среща е, за да те подготви за следващите възможни събития.

-Усещам, че тези събития ще са много мащабни...

-Повече отколкото си мислиш, ако се случат. Засега съм тук, за да ти донеса добрата вест, че посоката ти в живота се потвърждава. Напредваш по пътя, и трябва да си готов, като му дойде времето. Да вярваш в бъдещето си, и да не се

оставяш суетата на дребното ти настоящо призвание, да те принизява и демотивира.

-Готов съм, усещам аз, че толкова сила и енергия не може да ги има без причина. Дадени са ми за нещо. Ще се ползват за нещо.

-Вярвай в силата и в съдбата си, приятелю. Развивай силата си, бори се... Пък докато си сред народа си, това ще помогне и на него. Ако и да те е отхвърлил...

-Много благородно...

-Щом аз съм благороден, значи и ти си такъв...
– завърши клонингът.

Хубав сън, наистина. Вдъхновяващ. В трудно време. Мотивира го да продължи да работи, въпреки всичката обреченост, в която затъваше все повече. Обреченост, в която му бе дадено да прозре новото Начало. Дали пък сънищата не бяха тайното оръжие на гениите, които някак от нищото правеха своите открития, въпреки много повече работа, и много повече познания на другите... Не бе философ Балончо да се задълбочи над тия въпроси... Бе вдъхновен да не унива...

48.Щастието на ултраса

Агонията е болезнено нещо. Нормалните народи предпочитаха да жертват отделен човек, за да спасят страната си, вместо да хвърлят страната в агония, за да спасят човека. Или поне така си мислеше Добрий. Без да греши, той всъщност грешеше. Защото имаше и безболезнена агония. Дори смешна. Смешна агония. Новият принос на клетия народ на Балончо към световната практика. Да затываш сред веселба. Безспорно, ако някой можеше да го постигне, това бе Балончо.

Обективните показатели на краха не се променяха. Но някак си, променяше възприятието им Балончо. Той беше мистик, магьосник, който манипулираше съзнанието на тълпата, така че тя да възприема позитивно това, което без него би приела негативно.

В крайна сметка, измеренията на щастието

бяха различни. Някъде мизерници без покрив и с една коричка дневно, бяха усмихнати по цял ден. Другаде – милиардери се самоубиваха от нещастие. Не беше ли прагматичен подходът на Балончо – защо да не направи народа щастлив като му промени възприятията? А не като променя обективната реалност, така че да отговори на тези възприятия. Като че да беше прагматичен...

Така катастрофата за държавата, заради глупостта на Цветарий, бе пълна и прогресираща. Но и радостта на народа, заради таланта на Балончо да създава щастие, също бе прогресираща...

Това объркваше здравия разум, но реалността не бе здрав разум.

Според Добрий, падането на Балончо бе неизбежно, и агонизиращото протакане бе печелено на време на твърде висока цена. Но Добрий пропускаше важния факт, че цената не се плаща от тоя дето протака, а от самата държава и общество. Така протакащият получаваше пълната полза от властта, а негативите обираха тия, над

които властваше... А рационалното поведение бе да протака...

Разбира се, тази объркана схема не можеше да съществува, ако обществото си защитаваше интереса. То би трябвало да откаже да плаща, което по естествен начин би отстранило предизвикващите агония субекти, от върховете. Но опиянено от магията на Балончовото щастие, обществото не усещаше тежестта на плащането. То спеше сладкия си сън, обедняваше, губеше авторитет навън, но нямаше никаква мотивация да се противопоставя на водачите си.

Неясно беше колко време може да издържи тази система, доколкото разминаването между възприятие и реалност водеше до отслабване на активността за промяна на реалността, която от само себе си, изпадаше в низходяща спирала. Вероятно известно време спадането на реалния статус можеше да се компенсира от магическата способност на Водача да променя възприятията. Но до кога? Обективната реалност беше, че нямаше потенциал за промяна.

Вероятно обществото е в цугцванг, мислеше си Добрий. Всички пътища водят към влошаване. Най-лошото, безспорно щеше да настъпи, когато наркотикът на обаянието на Водача изгубеше влиянието си да компенсира реалното състояние. Когато зрелищата се изчерпеха като компенсация на хляба...

Краят на агонията бе неизбежен. Тя не би била агония, ако се вървеше в посока нагоре. Но преди края веселбата бе пълна...

Оставил без отговор неудобните въпроси, Балончо се втурна в нови творчески хоризонти. Агентите на Живака отново изплуваха от забрава, и те се оказаха виновни за гаfoвете на Цветарий. Заради новата вълна изгоря Божидарий, който като бивш агент на Живака, трябваше да изгуби поста си, въпреки че го бе получил когато всички знаеха, че е агент. После изплува и агентурно минало на Цветарий, което влезе в списъка на въпросите без отговор, последвано от нова творческа идея на консула – виновен за проблемите би Старшият консул. Като добър

сценичен партньор, Първанаки отговори достойно като обеща да съди Балончо. Така очакваната съдебна битка между двамата консули изпълни душата на тълпата с очаквания за прекрасни зрелища. После Балончо уреди тайно да освободят сър Алекс от домашния кауш, с което да потвърди пред народа, че организираните апаши са в заговор срещу консулата. Междувременно отделни министри пригласяха със свои идеи. Сяanko изрови една отдавна забравена сделка на Царий, и я хвърли на публиката като супер афера, виновна за фалита на държавата. Докато свитата на Царий се обясняваше, министърът на труда измисли да вкарва в кауша за неплатени надници. Магистратурата бе залята от сигнали за престъпни чорбаджии. Изправени пред много работа, магистратите върнаха сигналите и казаха, че нямало закони, по които да съдят. Така въпросът отиде в Сената, който да промени законите. Шоу, гарантиращо поне няколко серии.

Притиснат от външни фактори, на които им ставаше все по-неудобно да работят с

компрометираните партньори, Балончо приложи пълната степен на магическата си способност да създава алтернативни истини. Така някои първоначални наказания от Империята бяха с успех представени като похвали. Уморен от наказания, и гледащ прехласнато Балончо като надежда, народът прие истината за похвалите. Малко време спечели, но все пак спечели.

Яхнал вълната на представлението, консултът се наточи дори на Великия Северен Император. Заплаши да му спре проектите, ако не отбие от цената. Това бе камикадзе-тактика, доколкото до момента нямаше оцелял управник, който се е скарал с Императора. Морално и исторически свързана със североизтока, държавата на Балончо бе зависима от Императора колкото от Старинната империя, в която формално беше. Абсурдна ситуация, в която от две места имаха право да свалят властта. Но за малка група фанатични избиратели, от типа на агитката на Кокалий и Димитриус, всяка хула срещу Северния Император, бе като мед на сърцето. А в трудни времена, всяка

агитка бе важна... Няма значение силата на Императора. Тя бе дългосрочна, а дългите срокове нямаха голямо значение в случая.

Всъщност, мислеше си Добрий, ситуация бе спортна. Страстта на консула да рита топка бе някакъв символ на държавата. Той бе ритнитопковец, а тълпата бе неговата публика. Публика, разделена на фен-клубове. И като всеки уважаващ себе си фен, човекът от тълпата трябваше, и беше, верен на идеята: „нашите винаги са прави, дори когато грешат, другите са винаги грешни“. Тъй както един ултрас на клуб винаги намираше виновен рефера, шмекерите или вражеският клуб, и това му носеше щастие, така и превърнатите в ултраси избиратели, забравяха обективната реалност, и се втурваха подир обясненията на консула. Превърнати в ултраси от обаянието на своя централен нападател... И това им носеше щастие...

Тактиката на консула бе „щастие на ултраса“. Уникалната възможност на фена да вярва в своите, и да черпи щастие от вярата, а не от

реалността...

Ултрас-демокрация, агитка-демокрация, фен-демокрация... Като си го помислеше, дори на Добрий му се появяваше усмивка на лицето... Магията на Балончо, по своему, омагьосваше и него. Уникална магия – омагьосва дори здравия разум, създавайки и чрез него веселба...

49. Конспиратори

Опияняването на тълпата може и да работеше добре засега, но то бе по-скоро адресиране на външната форма на проблема, а не отговор на съдържанието. А съдържанието беше, че тия дето натописа и Балончо, и Цветарий, и целия консулат, не мислеха да се отказват. Безспорен факт бе успехът им да откраднат внимание на консула и да му създадат негативен образ. Но безспорен факт бе и способността му да извърти реалността и да оцелее, въпреки всичко това, което би срутило

всеки друг. Така изпадайки в патова агония, страната се оказваше в ситуация на победили врагове на властта, които не можеха да получат победата си, и победен консул, който държеше наградата.

Та логично беше победителите да драпат за справедливостта и да се борят за своето. А това означаваше, че нещо следващо щеше да се случи. И то се случи.

Като част от пропагандната си война, сър Алекс бе създал вестник. Подхранван постоянно с уникална информация срещу властта, този вестник беше спечелил популярност. Успехът на Балончо да подкупи почти всички останали журналя даваше на въпросния вестник почти монополен статус на единствена опозиция в медиите. Един вид – борбата за напълно лоялни медии наля водя в мелницата на малцината останали опозиционери.

Та този вестник, превърнал се в основен носител на пропаганда срещу консула, като част от тази пропаганда непрекъснато повтаряше, че го заплашват, следят, подслушват и изобщо –

репресират с всички средства на властта. И накрая – напълно логично, гръмна и бомба.

Никой не пострада, а материалните щети бяха поносими. Но случаят предизвика такава суматоха, че цял ден всички само с това се занимаваха.

Подозренията естествено веднага паднаха върху сър Алекс, който беше очевидният основен печеливш. Наистина, самото подозрение му вредеше на имиджа, но той имидж нямаше и без това. Та логичното съмнение, че сър Алекс си е взривил офиса на вестника, всъщност не вредеше на сър Алекс. Но привличането на вниманието на журналята върна неговите атаки срещу властта отново в центъра на вниманието, и отново започнаха да се обсъждат записите на Цветарий и Балончо. Освен това, в странство никой не тръгна да разпространява съмнения около организатора на взрива, а всички изписаха, че е гръмнат вестник, работещ срещу консулата. Доколкото, овладял тълпата вътре, Балончо беше уязвим предимно отвън, то така бомбата изпълни и втора функция.

Разбира се, всичко това не гарантираше, че

сър Алекс стои зад бомбата. Защото пък вътрешно, съмнението за това беше толкова силно, и ползите за него – толкова очевидни, че тълпата започваше да симпатизира допълнително на Балончо. Той със сигурност не черпеше никаква полза от нея, и това само по себе си започваше да се превръща в полза.

Той не пропусна да го използва:

-Питате ме за бомбата? – каза той на журналята, очакващи да се прехласнат пред новите му сладки слова – Всички знаем истината. Това е дело на коварни конспиратори, които искат да натопят властта. Ние погнахме апашите и шпионите на Живака, и гледате какви атаки започнаха. Бомбаджиите са същите дете взривиха същите други бомби, и които толкова години взривяват живота на народа. Но ние няма да се предадем...

Ошеломлен от случилото се, Цветарий цял ден не каза нищо, и дори не се показва от бърлогата си. Това помогна на сър Алекс, тъй като изчезването на министъра призван да разследва,

будеше съмнения. Един вид – виновният се крие да обяснява. Може би обаче наистина Цветарий не знаеше какво става. Той толкова бе пропаднал във всичко и толкова бе изгубил авторитет над министерството си, че нищо чудно и да не знаеше. Затънал в страхове кога ще го махнат, трудно можеше да министрира. Накрая и той смутолеви нещо в духа на началника си, но доколкото беше след него, не получи същото количество слава.

Старшият консул обаче не пропусна шанса си. Атакуващ косвено Цветарий от месеци, и набеден като заговорник срещу целия консулат, Първанки успя да се появи пред журналията и да изтъкне, че подобни бомби разрушават доверието в министерството на стражарите, и хората спират да му вярват. Национално отговорно било да се върне доверието.

Не останаха без печалба и по-дребните. Сближил се доста със сър Алекс, Сандано отново яхна вълната на обвинения срещу Балончо, че е престъпник, добрал се до властта, и трябва незабавно да смени кабинета си с килия. Той

стигна и по-далеч, като обяви, че консултът имал таен план да извади държавата от Империята, за да могат двамата с Цветарий да установят диктатура.

„Дюшеш“ дойде случаят и на Синеухите. Поискали предния ден уволнението на Цветарий, те бяха на върха на славата чрез навременното си предупреждение. И Кокалий, и Димитриус преповториха приказката, че Цвето трябва да си ходи, и че е позор министерството да не може да предотврати такива рецидиви.

За да не изпуснат своето, вой нададоха и хората на Бъдишеф и Сокологлу. Едните видяха нарастваща бандитска заплаха и попитаха кога и тях ще ги взривят. А другите категорично заявиха, че отказват да се възползват политически от случая, което само по себе си, беше възползване. И двете групи се наточиха да внасят вот на недоверие в Сената.

Така, като цяло, се очертаваше ситуация, в която не беше ясно кой е бутнал детонатора, но всички спечелиха по нещо. Все едно се бяха

наговорили да гръмнат, и всеки да си изпее своята песничка. Част от песничката на всички бе да винят другите, че са бомбаджии, и на всеки да си му повярва неговата си част от тълпата.

Така една бомба, която уреди всички, се оказва сираче сама по себе си – без някой да я иска сред заслугите си за уреждането на всички.

Това беше нишата за останалия без печалба Добрий. Той реши да поеме отговорността за бомбата, като се представи за говорител на партизанска група, която се бори със системата. Пусна една шега:

„...Нелегалната терористична групировка "Революционери за закриване на държавата" поема отговорността за атентата. Целта е да се всее смут, както сред властта, така и сред опозицията, като те взаимно се подозират кой е сложил бомбата. Революционерите твърдят, че и едните и другите са маскири, и за да тръгне напред страната, трябва всички в едно да бъдат прочистени, заедно с корумпираната и служеща само на тях държава...

Групировката съобщи това по телефона на

водещия драскач и коментатор Бай Добрий, определен от нея като бъдещо свързващо звено с медиите... Добрий първоначално е изразил несъгласие да посредничи на терористи, но впоследствие е бил "убеден" да сътрудничи в името на великата кауза..."

Шегата бе уникална както като шега, така и като теза – на фона на всички бягащи от авторство на взрива, се случи интересна. Тук там разни активисти я харесаха и препубликуваха, с което и за Добрий се подочу насам натам.

Който и да беше конспираторът, той се оказа приятел на всички и постигна непостижимото от всички политикани – национално единство в задоволството от изгодата...

50.Изгревът на Магления

Докато Балончо се свличаше в неизбежното благо на след-разстрелвания период, на пазара

започнаха да излизат хищниците. Възпитано в бизнеса те се наричаха „конкуренти“, в културата – „нови течения“, а в политиката – „алтернативи“. Но това си бяха все същите хищници – като от времето на лъвовете, мечките и тигрите, които виждайки плячка, кръвта им кипваше, мускулите се стягаха, а зъбите проблясваха ярко дори на лунна светлина. Така както Балончо някога се хвърли върху отмаляващия Триумвират, така и сега новите призвани да спасят народа от покварата, чийто символ на свой ред бе станал самият Балончо, започнаха да запълват оформящите се празнини в народната обич.

Най-добре от ситуацията се възползва Доня Магления, която унижена преди време от грубото отношение на консула, и лишена от полагащото и се място в Имперския комисариат, бе дълбоко мотивирана за реванш. Но за разлика от мнозина други, които жадни за това се хвърляха фронтално и лудо напред, тя премисляше действията си, и стъпваше само на сигурно. Хладният разум, с който напредваше и осребряването на чуждите успехи,

чуждите неуспехи, дори на чуждата „мръсна работа“, накараха опитната политическа гвардия да съсредоточи вниманието си върху нея, и да я обсъди като свой възможен съюзник. Така поредната среща на Царий, Сокологлу и Първанаки, закономерно се съсредоточи основно върху Магления.

- Аз, Гай Царий, все още мисля, че ти трябва да се пробваш за Старши консул. – каза Сокологлу и смукна дълбока глътка от наргилето. Стаята бе одимена от него и от двете пури в ръцете на бившия Младши консул и настоящия Старши.

-Благодаря ти за високата оценка, ефенди, но аз съм старичък вече за тия работи. Изборите са за младите, бодрите, енергичните. Аз съм за съвета на старейшините вече. – отговори Царий и пое от тютюна.

-Ти се страхуваш, приятелю Царий, страхуваш се да не се провалиш, а не си стар. Но аз ти казвам, че можем да те изберем. С мен, Първанаки, Бъдишеф и още няколко по-древни, ще надхвърлим стопяващите се гласове на Балончо.

Имаш шанс... - продължи Сокологлу.

-Не се страхувам, ефенди, в крайна сметка, ако трябва ще се кандидатирам. Тогава ще те взема за вице-консул... - отвърна му хитроумно Царий.

-Е, Царий, знаеш че аз никога не съм се стремил към постове. Винаги съм бил редови сенатор. Къде ме набута за вице-консул... - заизмъква се Сокологлу.

-Ами време ти е за малко почести, ефенди. Или се уплаши нещо? – бодна го усмихнат иззад дима Царий.

-Всъщност, приятели, нека не се занимаваме с екзотични идеи – включи се съвсем навреме в разговора Първанаки – Имаме съвсем друга ситуация, пък и нека вярно дадем път на някои по-млади. Прав е тук Царий...

-Да, хубавото на младите е, че имат енергия и сила, и сами вършат много работа, преди още да си ги избрал. – разумно констатира Царий.

-Вие и двамата май за едно и също говорите...
- лукаво подметна Сокологлу.

-Ами, тя сама говори за себе си, и ни допада...
- свенливо каза консултът.

-Да призная, и на мен тя не ми е неизгодна. Идеално се вписва в профила на нашата партия... - каза ефенди – Но аз исках Царий да получи тази почест, защото той заслужава. Мисля, че шансовете за победа на него, и на нея – са еднакви. Така че, изборът е равен.

-Аз не мисля така, ефенди... - възпротиви се Царий – Младата Магления е доста перспективна от мен. Аз съм един старчок, дето вече е за пенсия. А тя е любимката на Главния комисар, харесва я народът – сама уреди двама сенатори в Имперския сенат, и някак – по-добре стои от мен. Много важно е и, че е по-малоимотна от мен, и няма почти никакви имоти всъщност...

-Мда, този последният фактор е много важен. След спекулациите с твоите имоти, но най-вече след глупостта на Цветарий, това да си имотен човек се оказа непростим грях... - констатира Първанаки.

-Аз затова имоти на мое име нямам... - мъдро

се похвали ефенди.

-И аз така... - усмихна се консултът.

-Е да, ама моите имоти са били на баща ми, и няма как да си ги взема, ако не са на мое име... - леко ядосано каза Царий – и аз не съм виновен за глупостта на Цветарий. Той с една десета от моите имоти направи имотите стотици пъти по-вреден фактор за народната обич.

-Важното е, че Магления няма имоти. – отсече Първанаки.

-Да, това е много важно... - съгласи се ефенди.

-Бих добавил и, че Магления е най-прозорлива от всички и най-добре се възползва от ситуацията. Други още нищо не правят, въпреки че огромен вакуум се образува покрай падението на Балончо. – каза Царий.

-Ти да не взе да се радваш на това падение... - подхвърли Сокологлу.

-Не, приятелю, болно ми е, аз създадох Балончо, направих го човек, като дете ми е. Боли ме, че така се проваля. Но трябва да мисля за държавата...

-Да, и ние за това мислим... - каза Първанаки.

-Даааа... - потвърди ефенди.

-Та като говорим защо Магления, а не аз, да призная, че аз нищо не спечелих от войната на сър Алекс с Цветарий. И още не се сещам какво мога да спечеля. А Магления вече трупа актив. Това доказва, че е мъдър политик, който може да се възползва от чуждите съперничества. – похвали другото си „дете“ Царий.

-Пак твое отроче ще издигаме значи, да не ни изненадаш като с Балончо, да му берем ядовите после... - сериозно запита Сокологлу.

-За Балончо и твои хора се застъпваха – контрира го Царий – Касимоглу колко го хвали. Не се прави на невинна душа и ти.

-Касимоглу е отговорен за каквото е вършил, не ми го приписвай на мен. Той вече не е с мен...

-Но тогава бе дясната ти ръка...

-Приятели, да не се отклоняваме от въпроса...
- намеси се умиротворяващо Първанаки.

-Да, прав си консуле, много емоции влагаме нещо. – рече Царий - Та Балончо вярно – все

повече ни разочарова. Но за Магления някак по-сигурен се чувствам – по-уравновесена и по-мъдра е. Не е Балончо тя...

-Трябва да признаем, че от войната на сър Алекс с Цветарий засега има много губещи, включително и самия Балончо, но почти няма печелещи. В този смисъл, Магления наистина се показва като най-прозорлива политически. – направи извода Старшият консул.

В последните седмици мнозина виждаха празнотите, оформящи се в политическата структура. Мнозина, а не само Магления, опипваха почвата да се вмъкнат. Не беше без кандидати. Но само Магления постигаше нещо. Без да обявява каквито и да било кандидатури или намерения, тя започна да си прави неформални срещи с обикновени хора. Тези срещи се харесваха на обикновени журналисти. Така от една малка среща с няколко човека, излизаше интересно събитие. Хората бяха доволни, че някой „голем човек“ им обръща внимание, и си говори с тях по човешки. Големият човек бе доволен, че хората са доволни,

както и че това доволство се съобщаваше по новините.

Също без да обявява каквото и да било, Магления се появи при пред най-известния от всички медийни водещи, и направи блестящо представяне за това какъв трябва да бъде съвременният политик и кандидат за публична длъжност, правейки го естествено, от позицията на човек, който не е политик и не е кандидат за публична длъжност.

Вдъхнови не само екипа на предаването, а и самия водещ. И той - малко по-късно – съвсем случайно, и по друг повод, и без това да е натрапваща се реклама, говорейки за покварата в политиката и за това, че нищо не се променя, той лансира името на Магления като не лоша кандидатура. Кандидатура, каквато народът заслужава - имперски възпитаник, привнасящ най-доброто от опита на по-богатите и преуспели страни. Един вид – това е алтернативата на нашенците, дето надробиха всичко що гледаме.

Та всички тия непринудени активности

идеално пасваха като необходимост на отвращения от компромати и гъонсуратлък избирател, надяващ се на нещо позитивно и културно. Така въпреки, че сър Алекс вършеше черната работа, като разчистваше терена от възможни кандидатури, лоялни на Балончо, той не предлагаше никаква избираема собствена кандидатура. А доня Магления, въпреки че дори не бе докоснала нито Балончо, нито някой от свитата му, осребряваше празнотата в политическото доверие.

Истината, която не убягваше на тримцата в задимения кабинет, бе че Магления се оформяше не само като добър кандидат, но и като алтернатива на цялата мръсотия, която обливаше възможните и противници. Тя нито бълваше мръсотия, нито бе заливана от нея. И когато народът се отвратеше от самата мръсотия, в един куп щяха да са и сър Алекс, и Балончо, и Цветарий, а в другия – Магления и чистите и помисли...

И интересното беше, че никой друг не го правеше тъй успешно, макар да имаше и други некомпрометиращи и възможни за лансиране

кандидатури.

-Умението на Магления в тази сложна ситуация я прави твърде вероятен победител, ако бъде подкрепена. – каза Сокологлу.

-А който я подкрепи, ще превърне победата и в своя. – допълни Първанаки.

-Очевидно скоро Магления ще бъде не само моя рожба в политиката... - доволно каза Царий.

...

Докато доволните доволстваха сред наргилета и тютюн, недоволните също не стояха със скръстени ръце. Балончо бе събрал щаб от свои приближени да обсъждат ситуацията. Щабът не можеше да се мери по интелектуален заряд с тройката около Старшия консул, но това беше материалът, с който разполагаше...

-Трябва да измислим нещо, не може да оставим толкова лесно да ни вземат изборите. – почти ядосано каза Балончо – Тоя номер е много прост, но работи, и ни го прилагат по учебник. Сър Алекс е заел калната локва и хвърля по всички нас. Дордето всички станем в кал, а някъде на светло и

чисто си готвят неопетнен кандидат. Накрая народът няма да гледа кой е мятал калта, а само кой е кален и кой е чист...

-Те вече са готови с кандидата, мисля... - обади се един от съветниците.

-Не са готови, но по-важното е, че са готови със схемата. Кого точно ще сложат като кандидат после, няма значение...

-Мисля, че Магления съвсем определено им е кандидат, макар и необявен... - каза съветникът.

-Магления е една хитра лисица, водена от желание да ми го върне за дето я уволних от Комисариата. Добре се е нагласила, но може и друг накрая да я измести.

-Гай Балоний, мисля че трябва да я приемаме като основен противник. Проучванията сочат, че ако я подкрепят Сокологлу, Бъдишеф и Старшият консул, тя може да получи повече гласове от нас. – каза друг съветник – Фактически нашите гласове са горе-долу колкото техните, но личните и гласове дават превес.

-Има и други кандидати с лични гласове. –

каза консултът.

-Да има, но тя е единствената видима. Срещу нея можем да вземем мерки още от сега... – каза първият съветник.

-Мерки? Ние никакви мерки не можем да вземем. Каквото и да направим в момента, все ще се обърне срещу нас. Като си целият в кал, на където и да мръднеш, все нещо кално правиш. Какви мерки?

-Ами аз съм взел някои предварителни мерки вече... - включи се в разговора Цветарий, който наскоро бе нагласен на неблагодарната позиция на началник на предизборния щаб. Един вид – бъдещият виновник за провала.

-Мерки ли? Какви мерки? – уплашено попита Балочно за поредната самоинициатива на министъра си.

-Ами следим я навсякъде, слушаме всичко... - гордо каза Цвето.

-Това ли са ти мерките? Вързал си я на подслушване? – искри блестяха в погледа на консула.

-Ами да, това не вреди. Нищо не правим, просто знаем всичко. Нищо друго няма да правя без волята Ви, Гай Балоний...

-Цвето, ти ще ни ликвидираш, човече. Ще ни ликвидираш с тоя начин на мислене. Веднага да я спираш от подслушване и всички записи лично да изтриеш. Нямам думи просто. Колко сме гениални! Пуснали сме я на подслушване...

-Простете, че ви противореча, Гай Балоний, но сте твърде емоционален, не сте на себе си... - възпротиви се Цветарий – С ръка на сърцето казвам, и държа на това, че като знаем повече за Магления, това не ни вреди. Информацията е ресурс, и колкото повече информация, толкова по-добре. Затова като началник на щаба, не одобрявам идеята ви.

-Началник на щаба? Ти май забрави кой командва тук. Началник на щаба. Веднага спирате и подслушването и следенето.

-Като началник на щаба, съм длъжен да оценявам експертната стойност на всяко решение. Важна е експертната му стойност, а не йерархията

на издаване. Простете ми, консуле, но не виждам никаква стойност в това да имаме по-малко информация...

-Простете ми, г-н Началник на щаба, и главен експертен авторитет, но да ви припомням ли какво се получи с информацията, която натрупахме покрай Дон Тано. Какви „ползи“ ни донесе тя...

Цветарий се почувства лично заклеямен и унижен, и нямаше какво повече да каже. Но на Балончо му бе ясно, че Цветарий все още не е разбрал за какво говори, и че възприема всичко емоционално. Затова продължи:

-Цвето, тая информация дето я трупаш, през прогнилата ни администрация, я получават всички. Така че тя не ни е никакво предимство, защото не е уникална. Сигурен съм, че и сър Алекс, и всеки, който поиска, и има малко повече пари, вече знае всичко, което ти знаеш за доня Магления. Така че това дето ние го правим, е че просто вършим работата, от която всички се възползват. Но друго е по-важното – едва ли доня Магления не знае, че я следиш и подслушваш, така че едва ли ще каже

нещо интересно. Може – също като дон Тано, да каже само изгодни на нея неща. И после сър Алекс ще вземе да извади тия записи, и пак против нас да се обърнат. Разбираш ли сега какво ти говоря?

-Да, Гай Балоний... Прав сте отново, ние пак се провалихме...

-Но за да свършим с твоите предварителни мерки, да ти наляя в главата и, че дори нищо да не каже Доня Магления, на нея и е достатъчно само да се разчуе, че я подслушваме. Самият факт, че я следим, ще и направи реклама, и ще я издигне пред тълпата. Та предварителните ти мерки си мисля, че тя ги приема със задоволство...

-Да, консуле, веднага ще се поправя... -
смутолеви Цвето.

-Все пак, грешните мерки на Цветарий не отхвърлят необходимостта от мерки изобщо – обади се един от съветниците. – Трябва да противодействаме на Магления.

-Според мен е рано за това. – каза Балончо – не е ясно дали тя ще е основният ни съперник. Всичко може да се промени. Ако започнем да

работим срещу нея, това може да повиши шансовете и.

-Но ако не правим нищо, ние оставаме в калта, сър Алекс ще продължи да ни подкопава, а тя ще остане като алтернатива. – каза съветникът – Трябва най-малкото лекичко и нея в калта. Не е честно само нас така да ни работят.

-Може да я поокаляме – да. Но не ние лично. От другаде някъде някой да го направи. – каза Балончо.

-Позволете да се включа, консуле, но не съм убеден, че окаляне на човек от опозицията работи срещу него. – каза един малко по-разумен присъстващ – Народът се радва на охулването на власт имащите. Охулване на власт нямащ може да го охули, но може и да му вдигне имиджа.

-Има нещо такова. – съгласи се Балончо. – Сложна е ситуацията, не е ясно какъв е оптималният избор за нас. А в трудна ситуация, оптималният избор е задължителен. Нямаме резерви, провалът чука на вратата.

-Мисля, че трябва, ако правим някакво

окаляне, да го направим откъм някой по-слаб от самата Магления. Ако изглежда силна спрямо него, тя ще е в позицията на оня дете народът се радва като го окалят... - каза съветникът.

-Да, това е умно като концепция. – съгласи се консулт – Трябва някоя нейна жертва да намерим или измислим. И като човек, борещ се за правда с „Голем човек“, какъвто безспорно е самата Магления...

-Мисля, че можем да поработим в собствената и партия и да измислим алтернативни кандидати, които са несправедливо потиснати от нея. Може да изкараме и някаква безскрупулност, спрямо определени малки хора, в името на алчността и за власт. – даде идеи съветникът.

-Харесва ми посоката ти на мислене – захващай се с този въпрос, измисли нещо. Докладвай лично на мен... - последното беше очевидно назидаване на Цветарий, който като началник на щаба трябваше да е връзката между Балончо и другите.

-И още нещо можем да направим... -

продължи съветникът, очевидно доволен, че печели доверието на потенциален голям благодетел.

-Какво, днес идеите ти са добри? – попита Балончо.

-Позицията на вицеконсула е винаги средство за привличане или за отблъскване на гласове. – каза съветникът – Ако помогнем там да се класира някой, който ще я дърпа надолу, ще ни е полезно.

-Тя едва ли ще позволи такава грешка да стане. – репликира друг съветник.

-Тия дето ще я издигат не са единни, и тя не ги контролира. Дори самата тя да е неоспорима, множеството разнородни подкрепи зад гърба и, ще интригантстват за мястото на вицеконсула. В крайна сметка, може да издигнат съвсем неподходящо лице.

-Разбирам идеята ти... - усмихна се Балончо – можем да повлияем на интригите около вицеконсула и да и натресем тежест.

-Точно така...

-Захващай се и с това. Ще разчитам на теб.

Добре е, че има останали още и умни глави около мен...

-Благодаря за оценката, консуле. Всички служим на обществото, и трябва да даваме всичко от себе си за неговото благо...

-Имаш бъдеще, момче, имаш бъдеще...

Докато една група се готвеше да подкрепи Магления, правейки си сметка за своята изгода, а друга – да я подрива – отново със сметка за своята изгода, някои хора, стигнаха до извода, че ако самата Магления има шанс да успех, той се състои именно в съществуването и на двете групи ...

51.Враг пред портата

Процесите в страната се развиваха доста по-бързо от най-крайните очаквания на Добрий за рухване на властта, в следствие на рухване на държавността. Част от причините за това бяха

външни, но основният фактор беше все така вътрешен, доколкото все още, чрез разумни мерки, бе възможно ситуацията да се овладее. Но липсата на този необходим здрав разум, и дори – демонстрирането на все по-голяма страст към налудничави действия, водеха до приближаване на развързката доста ускорено. Всъщност, гледайки истината в очите, разминаваща се с видяното и очаквано преди време от самия него, гледайки тази истина, Добрий виждаше врага пред самата порта на държавата. Врагът на необяснимата глупост, която умножаваше и увеличаваше силата на всеки проблем, във време, в което проблемите бяха навсякъде.

„Абсурд“, като понятие, означаваше когато реакцията на някакво предизвикателство не му противодействаше, а го насърчаваше. Именно подобен абсурд сътвориха Балончо и Гай Златний, в отговор на народния гняв срещу поскъпналите горива.

Този проблем не беше нов. И преди се беше случвал. Сега основната причина беше

неудържимата парична емисия на Великите сили, които бяха решили да изплатят дълговете си чрез печатане на банкноти. Тези пари без покритие доведоха до драстичен скок на цените на ред стоки, сред които и горивата, на глобалните пазари. Съответно – увеличението дойде на главата и на Балончо. Разгневени от покачващите се цени, хиляди граждани започнаха протести. И вместо да отбие този безсмислен бунт, доколкото безсмислен е всеки бунт срещу всеки, от когото нищо не зависи, та вместо да направи непопулярното, но разумно, Балончо започна „преговори“ за „намаляване на цените“. Въпросните преговори бяха между страни, от които нищо не зависеше – консултът и производителите на горива, които нямаше как да променят глобалните цени. Та в тези преговори, основният преговарящ – Гай Златистий предложи популярното решение да замрази цените си на дребно. Балончо вдъхновено представи това като голям жест на Златистий и голяма победа на консулата. Но по този начин Златистий фактически

обсебваше целия пазар, защото той не се съгласи да намали цената „на едро“. Така другите търговци, щяха да купуват от него на висока цена, и да продават понякога по-евтино, отколкото са купили. Златистий, имащ собствена търговия и на дребно, и на едро, можеше да компенсира едните загуби с другите печалби. Но масата беше обречена на загуби. Съответно – с фалирането им, монополизмът на Златистий щеше да се засили.

А именно срещу монополизма на Златистий протестираха хората. Те си мислеха, че той е в основата на високите цени. Това със сигурност не беше така, но със сигурност предстоящото засилване на монопола щеше да е в основата на бъдещите още по-високи цени.

Така, заел атрактивна позиция, Балончо зарадва народа, че е загрижен за него, като му осигури перспектива за нарастващи цени. Нарастващи цени, без нарастващи доходи, доколкото Балончо не можеше да печата пари, означаваше преса за икономиката, и без това доста пресирана и до момента...

Глупостта обаче изобщо не се ограничаваше само вътре в страната. Балончо направи уникален подвиг, успявайки да вкара и без това закъсалата си държава в нов дълг, при това от онзи тип уникални дългове, в които започваш да дължиш пари, без дори да си ги получил преди това.

В цялата Староконтинентална империя имаше проблеми в хазните. И всички се чудеха как да напълнят своите, та да нахранят ставащите все по-гневни гърла. И накрая го измислиха – старата и изпитана система бедните да платят за проблемите на богатите. Гениалното прозрение беше на Мосьо Дьо Сарко, и доказвайки уникалните си политически качества, той успя да го прокара.

Та Сарко издигна великата теза за солидарността, при която тия дето са „по-добре“ трябва да помогнат на тия дето са „по-зле“ като вземат заеми и им ги даде на свой ред на заем. Въпросът кой е „добре“ и кой е „зле“ се определяше по това кой колко дълг има натрупан до момента. Така тия дето нямаха дългове

трябваше да помагат на тия дете имаха. Подходът на Сарко бе добър, от гледна точка на факта, че самият той бе затънал в дългове и щеше да е сред тия дете да получават пари.

Нямаше здравомислещ финансист дори от средно ниво, който на не виждаше пълния фалш на цялата схема. Очевидно тия дете бяха „зле“ никога нямаше да си върнат заемите, и щяха да им ги платят тия дете са „добре“. Т.е. лудост беше тия дете са „добре“ да се връзват.

Ковчежникът Сяно естествено беше категорично против подобна глупост. Но притиснат от вътрешни проблеми и надяващ се на външна помощ, Балончо се огъна под лобирането на Сарко. И прие схемата.

Така се стигна до гениалната в абсурдността си ситуация народът на Балончо да се окаже „побогат“ и подпомагащ народи с 5-6 пъти по-високи доходи, само защото народът на Балончо нямаше толкова дългове. Пародията беше пълна с това, че въпросните заеми бяха нужни на закъсалите, именно за да си запазят жизнения стандарт, и да

избегнат драстични икономии. Така хранените от Балончо пенсионери щяха да отделят от залъка си, за да хранят други пенсионери в други страни, вземащи в пъти повече от тях.

Добрий не разбираше как бе възможно подобно безумие. До момента никой управник не бе правил чак такива глупости. Тази схема надминаваше по размера си негативите от всички злоупотреби и на Триумвирата, и на Царий, и на Кокалий, и на всите... Онова, което минаваше през ума на Добрий, беше че това е цената на запазването на властта на рухнал държавник чрез продажба на държавния интерес. Т.е. това беше част от агонията, но агония, прехвърлена от болната глава на консула, на сравнително поздравата все още глава – на самата държава. Консултът отчаяно се бореше да оцелее, но сметката за това беше твърде висока. Но доколкото я плащаше друг, самият консул бе склонен да я приеме – да отстъпва на всеки и всичко, в името на поста си. Това беше сценарий, неанализиран от Добрий до момента. „Трансфер

на агония” – това беше начин да се оцелее въпреки самата агония.

Разбира се, прехвърлянето на проблема от консула на държавата му, не спасяваше консула. То просто повличаше и държавата, печелейки малко време. Но наслагването на този проблем над другите на държавата, всъщност ускоряваше краха на самата държава.

Глупостта обаче се развиваше по модела на снежната топка. Явно като се събираха повече глупости в един отрязък от време, те създаваха и други глупости. Така, изпаднал в объркване по изненадващ външнополитически проблем, Балончо успя да заеме уникалната позиция да е срещу всички, опитвайки се да угоди на всички.

Загрижен за приближаващите избори, Сарко реши да се изкара велик военачалник и така да си върне доверието. Затова подбра един слабичък и хилав съперник, обяви го за враг на човечеството, и накрая го нападна. Това предизвика разнопосочни реакции по света, но впрегнатата до крайна степен дипломатическа машина на Сарко

успя да овладее ситуацията и да привлече част от света за съюзници, а другите – за неутрални. Това обаче беше на повърхността. Отдолу си стояха противоречията.

Балончо, от когото очакваха позиция, отначалото подходи разумно – въпросната жертва на Сарко беше значим производител на горива, и войната срещу него напомпа цените, и беше част от причините за по-голямото им поскъпване. Балончо усети това и в началото зае почти негативна позиция. Не така обаче мислеше министърът на чуждоземните дела, който зае неутрална позиция. А Старшият консул, който също имаше правомощия по въпроса, зае двузначна позиция – и тако, и вако. Все пак най-важна беше позицията на младшия консул, който логично не хареса поредните бомби около горивните полета. В рамките на деня обаче огромен натиск успя да обърне позицията му и вечерта той се оказа пръв поддръжник на Сарко. С което пък ядоса Северния император, който нарече военните на Сарко „безразборни стрелци“. Така в рамките на един

единствен ден, Балончо успя да се докаже и на Сарко, и на Северния император, като човек, на чиято дума не може да се разчита.

А крайната му позиция се оказа, че е че той всъщност е за войните край полетата за добиване на горива, и му харесва поскъпването им.

Най-голямата заплаха обаче дойде откъм Старинната империя, където един от големите длъжници остана без правителство точно когато трябваше да намери нови пари, за да не фалира. Малцина осъзнаваха размера на проблема, а консулт и не мислеше, че това е проблем изобщо. Всъщност това беше огромен проблем, и може би датираше последната възможност да се спаси държавата, преди общо финансово рухване.

Случилото се бе, че фактически фалира трета държава от Империята. Тя отново бе малка, и чисто номинално, Империята имаше готови пари, с които да я спаси. Но мнението на Добрий по въпроса, и това го тревожеше, бе малко по различно – всъщност рухна не третата малка държава, а последната малка държава. Из цялата

империя имаше задължнели и бюрократите „решаваха“ проблема като печатаха пари, както и като задължаваха други държави да отпускат заеми на закъсалите.

Проблемът беше, че след първите три „джуджета“, нямаше повече незначителни държавици, които да фалират, преди да фалира първата по-големичка. А за спасението на такава готовност нямаше. Нито можеше толкова много пари да се напечатат наведнъж, без да взривят самата Империя, нито другите държави можеха да отделят толкова много, че да дадат заеми.

Кризата в Империята бе не криза на парите, а криза на доверието. Управниците бяха изчислили, че могат още години наред да вземат заеми и да живеят от тях, и проблемите – чисто математически, бяха възможни след десетилетия. Всички спасителни планове бяха насочени към това да се осигурят пари за „временния проблем“ – докато пазарите не са щедри, а после самите пазари да поемат финансирането на правителствата отново. Но това беше една доста

груба самозаблуда. Пари на пазара имаше, но липсваше доверие. Собствениците на парите не вярваха, че правителствата са надежден длъжник. И лека полека започваха да се изтеглят. Проблемът не беше временен, а беше фундаментален. Нямаше да се реши чрез временни кредитирания, докато „пазарите се успокоят“, просто защото пазарите нямаше да се успокоят. Просто защото доверието не беше математическа величина, и се връщаше много по-бавно от загубването му.

Та там, където имперските бюрократи виждаха третата паднала малка жертва на кризата, Добрий виждаше последната малка жертва. И логично мислите му се насочваха към следващите. До сега процесът на рухване на държава беше един и същи – вдигане на лихви, загуба на интерес към нея, спасителен план, и... насочване на вниманието към следващата държава. Вече два пъти бе станало, и тръгваше да става отново.

Само където следващата държава беше голяма. Това бяха шпаньолците – четвъртата по размер държава в Империята, произвеждаща една

десета от всичко в самата Империя, с огромно население, територия, и с... огромни дългове. Ако пазарите я изоставеха, а това беше логичното следствие след последното „джудже“, нищо нямаше да може да спаси нито самата държава, нито паричната система на Империята. Тръгнеше ли криза там, потъваше и Балончо, с неговата обвързана с Империята валута.

Въпросът бе само на седмици или месеци. Може би последният шанс да се осъществи идеята на Добрий да се създаде златно обезпечена валута, за да се предпази държавата от Имперската вихрушка.

Но голямата глупост в случая беше обратното на предишните глупости. Тогава глупостта бе да направиш нещо, а сега – глупостта беше нищо-не-правенето.

Вихрушката се усилваше, докато Балончо изобщо не гледаше към нея, занимаваше се с измишльотините на Сарко и уреждаше нови сделки за Златний...

Опасността наистина беше пред самата порта.

Не една опасност – няколко и различни, и усиливани от благодатната сила на глупостта. В случващото се бе пълно с пародия и смях, но следствията щяха да са доста различни от смешни. Всъщност, следствията щяха да се смеят последни...

Колко иронично, помисли си Добрий, и направи единственото, което можеше да направи – написа тези си мисли и ги пусна на ония, които обичаха да ги четат ...

52. Нищо не се губи

Нямаше по-щастлив човек от Бъдишеф тия дни. Стои си той и се чуди раздразнено как може след толкова компромати срещу Балончо, той да е все още консул, стои и се диви на несправедливостта на живота, но най-вече се гневи, че въпреки всички скандали, Балончо оставаше популярен, докато преди време самият

Бъдишеф за много по-дребни неща, народът го намрази, та стои си той съзерцавайки силно ощетяващите го шегички на политиката, та стои си той и... в един момент консулт сам се оплете в грандиозен скандал. Не си бе мръднал и пръста Бъдишеф, опозицията нищо не беше направила, нямаше дори интрига на Старшия консул или на Сокологлу, и... Балончо се оплете. Манна небесна прокапа на сърцето на Бъдишеф, заслужаваше го, след толкова време на мъчения и борба с несправедливите манипулации на консула. Не просто „нека му е“, а „крайно време беше“...

И мина гневът от сърцето на Бъдишеф, в сърцето на Балончо, който пък съвсем не разбра защо му се случва всичко това, и с какво бе заслужил подобна съдба...

Историята бе повече от абсурдна. Тя бе символът на мечтите на всяка опозиция – управляващите да започнат да се карат вътре помежду си, и взаимно да се избиват. Така не само, че силата на властта отслабваше, но дори опозицията не обираше и негативи, каквито имаше

при всяка нейна атака. Ако имаше със сигурност печелещ в подобна ситуация, това бяха всички тия дете стояха отстрани и гледаха.

Всичко започна от поредните преговори с емисарите на Великия северен император. Проектите нещо бяха забуксували, но не повече от нормалното, и лека полека вървяха, прибутвани от несломимия двигател на личната изгода. Императорът не бе скръндза, отблагодаряваше се щедро. Понякога алчността надолу обаче избуяваше, тогава преговорите започваха да тъпчат на едно място, и трябваше малко време да се преодолее прекалено високата самооценка на някои от пионките. Императорът бе мъдър човек, знаеше тези неща, и не се впечатляваше много. Времето бе негово. Не бе припрян, можеше да поизчака...

Не можеше да се каже същото за пионките, които понякога „изпушваха” и започваха да правят неуправляеми движения. За Императора това не бе проблем – просто поредния детайл на забавянето. Но онзи що бе пионка за Императора,

бе нещо много по-голямо за Балончо. И като изпушеше, започваше да дими из целия консулат.

Та в поредния – единайсети, рунд от преговорите за строителство на един от големите обекти на Императора, министърът на стопанството и светлото, виждайки че няма особено разбирателство, реши да отложи отново въпроса с 3 месеца, през което време да се мисли що да се върши. Сър Трийчо – както се казваше министърът, възложи на директора на Държавната компания на светлината да довърши техническите въпроси и да подпише отлагането, след което се оттегли на сладка почивка с младата си жена. Върнал се от прекрасния отдых обаче, завари договор за отлагане, с краен срок за договаряне. Един вид казали му емисарите на императора – „Добре отлагаме, но на края на срока подписваш“. И така въпросното отлагане се очертаваше като последно, което никак не се понара на Трийчо, защото вече беше свикнал с отлаганията и работата вървеше много гладко и лежерно. Разгневен от неподчинението на директора, той

излезе пред журналята и гръмко обяви, че ще го уволни, защото предал държавата и работел за Императора, който всячески се стремял да ги пороби.

Журналята подхванаха темата и тя стана централна за обществото. Вълната на недоволството яхнаха Кокалий и Димитриус, които от години се бореха с въпросния проект на Императора, който влизаше в конкуренция с проекти, носещи печалба там. Те се хвърлиха мощно напред, подкрепиха министъра и изобличиха подмолните действия, подкупничеството и продажничеството на висши държавни чиновници. Видял популярността на случващото се, в канонадата се включи и патрицията Никълъс, който гневно възропта срещу продажбата на националния интерес, и в изблик на справедлив гняв, нарече въпросният директор „боклук“. Това бе напълно в разрез с дипломатическия език, на който трябваше да говори Никълъс, но пред тълпата именно просташкият език бе атрактивен, и той не се

колеба да го използва.

Та тръгнала вълна помитаща всичко пред себе си, донесе слава и величие на тия дето я започнаха, вдигна се рейтингът на Трийчо и Никълъс, та дори и Кокалий и Димитриус спечелиха...

Виждащ какво става, макар и отчитащ и други съображения, Балончо подкрепи Трийчо и каза, че след като един служител не слуша началника си, трябва да бъде наказан, включително уволнен...

Проектът на Императора обаче бе твърде голям, за да бъде подмятан напред назад по подобен начин. Бе твърде голям, за да бъде просто разменна монета в популистки сблъсъци. И това бе показано на консула, след среща очи в очи със самия директор. Той поясни, че Трийчо не е разбрал правилно, посоченото отлагане не е последно, и нищо необичайно не е станало, освен че е дадено някакво поредно морално обещание на Императора, че скоро ще има окончателно решение. Освен това, директорът се оказа невинен, след като въпросният договор бил

съгласуван със Сянко, който пък чисто йерархично бе над Трийчо.

Объркан от случващото се, самият Балончо даде разнопосочни сигнали. Той призна пред журналята, че Сянко е разрешил подписа, но сгълча директора, че не е казал за това разрешение на Трийчо, и така е прескочил началника си. Малко по-късно – като видя, че тълпата и журналята започват да минават на страната на директора, направо зае неговата страна и сгълча остро Трийчо като му отправи последно предупреждение за уволнение, защото самият той тръгнал да уволнява директора на своя глава и без да пита консула.

В консулата очевидно настъпи разцепление, като в единия лагер се оказаха Трийчо и Никълъс, а в другия Сянко и директора, като самият Сянко беше в командировка при бледоликите и не вземаше никакво отношение.

На следния ден, видял че се разминава с мнението на консула, Никълъс направи остър завои и каза, че не бил казал, че директорът е

„боклук“, а боклук било цялото състояние на държавата, което позволявало подобни скандали. Трийчо пък направи едnodневна екскурзия до столицата на Северната империя. Не е ясно какво бе станало там, но се върна още по-надъхан да се бори. Така въпреки „последното предупреждение“, което в кариерата му бе всъщност третото последно предупреждение, той се яви в Сената и отново остро заклеями директора, влизайки в противоречие с волята на Балончо. Докато журналята и тълпата очакваха оставка, която би запазила честта му, Трийчо направи нещо още по-смело – като почти сгълча Балончо.

Изпаднал в пълен тупик, Балончо се яви на интервю при мастит журналя и представи поредната си окончателна оценка – че всъщност Трийчо бил по-правият, защото наистина не бил уведомен, но директорът реално нямал вина, защото бил уведомил Сянко, и че по уикенда щели всички да се съберат и да обсъдят ситуацията. Директорът щял да напусне, но не защото е

виновен, щял да напусне горд и невинен, но просто защото не можели да се разберат с Трийчо и явно не можели да работят заедно.

Вдъхновен от новото развитие на събитията, Никълъс пак направи завой и потвърди, че всъщност именно директорът е непотребен „боклук“, недостоеен за висшата си държавна работа.

През цялото време опозицията просто стоеше и гледаше как консулатът работи за нея. Хаосът бе пълен и толкова неразбираем, че дори сър Дикий онемя и не знаеше какво да каже, освен да изтъкне онемяването си. Дори Цветарий усети топлина в сърцето си, защото този скандал в консулата, но без него, отвличаше вниманието от него самия като център на скандалите.

Така в края на седмицата най-сетне се събраха Балончо, Сянко и Трийчо, за да търсят решение на абсурда, който забъркаха.

-Трийчо, как можа такива да ги забъркаш? Не можа ли да ми се обадиш, преди да тръгнеш да уволняваш, и то да уволняваш публично? –

започна със скърцане на зъби Балончо.

-Ама аз, Гай Балоний, се придържам към вашите принципи. Когато нещо е важно, и по-важното – когато е популярно, да се прави, без да се отлага, за да не се лишава тълпата от спектакъла. Ето миналата седмица имаше други такива уволнения, дето ги направи министърът на храните, и много добре паснаха на нагласите. Спечели слава и за Вас, и за консулата. Та темата на имперските проекти у нас е много атрактивна, Синеухите трупат много слава от нея, и при подобно нарушение, би било нерационално, ние да не ползваме случая да вземем от привържениците им...

-Трийчо, не можеш да уволняваш толкова важен човек просто така. И освен това, дори да можеше, бе логично да съгласуваш с някого. Виждаш, че се оказа невинен човекът – Сянко му е разрешил да подписва.

-Да, разреших му, обади ми се, преразказа ми случая, и му казах: „Да“ – потвърди Сянко.

-Аз не знаех, че Сянко отговаря за този проект.

До момента все аз съм се занимавал с него? – защита се Трийчо.

-Сяно е заместник-консул, Трийчо. Той отговаря за всичко в стопанството. Тъй както другият заместник-консул отговаря за всичко в сигурността. – поясни Балончо.

-Простете, консуле, но тази субординация едва сега я разбирам. Обикновено съм си говорел директно с Вас, а не със Сяно. – каза Трийчо.

Сяно замълча, защото наистина беше така, а Балончо усети, че нещо той не е подредил както трябва системата под себе си, за да се получават разминавания. За да не поеме вината, отклони въпроса към всъщност по-важния въпрос:

-Йерархията обаче е второстепенен въпрос, Трийчо. Друго повече си объркал – ясните уговорки, за които имаме и ясна компенсация.

-Какви уговорки? На мен ми е възложено да преговарям по държавния интерес. В случая с Императора, доста ни натискат за неизгодни условия и затова непрекъснато отлагаме. Иначе трябва или да приемем условията, или да

прекратим проекта, което пък носи неустойки. Отлагането е идеалното решение – проект няма, няма и неустойки...

-Трийчо, не се прави на ударен, говоря ти за други неща...

-Какви други неща...

-Тия дето са по-важни от държавния интерес. Тия дето са важни за носителите на държавния интерес. Защото нали разбираш, че без носители, никакъв интерес няма стойност.

-Извинете ме консуле, но изобщо не Ви разбирам...

-Хехе, правиш се, че не разбираш, Трийчо. Но нека ти припомня – кое е по-важно – държавата или тоя дето се грижи за нея?

-Очевидно без тоя дето се грижи, няма да има държава... - отговори Трийчо, усещайки на къде вървят нещата, но и усещайки, че съвсем скоро ще изненада консула точно в тази посока.

-Точно така, Трийчо. Помним ли какво посмешище беше държавата при Бъдишеф?

-Помним...

-Кой дойде, кой я оправи, кой я измъкна от калта?

-Ние... всъщност основно Вие, консуле...

-Значи може ли да има добро за държавата, без добро за спасителите и?

-Всъщност не. – отговори категорично Трийчо.

-Сега помисли Трийчо, неблагодарен ли е Императорът и не ни ли прави той добро на нас? Не е ли щедър с нас? Не ощастливява ли той, за да са доволни, тия дето се грижим за тази държава, дето самата тя нищо не прави за нас? Не помага ли той на спасителите на държавата?

Това бе моментът на изненадата...

-Съвсем прав сте принципно и в логиката си, Гай Балоний. Грижата за работещите денонощно за държавата, е над грижата за самата държава, защото няма държава без грижещи се за нея. Но в конкретния случай, аз лично никаква грижа не съм видял около проектите на Императора – нито от него, нито от някой друг...

-Моля? – шокирано попита консултът – Не си видял? – и погледна към Сянко.

Доколкото онзи отговаряше и по този въпрос, той се почувства набеден за виновник. Но всъщност не беше.

-Всичко е разпределено, Гай Балоний. Направил съм каквото трябва. Полагащото се на всички е както трябва. Има и за Вас, и за мен, и за партията, и за директора, и дори за други под него. Има, разбира се, и за Сър Трийчо, който лично носи тежестта на тези големи и отговорни проекти...

Балончо погледна към Трийчо. Онзи рече:

-Сигурно нещо се е изгубило някъде, защото аз нищо не съм получил.

-Сигурен съм, че има за теб. – категорично заяви Сянко.

Балончо се озадачи. Причината за грандиозния фарс, в който изпаднаха бе станала съвсем ясна. Трийчо не бе възнаграден с полагащото му се. По някаква причина не бе стигнало до него. Ако бе стигнало, би бил фундаментално по-спокоен, би разбирал, че проектът е и от негова полза и би търсил начини да

го спаси и подпомогне, а не да го спре. Останал без конкретна мотивация, Трийчо се бе водил от вторични мотиви от типа на публично видимия държавен интерес, и затова бе станало всичко.

-Кой трябваше да достави полагащото се на Трийчо? – обърна се консулт към Сянко.

-Няма конкретен доставчик. Обикновено нещата са ясни и всички ги знаят. Парите, чисто технически, са в директорите на предприятия, защото именно те могат да ги раздават по таен начин, и по-свободно. Аз не мога директно от хазната да раздавам. Така че делът на Трийчо би трябвало да е в предприятието, което ще му го плати... - обясни Сянко.

Въпросното предприятие бе именно това, чийто директор бе подписал договора и разгневил Трийчо. Очевидно имаше сериозни търкания тук, след като Трийчо не бе знаел изобщо, че има добрини за него отделени.

Консулт се обади на секретарката да го свърже с директора. Когато онзи се появи, Балончо пусна звука да се чува от всички. Точно преди да

каже нещо, за миг изтръпна, като си спомни какъв провал бе станал от един подобен разговор, който се оказа записан. Но сега Цветарий би трябвало да е нащрек вече, а и новият скандал изискваше незабавни действия:

-Защо сър Трийчо не е получил неговото си? – попита консултът.

-Кое е неговото? – неразбиращо отговори директорът.

-Неговото е онова, което мотивира всички ни да служим на държавата, и което се разпределя по схемата на Сянко.

-Хм, не знаех за това разпределение...

-Не си знаел?

-Ами аз мислех, че отговарям само за мен и за тия надолу. Не знаех, че отговарям и за министъра...

-А кой според теб, отговаря за министъра? Аз, или Сянко? Ние може би в закона за бюджета да вкараме тия неща и да ги внесем за гласуване в Сената? – ядоса се консултът.

-Ами, станало е неразбиране. Не ми е казано,

че трябва и за сър Трийчо да има. Вярно, малко големичка ми се видя добрината само за мен и за подчинените ми. Но реших, че това е от щедростта на Императора. Не се усетих, че не е само за нас това...

-Ти май не се обичаш много с министъра си? – попита Балончо.

-Амийй, работим заедно, върша си работата...

-Май не се обичаш много, след като си го забравил така?

-Ами, консуле, ако мислите, че не се обичам много с него, тогава логично ли е през мен да му минава полагаемото се?

Балончо се вбесяваше все повече и повече от това, че всички противоречаха на волята му, както публично, така и в лични разговори. Но най-много се вбесяваше от това, че хаосът в йерархията водеше до абсурди, вредни на всички. Ядоса се много и отсече:

-Всички сте много умни, гледам Ви, но кой ви сложи по постове Ви не забравяйте. Ясна ми е работата. Объркали сте всичко, и сега заради вас,

аз отнасям парсата. А Бъдишеф стои и сияе... Но има едно правило, което гарантира човек да се научи като греши. Просто да плати за грешките си. Къде са сега парите на Трийчо?

-Ами, аз вече ги разпределих според стандартната схема. Всъщност аз и подчинените ми получихме повечко.

-От подчинените си няма как да ги вземеш назад, но сега ще платиш дела на Трийчо от твоя уголемен дял, и още...

-Но така за мен ще остане съвсем малко, ще се окажа с по-малко от подчинените ми. – проплака директорът.

-Ще се оправиш, а голямата полза за теб е, че ще се научиш. И още – исках да кажа, не само ще платиш дела на Трийчо, но те глобявам и с половината от твоя дял. Ще вложим парите за гасене на публичните пожари дето пламнаха заради този гаф...

-Но, Гай Балоний, ще изляза на загуба от подобна схема. Делът на Трийчо, пък и глоба. Ще трябва да давам свои пари... - не можеше да

повярва директорът.

-Ами нали смисълът на глобата е да те заболи, за да се научиш... - философски заключи консултът.

-Да... - отчаяно се съгласи директорът.

-Пък и, не унивай, Императорът пак ще даде. И тогава като не допуснеш грешка, ще си благодарен за наказанието, което те е научило.

-Да, Гай Балоний... - смирено каза директорът.

Връзката прекъсна, а Балончо се обърна към министрите:

-Ето каква била работата – някой е бил ощетен, не е получил каквото трябва и се стигнало до проблем. Ето затова много трябва да внимаваме и никога да не забравяме за добрите грижи за служителите си.

-Безспорно е така – съгласи се Сянко.

-Съгласен съм – доста щастливо звучеше вече гласът на Трийчо.

-Ти Трийчо си пострадал в случая, но само временно, както виждаш. Трябва да е ясно, че при Гай Балоний нищо не се губи, и всеки е защитен. Всеки – от обикновения човек до министъра. Нищо

не се губи никога, твоето не се губи, Трийчо, и затова хората ме обичат и ми вярват...

-Да, консуле, моето не се губи, нищо не се губи, благото на народа не се губи... - прехласнато се съгласи Трийчо.

-Хайде сега бягайте по задачите, че аз имам да оправям тоя хаос след Вас. И друг път си говорете повече, преди да говорите пред другите...

-Да, Гай Балоний – съгласиха се в един глас министрите.

53.Бикове и крави

Като всеки консулат, намиращ се в агония, и този на Балончо понасяше удар след удар от всякакви посоки, което го караше от ден на ден все повече да вярва, че има заговор тотален. А параноята от тази вяра да изкривява реалността, създавайки съвсем нова отделна реалност. Намиращите се вътре в консулата се виждаха като

жертви, без да разбират, че случващото е просто следствие на факта, че са в агония. Агонията пораждаше своите последствия, каквито не биха били възможни без нея. Нито всякаквите атаки, нито провокациите на опозицията, нито приближаващите избори, биха могли да разклатят сериозно управление, стабилно в своите основи. Но управление, останало без основи, и крепящо се единствено на юридическо-аритметични сметки, такова управление бе лесна мишена дори за най-слабите противници. И резултатът бе този, какъвто винаги бе бил, при всяка една агонизираща власт – превръщането и в „боксова круша“. А изкривяването на съзнанието водеше просто до поредни удари, които сам си нанасяш. Докато мислиш как да поразиш врага, който обективно погледнато, дори може да не съществува, в един момент се оказва, че си нанесъл перфектното кроше в „десетката“. Собствената...

Намиращи се в сериозно объркване, Балончо, Цветарий, министърът на войната и още неколцина сановници се бяха събрали да решат

почти неполитически въпрос, който създаваше проблеми от месеци – а именно – разпространението на заразна болест по животните в един граничен регион. Проблемът не беше голям, но в трудната вътрешна и международна ситуация, създаваше рискове от значителни последиствия. Имаше опасност Империята да ограничи износа на месо от въпросните територии, което би засегнало както доста хора, така и приходите в хазната. Но по-важното беше, че въпросният регион бе именно граничен и болестта идваше от другата страна. А именно тази граница бе граница не просто на една държава, а граница на самата Империя с външния свят. И доколкото Империята бе постоянно под миграционен натиск, чувствителността към охраната на границите бе сериозна. Този въпрос бе жизнено важен за Балончо и Цветарий, защото те се опитваха да облекчат граничните процедури при минаване на граждани от тяхната държава в друга имперска членка. В момента имаше досадни формалности, които дразнеха хората. А имаше

възможност изобщо да няма граничен контрол и те да си минават като между два града.

Тази опция обаче не бе възможна, дори при най-малкото съмнение в качеството на опазване на външната имперска граница. Рискът през нея да минава който си иска, и след това да се движи свободно из цялата Империя, бе направил старите членки мнителни, и скептични към присъединяването на нови страни в облекчения режим.

Появата на животинската болест точно сега бе идеалния повод на имперските бюрократи да отложат положителната си оценка. С което целта на консула пропадеше. Но логиката на бюрократите бе просто желязна – щом някакви животни не можете да спрете, какво остава за добре организирани групи от хора. А хора на границата – бол...

-Как пък толкова време не можем да се справим с тоя жап? – попита отегчено консултът, назовавайки поименно болестта.

-Ние се справихме, Гай Балоний, но извън нас

не правят нищо, и все нови и нови порции на болестта ни прашат. – отговори министърът на добитъка. – Ние всички огнища при нас потушихме, животните изклахме, но от другата страна на границата нито гонят огнищата, нито дезинфекцират. Затова тъкмо се справим, и дойде нова зараза.

-Да, прав е колегата. – каза Цветарий – Много добра организация създадохме, всичко почистихме, но няма спасение от напастта отвън.

-Как става това проникване? Нали външна граница на Империята пазим. Толкова стражари и техника има там... - попита Балончо.

-Хората ни са подготвени за борба с хора, а не с животни. Има разлика. – отвърна Цвето. – Никой няма готовност да лови диви животни.

-Е защо тогава Империята казва, че като не можем спря добитъка, значи не можем да се опазим и от миграцията? – попита консулт.

-Очевидно ползват случая за свои цели. – отвърна Цвето.

-Какво трябва да направим?

-Трябва да спрем дивите животни. – каза министърът на добитъка.

-Ами спирайте ги, защо толкова месеци нищо не сте направили?

-Трябва доста време. – каза министърът – Ще опъваме мрежи по цялата граница. Дълга е тя. Поне година и повече ще трябва.

-Година? – неприятна изненада се изписа на лицето на консула. – До тогава все така ли ще е?

-Няма как да спрем дивите животни. Те не слушат заповеди и не реагират рационално на изстрели. Просто се разбягват, навлизайки и в наша територия. – каза министърът.

-Казвате ми, министре, че нищо няма да направим, така ли? И от Империята ще ми показват с пръст жапа при всеки мой опит да се преборя за права за нашите граждани...

-Амиий...

-Цвето, трябва да измислим нещо. Защо не пуснете ловджиите там да стрелят свободно и без ловен билет. Може да поспрат малко трафика.

-Ние ги пускахме, но не успяват и те напълно.

– каза Цветарий.

-Проблемът е, че не са просто животни, а са по-умни животни. – включи се отново министърът на добитъка. – Има много изоставени домашни крави и бикове, които са подивели, но са и по-интелигентни и бягат от ловджиите. Гоним ги, ама се крият...

-Подивели домашни крави? – недоумение се изписа на лицето на консула.

-Да. Вече 20 години скитат. Те са едновременно диви животни, но имат опита и на домашни. По-особени са, по-умни, и ни бягат...

-Абе аз не съм земеделец или скотовъд, но кой ще си зареже добичето така. То пари струва.

-Ами не знаем кой, Цветарий разследва, но доста време е минало и следите се губят...

-И какви са тия 20 годишни крави? Колко крави живеят по толкова... - попита Балончо.

-Малко. – отговори министърът – Но може да са се размножили.

-Е те ако са се размножили, новите вече не са домашни и не трябва да са толкова умни... -

логично заключи консултът.

-Така изглежда, но пак ни бягат. Факт.

-А тая болест не ги ли избива. Ако са болни, ще умрат и няма да я разнасят?

-Може сега да са се заразили.

-Значи ако ви разбирам правилно, проблемът са животни, които идват от съседите ни, заразяват наши местни диви бикове и крави, които после заразяват домашните животни. А вие не можете да спрете притока, защото нямате огради, нито можете да прочистите района, защото кравите са твърде умни и бягат от ловците?

-Описахте идеално ситуацията, Гай Балоний, разбирате с каква сериозна трудност сме се сблъскали. – обобщи министърът на добитъка.

Консултът замълча малко, след което каза логичното:

-Значи трябва да търсим по-силно и ефективно решение.

-Да, консуле, но никой не се сеща какво...

-Аз се сещам. – каза Балончо и погледна към министъра на войната. Онзи го видя и разбра, че

очакват от него да каже нещо.

-Не е много обичайно войската да се включва в такива работи, но не е напълно изключено. Щом гасим пожари с войници, може и в това да помогнем. Само кажете как.

-И стражарите са готови да се включат. – побърза да се намеси Цвето, защото се почувства пренебрегнат, доколкото и той разполагаше с военизирани части в свое разпореждане.

-Радвам се, че всички искат да помогнат. – усмихна се доволно Балончо – Значи какво точно ни липсва, защо бягат кравите?

-Ами умни са, усещат като ги преследваш и бързо се измъкват от стрелците. – поясни министърът на добитъка.

-Значи трябва да сме по-точни в стрелбата, и от по-далеч да ги поразяваме. – каза Балончо.

-Това е класическа военна постановка – потвърди министърът на войната.

-Значи ще мобилизираме военни и полицейски стрелци с по-мощни и далекобойни карабини, с военно прицелване.

-Мда, те биха помогнали. – каза министърът на добитъка.

-Имам на разположение отряд от елитни стрелци-снайперисти. Ще поразят от километър всеки непокорен бик или крава. – каза гордо Цвето.

-И във войската имаме, и аз ще дам. – не остана по назад военният.

-Значи стрелци имаме, трябва да им осигурим позиции и транспорт за бързо придвижване, ако някоя крава избяга. – каза Балончо.

-Точно така е по военните книги. – отново похвали шефа си военният министър.

-Ще се разровите в картите и ще подберете най-добрите огневи точки. Ще разположите на тях снайперистите. – нареди консултът.

-Да, този район е добре картографиран, в миналото имаше опасност от война, и знаем всяко хълмче и всяко борче там. Ще локираме стрелците оптимално. – каза военният.

-Освен това, ще вземете 3-4 хеликоптера, с които да преследвате най-бързите животни, които

се измъкнат. – добави консултът.

-Имаме и хеликоптери готови. Нови, бързи. Те не са оборудвани напълно за истинска война, че няма пари, но за транспорт и преследване на подобен тип враг са идеални. – каза министърът на войната.

-Да, враг, който много добре умее да бяга, без да стреля обратно. – добави Цвето. – и аз ще дам моите хеликоптери, които купихме за следене на хора по същата граница.

-Взимате хеликоптерите и на всеки от тях по поне 2 снайперисти – по един от всяка страна. Ще стреляте и от движение ако трябва. – каза Балончо.

-Тук имам едно друго предложение, консуле – каза военният – няма проблем да имаме снайперисти на хеликоптерите, но за стрелба от по-близо по движещи се мишени е по-добре да сложим картечници. Няма нужда от снайпер от 100-200 метра – по-добре стрелецът да даде откос.

-Да, умно е това. Така направете – сложете картечници. – съгласи се Балончо.

-От друга страна, консуле – продължи министърът – картечница, която се монтира на подвижно средство, може да не е обикновена преносима, която е ограничена от силата на войника. Можем да сложим по-тежка картечница – с по-големи патрони и повече мунициии.

-Да, и това е правилно – слагате от най-тежките картечници, които хеликоптерът може да носи. За мунициите не мислете, стреляйте колкото трябва, не пестете, важното е да решим проблема.

-Да кажа и аз нещо, Гай Балоний, нещо свързано с навиците на добитъка. – включи се отново министърът на добитъка.

-Кажи...

-Ами понякога тия крави и бикове се събират на стада и пасат заедно. Ако гръмне един изстрел с пушка, може да убие едно животно, но другите да се разбягат. Затова, без да твърдя, че разбирам много от военна техника, но няма ли нещо дето един път гърми, пък поразява много едновременно. Нещо шрапнели...

-Да, много полезна вметка. – каза министърът

на войната – Имаме артилерия. Тя ще свърши тази работа. Не бях отчел, че животните може да са на стадо заедно. Артилерията е именно оръжие за поразяване на враг, който е съсредоточен на едно място. Няколко минохвъргачки и гаубици ще разпердушинят всяко стадо.

-Гаубици? Не е ли малко прекалено? – попита Балончо.

-Прекалено изглежда, но не е. Минохвъргачките служат за близка стрелба. С гаубиците можем да стреляме от далеч. Само снайперистът измерва локацията и ни дава координати, и ние от километри ще поразим. Снарядът ще стигне преди звука от изстрела, т.е. кравите нищо няма да усетят, и да избягат. С 5-6 оръдия ще покрием целия район.

-Добре, вземете и гаубиците...

-Гай Балоний – включи се отново Цветарий, някак оставащ все по-назад в разговора – ако се налагат оръдия, а те очевидно се налагат, то не е ли по-добре те да са и мобилни. Все пак, характерът на операцията го изисква. Гаубиците и

минохвъргачките са доста неподвижни.

-Умно, Цветарий, прав си. Какво имаме? – попита консулт военния.

-Можем да вземем самоходни оръдия или от по-тежките танкове – техните оръдия са далекобойни. – каза министърът.

-Танкове? – лек моментен прилив на здрав разум проблесна в очите на консула и той за миг разбра до къде ги бе отвел един съвсем малък проблем, преумножен с параноята и изкривеното мислене.

-Да, тежко звучи, но като оръдия са добри. Няма да ползваме повечето от функциите на танка, но ще ползваме оръдието и подвижността.

-Добре де... - разумът на консула отлетя отново някъде в безкрая.

-Бих добавил и, че съставът в танковете ще е по-добре защитен при контраатака. – допълни министърът на войната.

-Контраатака? – попита Балончо.

-Не е изключено стадо уплашени животни да налети на хората ни. – каза министърът - стават и

такива инциденти. Има такива случаи при ловците на бизони и диви коне.

-Да, има известен, макар и малък риск. – потвърди министърът на добитъка.

-Щом има риск, няма да пестим. Ще се погрижим за хората си. Да тръгват и танковете. – безкомпромисно заключи консулт.

-Ще стане перфектна операция – каза Цветарий – нашите момчета ще открият и ликвидират всяка нагла крава, никой няма да се измъкне от нашето оръжие. Ще покажем на Империята как решаваме проблемите. Ще покажем, че сме по-решителни, и от тях и надминаваме всяко възможно очакване.

-Така те харесвам, Цвето, връщаш си енергията... - похвали го Балончо.

-Благодаря Ви консуле, ще си върна вдъхновението във ваша служба...

-Сега Вие си тръгвате, а за мен има и един бонус от този проблем... Никой друг няма да приказва, само аз ще говоря пред журнала. Трябва да използваме тази вдъхновяваща

операция за да извлечем и максимална пропагандна полза.

-Безспорно, консуле, в това отношение Вие ще се справите най-добре... - съгласиха се в един глас министрите на добитъка и стражарите.

Цветарий не беше много доволен, че за него слава няма да има, но нямаше и много избор, освен да се присъедини примирено и самокритично:

-Безспорно, Гай Балоний, след толкова грешки, които направихме, имаме нужда от още един Ваш урок по публично поведение...

-Хайде сега, всички по задачите... - разпусна ги консултът.

Малко по-късно през деня журналята получиха великолепната новина, че снайперисти от хеликоптери с картечници ще решават проблема с жапа край границата. Консултът стратегически задържа информацията за оръдията и танковете, за да я използва на по-късен етап – като следваща стъпка от разрастващата се операция...

54. Вот на раздразнение

С приближаването на изборите за Старши консул, Балончо все повече се превръщаше в капитан на кораб, на който не остава никой друг, освен капитана. Неочаквано за самия него, но напълно логично в контекста на политическата логика, в един момент го напусна и фон Сидериан. Най-верният му съюзник, безрезервно подкрепял го във всичко и осигурявал солидно мнозинство в Сената, се отдръпна за броени дни, оставяйки сенатското мнозинство на „кантар“ със съвсем крехък превес на консула.

Обявил се за кандидат за Старши консул, Сидериан бе изправен пред риска да получи катастрофално нисък резултат, в следствие на лакейския си статут спрямо Балончо. От самото начало на мандата, самите членове на партията му недоволстваха от подкрепата за консула и от липсата на каквато и да било критичност. Партията на Сидериан нямаше нито един министър, но

поемаше върху себе си отговорността на всички провали на доста зле работещия екип на Балончо. Говореше се, че в замяна Сидериан и висшето ръководство получават добра компенсация. Но самата партия не получаваше нищо, а идеите, които мотивираха избирателите и, бяха напълно забравени. Това по естествен път намаляваше самата бройка на избирателите. И на изборите имаше опасност всички да видят, че фон Сидериан е вече политически лилипут, без стойност, изискваща да му се обръща внимание.

За да противодейства на тези процеси, Сидериан организира няколко провокации – първо в провинцията, а после и в центъра на столицата, които да докажат, че все още е непримирим борец за истина и справедливост, и безмилостен критик на язвите на обществото, които никой друг не смее да погледне.

Малцина приеха тези му отчаяни действия сериозно, защото след 2 години сервилничене на Балончо, включително подкрепа в най-безумните му действия, Сидериан изглеждаше като

домашното кученце на консула. Но мнозина видяха в провокациите възможност да ударят самия Балончо като го компрометират чрез скандалите на най-близкия му поддръжник.

Изправен пред подобна атака, която заради въпроса с човешките права съдържаше риска да стигне до Имперския комисариат, и да създаде проблеми от външен характер, Балончо нямаше друг ход, освен да се разграничи от Сидериан.

Това беше „нож в сърцето“ на самия Сидериан. Който никога досега не беше предавал в нищо Балончо, бе го подкрепял, въпреки загубите за собствената му партия, бе правил жертви, без да гледа кога консултът е прав и кога греши. Почувства се наранен, че той толкова пъти прави компромиси, а Балончо го изоставя в първия случай, в който самият Сидериан има нужда от помощ. Може би сънуваше нещо от типа „в радост и мъка, в добро и зло“ за отношенията си с консула, но беше попарен, че статутът не е точно отговарящият на тези думи.

Та, изправен пред унижението да бъде

отритнат от онзи на когото бе дал всичко, Сидериан можеше единствено да се оттегли с горда крачка, и с надежди за няколкото месеца до изборите народът да забрави покорството му пред консула, и да му даде малко повече гласове, та да не изглежда смешен.

Но без гласовете на Сидериан, Балончо губеше мнозинството си в Сената. Това предполагаше до месеци най-късно, да загуби властта, а междувременно работата в самия Сенат да стане един малък ад, поради липса на ясни мнозинства в сенатските комитети. Чисто аритметично, консулатът не бе застрашен незабавно, защото в Сената имаше няколко сенатори, отцепили се от партиите си, които нямаха никакъв интерес да се стига до избори, защото в следващия Сенат нямаше да бъдат избрани. Т.е. те по подразбиране, биха крепили всеки един консул, от което винаги печелеше текущият консул. Заедно с тези сенатори, партията на консула имаше леко мнозинство, което правеше невъзможно за опозицията да прокара вот на

недоверие. За да се подсигури допълнително, консулт нареди да отпуснат известни субсидии на независимите сенатори, с което си осигури текущата им подкрепа. Но това не можеше да спаси ситуацията, защото да се крепиш на предатели или на платени сенатори беше огромен риск. По всяко време можеше отново да бъдеш предаден, или пък друг да предложи повече пари. Балончо нямаше никакво съмнение, че отцепниците ще гласуват не само за него, а и за всеки друг консул, който предполага да не се разпуска Сенатът. Не се съмняваше и, че опозицията също знае как да купува сенатори...

Така изгря отново звездата на Кокалий... Старият политически питон не изпусна възможността да се намести на мястото на Сидериан. Неприятно за консула, неприятно за ученика му Димитриус, но цинично рационално за комодора...

Събрали се бяха отново старите муцуни на една от онези невъзможни за повярване от

тълпата срещи, на които се сключваха най-взаимноизгодните сделки. Може би, ако имаше малко по-активни журналисти, лесно можеха да открият тази среща. Но до момента нито една подобна среща през годините не бе засечена.

Та събрали се на вкусни мезета в ресторанта на общ свой приятел, Старшият консул, ефенди и комодорът планираха непосредствените си действия спрямо Балончо.

-Трябва да признаем, че отново извади късмет, комодоре... - започна Първанаки – Сидериан ти поднесе на тепсия всичко на което не беше се надявал...

-Е, Сидериан винаги е бил непредвиден фактор. Може да те провали, но може и приятно да те изненада... - усмихна се Кокалий.

-Някои зли езици твърдят, че сте се наговорили с него. – загатна Старшият консул.

-Само наивник може да се наговаря със Сидериан. Наговарянето е несъвместимо с характера му на импулсивно непредвидим субект. Не съм се наговарял, но в сърцето си съм му

благодарен. – каза комодорът.

-И аз винаги съм му бил благодарен. – включи се в разговора и Сокологлу.

-Да, ти си единственият, който досега само е печелил от Сидериан. – констатира консултът и отхапа едно парче вкусна луканка.

-Е, кой както си опече работата. – рече доволно ефенди и понечи да опита и той луканката.

-Та вот на недоверие ще внася Бъдешеф с ваша подкрепа. – обърна се Кокалий към Сокологлу.

-Ще внасяме, така е. Балончо едва се крепи, а сега без Сидериан ще е „на косъм“. Нека всички видят дебелината на косъма. – потвърди ефенди.

-Това със сигурност ще го дезориентира. – каза Първанаки – Балончо не обича рисковите ситуации и стабилност, която се крепи на малко опори. Ще се чувства несигурен и притиснат.

-Нека види, че зависи вече само от продажници и предатели, и да смущава сънят му въпроса кога и той ще бъде предаден... - каза

ефенди.

-Той ще види, и ще се уплаши, но Кокалий няма да го предаде. – каза леко иронично консулт. – Нали така, приятелю стари...

-Моята партия винаги е била стабилен политически субект и никога не е предавала съюзниците си. – каза комодорът.

-Подкрепяй си го, няма лошо, - рече ефенди – Ти си само с 5 гласа. Не променяш много баланса. Пък и Балончо го е страх от теб, и никога няма да ти вярва напълно.

-Всъщност аз и не искам да ми вярва. Балончо е несигурна величина, на която не може да се разчита. Как изгони толкова много министри, заместник министри и сановници, а сега заряза и Сидериан. Не ми трябва такъв приятел. Но аз му трябвавам, и това ще ми донесе позиции.

-Мда, трябва да признаем, че спрямо наличните сенатори, ти си получил най-много власт в тоя мандат. И забележителното е и, че въпреки всичко се изкарваш и опозиция. – каза Първанаки.

-Ами имам опит добричък. – скромно се съгласи комодорът, отпивайки от хубавото планинско винце.

-Та, приятели, ако не искаме просто да усвоим мезетата и винцето, а да свършим и работа, дайте да говорим по същество. – каза Сокологлу.

-Да, време е. – съгласи се консултът.

-Та, твоите хора – обърна се ласкателно към Първанаки Сокологлу, внушавайки му, че партията на Бъдишеф е всъщност негова – ще внасят вот. И мислехме каква да е темата. И решихме да е по обедняването на народеца и липсата на пари навсякъде.

-Да, това е актуална тема, и отговаря на реалността. – съгласи се консултът - тя е тема и на Кокалий, който от месеци все това тръби.

-Със сигурност това тръбим. Много е зле Балончо, ще разори държавата... - изказа се загрижено комодорът.

-Значи ще ни подкрепите. – каза ефенди.

-Мисля, че с оглед на новите възможности, които му се откриха, едва ли може да ни подкрепи

публично. – отбеляза консулт.

-Разбира се, не мога да гласувам с вас, но то сега не е и нужно. Няма как да съберем мнозинство точно сега. Чрез изказвания и коментари съм ви подкрепил вече.

-Пак ще спечелиш най-много от всички ти, - усмихна се ефенди – на нас ни даваш подкрепа на думи, а на Балончо ще дадеш няколко гласа „въздържал се“, които фактически го подкрепят. Ще получиш и в замяна своето, а и с нас говориш.

-Не съм единственият, който прави такива успехи. И ти си имал, ефенди...

-Комбинаториката на Кокалий е известна, но Димитриус ще пострада от тия схеми. – каза Първанаки.

-Димитриус е моя работа. Млад е и още незрял, лесно слуша. – обясни Комодорът.

-Ти си един циничен политически егоист, Кокалий. Ще убиеш момчето, заради себе си. Ще убиеш поредната идея, заради себе си. – каза Първанаки.

-В политиката това е тест дали има смисъл да

оставаш в нея, - каза Кокалий – Който не може да оцелява, просто изпада.

-Момчето ти вярва, бе Кокалий. Като баща те приема. Така ли ще го потопиш?

-Аз го уча да плува в дълбокото. Може да оцелее и да стане голям играч... - философски констатира комодорът.

Разговорът се отнасяше до това, че Кокалий отдавна беше свил поддръжката си до малко фанатично вярно ядро, което никога нямаше да го изостави. Това му позволяваше да прави каквото си иска, без да се страхува от проблеми. Но Димитриус имаше малко по-голяма партия (която самият Кокалий беше обзидил и благодарение на нея още беше в Сената), в която имаше по-нестабилни избиратели, зависими от онова, което прави. Повечето от тези избиратели бяха категорично срещу Балончо и отдавна роптаеха „Синеухите“ да минат в директна опозиция. Те почти го бяха направили „на думи“. Но с отпадането на Сидериан и с новите тънки сметки на Кокалий, коалицията се оказа в невъзможност

да гласува пряко срещу консула. Така комодорът можеше да продаде изгодно своя отказ да подкрепи вота, а Димитриус да бъде убеден, че това е правилната политика. В крайна сметка, Кокалий щеше да получи своите облаги, а Димитриус да отнесе негативите пред собствените си избиратели, още едно парче от които доста да се разочароват. С егоизма си фактически Кокалий вкарваше коалицията в непопулярната позиция на Сидериан – на верен лакей на властта, който с гласове и практически стойности я подкрепя, а залъгва народа с приказки, че е нещо различно. Това по разбираеми причини щеше да доведе „Синеухите“ до падението на Сидериан. За Кокалий проблем нямаше, защото загубата щеше да е за сметка не на неговите избиратели, а на тези на Димитриус. А Димитриус – той все още се учеше...

-Значи внасяме вота, и няма да мине, но ще спечели с малко Балончо. – каза ефенди. – Това ще го изнерви, и всяка последваща негова грешка ще работи за нас.

-Именно, несигурността е онова което най-лесно сваля плашливи играчи като Балончо. – каза Първанаки.

-Той май е доста изнервен и без това, - каза Кокалий – не може да определи кандидат за Старши консул, а Магления съвсем го обърка.

-С появата на Магления, всеки ден, в който няма кандидат насреща, намалява шансът на произволен подобен кандидат. – констатира консултът.

-Да, и всичко това, заедно с изтънялото мнозинство, ще изнервя Балончо. Доста добре се справяме. – доволно рече ефенди.

-То не се справяме само ние. Доста късмет вадим. – каза комодорът.

-Не е съвсем само късмет, Кокалий. Много гафове прави Балончо, и е нормално все някой от тях да работи и за нас. Чисто статистически е така... - каза ефенди.

-Да, гаfoвете на Балончо са най-големия ни късмет... - философски изведе Първанаки.

-Значи да оформим плана. – каза ефенди –

Внасяме вота, Кокалий подкрепя консула с „въздържал се“ и го притиска от ден на ден с искания, в замяна на поддръжката си. Димитриус продължава да атакува на думи, като всява несигурност до кога „Синеухите“ ще се въздържат. Магления си води кампанията и и помагаме да набере преднина. А твоите хора в партията, - Сокологлу визира партията на Бъдишеф – започват да опипват почвата да привличат предателите, за да изнервят Балончо. В резултат на този натиск консулатът или ще падне, или ще прави грешки, които ще са в наша полза.

-Добър план, наистина. – съгласи се Кокалий.

-Сокологлу винаги е добър в плановете. – заключи Първанаки.

-Труден избор, какво ще правим, учителю? – обърна се към Кокалий Димитриус.

-Не е толкова труден. Дори открива възможности. – каза Кокалий.

-Труден е. Бъдишеф и Сокологлу ни откраднаха тезата. Ние толкова месеци това

говорим, накрая те да оберат каймака с вот на недоверие.

-Не сме длъжни да им вървим по свирката.

-Но избирателите ни адмират от месеци за тази ни позиция. Сега как ще се отдръпнем. Значи да гласуваме срещу себе си?

-Виж, момчето ми. Политиката не е само А и Б. Има и други букви. Ето сега Сидериан като го отблъснаха, ние ще заемем мястото му. И ще получим позиции във властта.

-Но тази власт се разпада, какви позиции?

-Няма да вземем министри или нещо видимо и преходно. По-надолу, но важни позиции. Консултът е затруднен, ще дава всичко и на всеки.

-Но позицията на Сидериан е отровна, учителю. Който се държи като него, губи избирателите си.

-Ние няма точно като него, Димитриус. Ние ще продължим да критикуваме и атакуваме Балончо. Само ще си измислим повод да не гласуваме срещу него. Например ще кажем, че е против принципите ни да бъдем в една лодка с Бъдишеф.

-Но хората ни искат глас „против“. Писнало им е от Балончо. Не могат да го понасят. Колко време още с думи ще ги залъгваме? Няма да ни вярват...

-Плашиш се ти от съдбата на Сидериан, Димитриус. Но не е нужно това. Може едно и също, или сходно нещо, да има различен резултат. Ние имаме политически опит и умения, за да заемем мястото на Сидериан, без да обираме негативите му. До сега това място беше заето, но сега Балончо вече не може да избира. В ръцете ни е... - генерално заключи Кокалий.

-Дано да сте прав, учителю...

-Не се тревожи, Димитриус, не съм толкова стар, че да греша много още. Днес тревогите са за Балончо. Пред нас само се откриват възможности – нови и нови, все по-нови възможности...

В крайна сметка Балончо спечели вота. С 4 гласа мнозинство. Но си мислеше колко ще му струват тези наемни сенатори, ако опозицията продължи да иска вотове, и ако той трябва да плаща всеки път. Тия продажници бяха алчни и си

55. Приятел в нужда се предава

Лок с изумление гледаше как без да прави нищо, плановете спуснати от Великия водач се изпълняват, а самият Велик водач го хвали непрекъснато, уверен че това се дължи на Лок. А всъщност то се дължеше както на Балончо, така и на другите двама кандидати - Сарко и Осанна, всичките от които заедно се свличаха по скалата на Потенциала. Разбира се, основен приоритет бе Балончо, но чисто технически, трябваше да се следят и другите двама, защото вече бяха привлекли вниманието. Но и тримата започнаха серия от глупави действия, които ги проваляха както в собствените им страни, така и в оценъчните матрици на Компютъра. В крайна сметка, Лок трупаше актив, без да е сигурен това за добро или лошо ще е, защото този актив в друго, освен в нова

активност нямаше в какво да се претвори, а това беше възможно най-нежеланото от един желаещ спокойствие поданик на Го...

-...Трябва да ти кажа, Балончо, че никак не съм доволен от това, което направихте, не са доволни и приятелите ни във Великата Северна империя, не е доволен дори самият Император... - думите на Златний издаваха, че дори и да преувеличава малко, то със сигурност той лично никак не беше доволен. Ставаше дума за решението на бирниците, подкрепени от министъра на хазната, да издадат нареждане за спиране на работа на рафинерията за огнено масло, ръководена от самия Златний. Формален повод бяха дребни данъчни неуредици, които обаче имаха много други възможни решения. Но Сянко и дон Тано бяха издали заповедта, Златний бе изненадан, а Цветарий дори публично изрази несъгласието си.

-Не се сърди, приятелю, не се сърди на Сянко, той просто си върши работата. Не би сторил нищо

без да пита. Аз му разреших. - отговори консултът.

-Ти? След всичко, което сме преживели заедно, след толкова дълго приятелство, след общия учител, който ни направи, това което сме, ти си позволил? - на Златний му бе съдено непрекъснато да трупа нови порции изненада.

-Да, приятелю, това не променя нищо в приятелството ни. Приятелството си е приятелство, но работата си е работа. Но в случая нищо не сме ти навредили...

-Не сте ми навредели? Не можа ли поне да ме попиташ първо? Така както винаги сме правели?

-Е, да те попитам, и не говори така - не сме правели винаги така. Знаеш, че всичко се подслушва. За какво да те питам за тези дреболии?

-Какви дреболии? Затваряте ми завода заради глупости, хиляди хора остават без работа, стопяват ми печалбата, та дори и данъците за вас ще намалеят. Това дреболия ли е?

-Виж, Златний, гледай по-мощабната картина. Не гледай само собствения си завод. Гледай времето и пространството. Тази година идват

избори, а през първата и половина записахме огромни, незапомнени загуби на поддръжка. Магления излетя от пепелта и стана реален съперник. Това , заедно с кандидата на Бъдишеф, значи двойно по-голяма конкуренция за нас. В същото време основният ни кандидат за Старши консул бе оплут и омаскарен, т.е. ние нямаме кандидат. Изправени сме пред загуба. А загубим ли ние, губиш и ти. Така че, приеми тази демонстрация, в името на съвместното ни бъдеще...

-Ти си полудял, консуле, приятелю! Не може да трупаш рейтинг с толкова скъпи средства. Ти спираш най-големия завод на държавата, оставяш хиляди без работа... Не се прави така, това е "кон-за-кокошка". По-добре мен да беше арестувал, или някой друг публично мразен - Скелета, Чукний, та дори и втори път - сър Алекс. Пак щеше да се покажеш принципен. Сега правиш пълна разсипия.

-Арестите се поизчерпаха, приятелю. Никой не им вярва. Цвето прекали...

-И затова вместо да арестувате хора, ще

арестувате фабрики?

-Е, какво толкова. Ще си направиш един извънреден ремонт през това време...

-Какъв ремонт, ремонтите се планират предварително и се готвят месеци. Мога да започна ремонт най-рано по Нова година... А и не ми трябва. Нали миналата година се ремонтирахме...

-Е, станалото станало, ще се оправите, вие сте силна компания...

-Кога ще се оправим? Кога ще вдигнете забраната? - попита с надежда Златний.

-С времето и това ще стане - когато съответните приоритети се наместят...

Златний не само се изненадваше, но и се ядосваше все повече и повече. И то не само защото поемаше загуби, а и защото ако не решише проблема бързо, Северният император можеше да оцени него като неспособен, и да го смени.

-Ако ти си си загубил ума, приятелю, все още си ми приятел, но не съм сигурен същия ли си вече, но ако си си загубил ума, аз съм в правото си, и

дори в задължението, да поправа грешките ти. Ще повдигна въпроса и пред Старшия консул, Сокологлу, и пред другите. Абсурд е печелещ завод да не работи, поради съмнения в данъчни нарушения. Правете си проверките, но не убивайте работата...

-Успокой "топката", Златний. Били сме заедно, пак ще бъдем. Ще разбереш, че за добро се прави всичко. Хайде сега да свършваме, че имам работа...

Разговорът приключи, а консулт влезе в заседателната зала, където го чакаха Цветарий, Сянко и дон Тано.

-Говорих със Златний. Не е доволен, и не е ясно колко ще издържи. Може и да го сменят, което не е много добре и за нас, защото не знаем кого ще спуснат северняците. - каза Балончо.

-Ако знаех за тази акция, никога нямаше да се съглася с нея. - раздразнено каза Цвето.

-Мислех, че знаеш всичко в тази държава... - бодна го леко консулт.

-Тази акция е изцяло в правомощията на

бирниците и няма защо стражарите да знаят за нея. - защити територията си Сяно.

-Вие знаете ли какво правите? - попита Цветарий - Вие затворихте най-големия завод в държавата.

-Да, но ще ги притиснем да се отчитат точно и това може да покачи приходите ни. - каза Тано.

-Може? Колко от подобни акции след "може" стигат до "става"? - попита Цвето. Обикновено нито от тези акции, нито от акциите на самия Цвето, ставаше нещо.

-Не забравяй и политическия ефект, Цвето. - каза Балончо -до вчера всички ме упрекваха, че съм първа дружка със Златний, и го закрилям. Сега всички ме уважават. А и всичкото недолюбване на самия Златний сега е в моя полза, защото аз първи му посегнах.

-Простете ми за нервността, но не е ли твърде висока цената на подобна самореклама? - днес Цветарий беше носителят на здравия разум - нещо доста рядко по принцип.

-Може и да е висока, но не я плащаме ние. - отговори прагматично консулт - плаща я Златний, както и известен брой работници. Губя един приятел и няколко хиляди избирателя. Но успявам да развълнувам десетки и дори стотици хиляди.

-Както обикновено, сметката е направена перфектно, Гай Балоний. - доволно се съгласи Сяно, виждайки пълна подкрепа за собствената си позиция.

-Ако караме по тази схема, до изборите ще разорим държавата... - каза Цветарий.

-Ти много го защитаваш тоя Златний, бе Цвето. Да не излезе, че сте станали дружки, каквито слухове пълзят? - попита консулт.

-Аз съм приятел с него, колкото и вие, консуле. Освен това, Златний е добър към министерството на стражарите, и към много други ведомства. Доставя ни навреме гориво, а после чака дълго да му платим. Без него е съмнително друг да прояви тази щедрост. - каза Цвето.

-Е, ще го преживеем. Имаме резерви. Важното е народът да види, че няма приятели при

мен, има само интереси. Народните интереси! - каза Балончо.

-А най-големият народен интерес е партията ни да спечели изборите, и да не допуснем корупцията и покварата да търсят реванш. - изкоментира угоднически Сяноко.

-Ти също ще спечелиш, Цвето. Нали си началник на щаба ни. Ако спечелим изборите, славата ще е за теб. - леко ехидно каза Тано.

Иронията, разбира се, раздразни министъра, но той беше толкова бесен, че нямаше какво повече да се ядоса.

-Колко време ще продължи това? Как сте замислили да пуснете завода? Нали не е вярно, че ще тръгне, едва след като монтират съответната апаратура. Това би означавало месеци, дори повече от година?

-Колкото трябва, докато се изпълни законът. - каза Сяноко.

-Точно така. - потвърди Балончо.

-Но Златний може да фалира за това време. После няма да имаме изобщо завод за огнено

масло.

-Ами да е мислил навреме. Имаше достатъчно, за да се оправи до сега. - каза Сяно.

-Още повече, че той самият подкрепи въвеждането в закона на изискванията, които сега не спазва. - каза Тано.

-Но той ги подкрепи, именно защото знаеше, че ние сме тук, и няма да трябва да ги спазва. Подкрепи ги не за да фалира, а за да попритисне другите, които трябваше да се охарчват, нямайки закрила като нашата. Той никога не е твърдял, че изобщо може да изпълни този закон. - припомни Цвето - Сега ние се отмятаме, и го погубваме... Не сме честни с него... Така излиза, че той е подкрепил нещо срещу себе си...

-Така излиза. - каза консултът, и заключи философски - но така е в политиката, и във всички бизнеси, свързани с нея...

В същото време Старшият консул и Сокологлу вече обсъждаха ситуацията, след като Златний им се обади почти разплакан.

-Балончо прави опасни неща за държавата. -
констатира Първанаки.

-Да, това е прекалено и необмислено. -
съгласи си Сокологлу.

-Дали не го притиснахме много преди
изборите, и сега да действа хазартно? - запита
Старшият консул.

-Възможно е... - потвърди ефенди.

-Струва ми се абсурдно държавата да затвори
най-голямото си предприятие.

-Абсурдно е. Сега милиони пари ще идат при
съседите ни, а работните места са застрашени.

-Има една приказка, че който затвори завода
на Златний, след 10 дни ще падне от власт...

-Има, да, и Златний на това разчиташе. Но
сгреши. И сега си плаща сметката. - каза Сокологлу.

-Въпросът е дали това е истина. На мен рискът
ми изглежда напълно реален. Не може такива
груби икономически удари да се нанасят. Ще има
последствия.

-Това всъщност е тестът дали наистина 10 дни
е срокът... - леко усмихнато каза ефенди.

-Нещо ти се привижда, май?

-Ами, приятелю, ясно е, че консулатът се клати от такива мерки. Клати се не само отвън, но и отвътре. Част от министрите изобщо не са знаели за готвеното, а други не са съгласни. Има разрив в екипа на Балончо, което съчетано с външната нестабилност, може да доведе до потвърждение на думите на Златний. - каза Сокологлу.

-Предполагам, че ако това стане, ти си готов отново да поемеш мандата... - почти весело каза Първанаки.

-Точно така, готови сме да върнем разума в управлението... - доволно потвърди ефенди.

В кабинета си в древната червена крепост, Великият северен император отдъхваше от сериозните глобални проблеми със закачките, които му докладваха от глобалните лилипути. Разтревожен при него бе дошъл началникът на Златний - главният изпълнителен директор на глобалната корпорация, част от която беше и затвореният завод. Той поиска подкрепа от страна

на императора срещу произвола на местното правителство и посочи какви сериозни загуби се задават.

Императорът не обичаше някой да ощетява могулите, които му служат. Но и не надценяваше загубите. Той гледаше по-общата картина. А тя беше, че Балончо очевидно не беше достатъчно доволен в личен план от проектите на империята в държавата му. И по една или друга причина, саботираше тези проекти. Фактически всички проекти вече бяха блокирани или саботирани, и сега започваха посегателства над вече изпълнени в миналото проекти.

Но императорът не намираше нищо ново в това. Нормално от време на време се появяваха управници, които създаваха пречки. Но с времето управниците се сменяха, и нещата се подреждаха. Императорът бе твърде уморен от глобалните предизвикателства, които от ден на ден все повече се разгръщаха, за да отделя време дори да мисли за мотивите на Балончо да пречи. Можеше да е натиск за повече възнаграждение за самия

Балончо, можеше да е вътрешнопартийна разправия, а можеше да е и просто популистки ход преди приближаващите избори. Но сериозна промяна в картината нямаше. Само още един детайл.

Затова не-желаейки да се занимава с толкова нищожни проблеми, императорът успокои могла си. Все със същото, както винаги: "Спокойно, аз държа и ножа, и хляба..."

56.Триумвират завинаги

"...Току що Централната комисия по изборите обяви края на приемането на нови регистрации. До момента документи са подали..."

Първанаки изключи телевизора и изстреля капачката на шампанското. Истинско "Шампанско" - от франсетата купено, а не просто газирано вино със същото нарицателно име. В кабинета му чакаха този момент Сокологлу и Кокалий. Ефенди се

усмихваше доволно.

- Край на рисковете с Балончо. - каза Старшият консул - Вкарахме го в матрицата.

- Да, блестящо изпълнено. Демокрацията е спасена, а заедно с нея и нашите възможности да управляваме. - съгласи се Сокологлу.

- То не при всички всичко стана идеално, но е добре, че поне основната опасност отпадна. - каза малко по-не-весело комодорът.

Задоволството на тези стари политически питони идваше от изтичането на крайния срок за регистрация на кандидати на изборите за Старши консул. До последния момент съществуваше риск самият Балончо да се яви на тях, и ако ги спечели - да обсеби цялата власт, прокарвайки за Младши консул някоя от марионетките си. Това беше твърдият и гарантиран път към тиранията. Но Балончо не го осъзна, и вместо това издигна една от марионетките си за кандидат за Старши консул. Привидно разликата беше чисто формална, но реално беше огромна.

- Наздраве, ефенди, комодоре... - каза

Старшият консул - Наздраве за новия Триумвират.

- Наздраве, консуле... - каза ефенди.

- Наздраве... - каза Кокалий.

- В историята, приятели, няма случай на стабилен Триумвират. Който и да е в него, каквито и да са приятели, верни служители и какво ли още не, винаги властова структура от типа "Триумвират" съдържа съперничества, които изключват тиранията. Голям успех постигнахме като осигурихме Триумвират за следващите години.

Първанаки говореше за оформящата се бъдеще управленска върхушка, без Балончо като Старши консул. В момента властта в държавата беше поделена между самия Балончо и доста укрепналия Цветарий. Те бяха станали конкуренти, съперници, дори врагове от време на време. Но изборите за Старши консул откриваха възможност един от тях да вземе надмощие. Разбира се, шансовете на Цветарий бяха далеч по-ограничени. Той нямаше много повече от потенциала да дразни младшия консул. Но шансовете на Балончо

бяха огромни. И старите питони направиха всичко възможно, за да предотвратят кандидатирането му. Помогна им сър Алекс, който буквално "отстреля" политически Цветарий и направи за смях Балончо. Още няколко скандала разклатиха структурите на управляващата партия, а неопитността на Балончо му попречи да ги обърне в своя полза. И разбира се - гвоздеят на програмата, беше издигането на Доня Магления като кандидат за Старши консул. Това издигане, само по себе си, създаваше риска Балончо да ги изгуби. Тази опасност именно извади изначално Балончо от играта. Бидейки страхливичък, той не започваше начинания, в които имаше риск от поражение. Така в случая трябваше да жертва изцяло шанса си, в името на избягването на загубата. Така вместо себе си, той пусна една от марионетките си, която вярваше, че ще може да контролира лесно.

Но старите питони знаеха, че не е така. Избран за Старши консул, кандидатът щеше да оформи трети властови център вътре в управляващата

партия. Т.е. властта щеше да стане Триумвират. И това изключваше реализация на личните амбиции на Балончо - един ден да стане абсолютен диктатор на всичко. Триумвиратът предполагаше съперничества, оцеляване на опозицията, и време за добрите политикани да изиграят картите си. Ако не бяха постигнали този успех, Първанаки и Сокологлу щеше да трябва да мислят за незабавна криза, която да срути цялата власт, за да предотвратят превземането и от Балончо, след изтичането на мандата на Старшия консул. Но сега това не се налагаше и всички можеха да се съсредоточат върху стандартните си политически планове за след изборите.

- Добре стана, наистина - каза Кокалий. - Ако кандидатът на Балончо спечели, то Балончо си е отгледал конкурент. Ако спечели Доня Магления или някой друг, се запазва настоящият баланс на властите. Балончо е в дилема между сегашната подялба и вътрешно партиен Триумвират. Добре стана...

- Това със сигурност ни дава шанса да

обърнем внимание на следващите задачи. - каза Сокологлу - Мисля, че сега няма да имам проблеми с Касимоглу. Ще съсредоточа цялата си сила, за да се оправя с него.

- Да, а моите хора в Партията вече работят за цивилизованото отстъпление на Бъдишеф. Ще си върна каквото ми се полага. - каза Първанаки. - Но трябва да измислим някакъв пост на Бъдишеф. Не можем до остави така.

- Ще му намерим нещо, спокойно. - каза ефенди и се обърна към Кокалий - Но ти нещо обърка работите. Димитриус се отметна.

- Да изненада ме това му действие. - каза обидено комодорът - Имах го почти за син. А сега - събра се с враговете ми.

- Мисля, комодоре, че това момче няма много ум за политиката. - рече консулт - Само грешки прави.

- Е, той комодорът спечели от част от тези грешки, та не е съвсем на нула. - каза Сокологлу.

- Обективен факт е огромният успех, който направи на предните избори, Кокалий - като успя

да присвоиш партията на Димитриус, за да влезеш с него в Сената. - изтъкна Първанаки.

- Но децата понякога изоставят родителите си.
- констатира комодорът.

- Не мисля, че ще останеш много време сам. - лукаво загатна ефенди - Гледам взехте да ставате приятели с Македонеца.

- Ами няма лошо да направим нова коалиция - например "Синеухи-2". Като Димитриус не иска, Македонеца не е луд, знае си интереса.

- Със сигурност го знае повече от Димитриус. До сега не бях виждал такава глупост. Да изгониш съюзник, заради по-слаб съюзник. - замислено каза консултът.

- И аз се обърквам. - каза Кокалий - Вярно е, че моята партия позагуби поддръжка, но със сигурност е по-силна от тия, с които Димитриус се събра сега.

- А Македонеца не пропусна да те привлече веднага като ти подари един съветник в столицата.
- каза ефенди.

- Не е глупав тоя Сандано. Внимавай с него. -

каза Първанаки.

- Ще внимавам, и аз гледам да не съм глупав...

- съгласи се комодорът.

- Дайте сега да решим по конкретните текущи въпроси какво правим. - смени темата на разговора Сокологлу - С този кандидат на Балончо вече се чудя има ли смисъл много да умуваме кого да подкрепяме. Те тримата основни съперници са почти еднакви.

- Аз нямам много зона за чудене. - каза Кокалий - ще трябва да подкрепя човека на Сандано, в замяна на съветника дето ми подари. Той очевидно иска да блесне с 4-та позиция, която да го вкара сред средните по размер играчи.

- Е, няма лошо Сандано да е четвърти. Тъкмо ще имаш по-силен съюзник в бъдеще. - каза Първанаки. - Но е интересен въпросът кой от тримата водещи е най-добър за страната.

- Според мен, голяма разлика няма. Те са едно и също нещо. - каза Кокалий. - Още като излезе Доня Маглениа, и всички останали си подравниха кандидатите по нея. Не можеха да и

оставят да е монополист в бляска, който и придава близостта с Империята.

- Така е, стари приятелю Кокалий, прав си... - каза Първанаки - И тримата са в същността си имперски обусловени чиновници. Който и да бие, все едно.

- Все пак, за да не надуваме много самочувствието на Балончо, е добре да не бие неговия човек. - каза ефенди. - По-добре Магления или твоята партия да спечели. - допълни той обръщайки се към консула.

- Но от друга страна, Триумвират вътре в управляващата партия ще ерозира самата нея. - опонира Първанаки - Дали това не ни е по-изгодно. Ако загубят изборите, Балончо и Цветарий ще се сближат, за да оцелеят. Може да направят някое капсулиране и с фон Сидериан да карат цял мандат. Това няма да стане, ако спечелят. Тогава дори борбата за "кокала" вътре сред победителите ще избуи.

- Но какво лошо виждаш в капсулирането? Нали не може да стане диктатор вече.

Капсулирането само намалява поддръжката. А ето ги изборите за Сенат само след година и половина. - каза ефенди.

- Има нещо такова. - съгласи се Кокалий, който очакваше, че ако Балончо изгуби избиратели, те ще дойдат именно при неговата партия. - Може капсулирането да ни е по-изгодно. Т.е. май Магления е за предпочитане.

- Е ако ще е срещу Балончо, може и да не е Магления. Ето ги нашите - дон Ламбини и калфата му. Защо пък не те? - попита консултът.

- Дон Ламбини ти е приятел, но около Магления по-лесно се прилепят избиратели. - каза Сокологлу.

- Пък и ако Ламбини спечели, това ще усили позициите на Бъдишеф. Ще ти е по-трудно да го изместиш. - каза Кокалий, за който чисто политически, щеше да е доста по-трудно да подкрепи на втория тур Ламбини, вместо Магления.

Консултът се замисли. Прави бяха приятелите му. От гледна точка на вътрешната стабилност,

Триумвират вътре в партията беше по-дестабилизиращ от настоящата ситуация. Но от гледна точка на общия политически интерес, настоящата ситуация беше за предпочитане. А за него конкретно - като напускащ властта Старши консул, оптимумът като че ли беше именно Доня Магления да спечели. Така с един удар 2 "заека" - Балончо отслабен, и Бъдишеф - и той отслабен.

- Прави сте, приятели. Наздраве тогава за Магления. Явно тя ще спечели сърцата ни...

- Наздраве за Магления. - каза Кокалий.

- Наздраве... - довърши Сокологлу.

След като отпи от превъзходното съдържание на чашата, консултът изрече:

- Ние като че ли решихме важните въпроси. Балончо ни направи подарък, а сега и ние изведохме оптимума след подаръка. Друго нещо да говорим?

- Ами май няма. Аз ще тръгвам към сарая да говоря с моите хора за тактиката срещу Касимоглу.

- Разчитай на мен и там. - каза Първанаки.

- Благодаря, стари приятелю... - рече ефенди.

- А аз отивам да помислим как без публично да се караме с Димитриус, да подкрепим човека на Сандано. - каза Кокалий.

- Очевидно аз оставам сам с Шампанското... - заключи Старшият консул. След като приятелите му си тръгнаха, той си пусна музикалния канал.

Един добър ден за демокрацията в страната...

Глава 57 - Последна, Епилог, (Не)очакван край...

От известно време Добрий беше в творческа немощ. Не, че не би могъл да пише, и не че нямаше какво да се пише в най-великата политическа сатира на съвремието, наречена "Гай Балоний". Но Добрий не виждаше какво ново може да каже. Сюжетите в "Гай Балоний" започваха да се повтарят, така както се повтаря непрекъснато все една и съща политическа грозна скука. Политиците все едно и също правят, и

каквото и да говорят и умуват, крайният резултат е един и същи - една пародия с най-важната част от обществото - неговото управление, неговата глава, която определя посоката на движение и аромата на всичко... Та изписал 56 глави и показал поне по няколко пъти едно и също нещо, различавайки нещата само от гледната точка, та сторил всичко това, Добрий беше изпаднал в творческа немощ. Нямаше какво повече да каже на читателите, а теоретично сагата можеше да продължава и вечно - така както вечен е кръговратът на еднаквостта в политиката. Но целта на изкуството и литературата нали е друга - да каже нещо, да предизвика размисъл, да промени... Е, като няма повече какво да кажеш, тогава какво да кажеш...?

Та чудейки се как да сложи край на най-великата политическа сатира, с което тя да придобие завършен вид, чудейки се това, Добрий беше споходен от неочаквана възможност.

На изборите за президент (старши консул) през 2011 г., прототипът на Гай Балоний - българският премиер Бойко Борисов, спечели

победа, с което поставяйки свой верен човек на този пост, съсредоточи цялата власт в ръцете си. Да, Гай Балоний е Бойко Борисов. Всяка теза за случайност на всякаква прилика с действителни лица и събития, е случайна или неволна. Бойко Борисов е Гай Балоний, никой друг не би могъл да вдъхнови създаването на подобен художествен персонаж. Мисля не е трудно да се досетите кои са вдъхновителите на останалите персонажи.

Но тъй или иначе, изборната победа на кандидата на Бойко Борисов, създаде авторитарна ситуация в България (да това е държавата от творбата). Тази ситуация бе идеалният повод за Добрий да сложи край на сагата.

Съсредоточавайки цялата власт в ръцете си, Гай Балоний предстоеше да се превърне в диктатор. А при диктатури политическата дейност е позволена само на диктатора. А политическата сатира по негов адрес е силно не-препоръчителна. Продължаването на историята за славния младши консул на една незнайна държава съдържаеше рискове от репресии спрямо автора. А този автор

нямаше героични помисли. Не защото понякога не беше правил глупости в живота. А защото беше достатъчно поумнял да разбере, че не глупостите (героите) движат света напред (противно на общата пропагандна теза), а го движат естествени обществени закони. Според тези закони, диктатурите са обречени на падане, но не чрез сваляне от някакви бунтари, а поради вътрешно изчерпване. В общия случай, диктатурите падат поради икономически фалит. Това падане следва да се изчака, запазвайки неутралитет и съхранявайки демократите докато то стане. Т.е системата "трай си" беше правилната и изпитана система, която Добрий споделяше, а не беше правилната система "бори се и загини геройски". Та надигането на новата диктатура на Гай Балоний даваше идеалния повод да се напише последната глава на "Гай Балоний".

Добрий беше голям фен на историята. Беше изчел много книги, включително и такива за диктатори. И беше установил нещо много важно - диктаторите не репресират минали грешници. За

да станеш жертва на диктатора, трябва да си много активен и критичен в настоящето. Това е рискът за него и затова трябва да се избягва. Миналите "прегрешения" са просто думи, отлетели в пространството и забравени. Затова и имаше случаи в историята видни критици на бъдещи диктатори да им стават дори съратници. Редки бяха и случаите за репресии над минали критици, които вече не критикуват. Т.е. фактът, че Добрий беше яростен критик на Гай Балоний, включително го иронизираше чрез сатирата си, всъщност не означаваше нищо (поне на база на историческия опит), стига Добрий да си "трае" в бъдеще. Та това беше новата визия на Добрий в средно срочен план. Той обяви, че спира да прави политически коментари, както и че сагата "Гай Балоний" приключва. Това щеше да стане незабавно, а според анализите на Добрий, първите сериозни репресии на новия режим щяха да са някъде след около 9 месеца. Имаше още 3 месеца мандат на стария Старши консул, а после трябваше известно време за доовладяване на институциите. Някъде

към средата на следващата година щяха да се занимават с официалната и гражданската опозиция. Т.е. да се разправят с ония, които още не бяха проявили мъдростта да минат в зоната на мълчанието, чрез системата "трай си"....

Така в последните дни на демокрацията и свободата, се взе решението за последната глава на "Гай Балоний"... Тя е последна, с генерална причина за края, че случващото се в нея започна да се върти в кръговрата на повторението, довело до липса на творческо вдъхновение на автора. А конкретно като повод - заради здравия разум на автора да спре да пише сатири по време на диктатури...

...Докато Сокологлу, Кокалий и Първанаки си правеха сметки как са вкарали Балончо в стандартната политическа схема и са го опитомили, самият Балончо имаше друг поглед върху събитията. Той бе постигнал пълен успех, а късогледството на старите политически питони само ги превърна в лесна плячка...

Най-голямо удоволствие му достави изиграването на ефенди. Известен като най-стабилния и дългосрочно оцелял играч в политиката, той падна като младо мишле в клопката. Страхотен номер изиграха на избирателите заедно с него, но ефенди не разбираше, че ползата от номера не е взаимна, а е само за Балончо.

Схемата беше страхотна наистина. Сокологлу осигури огромен брой избиратели в полза на кандидата на Бъдишеф на първия тур на изборите за Старши консул. С това кандидатът на Бъдишеф с лекота изпревари Доня Магления и я отстрани от втори тур. Така най-опасният противник на кандидата на Балончо отпадна. Между двата тура Сокологлу публично и надменно обяви подкрепа за кандидата на Бъдишеф. Повтори подкрепата няколко пъти, дразнейки избирателите, и мотивирайки анти-ефенди вот в полза на Балончо. Веднъж бяха изиграли тази схема още когато Балончо спечели изборите за Сенат. Самата власт на Балончо се дължеше на предишен такъв вот

анти-Сокологлу, инспириран от добре премерени тези на ефенди. В замяна самият ефенди получи златен дъжд върху партията си във време, в което тя беше в опозиция. Това беше рядка комбинация, защото обикновено опозиционните партии обедняваха.

Та скритата коалиция на Балончо с ефенди се прояви и на тези избори. След като изхвърли Маглениа от втори тур, и насъска първосигнално мислещите избиратели в полза на Балончо, ефенди нанесе и последния си удар - неговите хора просто не гласуваха за кандидата на Бъдишеф. Гласовете бяха по-малко дори от тези на 1 тур. Т.е. на 2 тур Сокологлу фактически изтегли подкрепа от онзи, когото нарочи за свой приятел. Именно липсващите гласове на Сокологлу дадоха победата на Балончо и неговия човек. Ако ефенди беше изкарал своите хора да гласуват под строй, както бе доказал, че може да го направи, Балончо щеше да загуби.

Но ефенди си беше направил сметката и беше продължил тайната коалиция с Балончо. Очакваше

нов златен дъжд и нови свои хора на не толкова видимите места из бюрокрацията. Ефенди беше геният на това да бъде винаги на власт - дори когато беше в опозиция.

Но целият този план имаше една слабост. Той можеше да работи само в условията на някаква демокрация. А Сокологлу не предвиди, че давайки и Старшият консул в ръцете на Балончо, самата демокрация изчезва. Т.е. много скоро Балончо нямаше да има нужда нито от Сокологлу, нито от някой друг. Нещо повече - би било логично да се отърве от тях като част от укрепването на победата.

По подобен начин стоеше въпросът и с действащия Старши консул. Той си мислеше, че ако се наговори с Балончо и му помогне (каквото и направи), след това ще се върне в голямата политика като измести Бъдишеф и оглави основната опозиционна партия. Всъщност и този уж доказал се стар политически ум, пропускаше най-важното - той беше просто оръжие в ръцете на Балончо, за да се разправи с Бъдишеф. На последните избори Партията му показва драстичен

ръст в поддръжката. Победата на Балончо беше "на косъм". Силен едноличен режим не можеше да има заедно със засилваща се опозиция. Но един раздор между Бъдишеф и Първанаки щеше да отслаби и разгроми партията. Да, Балончо щеше да подкрепи всеки опит на Първанаки да се върне. Но Първанаки също разсъждаваше в понятията на демокрацията. А при личен режим важното следствие щеше да е просто отслабената опозиция.

Доволен беше Балончо от събитията. Изигра всички. Започнаха и ласкателствата...

-Кажи Сандано, защо си дошъл, аз съм ти обиден малко... - каза Балончо на влезлия в кабинета му най-върл опозиционер, който до предния ден се кълнеше, че ще го уволни и изгони от политиката.

-Аз, Гай Балоний, дойдох да поясня нашата позиция... - каза Македонецата.

-То едва ли има по-ясна от твоята позиция. Никой не беше по-конкретен в тази кампания, Сандано...

-Вие не разбирате, Гай Балоний. Вие не разбирате. Забравили сте любовта и как тя се изразява...

-Любовта? - попита учудено консулт.

-Именно, Гай Балоний, любовта. Вие мислите, че ви мразим и искаме да ви унищожим. А всъщност крайните ни думи просто казваха "Обичаме ви"...

-Хахаха, - изсмя се Балончо - Обичате ме?

-Именно!

-Добре, Сандано. Имате остроумие вие. Приемам любовта и отношението ви към мен. Надявам се да ми бъдете верни...

-Никога не предаваме приятелите си, консуле...

Консулт се усмихна. Малко по-късно Кокалий се появи по телевизията:

-Нашата партия в никакъв случай не може да подкрепи кандидат, който е протеже на досегашния Старши консул. Ние сме твърдо зад кандидата на демокрацията, зад кандидата, който ще ни сближи с Империята, за кандидата на Гай

Балоний. Нашите партии са сестри в Империята, имаме общи ценности и никога няма да се предадем едни други...

След тези словеса, настъпи пълно объркване сред избирателите на Кокалий, които повечето мислеха да гласуват срещу Балончо. Започнаха дискусии и не стана ясно колко точно са гласували за и против. Но със сигурност бе провален единният вот срещу Балончо.

На опашката да "целунат ръка" на консула се изредиха многобройни по-дребни и по-едри, повече политици и по-малко политици, всякакви общественици, синдикати, асоциации... Цялата народна любов се пробуди в неподозирана искреност към новия истински, единствен и неповторим спасител на бъдещето...

Това е краят на историята за Гай Балоний. В нея всеки си мисли различни неща. Балончо вижда своето безметежно еднолично бъдеще, старите партийни играчи виждат в него новия мандат на излъган народ и спокойствие в изгодата, дребните се надяват да са най-успешните ласкатели...

Добрий вижда диктатура и очаква тя да продължи 5-10 години, колкото е максималната икономическа издръжливост на тази бедна страна...

Но всички те всъщност грешаха... Краят на историята е съвсем друг...

Когато компютърът започна стабилно да отчита ръст в потенциала на Балончо, Наблюдателят Лок реши, че времето на предварителните маневри е приключило. След месеци на взаимни игри и надхитрания между него и Великия водач, дойде часът на истината. Балончо отскочи като потенциал, а Сарко и Осанна продължаваха надолу. Това беше един фундаментален показател, който отличаваеше истинския Месия от фалшивите. Така започнал, ръстът на потенциала щеше да върне Балончо сред истинските кандидати и щеше да разруши всички опити за саботаж. Но това беше накрая. А сега - това беше неотвратим коз срещу Великия водач...

-Какво става, Лок? - попита Ку Го.

-Мисля, че времето на промените дойде, Ваше Озарение. Не можем да избегнем промените.

-Потенциалът расте, но можем да овладеем ситуацията.

-Възможно е и да можем, но аз отказвам да играя вече.

-Отказваш?

-Да, Ваше Озарение...

-Но това е твой дълг, дал съм ти заповед...

-Отказвам, Ваше Озарение...

-Но това е лудост, това е хаос, Наблюдател Лок. Ще хвърлите обществото ни в пълно объркване - до самите основи на вярата ни.

-Не, Ваше Озарение, няма да стане така. Ще стане нещо много по-просто...

-Какво си намислил, Лок - попита подозрително водачът...

-Вижте, Ваше Озарение, Балончо няма ресурса да стане Месия, не е ясно още колко време ще продължи тази история. Но мисля, че имам всеобщо решение...

-Решение?

-Да, идеалното решение, изискващо някои минимални жертви...

-Жертви?

-Ще ви го кажа направо, Ваше Озарение. Това решение решава въпроса с Месията, с цената на жертва на един единствен измежду нас. Намирате ли това за приемливо?

-Подозирам капан в думите ти, Лок, условно ще кажа, че го намирам за приемливо...

-Ще го наречете капан, Ваше Озарение, но това всъщност е спасение. Защото нали спокойствието е целта на всеки от нас...

-Зависи от гледната точка...

-Нека приключваме, Ваше Озарение. Намирам за нужно да направите онова, което не са направили никои други Велики водачи. Онова, което ще ви направи най-великия от всички. И онова, което ще ни освободи от проблема с Месията в този исторически етап...

-Говориш нещо много голямо, Лок. Но не го казваш...

-Намирам, Ваше Озарение, за необходимо да изтеглим Балончо от тази изостанала планета, и да го направим нашият нов Велик Водач. А вие ще влезете в историята като първия Велик водач, който е постигнал спокойствие, докато е жив, и намирайки по-велик от себе си...

Ку Го беше шокиран. Велик Водач не означаваше монарх, не можеше да абдикира. Такова нещо в историята нямаше...

-Разбирам, че сте шокиран, Ку Го... - тези думи всъщност подсилиха шока, след като съдържаха само име, вместо титла. Немислимо... - Разбирам, че сте шокиран, но всъщност изборът не е Ваш. Вие имате избора само дали Вие да обявите своя избор, или да го направя аз. Имате избора единствено дали да влезете в историята или не...

Великият водач не можеше да каже нищо. Просто замълча, гледайки объркано...

В този момент Лок измести камерата и показа човека до себе си.

- Гай Балоний вече прие да оглави нашата велика цивилизация, Ку Го. Знаете, че практически

той вече е нашият Велик Водач.

Балончо кимна усмихнато и одобрително.

-Разбирате гениалността на замисъла, нали Ку Го? Ако Гай Балоний стане Велик Водач, това автоматично приключва въпроса с Месията. Търсенето ще продължи, но самият той доказва, че не е Месия. Между впрочем, той е съгласен да е просто Велик Водач, отказвайки се от шанса си за Месия...

Балончо отново кимна в знак на одобрение.

-А за нас с вас, Ку Го, остава спокойствието далеч от държавната власт и от грижата за цивилизацията. Ние ще бъдем най-спокойните, но и най-близките съветници на новия Велик Водач. Какво по-добро от това в света на Го...?

...Негово Озарение за последен път се появи като такъв пред народа. Не изпусна шанса да влезе в историята като най-скромния и смирения Водач, най-доказал, че властта е нищо, а мисията е всичко. Във вдъхновена реч пред милиарди погледи бе представен новият Велик Водач на света на Го...

В първа своя реч пред милиарди погледи Негово Озарение Балоний Го обеща велико неповторимо бъдеще, нови велики постижения в търсенето на Месията, и лично смирение, което да не отстъпи на това спечелилия всички сърца Ку Го...

А за политиканите в онази жалка провинция, от която се роди Балоний Го - за тях остана да си играят на политика просто с един клонинг на уникалната и напълно неоценена от тях личност. Те я загубиха, а спечелиха далеч по-висшите разуми, които успяха да я разберат истински. Кой каквото заслужаваше - това и му се даде...

Това е краят на историята на Гай Балоний... И началото на историята на Балоний Го в неговата истинска велика вселенска мисия, за която всъщност беше роден...

А кой ще запише тази история - със сигурност трябва да е някой велик вселенски ум, далеч надхвърлящ възможностите на писател от жалката провинция... Търсете след време в библиотеките на Го...

КРАЙ

Гай Балоний... Презареждане

Гай Балоний... Презареждане - Пролог, 1-ва и 2-ра глава... Пролог

Мина малко време след изборите, на които Бойко Борисов разгроми всички, и съмнения започнаха да обземат Бай Добрий относно правилността на преценката му. Технически и юридически Бойко беше получил всичко, но политически тезата, че ще стане диктатор, започваше да се пропуква. Този човек просто не ставаше за диктатор. Той беше един политически шут, който беше атрактивен с поведението си, с което печелеше гласовете на избирателите, търсещи единствено шута. Но нямаше силата, волята и решимостта за да стане диктатор. Виж - ако Цветанов беше начело, би било друго. Но с Бойко начело - от това диктатура нямаше да излезе.

Съвсем скоро след изборите, Бойко отново

тръгна да прави велики дела, и отново се предаде пред най-малката съпротива на засегнати групи. Това не беше диктатор. Бай Добрий беше сгрешил в преценката си за опасността от диктатура.

В тази променена ситуация отпаднаше и необходимостта от спиране на най-великата политическа сага в историята - тази за Гай Балоний. Нямаше опасност за автора, репресии очевидно нямаше да има, диктатурата се разминаваше по силата на най-непреодолимия фактор - липсата на диктатор.

Това обстоятелство, съчетано със серия вдъхновяващи действия на Бойко Борисов, направи неминуемото да се случи - сагата "Гай Балоний" да получи своето продължение...

Глава 1 - Презареждане

Балоний Го имаше голям шанс да стане лидер от галактическа величина. Още първите му

действия въодушевиха народа на Го и върнаха усмивките по лицата. Доволни бяха както предходният Велик водач, така и Наблюдателят Лок, превърнал се в съветник на Балоний Го. Но съдбата винаги има своите изненади.

Сякаш в приложение на принципа на "пеперудата", когато едно кихване в единия край на света, може да доведе до земетресение на другия, така и Империята Го бе сполетяна от изненада на съдбата. След като на Земята авторът на "Гай Балоний" реши да пише нови глави на книжлето си, принципът на "пеперудата" доведе до драстични размествания в галактически мащаб. Новото вдъхновение на Бай Добрий предизвика намесата на онзи, който беше над Го, над галактиката и над Вселената. Та господът на книгата - нейният автор се намеси и извади Балоний Го от неговото галактическо назначение, и го върна на Земята. На негово място прати на Го клонинга, който бяха оставили тук. Разбира се, никой нищо не забеляза, защото съвършенството на клонинга беше такова, че можеше да влезе в

ролята дори на Велик водач на Империята Го. А истинският Гай Балоний се събуди една сутрин и си каза: "Какъв странен сън - от малката ми държавица, да ида до цялата Галактика... Но защо не и един ден..." След което бързо го налегнаха консулските дела...

Глава 2 - Полубог на годината

Към края на годината, много класации излизаха в страната, и медии и журита започваха номинации и гласувания. В една от популярните класации - за "Ритнитопковец на годината", фаворитът беше ясен - Патрицият Бърби, който бе водещ нападател на един от водещите отбори в света, и разнасяше славата - не само своята, но и на държавата, навсякъде.

Фен-шегаджия обаче пусна в гласуването сред феновете и името на Гай Балоний. Чисто формално

той отговаряше на критериите, защото освен младши консул, беше и ритнитопковец. За запазване на добро здраве и тонус, Балончо риташе в една от любителските групи, наистина играеше официални мачове, печелеше, губеше, беше си ритнитопковец, регистриран законно като такъв. Така попаднал в класацията, той много бързо взе да се изкачва нагоре и накрая я оглави. Изпревари самия Бърби. Народът масово гласува за Балончо, като форма на протест срещу него и като опит да го иронизира и пародира. Онова, което не стана на изборите - до голяма степен благодарение на изборни техники и контролиране на изхода, стана в класацията за "Ритнитопковец на годината".

Но шегата щеше да остане само шегата, ако не беше шегата, която самият консул направи със себе си, коментирайки ситуацията:

-... И сега на един друг въпрос, господин консуле, - каза водещата на сутрешния блок - Знаете, че Ви номинираха за "Ритнитопковец на годината", и доста добре се представяте в

предварителното гласуване сред феновете. Как ще коментирате тази ситуация, и какво ще направите?

- Ааа, в последно време за много неща ме номинират, и завистниците от опозицията ме притискат с успех, да се отказвам от повечето от тях. Правя го, макар не винаги да мисля, че е правилно да го правя. Един човек като го номинират за нещо, и ако гласуващите го изберат, трябва да си получи заслуженото. Но трябва да се съобразявам със саботажите на опозицията, и затова отклонявам много номинации. Но ще ви кажа, че за тази, няма да я отклоня. Ако я спечеля, ще си я взема наградата...

- Но консуле, Вие се състезавате в четвърта дивизия, на 52 години сте, и очевидно нямате обективните данни за водещ ритнитопковец. - каза съ-водещият младеж на предаването - Изглежда малко несериозно да изпреварите патриция Бърби, за когото целият свят е чувал, и се прехласва пред него. Вие сте любител, и вотът за вас не е футболен, а е политически...

- Вижте сега, други награди може да върна, но

"Ритнитопковец на годината" ще взема. - каза консулт - Заслужил съм си я. Знаете ли колко ритаме и как играем. Моите "тигри" са страшна работа. Ей наскоро ритаме с "тигрите" срещу професионалисти, начело с бившата звезда на синия отбор. Разбихме ги от всякъде. А те са професионалисти, а ние само любители. Кажете, не заслужават ли "тигрите" това отличие? И да добавя - питайте Хаджи Стоичко не съм ли добър ритнитопковец?

Хаджи Стоичко беше предният супер национален герой в ритането на топка. Звезда, подобно на Бърби, играл в най-водещите отбори, и дори постигнал повече от самия Бърби. Днес - просто приятел на консула, който му помагаше в пропагандата сред по-простоватите избиратели.

-Значи, консуле, твърд сте, че ако спечелите наградата, ще си я вземете... - заключи водещата.

-Да!

В следващите дни случаят ескалира, защото не просто Балончо излезе на първо място, но и направи такава преднина пред Бърби, че това

подавяваше всякакъв шанс и гласуването на официалното жури да направи друг избор. Нещо повече - въпросът стана толкова атрактивен, че за него писаха и чуждите медии. "Консул става ритнитопковец на годината" - такива заглавия се появиха. Там редом с огромните му постижения в демонстрацията на поведение на шериф и бияч, журналистите добавиха вече и спортен герой...

Случващото се превърна самата класация в посмешище, и това стана основна тема по медиите, избутваща назад всичко друго. Тъй като конкурсът вървеше към неспасяемия абсурд Балончо да стане "Ритнитопковец на годината", което пък вдъхновяваше опозицията да осмива властта, накрая, въпреки вътрешното си убеждение в обратното, консулт реши да оттегли кандидатурата си.

Което пък създаде следващата ирония. В дълго прочувствено писмо, Балончо с болка в сърцето се отказа от приза, посочвайки, че очевидно гласуването за него не е по спортни съображения, а е форма на протест срещу

случващото се в първенството по ритането на топка, и срещу покварата на федерацията и клубовете. Той призова да връчат приза на някой млад играч, който така да бъде мотивиран.

Подобно насилствено оттегляне предизвика още повече осмиване, защото всички дете бяха гласували за Балончо, добре знаеха, че са гласували за да осмеят него самия, а не за да протестират срещу клубните старейшини и федерацията. Всъщност последните се озоваха в темата само и единствено заради писмото на Балончо. Иначе никой и не мислеше за тях.

Така направил всичко възможно да постигне максимална ирония, Балончо напусна безславна класацията. Но това не беше краят.

Възмутен от поведението на консула, водещият опозиционен журналист сър Дикий възропта срещу изваждането на водача в класирането от класацията. Каза с право, че това обезсмисля самата класация. Според него, номинираните не могат сами да се отказват на толкова късен етап. В думите му имаше известна

логика, защото други журналисти припомниха, че още преди 1 година - при връчването на предната награда, самият Бърби беше казал да не го включват в класацията следващата година. Така ако се тръгнеше на откази "по желание", трябваше и Бърби да отпадне. Т.е. номинацията да иде при третия...

И именно този трети оформи пълната картина на пародията. Този трети се оказа единственият спечелил нещо позитивно в цялата история.

Та видял, че ритнитопковец от 4 дивизия може да стане първи, един от 5-та дивизия също се номинира. За няколко дни събра гласовете на роднини и приятели, и се изкачи до 3-то място в гласуването на феновете. Това не беше особено трудно, защото съсредоточени в битката Балончо-Бърби, за останалите кандидати почти никой не беше гласувал. Така добре организираният младеж проби до 3-то място. Доколкото класацията беше в устите на всички, с това изкачване въпросното момче - млад играч, стана национално известен. Всички и за него започнаха

да приказват, а медиите дори направиха репортажи. Репортажи не само за него, но и за селото му, за кмета, който се оказа и треньор на отбора, за игрището - за всичко. Селото, момчето и кметът станаха известни. Известни без никаква ирония...

И когато дойде отказът на Балончо, коментарът на Дикий и споменът за предния отказ на Бърби, наистина един млад играч се оказа фаворит за приза...

Вълната на иронията обаче далеч надхвърли темата на ритането на топка. Самата възможност консулт да бъде номиниран за №1 в какво ли не, доведе до номинирането му в какво ли не. Къде иронично, къде сериозно, къде просто за да се направи реклама покрай големия интерес към темата "номинации", Балончо се озова във всевъзможни класации. От някои от тях се отказа, на други не обърна внимание, но дори това се обърна в ирония. Така след като още преди време се беше отказал от класацията "Мъж на годината", това повдигна въпроса може да ли се номинира за

"Жена на годината". От което не се беше отказал. От "Жена на годината" пък се стигна до "Мис на годината". От едно на друго на трето, държавата цялата се превърна в една класация... Класация, създадена единствено, за да бъде оглавена от Гай Балоний...

Краят на историята дойде внезапно и грубо.

Балончо много се гордееше с една спортна зала, която беше завършена при неговото управление. Тя беше договорена за строеж още от Бъдишеф, а ролята на Балончо се сведе до това да определи кой да прибере комисионите от строителството. Но се откри при Балончо, и той много се гордееше с нея, приписа я изцяло на себе си, и дори казваше "Построих я", въпреки че тя беше построена не от него, а с държавни пари. Но този обект беше на сърцето му, редом с новите друмища.

Та често Балончо ходеше да гледа спортни събития в тази зала - за и прави реклама с присъствието си, с което да прави реклама и на себе си, и на правилността на строителството,

критикувано често, че било профукване на пари в трудни времена. Та ходеше често там да гледа - дори на sportive дете не му бяха толкова любими като ритането на топка.

И при последното ходене - за шампионат по каране на мотори върху кални бабуни, та при това ходене, Балончо беше брутално и безмилостно освиркан от публиката. Народът - напълно отегчен от безкрайните му появи по медиите, и може би - разочарован от не много честните избори, си го изля по начина, по който си го изливаше още от Римско време - в Колизея - могъщо, безмилостно освиркване на властта по време на състезание. Балончо беше забравил, че тези зали, събиращи много хора, всъщност са именно място за отпушване на енергията на тълпата чрез зрелища. Събрани много заедно, хората добиваха смелост и казваха онова, което мислеха за властниците. Беше се случвало на далеч по-велики лидери в историята, която Балончо изглежда не беше прочел.

Та видяла удобен случай, и насъбрала му

много, тълпата освирка консула, насред изключително позитивно състезание с много демонстрации, които заслужаваха ръкопляскания. И тълпата ръкопляска на мотористите. Но не пропусна и най-малкия повод да освирка политиците.

Реакцията на свитата на консула довърши падението. Те нарекоха народа "неблагодарен" и не заслужаващ всичко, което консултът е направил. Ако не бил той, нямало да има зала, нито състезание. Доколкото народът ясно разбираше, че сметката за залата е платена от самия него, както и самото състезание, то след въпросните думи народът остана с убеждението в правилността на освиркването... Ден по-късно из медиите плъзна и номинация на консула за "Моторист на годината"...

А дали пародията и освиркването бяха признаци на едно и също нещо - това трябваше самият носител и на двете да разбере, в името на средно срочното си бъдеще. Дали беше разбрал, това знаеше само бъдещето...

3. Материалното и вечното

Ситалк беше в компанията на няколко прекрасни дами, когато се появи вестоносецът да му каже новината. Любовта беше вселенски феномен и съществуваше и в отвъдното. Мъжете все тъй обичаха жени и жените - мъже, дори когато свършеше земният им път. Разбира се, в света на Всевишния целите на самата любов бяха много по-обширни от общото възпроизводство. Душите се обичаха, и така се усъвършенстваха, служейки на целта поставена от Всевишния да се доближават до него. Та, както и в материалния свят, така и след него, компанията на прекрасните дами бе все тъй привлекателна за мъжа. Едно прекрасно време на интелектуално и чувствено преживяване.

Всъщност Ситалк знаеше за възможността да му бъде казано това, което му донесе

вестоносецът, но отдавна беше игнорирал шанса това да стане. Като душа, преминала в отвъдното преди повече от 3 хилядолетия, вероятността нещо от материалния свят да привлече вниманието му, беше нищожна. Но ето че това се случи.

-Изненадвате ме, вестоносецо. - каза Ситалк.

-Почти винаги изненадваме, когато известяваме. Никой не очаква новини от миналото, а всъщност и малцина ги получават. - каза вестоносецът и намести крилете си, за да седне по-удобно на стола.

-В материалния свят събитията са както бързи, така и необратими. Следите от отиващите си се разпиляват от времето, и колкото повече време мине, толкова по-малко връзки остават. Не мога да повярвам, че след 3 хиляди години нещо все още ме свързва със Земята. - каза Ситалк.

-Да, така е. Всевишният е устроил света, така че останките от някога обитавалите го с времето да изчезват и да се превръщат в основа за следващите обитавали. Но с някои обитатели се получава различно - основно заради стремежа на

всеки смъртен да се обезсмърти, или поне да остави нещо от себе си малко по-безсмъртно от самия него. - обясни ангелът.

Ситалк лека полека започна да се досеща, спомняйки си както материалния си живот, така и логиката му.

-В материалния свят, - продължи вестителят - ти, Ситалк си бил голям човек. Бил си от елита. И като всеки такъв, си вярвал че си нещо повече от масата хора. И подобно на други като теб, което се случва и до днес, си преценил, че трябва да си нещо повече и след смъртта си. Това е причината връзката ти със Земята да е по-трайна, и днес тя да просветва.

-Говориш за гроба ми сигурно. И за златото вътре, за даровете...

-Всъщност, златото и даровете са по-скоро страничен елемент. Важен е самият гроб. Изграден стабилно и много по-здрав от обичайното, изисквано от Всевишния, той е оцелял до днес. И макар и дълбоко затрупан от закона на Всевишния с времето всичко по принцип да се затрупва, все

пак този гроб си е съществувал. И когато някой го намери, ти се озоваваш въввлечен отново в земните дела.

-Винаги е било ясно, че това злато ще привлече крадците. Но суетата взема връх, и всички големци правеха скъпи погребения по мое време. Решаваме на база на земната логика, а не на духовната, която усвояваме след това. - философски каза Ситалк.

-Всъщност, Ситалк, не си длъжен да правиш нищо, нито да се връщаш на Земята, нито да се интересуваш. Просто такава е традицията - като се пробуди нещо от миналото, свързано с някоя душа тук, я уведомяваме. После всеки сам си решава какво да прави. Мнозина изобщо не обръщат внимание, но други правят разходка до родния си свят да хвърлят едно око. В редки случаи някои се ядосват и започват да си играят с онези в материалния свят като ги изненадват с чудеса и мистични трикове. Това последното, нали знаеш, е забранено, но някои го правят, защото намират наказанието после за приемливо, спрямо ползата

от нарушението. Но повечето не се месят, дори да идат да погледат. Материалният свят, с неговия примитивизъм, като цяло не е интересен на душите. - каза окончателно ангелът и скоро след това отлетя.

Ситалк - всъщност името му беше най-здравата връзка с миналото. То бе същото, каквото имаше като смъртен - дадено му от родителите. Името се даваше на човека и продължаваше с душата. Та Ситалк - някогашен приближен на цар Севт, един от богатите хора на времето си, от когато се страхуваха мнозина, и също мнозина дълбоко уважаваха, та Ситалк се замисли. 3 хиляди години. Древността на живота му отдавна бе минала. Но ето, че сега някогашната суета отново бе върнала древността при него. Все пак, макар и примитивен, това беше свят, неразривна част от Вселената на Всевишния. И интересът и любопитството все пак надделяха. Ситалк пожела това, и на мига се озова на Земята...

Изобщо не позна мястото. То беше съвсем друго. Законът на времето бе свършил своето и бе

затрупал всичко старо. Но някой беше изровил затрупаното. И продължаваше да рови.

Гробницата му беше цялата сред кал и влага. Наскоро беше валял сняг. Възможно най-лошото време за ровене. Но златото мотивираше хората на всичко – спомни си Ситалк.

Една група от десетина души с малки лопатки копаеха внимателно. Ситалк се учуди защо не са взели по-големи лопати, набързо прегледа прогреса на света, и още повече се учуди като разбра, че вече има огромни машини за копаене. А тези тук го правеха с малки лопатки, и целите в замръзваща кал. Сякаш искаха да запазят всяка тухличка, всеки камък. Ако строителите на самата гробница знаеха колко внимателно ще я разкопават един ден, сигурно щяха да са по-старателни в работата си, помисли с лека усмивка Ситалк.

В един момент настъпи раздвижване. Всички оставиха лопатките и се насъбраха на група гледайки в една посока. От там дойдоха няколко метални контейнера върху гумени колела, което

очевидно бяха днешните средства за транспорт. От първия контейнер изскочиха четирима доста яки човека, отидоха при групата и започнаха да оглеждат. Някогашният опит на Ситалк му помогна да се усети, че това са войници. Те очевидно оглеждаха терена, преди да дойде някой големец. Всичко си е същото като едно време, реши някогашният големец...

Скоро подозренията му се оправдаха. Приближи се втори метален контейнер на гумени колела, от там изскочиха още трима яки войника, а след тях и един също якичък, но доста по-величествено пристъпващ и облечен по-различно. Очевидно - големецът. Ситалк бе любопитен да види що за величие се интересува от гроба на предно, доста древно, величие. Мигновено погледна в местните информационни бази, и с голяма изненада, но и задоволство, установи, че идващият е всъщност най-големият големец в държавата, която днес съществуваше по тези земи. Званието му беше странно, самата управленска система беше доста странна, но в практически

план, очевидно това беше днешният цар на тези земи. Някога цар Севт ме уважаваше и почиташе, а ето сега и днешният цар почита гроба ми, помисли си Ситалк. Като че ли си струваше да отдели време да дойде тук и да погледа.

Междувременно от един друг контейнер изскочи една женица - по-ниска и по-пълничка от царя и се присламчи към него. Посочи му групата с лопатките, която гледаше смирено, и каза:

-Ето те са... Тази жената им е началничката. - показва с пръст една възрастна жена - също с лопатка.

-Добре, сега ще се оправим. - каза царят и заедно отидоха при чакащите ги. Към тях се присъединиха група зяпачи с някакви странни устройства. Ситалк погледна в базите и установи, че това е много интересна каста на вестоносци, които записват какво прави царят и известяват народа за това.

-Как върви работата, ровим ли ровим? - каза весело царят.

-Изследваме, а не ровим. - каза без много

веселба възрастната жена с лопатката.

-Абе изследват с лопатки - то си е пак ровене.

- каза царят.

-С всички уважения към Вас, Гай Балоний, но имайте уважение към работата ни. Това не е ровене, не работим с багери, не рушим безразборно. Ние изучаваме миналото. - опонира жената.

В този момент се намеси младата и закръглена, която след проверка, Ситалк установи, че е сановникът на царя, отговарящ за строителството на пътища за металните контейнери с гумените колела. В това време хората се придвижваха с въпросните контейнери като преди това строяха дълги ленти от камъни и черна покривка, та да е по-гладко. Та младата и закръглена се намеси и каза:

-Виждате ли, Гай Балоний, ето с това се сблъскам всеки ден. Тези копачи спъват работата и не можем да построим магистралите. За всеки е ясно, че с тези малки лопатки няма как да работят бързо. Гледайте ние за колко време колко пътища

построихме, и сега сме спрели да чакаме тези хора с лопатките.

Царят се обърна към тях:

-Цялата магистрала, техника, стотици работници ви чакат. Държавата ви чака. Вие какво правите?

-Ами, консуле, правим каквото правим и както се прави. С багерите става бързо, но след тях нищо не остава цяло. А нашата работа изисква нещата да останат цели. - отговори възрастната жена, която очевидно беше единствената малко по-смела в групата. Ситалк погледна в мислите и чувствата на останалите, и установи сред всички умерена уплаха и объркване. На някои им беше смешно и се смееха вътрешно. Но никой, освен нея, не смееше да се обади.

-Ами копайте де, ето чакаме ви. Спрели сме магистралата и ви чакаме.

-Вие като че ли сте спрели, заради калта и снега...? - попита го възрастната жена.

-Да, през зима не се строи добре. - каза царят.
- Така ето време за вас да свършите работата и да

не пречите на магистралата.

-През зимата трудно се копае и с нашите лопатки, Гай Балоний. - каза жената - Това не е сезон за изследвания. Замръзваме тук. Никой по света не прави археология през зимата...

-Виждате ли, Гай Балоний - ето това е - включи се почти истерично закръглената - Не мога се пребори с тях. Саботират работата, спират магистралите, бавят ни. Заради някакви техни разкопки...

-Тези разкопки не са наши, а са на държавата - каза възрастната жена. Това е историята на тази държава, на тези преди нас. Ние изследваме миналото, и трябва да го уважаваме...

При тези думи на Ситалк му стана приятно. Все пак ставаше дума за неговата гробница, и той беше причината да изследват миналото.

-Те и магистралите са на държавата. Ако гледам само миналото, никога нищо няма да направя. - каза сопнато царят - Ние сме 50 години назад и встрани от другите държави, и трябва да напредваме ускорено. Затова няма да бавите

магистралата. До лятото да сте готови и строителството да продължи. - със заповеден тон каза той.

Ситалк установи, че днешният цар в някои отношения се различаваше от неговия цар. Говореше твърде грубо, и не към всички се отнасяше уважително. Малко му приличаше на вожд на едни от диваците дето от време на време нахлуваха във владенията на Севт. Идваха, грабеха, бягаха, оставяха половината от ордата по пътя си, а останалите си поделяха плячката. И вождът винаги беше нагъл, поне докато при един от набезите група наемници на Севт не го заловиха в засада. За да го накаже, Севт го продаде в робство, и така онзи от вожд стана обикновен роб.

-Уважаеми консуле, - волята на възрастната жена очевидно не се сломяваше от властта на царя - Уважаеми консуле, това тук е гробница, а не плевня. Това е дело на виден и уважаван тракийски аристократ, който ни е оставил изключително познание в нея. Всяко нещо вътре, всеки камък, всеки стенопис, ни казва за онова,

което е било преди 3 хиляди години. Ще повтора - това е гробница, и трябва да се изследва както трябва. Дори самото ни ровене сред кал и сняг вече е нарушение на правилата. А студът и влагата са извън всякакви трудови правила, предвидени в законите на държавата, която Вие консуле управлявате...

Тази опърничавост на възрастната жена вбеси напълно царя и той избухна:

-Писна ми от Вас. Студено ви било. Ами като е студено, ще ви стоплим. Ще ви осигурим печки и камини тук. Ако трябва министърката - той посочи към закръглената - ще стои тук с един чадър да ви пази сухо. Но до лятото да сте готови, и магистралата да продължи.

Възрастната жена този път замълча - но повече заради умора и отегчение от онова, което тя приемаше като неразбираема глупост и невежество, а не поради страх от авторитета на царя, който бе обзел останалите. Ситалк внимателно проследи мислите и чувствата и, и изпита уважение към нея. Силна жена, може би

по-силна в сърцето си от самия цар, който повече беше силен на демонстрация, отколкото на съдържание. Тази жена очевидно го презираше, и то не без основание.

-Ако не беше магистралата, нямаше да я има и тази могила, и тези разкопки. - продължи с несломима логика консулт - Следователно, нямате право, нито морално основание, да ни се пречкате.

-Всъщност, Гай Балоний, дори и без магистралата, гробницата щеше да си е тук, защото е построена дълго преди на някой да му мине през ума да строи магистрала. Всъщност, тази гробница е тук дори преди Вас, и преди онези преди Вас. Щеше да си е тук, и все някога някой да я разкрие.

-Хайде стига приказки, аз имам магистрали да строя, а вие ме занимавате с глупости. - след тези думи царят разбута заобикалящите го, скочи в един от контейнерите и го активира на доста висока мощност. Гумените колела превъртяха в калта и оплискаха групата с лопатките. Войниците - очевидно свикнали на навиците на царя, бяха

успели да се скрият в своите контейнери преди да дойде калта. Цялата група отпътува. Останаха тия с лопатките - вече окаляни и отгоре.

Ситалк постепенно изплува от ошеломлението. Сякаш за няколко мига се беше върнал в материалния свят и беше част от него. Бе забравил, че от 3 хиляди години е отпътувал на следващото ниво. Но си спомни, и с облекчение си отдъхна, че вече не е между живите, и е напуснал този свят. Той очевидно имаше свойството с времето да става все по-абсурден...

Все пак, преди да си тръгне обратно в истинския свят, той изпита малко съжаление към възрастната жена. По времето на Севт се ценяха умните и стремящите се към знание. А сега очевидно диваците бяха превзели света и скудоумието властваше. Ситалк нямаше достъп то базата на Всевишния, която определяше кой кога ще напуска Земята. Не можеше да види кога душата на възрастната жена ще бъде спасена. Но можеше да и помогне малко. С цената на предстоящото наказание, той се намеси с

материалния свят. На един от стенописите в собствената му гробница добави малка скица, която указваше няколко околни гробници. Като стигнеха до там, хората с лопатките щяха по-лесно да намерят следващите гробници. И да така да продължат попълването на познанията си.

Пък царете - те се сменяха, това беше вечният закон. Можеше следващият цар да е по-цивилизован...

Със сигурност обаче, този щеше да остави запомняща се гробница след себе си. Егото му беше далеч по-голямо от това на Ситалк... И след някое друго хилядолетие - да се озове в позицията на Ситалк...

Скоро душата на тракиеца отново бе в приятната дамска компания...

4. Парите на старците

Времето след изборите за Старши консул

трябваше да е време на отдих и наслада от победата. С поставянето на свой човек на мястото на Първанаки и отдалечени следващи избори чак след година и половина, имаше време човек да се отпусне и да отпочине от народополезния труд. Но не би. Орисан бе Балончо непрекъснато да воюва с нови и нови саботажни на обективното битие спрямо свещената му кауза.

Та лоша зима се улучи и големи студове паднаха. Това задръсти улиците и направи властта за смях. Не толкова, защото не можеше да се пътува, а защото издигайки се, Балончо беше създал на себе си образ на човек, който ще се справи без проблем точно със снега и преспите. „Още във въздуха ще ловим снежинките“ – бе казал докато още лъжеше народа да гласува за него. И сега – когато твърде много снежинки бяха стигнали земята, и затворили улиците – пародията беше пълна. Трябваше да жертва един-двама дребни чиновници, на които да припише вината, но това направи ситуацията още по-смешна, доколкото народът вече чакаше някаква по-

сериозна главица да се търколи. Но и народът нали нямаше кой знае каква главица на раменете си, та и този път Балончо се измъкна хитроумно, като за пореден път измисли причина за проблемите, която се оказа извън него, и за пореден път народецът му се „върза“. Та този път виновни се оказаха непочтени водачи на товарни каруци, които се хлъзгали по друмищата, заставали напречно и блокирали движението дори на почистващите бригади. Затова и друмищата – гордостта иначе на Балончо, останали затрупани. Решението – забрана на товарните каруци да вървят по друмищата през зимата. Това създаде някои сериозни неудобства на стопанството, но важното беше народът да вижда действия срещу враговете на идилията му.

След снеговете пък гръмна скандал с едно международно съглашение, което се оказа толкова компрометиращо, че всички по света дето го бяха подписали, започнаха срамежливо да се отмятат. Съглашението беше за засилване на контролните функции на стражарите, за да се борят крадците на

чужди писания и песнички. В стражарското мислене на Балончо всичко си беше наред и той с голяма радост беше подкрепил проекта. И Цветарий беше на върха на щастието, защото щеше да получи нови инструменти, за да дебне враговете на властта. Но ето че напълно неочаквано, и на много места по света, се надигнаха гневни граждани, които не искали държавата да ги следи та да пази чуждите писания и песнички. Стана голям скандал, голяма демонстрация се получи и пред входа на Сената, след като хиляди младежи направиха цял поход из столичните улици. Притиснат в ъгъла, Балончо знаеше, че трябва да се откаже от съглашението, но знаеше и, че това ще му струва доста от авторитета. Но и този път плиткоумието на тълпата му помогна, и той отново се измъкна без особени поражения. Направи го като измисли, че виновни за съглашението са Бъдишеф и Магления, които го били договорили, а той само го подписал, мислейки си че те са мислели преди да договорят нещо. Обяснението за пореден път свърши работа,

въпреки че Бъдишеф от 2 години и половина вече не беше Младши консул, а Магления пък нямаше съвсем нищо общо с преговорите.

Оправданието сработи, но само за да изправи Балончо пред следващия проблем. В резултат на твърде много неуловени снежинки, няколко язовира се препълниха и един от тях се изля върху близкото село, след като стената му се разпадна. Трагедията беше голяма – водата заля хората в ранните часове на сутринта – в страшен студ и мраз, вали сняг, духа вятър. Няколко човека загинаха а десетки други се озоваха по покривите на къщите си, опитвайки се да се спасят насред морето, в което се беше превърнало селото. Стражаро-спасителните екипи на Цветарий не успяха да реагират навреме, поне не и преди случаят да стигне до журнала. Така в тази чудна иначе като зимна приказка сутрин, по телевизора народът чу пряко включване от отчаяни хора на покрива на къщата си, които плачеха някой да ги спаси от студа и водата... А роденият за спасител впечатляващо липсваше, оставяйки ги на

произвола на съдбата.

Балончо изпадна за няколко мига в паника – ситуацията беше силно критична, провалът беше голям, рейтингът му щеше да се срути. Жертви, липсващи стражари, разпаднал се язовир, и всичко това „на живо“ по телевизора. Ужас...

Но и този път геният на консула не му изневери. Още докато траеше объркването, той се сети как ще се спаси, отново измисли кой друг да е виновен. Така когато накрая журналата успяха да се свържат с него, научиха, че проблемът са купените преди време от Бъдишеф нови военни дирижабли, които не можели да летят на студено. Било голям риск да ги изкарват, че можели да паднат, можел да падне дори самият Балончо, който се качил на един от тях, та да иде лично да спасява народа от водата.

Тази кризисна бърза идея овладя положението. По-късно се оказа, че с дирижаблите всичко е наред, и могат да летят на студ. Но това беше след дни – когато рискът за имиджа на консула беше вече под контрол. И този път се

измъкна, и този път донякъде и буквално - „сух от водата“. Обясненията успяха, отново виновен беше друг.

Всъщност, пристрастен към наркотика на балончовото сладкодумие, народът поглъщаше с прехлас всяка негова дума, и дори вече чакаше жадно думата, когато възникнеше причина тя да се казва. Превърнал народа в зависим от приказките му, Балончо успяваше да е все още най-популярният политик, въпреки че глупостта, с която заливаше обществото вече отдавна беше задминала сумираната глупост на всички преди него.

Но успехите в лъжата не радваха вече Балончо. Удоволствието от успеха да надхитри всички други и да подведе народа вече беше помалко, просто защото самият Балончо се беше наситил на това. Не му се занимаваше вече с това, искаше му се да отпочине, и да се наслади на властта. Но не би...

Така скоро след тези премеждия, Балончо с изправи и срещу единствения казус, който никак

не се трогваше от магията на думите. Това беше истинският проблем, който непрекъснато се задълбочаваше – още откакто консулт бе взел властта, и сега приближаваше опасен момент на ескалация. Проблемът, наречен „липса на пари“.

В началото на мандата си, Балончо наследи значителни държавни резерви, натрупани като застраховка от Бъдишеф и тези преди него – притеснени държавата да не остане без пари в някакъв момент и да се моли на външни кредитори. Балончо лекомислено пропиля повечето от резервите, и ето че те вече спаднаха под една доста ниска критична точка. А държавата си искаше пари, разходите си вървяха, нямаше признаци приходите да се увеличат. И нямаше никакъв начин някоя сладка дума да помогне на Сянко да балансира плюсовете и минусите.

-Какво става, Сянко, защо бюджетът отново е празен? – попита Балончо своя ковчежник.

-Не можем да изхраним държавата, Гай Балоний. Това си върви откакто сме на власт.

-Нали икономии щеше да правиш? Да спестиш

пари. Толкова реформи непопулярни трябваше да обяснявам...

-Щях, но не ги направих. Вие обяснявахте, консуле, но заедно с това и реформите пропаднаха. Един празен труд от обяснения. Колко труд на вятъра...

-Значи аз съм се хабил за нищо? – почти ядосано каза Балончо.

-Не е съвсем нищо. Спечелихте време на консуматорите да продължат да си консумират. Част от тях са ваши партийци. Т.е. помогнахте на партията. – обясни Сянко.

-Мда, партията е важна. – ката консулт – Но до къде стигнахме?

-Харчим резервите по план – до края на тази година ще изгребем каквото е останало. А догодина са изборите...

-Сигурни ли сме до тях?

-На „кантар” сме. Може някъде около изборите парите да свършат.

-Гледай да не свършат преди изборите...

-Аз гледам, но нищо не мога да направя.

Точно сега икономии няма от къде да дойдат. Преди избори не се правят съкращения. Остава ми да разчитам просто парите да стигнат.

-Ще стигнат, ако трябва ще намалим тук-там нещичко.

-Консуле, трябва да се наясно, че единственото, което можем намали, са разходите за друмища. То това са ни и основните разходи, дето са били свещени до момента. Само там има някакви резерви. Но ако направим икономии, част от обещаните друмища, дето ще ги откривате преди изборите, няма да са готови...

-Ще направим всичко възможно да са готови. Поне основният друм до морето ще го направим, защото той е 99% от очакваната слава. Ще спестим от другите.

-Това може да стане и ще помогне, макар да не гарантирам, че ще реши проблемите. Но, консуле, за вашата слава работят не само готовите друмища, но и започването на строежите. Ако спрем строеж, това ще ви навреди.

-Прав си, Сяно. Затова имам някои идеи по

този въпрос. Мисля, че добре ще ни дойдат търсачите на антики. Може да се окажат полезни...

-Но те предимно ни се пречат, консуле. Как ще са полезни?

-Именно, Сяно. Полезни ще са ни с това, че се пречат...

Сяно осъзна тънкия момент, който беше хрумнал на консула, и се усмихна:

-Заради копачите можем да спрем всеки проект, и дори да спечелим от това, като обвиним, че те саботират държавата...

-Точно така – едновременно и пестим, и трупаме слава. Вече дори рекох на министърката на друмищата да започне да пуска предупреждения, че заради копачите предстои спиране на един голям друм.

-Оправдавате поста си, консуле...

-Благодаря ти за уважението, Сяно. Кажи ти обаче, какво измисли по заема на Царий?

Ставаше дума за заем, взет още от Живака, който при Царий беше преструктуриран и разсрочен, но падежът му изтичаше малко преди

предстоящите избори. Т.е. трябваше да се плати точно в годината на изборите, оставяйки консулата с ограничен бюджет точно преди вота. Опцията да се разсрочи наново беше свиваща се, както поради международни затруднения, така и просто защото никой в консулата не знаеше как да го направи. По времето на Царий, ковчезник беше една финансова „акула“, която знаеше как стават триковете със заемите. Царий го остави да си върти схемите, но в замяна се отърва от това да плаща в своя мандат дълговете на Живака. Но сега въпросната „акула“ не беше под ръка и парите увисваха...

-Измислих нещо. Може да ви хареса...

-Със сигурност трябва да измислиш нещо, което да ми хареса, Сяноко, затова си на поста си...

-Да, консуле. Ще ви хареса... Измислил съм следното... Нали има едни фондове дето се пестят, та да плащаме пенсии на старците след 20 години.

-Да, Сяноко, има такъв фонд.

-Та направих изчисления, и установих, че той е точно толкова, колкото е плащането по заема.

-За това и сам можех да се сетя. Но ще станем за срам, че ограбваме бъдещите старци, за да вържем двата края. Помисли ли за пораженията върху имиджа ми?

-Всъщност, Гай Балоний, ограбваме самите себе си, защото ние с вас сме тия старци, дето след 20 години ще чакат пенсия...

-Ха, остроумен си, но това е малко лековат аргумент.

-Знам, консуле. Не е това идеята. Просто се пошегувах. Друго съм намислил.

Вижте сега, няма да вземаме парите на старците, няма да закриваме фонда, той си остава. Просто държавата ще заеме назаем тези пари, и ще обещае лихва. В касата на фонда ще сложим държавни облигации. Доколкото фондът е създаден, именно за да инвестира парите на старците, и да ги умножава, то облигациите са идеалната инвестиция. Сигурни, доходни... Така едновременно ще имаме парите сега, за да платим стария дълг, а фондът няма да бъде празен. Като малък страничен ефект – ще можем да запазим и

добре платените постове на няколко предани партийци.

-А не съм чак такъв финансист като теб, Сяно, но тази работа ми изглежда съмнителна. Ще излезе, че парите във фонда са се удвоили, след като той не е празен, а и ние получаваме още толкова. Такива чудеса в живота не стават.

-Вижте сега, Гай Балоний. В живота такива чудеса наистина не стават, но в държавните финанси такива чудеса са възможни. Ние пишем законите, ние определяме как да се управлява фондът. Така ако запишем в закона, че инвестицията в наши облигации е законна и изгодна, тогава тя може да стане, без да изглежда, че фондът е празен. Просто вместо да влага в чужди облигации, както е по замисъл, той ще вложи в наши. И всичко е перфектно.

-Харесва ми схемата, Сяно. Съгласен съм да я направим. Но ми кажи къде е уловката. За мене си да знам.

-Номинално, уловка няма. Може да възникне проблем с текущите парични наличности.

Облигациите имат свойство, наречено продаваемост. Т.е. колко бързо и на каква цена могат да се продадат, при нужда от пари. Някои чужди облигации имат много бърза продаваемост. Т.е. вложени така, парите могат по всяко време да се получат обратно. Ако облигациите са наши, не е ясно ще могат ли по всяко време да се продадат. Всъщност например в настоящия момент, трудно бихме ги продали. Това е и причината да не ги пуснем направо на пазара, а да ги продадем на фонда за старците. Просто ние управляваме този фонд, и имаме право да решим да ги купим. Свободни инвеститори в момента не са много заинтересувани. Това е проблемът – парите ще са номинално във фонда, но при нужда, няма да можем да ги ползваме.

-Ясен си ми, Сяно. Парите не се удвояват, а само „на хартия“ се появяват на две места. Реално ги изхарчваме, като просто това се нарича с други думи, които не водят до загуба на рейтинг.

-Нещо такова се получава, да...

-Браво, Сяно, напредваш. Доволен съм като

се научиш какви идеи ми трябват...

-Да, консуле, властта, т.е. бъдещето на народа, зависи от вашия добър образ пред народа. Всяка мярка трябва да върши своята работа, но да върши и тази работа – да крепи фундамента на народното бъдеще – вашият образ и одобрение...

-Перфектен си, Сянко...

-Пък и, консуле, всъщност нищо лошо не правим. Старците сега нямат нужда от тези пари. Те са за след 20 години. Това, че не можем да обръщаме облигациите обратно в пари не е проблем. Те трябва да се обърнат след 20 години...

-Съвсем прав си, Сянко... Това придава и висок морален облик на плана ти...

Сянко се усмихна. Балончо също се усмихна. Усети, че докато говореха с ковчезника, никой не му беше звънял да докладва за проблеми. Може би пък няколко дни почивка щеше да има. След добре свършената работа...

5. За достойните и

недостойните между слугите

Студена беше тази зима и уморяваше хората. Вече беше започнало да запролетява, но хората още помнеха лютите студове. Те предстоеше да представят и най-смразяващата си част - когато дойдеха последните сметки за отопление. Този психологическо-обществен натиск изтощаваше несправедливо и прекомерно министрите и Балончо реши да им даде заслужен отдих. Събра половината консулат, градоначалничката на столицата и още неколцина най-заслужили чиновници и начело със себе си, ги поведе на екскурзия в една топла и слънчева страна. Тъй като не бе редно толкова заслужили пред обществото хора да си плащат това доста скъпо за заплатите им удоволствие, Балончо го представи като правителствено посещение и го записа на държавна сметка. Дори щяха да получат щедри командировъчни, и не само да отпочинат министрите, но и малко парици да спастрят. Като

гений на медийното присъствие, Балончо се беше подготвил дори слава да натрупа от случая - като представи какви големи срещи с големи чужди държавници е направил, и какви огромни инвестиции ще дойдат в държавата, ще създадат работни места, богат народът ще направят...

Телефонът на патриция Никълъс извънтя, точно когато слънцето вече бе изсушило приятно топлата вода по кожата. Никълъс бе поплувал, а сега се припичаше върху пясъка, изпълнявайки безпрекословно заръката на консула да си отпочине пълноценно. Патрицията погледна на дисплея и видя, че му звъни сър Трийчо. Тъкмо щеше да го попита кога ще идва на плажа.

-Никълъс, имаме сериозен проблем... - обаче каза Трийчо още с първите си думи.

-Какво става, приятелю, аз съм на плажа, какви проблеми може да има в тази слънчева страна? - отговори Никълъс.

-Сборището на търгащите се провали. Пълен провал, Никълъс...

-Как така се провали? - попита Никълъс за

мероприятието, на което трябваше да се съберат търгаши от двете страни, да установят контакти и да сключат сделките, с които Балончо очакваше да се похвали, че ще донесат реки от пари за народа.

-Никой не дойде. - каза Трийчо - Нашите хора са тук, но от местни ни един. Все едно сме се събрали при нас си, само където сме в друга държава.

Никълъс се изненада и уплаши. Той отговаряше за тези мероприятия, в качеството си на министър на външните дела. Той бе организиран тази екскурзия, той бе уредил всичко, и това допреди няколко минути му вдъхваше допълнителен позитивизъм от успеха в доброто дело за колегите си, що бе сторил. И сега - търгашите ги няма, сделки няма да има, пари няма да има, а Гай Балоний няма да има какво да покаже на народа. И кой виновен за това...

-Изненадан съм, Трийчо. Ще проуча въпроса. - каза Никълъс, за да спечели време и да премисли какво да прави.

Свърза се с хората си в столицата да проучи

какво става и защо е пропаднала така организацията. След много ровене му доставиха на телефона един стар кадър от министерството, който досега не беше попадал в полезрението му - вероятно защото въпреки дългата си кариера, не се беше издигнал много в йерархията. Та той го просветли какво е станало - вероятно незаинтересувани от бизнес, местните търгаши са си намерили повод да не дойдат и така да се освободят от необходимостта да отказват на нашите търгаши. Конкретният повод очевидно е бил ранният час на събитието - време, в което местните още спят и е против традицията да се ходи толкова рано по форуми. Очевидно никой в екипа на Никълъс не беше знаел това, беше пропуснал да го каже и посланикът в тази страна, и така резултатът беше провалено събитие. Всъщност единственият, който направи търговия и печалба в тази ситуация, бе собственикът на хотела, където щеше да е срещата, комуто платиха наем за залата.

Провалът беше голям, Никълъс не се

съмняваше, че до часове, дори до минути, медиите ще направят от него експлозия. Цялата приятна и толкова полезна и мотивираща екскурзия щеше да се превърне в резил за консула и в средство за популизъм на опозицията. И някой щеше да плати сметката за това...

Но Никълъс имаше бърз ум и остра мисъл, когато трябваше да се самосъхрани...

Телефонът на консула иззвъня. Малко изненадващо, защото оставаше съвсем малко време до срещата с местния консул. За какво точно сега се присети Никълъс, запита се Балончо и вдигна...

-Гай Балоний, имаме сериозен проблем. Трябва да се подготвим...

-Какво стана сега. Морето ли ви заля, или изгоряхте на слънцето? - попита консултът.

-Не, Гай Балоний. По-лошо. Изгоряхме ние. Пропаднал е форумът на търгащите.

-Как така е пропаднал? Толкова хора доведохме, най-хубавия хотел и най-скъпите гощавки наехме. Толкава пари вложихме. Как

може да пропадне?

-Ами, Гай Балоний, пропаднал е. Просто никой от местните търгаши не е дошъл и нашите си говорят едни с други, и със сър Трийчо...

-Как така никой не е дошъл? Това е неуважение. Местният консул трябва да е луд, за да ни обижда така.

-Всъщност, Гай Балоний, това е въпрос на разлика в гледните точки. Ние можем да приемем за обида невявяването им, но те могат да приемат за обида начина на организация и часа на събитието. Изглежда малко сме се разминали с традициите им.

-Какви традиции?

-Ами тук спят до късно, а ние сложихме форума в 10 сутринта...

-И само заради това никой не е дошъл?

-Всъщност, не точно. Според експертите ми в министерството, по-скоро това е идеалното оправдание, за да не дойдат, поради липса на интерес. Явно няма какви сделки да сключат с нашите и се измъкват с традициите.

-Няма какви сделки да сключат? Аз сега какво ще кажа на журнала? За какво е това посещение? Ще излезе, че сме дошли на екскурзия за държавна сметка...

-Да, така ще излезе, Гай Балоний, и затова веднага ви се обадох да ви предупредя.

Балончо се замисли и после каза:

-Голям провал, Никълъс, голям провал...

-Наистина, Гай Балоний. Голям провал. - каза смирено Никълъс. - Ако зависеше от мен, такъв форум изобщо нямаше да има.

-Ако зависеше от теб ли? Нали ти го организира?

-Да, чисто технически нашето министерство го организира. Но ние сме просто изпълнители на поставените поръчки. Реално икономическата част я изпълнихме по поръка на министерството на стопанството. - изрече Никълъс откровена лъжа, доколкото от въпросното министерство всъщност изобщо не бяха поръчвали такъв форум, защото не виждаха какви сделки могат да се сключат.

-Трийчо? - каза гневно консулт...

-Те отговарят за икономиката. - все тъй смирено каза Никълъс.

Но консулт не беше чак толкова недосетлив, че просто така да "клъвне" на очевидния донос на един министър срещу друг.

-Трийчо може да иска форуми, Никълъс, но не е длъжен да знае, че местните търгаши стават късно. Това е работа твоя, и на посланика. Можели сте, и е трябвало да спрете тази заявка.

-Ами ние, консуле, изпълнявахме заръката Ви да направим максимално мащабно посещение. Затова не пестихме от мероприятия и пари.

-Аз ви заръчах да направите максимално мащабно посещение, от което да извлечем и мащабна слава. Не съм ви заръчал да организирате провали! - скастри го консулт.

Никълъс се паникьоса. Със сигурност бе постъпил правилно като пръв се обади на консула да му доложи за провала и да хвърли вината върху Трийчо. Но това бе отчаяна стратегия за спасение, защото консулт очевидно бе добре наспал се и със свеж ум, и бързо се досети кой е виновен.

Столът на младия външен министър започваше да се клати.

-Виж, Никълъс, ясни сте ми и ти, и Трийчо. Трябва да ви накажа и двамата. Но днес е щастливият ти ден, защото имаше смелостта да ми се обадиш лично и да се изправиш лице в лице с проблема. Аз обичам достойното поведение, затова ти прощавам. Трийчо никакъв го няма и ако не ми звънне скоро и той да стори същото, ще има сериозна санкция.

С това разговорът приключи. Никълъс си отдъхна, но трябваше още нещо да стори за да се спаси окончателно. Обади се на Трийчо и му каза, че всичко е оправено и консулт не е ядосан. Самият Трийчо и без това едва ли щеше да се обажда на Балончо, защото не чувстваше абсолютно никаква вина около случилото се - той самият бе една от жертвите на проваления форум. Но след тези успокоителни думи от Никълъс, със сигурност шансът да тръгне да звъни на консула - дори поне за да му докладва за случая, ставаше нулев.

Междувременно Балончо се обади на Първанаки.

-Какво става, Балончо, как е под жаркото слънце на пустинята?

-Екстра е, консуле, екстра е... - отговори уважително, ползвайки титла, която бившият Старши консул вече нямаше. - Имам и още една добра новина за по-важни неща от жаркото слънце и топлата вода...

-Хм, не отидохте ли там, за да почивате, а не за да работите нещо? - попита Първанаки, очевидно досещайки се, че по-добра новина може да е само нещо свързано със съвместния им бизнес.

-Ние почиваме, но хората ни работят. И днес изработиха нещо, което очаквахме отдавна...

-Целият съм в слух... - изрече Първанаки.

-Трийчо се издъни дълбоко и сега можем да се отървем от него, без да пораждаме въпроси.

-Издънил се е? Какво може да се издъни Трийчо на тази екскурзия?

-Провали се срещата с местните търгаши. И

доколкото Трийчо отговаря за нашите търгаши, то той е подходящият виновен.

-Аз доколкото помня, Трийчо предупреди, че няма какви сделки да търсим в тази държава и няма какви пари да изкараме.

-Остави сделките и парите. За пред тълпата ще измислим сделки. Някой много ще ги следи, мислиш, после дали са станали. Ще кажем, че местният консул е обещал милиони и готово. Но Трийчо днес се е появил пред празна откъм чужденци зала на напълно пропаднала среща на наши и чужди търгаши. Сега трябва само да го раздухаме пред журнала и Трийчо изгаря...

-Идеята е добра. - каза доволно Първанаки - Императорът става все по-нервен в последно време и може да отнесем някое наказание от него. Време е да придвижваме проектите му вече, доста се замотахме.

Първанаки говореше за проектите на Великия северен император, които от доста време буксуваха - основно поради липса на пари. И Първанаки, и Балончо бяха в добри отношения с

императора, и бизнесът им беше общ, но забавянето на проектите можеше да застраши както бизнеса, така и собствените им позиции. Императорът можеше лесно да си намери нови приятели в държава, в която имаше доста кандидати за приятели на императора. Сър Трийчо бе един от противниците на проектите на императора и всъщност тази му доста уникална позиция му беше спечелила силни позиции на собствения му пост. Всяко уволнение щеше да породи въпроси дали не тръгват отново проектите на императора, своеобразна гаранция срещу които беше самото присъствие на Трийчо в консулата. Но ето сега - отвори се шанс...

-Трябва да организираме медийно всичко, така че ние да контролираме потока и да не допуснем странични коментари... - каза Балончо.

-Да, има и мислещи журналя все още, все някой ще се сети, че не Трийчо, а Никълъс е виновен. Ако тръгнат сериозни въпроси, ще се провали версията за уволнението. - каза Първанаки.

-Провалът е добър повод да уволним някого, но не ми трябва да уволнявам Никълъс - той е добра боязлива прислуга. Но не трябва да изпускаме шанса да се отървем от Трийчо. Подобър шанс от този няма да имаме. В този случай оставката му ще е с минимални последствия. Всяко друго отстраняване ще породви повече въпроси около Северния император.

-Прав си, действай. Аз ще задвижа моите медии да налагат правилната версия. Ти задвижи твоите. Винаги можем да уволним Трийчо, но не винаги можем да го направим с добро оправдание... - завърши Първанаки.

-Действаме... - завърши и Балончо.

Така бе решена съдбата на един министър, който изобщо не подозираше какви провали е постигнал.

Същата вечер бай Добрий написа, че политик, който уволнява достойните, заради недостойните, няма дългосрочно бъдеще в политиката. Още по-малко има шанс да стане диктатор, защото за него качеството на кадрите е още по-решаващо...

6.Аз съм прост

Безидейното управление както на царството на Балончо, така и на Империята като цяло, вкарваше стопанството и на двете в задънена улица, която даваше своите предизвикващи все по-сериозни неудобства проявления. Имаше отделни царства из Империята, които избягваха тази участ, но те имаха малко по-малко популярни управници, и малко повече опит за мисъл в реалната работа. Балончо не можеше да си позволи на намали първото, нито имаше възможност да увеличи второто. Така неудобните проявления се проявиха и при него.

Оставаща с все по-малко пари, и все по-ограничено производство, икономиката изпращаше все повече хора извън зоната на доходите. Някои просто уволняваше, а други отправяше в абсурдната ситуация формално да не

са уволнени, но да не получават заплати. Т.е. да работят без пари. Тези казуси ставаха все повече от ден на ден, а някои от тях добиваха национална известност, заради пълното изчерпване на търпението на ощетените трудоваци.

Така и на Балончо му се изсипаха на главата две стачки, заради дълго време неплащане на заплати. И в двата случая ставаше дума за един и същи човек, който не си плащаше на хората. Но те не стачкуваха срещу него с искането той да им плати, а вдигнаха стачки "по принцип", с искането "някой" да им плати. В общия случай тежката участ да плаща се падаше на консула, към когото гледаха всички. А неговата собствена хазна беше все по-празна - поради същите причини, които изпразваха джобовете на всички останали.

Така, притиснат до стената, Балончо изпадна в много компрометираща ситуация - да моли за помощ... Сокологлу.

Онзи, разбира се, беше учтив и отворен на разговори, както винаги.

-Има проблеми във вашите региони, ефенди. -

каза Балончо, посочвайки, че стачките са точно в избирателните окръзи, доминирани от Сокологлу.

-Да, знам това, Балончо, мисля че трудно ще спечелиш гласове там скоро. - усмихна се ефенди.

-Можете ли да помогнете, ефенди? Това са вашите избиратели все пак, трябва да се грижите за тях...

-Аз съм в опозиция, Балончо. Ти трябва да се грижиш за всички в страната, включително и за моите избиратели...

-И все пак, тези хора гласуват предимно за вас...

-Те все тъй ще си гласуват, дори допускам, че ако не ги нахраниш ти, Балончо, ще гласуват още повече за мен...

-Вижте, ефенди, стига играчки. Виждате ситуацията, трябва да спасим хората от тези мини. Представете си колко месеци са работили и не им плащат...

-Съвсем прав си, Балончо. Оценявам твоята загриженост за народа...

-Тогава ще ми помогнете?

-Хазната е у теб, ти си назначил Сянко, вие трябва да се оправите. Аз как да платя заплатите - не съм нито собственик на мината, нито съм министър...

-Ами, виж ефенди, така е формално, но всички знаем, че познавате хора, които познават този бизнес. Те могат да помогнат...

Сокологлу се усмихна лукаво, преди да каже:

-Намекваш ми за моя приятел Никълъс Вълчи?

-Именно...

-Не го ли охули ти самият преди време, не ме ли съдихте, че съм взимал нещо, което било подкуп от него? - попита Сокологлу.

-Ех ефенди, знаеш че това не беше на истинско, и не го аз направих. Това партията ми трябваше да демонстрира дейност пред тълпата, и затова малко се заядохме с теб. Но аз нищо лично не съм имал против теб. Нали видя накрая, че не те осъдиха. По-чист си от утринна роса.

-Иронично е, Балончо, точно от Вълчи да искаш помощ. Направихте го за смях тоя човек, само защото ми платил няколко милиона по услуги

дето съм му вършил. А аз толкова работа свърших, толкова труд положих. И накрая - твоите хора оклепазиха и мен, и него...

Сокологлу визираще един казус от началото на мандата на Балончо, когато от партията му надигнаха голям вой за едни пари, дето Вълчи му беше платил, и той напълно изрядно си беше декларирал, за да си плати данъците. И тогава - на гребена на вълната на борбата с корупцията, хората на Балончо и дело заведоха, и до съд го докараха, та голямо говорене падна. Понякога ефенди съжаляваше, че толкова съвестно беше тръгнал да си плаща данъците. Ако не беше го сторил, а бе прибрал всичко из сметки чужбина, никой нямаше да го знае. А така - хонорар от бизнесмен, дето работи по държавни проекти. Подкуп като по учебник. Или поне така мислеха балончовите сановници. Съдът накрая го оправда, просто защото сановниците бяха забравили кой е назначавал хората в съда. Но колко време се упражняваха на гърба на Сокологлу...

-Нека забравим миналото, ефенди. Сега ще се

отплатим на Вълчи. Ще му дадем мината на него, ако се съгласи да плати заплатите на работниците...

-Цяла мина, в замяна на няколко заплати? - попита ефенди.

-Да, това предлагам...

-А сегашният собственик дали ще я даде?

-Това е наша работа, ефенди. Ще го накараме да я даде...

-Ако предложи такова нещо на Вълчи, скоро след това ще трябва да ми даде нов хонорар. А аз дори не правя нищо, ти го даваш наготово. - каза усмихнато Сокологлу.

-Обещавам, че за този хонорар никой няма да те съди. - отвърна консулт.

-Този хонорар, ако го има, можеш да си сигурен, че няма да го подпиша тук. Няма да имаш нито един документ, че е имало такъв хонорар изобщо. Всъщност, като се замисля, мисля да няма такъв хонорар. Аз съм честен човек и нищо няма да взема от Вълчи за услугата.

-Да, ти си честен човек, ефенди, всичко ще

направиш заради избирателите си. А ако Вълчи ти даде нещо после, то ще си е отделно и на добра воля.

-Да, Балончо - всичко за избирателите...

-Значи се разбрахме? Ще доведеш Вълчи да поеме мината.

-За последно да те предупредя, Балончо, ти ще се изложиш. Представи си как ще застанеш редом с Вълчи, когото самият ти направи да изглежда като шмекер...

-Това е моя работа, ефенди, ти намери Вълчи...

-Няма да е нужно да го търся много...

Така Балончо с вещина и голямо политическо умение уреди заплатите на гневните миньори. Сред тях никой не се сети да попита кой е Вълчи, и не беше ли той същият дето плащаше щедри хонорари на Сокологлу, когото самият Балончо дълбоко заклея, заради тях. Но мнозина други се сетиха и въпроси започнаха да витаят в пространството...

Но проблемите на Балончо не бяха свършили

с миньорите. Втората стачка още беше налице, а подходът при решаването на първата я направи още по-решителна. Разбунтувалите се металурзи от фабрика за цветни метали решиха, че след като Балончо е спасил миньорите, ще спаси и тях. Приказките бяха от "Ако Балончо дойде, пари ще има" направо до "Балончо е бог". Със сигурност второто би поласкало консула, ако не трябваше в замяна на божествеността си да намира пари. А в този случай едва ли щеше да се намери някой да вземе фабриката толкова лесно. Тя беше доста затънала, не беше просто мина, в която копаяш и печелиш. По-сложно беше...

Медиите още при случая с миньорите предупредиха, че личният ангажимент на консула да решава подобни проблеми ще доведе до лавина от искания на всеки, който се чувства засегнат. Това беше пътят към затъване в бездънно благо на всякакви проблеми, всеки от които се сервираше на консула.

И сега какво да прави...

Нямаше какво да направи Балончо, и затова

просто отложи въпроса, за сметка на хазната. Изнамериха някакви закони дето даваха право да се плащат помощи на закъсали хора, и щедро раздадоха еднократно пари на стачкуващите. Да вържат двата края, да не фалират, обясни Балончо. Милост трябвало да имаме. Но от логическа гледна точка не стана ясно защо държавата трябва да плаща, вместо онзи, който беше наел тези хора. И с какво въпросните хора имаха повече права от всеки друг закъсал за пари. Но платеното платено, Балончо спечели малко време.

И за да спечели и сърцата на стачниците, отиде на един митинг с тях и им рече:

-Вие сте прости - така ви наричат, и аз като вас съм прост - така и мен ме наричат. И затова ви помагам...

Ефектът беше поразителен, и с основание можеше да се очаква да се прояви на следващите избори.

Какво обаче означаваше всичко това? Дали обществото не беше малко по-сложна конструкция, която изискваше и нещо повече от

самопризнание в горда простота? И дали прекалената простота не разрушаваше тази конструкция, необходима сама по себе си като съществуване, за да осигури минимален стандарт на тълпата? Дали простите решения на пълен компромис с принципите и на лесното раздаване на все по-намаляващите пари, не бяха "мечешката услуга" за тълпата, която спасявайки я, я обричаше на мизерия... Тези въпроси не бяха в главата на консула, а само в главите на хора, от които нищо не зависеше. Просто пореден етап от скудоумието, което повличаше цялата Империя. И в което единственото смекчаващо вината на Балончо обстоятелство, беше че други из Империята правеха и по-големи глупости. При това без да си признават, че са "прости"...

7.Ценоборци

Процесите из Империята и при бледоликите

никак не вървяха добре, печатането на пари продължаваше, което увеличаваше цените на енергията и храните глобално. Това не можеше да не дойде на главата и на Балончо, и в един момент той се видя очи в очи с близките си приятели от монополите, които искаха да вдигнат своите цени. Консултът ги изслуша внимателно:

- Вижте, Гай Балоний... - каза Гай Златний - най-близкият приятел на консула. - Ситуацията е такава каквато е. Великият северен император вдига цените на петрола, и ние няма какво да правим по веригата. Няма накъде да мърдаме...

- И при нас е така, консуле... - каза един от другите другари на Балончо - от еснафа на зелените слънчогледи. Това беше бизнес, създаден от държавата в името на опазването на околната среда. Целта беше да се добива енергия от слънцето чрез нова технология слънчогледи, които по цял ден гледаха слънцето и бълваха електричество. Цената на тази енергия беше около 10 пъти по-висока от средната цена на другите енергии. Затова Балончо не очакваше, че и те ще

имат проблем.

-Вие пък какво се оплаквате? - попита той -
Вашите цени са отвъд всякакви мечти.

-Ами вижте консуле, ние не работим само за цени, а за печалби. Намаляват ни печалбите. Освен това държавата не ще да включва нови зелени слънчогледи, че и било скъпо. Така бизнесът ни страда. Това влошава екологичната ситуация. А се иска съвсем малко увеличение на тока, за да се уреди всичко.

-Добре де, ще мръднем малко тока. - каза консулт.

После се обадиха от водоснабдяването. И те трябвало да вдигат цените, заради поскъпването на тока, а и защото не ги били вдигали от години. Но столичната градоначалничка не смеела да направи нищо без Балончо да реши.

-Добре... - каза Балончо, и повтори това в този ден още няколко десетки пъти - той имаше много приятели...

След седмица-две в кабинета му влетя земеделският министър с изключително лоша

новина:

-Много лошо, консуле, всички цени започнаха да се качват. Няма спасение...

-Какво? - попита гневно Балончо.

-Всичко поскъпва, народът ще го закъса...

-Година преди изборите?

-Именно. Ужасно. Катастрофа... - изплака земеделският.

Подир 1 час всички важни хора бяха събрани при консула. Тук бяха Сянко, Цветарий, земеделският, енергийният, както и висшите чиновници от контролните комисии. Дойдоха и представители на бизнесите, дето бяха започнали да вдигат цени.

Със строг глас Балончо попита:

-Кажете сега кой от вас смее да бутне цените нагоре, точно когато приближават изборите...

Никой не вдигна ръка. Затова Балончо трябваше да посочва.

-Ти, - той посочи един от бизнесмените - Защо вдигате цените?

Онзи уплашено отговори:

-Ами консуле, поскъпна всичко, монополите вдигнаха цените, и ние какво да правим? Тия поскъпвания ни намаляват оборотите и и ние губим.

-Е, намалете си малко печалбите, де... - подсети ги консулт.

-Какви печалби? Откак е започнала кризата, едва оцеляваме...

-Много обичам всички търговци да вземат да ми говорят, че работят на загуба. Знам ви аз вас, хитреци сте...

-Консуле, доста сте се объркал. В момента икономиката е на ръба. Само монополите са добре, но и те ще потънат като фалираме ние и няма кой да им плаща... - каза един друг малко по-смел представител на бизнеса.

-Да, така е, - включи се първият и по-плах - Попитайте Гай Сяно да ви каже какво става с икономиката.

Балончо погледна към Сяно.

Онзи каза:

-Ами ние с приходите в бюджета сме добре.

По-добре от миналата година. Ако това е някакъв показател...

-Разбира се, че е показател - каза Балончо - Няма как да имаме повече приходи, ако няма бизнес. Значи бизнесът върви добре.

-Консуле, това не се дължи на бизнеса, а на насилието на данъчните над бизнеса. Начисляват ни по-големи данъци и не ни връщат дължимите обратно данъци. Изстискват ни и ще ни задушат. После няма да има приходи изобщо. - каза по-смелият бизнесмен.

-Въртите си вие приказките, но не можете ме излъга... - рече консултът.

-Консуле, след като монополите ви притиснаха за по-високи цени, защо мислите, че при нас е нещо различно? Монополите имат по-големи печалби, и въпреки това натискат...

-Мен никой не ме натиска. Обиждате ме... - отговори Балончо и затвори неудобната тема. След което продължи:

-Значи, тук сме всички, и всеки да си върши работата. Забранявам да се вдигат цените на

народа. Каквото е било вчера, така ще е и утре. Да не съм чул оправдания. Цвето, готов ли си за действия?

-Да, Гай Балоний, готови сме да пуснем стражарите при всеки, който не изпълнява.

-Сянко?

-И данъчните са готови за инспекции...

-А ти - обърна се консултът към земеделския - Ти ще обикаляш по магазините да следиш изпълняват ли решеното...

-Да, консуле...

Балончо се готвеше да разпусне срещата и да се появи пред журналата да обяви, че е решил проблема с цените. Но по-смелият от бизнесмените се обади:

-Консуле, така ще убиете икономиката. Няма как входните цени да ни растат, а на изхода да е същото. Това е реалният свят, а не някой от световите на Тери Пратчет...

-Кой?

-Тери Пратчет...

-Ааа, да... - усети се навреме консултът да си

спомни, че има и други книги освен тия за индианците, които му бяха любими.

-Трябва да се справите - каза земеделският - Това е за народа ни...

-Ако така ни притиснете, ще трябва да уволняваме хора, и дори така не е ясно ще можем ли да намалим разходите достатъчно. - каза смелият.

-Уволняване на хора? В никакъв случай. И това не може преди избори. - каза Балончо.

-Как да им плащаме. Парите ни отиват при монополите. Намалете им малко цените на тях. - каза смелият, а Цвето вече се готвеше за това, което щеше да стане след малко.

Разбира се, цените на монополите не можеха да се намалят. Как да разочароват Гай Златний, и всички онези приятели, които така щедро дележа бизнеса си със самия Балончо. Това бяха щедри хора - бяха му дали толкова много. Как можеше тези търгаши - дребни душици, да са толкова нагли и така да ги обиждат.

-Въпросът с цените на монополите е решен в

национален интерес. Край с този въпрос... - каза Балончо.

-Вижте, консуле - каза смелчагата - Заплати ли да намаляваме, тогава?

-Вие подигравате ли ми се? Ще ви арестувам! Не разбрахте ли, че сме пред избори и никакви такива идеи не вървят. Няма да вдигате цени, няма да уволнявате и да създавате безработни, няма да намалявате заплати, изобщо - няма да правите абсолютно нищо срещу народа. Аз съм избран от този народ, и ще го защита...

-Не правим това ние, Гай Балоний. Прави го обективната реалност. Ако не направим нищо, фирмите просто ще фалират. Ще затворят врати, и тогава нито работа ще има за избирателите, нито стоки за народа. Ще трябва да се внася всичко, а то ще е по-скъпо, защото ако беше по-евтино, и досега да са го внесли. Пък и с какво ще плащате вноса...

В този момент Цвето не издържа, скочи и изкрещя:

-Наглецо дребен, арестувам Ви, ще изкарате

следващите дни в кауша. Дано ви дойде акълът в главата...

Балончо кимна одобрително - доволен от старанието на министъра на стражарите. Двама от тях, повикани от Цвето, влязоха и изведоха приказливия бизнесмен.

След това консултът се обърна към останалите:

-Аз съм милостив, и ще пусна вашия колега скоро. Но не си мислете, че ще имам милост, ако народът се окаже изтормозен. Мислете какво правите. Мислете дори ако затворите бизнеса и ме саботирате по този начин. Ще играе тоягата и няма да съм милостив тогава... Забранявам всичко що кара народа да страда, забранявам ви да спирате бизнеса, забранявам ви да се пенсионируете, забранявам ви да емигрирате, забранявам ви дори да се самоубивате, ако на някой това му хрумне. Ще зачисля при всеки ви стражар и психиатър да ви пази, ако трябва, но ще изпълните това, което ви казвам, и народът ще има и работа, и стоки на добри цени, и няма да го нервирате преди изборите... - завърши консултът.

-Да, Гай Балоний... - каза унило един от бизнесмените, без да знае какво точно ще прави.

Срещата бе разпусната, а консулт отвори една бутилка като награда за добре свършената работа. Земеделският бързо разпространи благата вест из народа - цените са спасени, няма да има поскъпване, консулт се е преборил с търгащите...

Скоро след това, бай Добрий, който вече си мислеше да приключва със сагата за Гай Балоний, защото все едно и също се повтаряше и доскучаваше историята на този народен герой, реши още малко да я продължи. Ценоборството бе важен и интересен момент в епохата на Балончо. Не можеше да се пропусне подобна героична страница от неговата история... Но освен тази история, Добрий измисли и една кратка футуристична миниатюра:

"...Правителството, уплашено от нарастващите цени, нареди замразяването им. Притиснати от фиксирана крайна цена и увеличаващи се входни, производители и търговци започнаха да намаляват производството - за да минимизират загубите.

Исправено пред дефицит, правителството нареди да не се намалява производството. За да се справят, производителите започнаха да уволняват хора - за са смъкнат малко разходите.

Уплашено, че хората губят работата си, правителството забрани да се уволняват хора. Исправени пред невъзможност да работят, мнозина започнаха да закриват фирмите си. Правителството незабавно се намеси и забрани и това. Блокирани от всякъде бизнесмените започнаха да изчезват и да се скриват някъде, оставяйки всички което имат на правителството да се оправя. Правителството назначи нови полицаи, за да следят бизнесмените да не бягат. Най-притеснените бизнесмени започнаха да се самоубиват. Правителството забрани и това като зачисли полицаи и психиатър до всеки бизнесмен да го наблюдават по 24 часа в денонощието. Докато правителството воюваше с опитите да се отнемат евтините стоки на заслужилия народ, от самите стоки нищо не остана на пазара, а хората се изхранваха с добива от градините си.

Накрая въпросът беше разрешен чрез трансфер на премиера в шампиона на държавата по ритане на топка, където той намери ново призвание да радва народа..."

...А дали това би останало само футуризм, бъдещето щеше да реши...

8.Слънцето на Северния император

Великият северен император погледна графика си и видя една 10-минутна среща. Кратка работа по маловажен въпрос, вместена между другите задачи. Отвори папката, подготвена от секретарката, в която накратко беше описан въпросът и основните проблеми. За минута-две императорът се запозна със случая, след което влязоха един разузнавач и един от членовете на борда на Имперската корпорация по светене с изкуствени слънца. Относително ниският ранг на

чиновниците сочеше допълнително за маловажен проблем и императорът се замисли дали изобщо подобни въпроси следва да стигат до него или да ги прехвърли на някой министър.

-Виждам, дразнения създава Гай Балоний. - започна императорът без да чака някой да му обяснява нещо. Бързаше да приключи с казуса.

-Да, Ваше Величество. - каза членът на борда. - Гай Балоний и свитата му блокира строежа на изкуствено слънце в село Блеене. Работата е до никъде. Много пари вложихме, сега не искат да плащат.

-Гай Балоний се е сговорил с бледоликите, изглежда са намерили начин да му платят добре, и сега ни спъва. - допълни разузнавачът.

-Е ние нали плащаме там на толкова народ. Та и на него. Малко ли му снесе Златний... - каза императорът.

-Ами той май не се сеща, Ваше Величество. Мисли си, че парите на Златний са си по други въпроси, и не засягат този.

-Това едва ли е изненада. Тези политици са

изключително алчни. - каза безизразно императорът - Но нали бяхме готови да му платим и за изкуственото слънце да изгрее?

-Ами ние пуснахме заявка, но нещо не стана. Май друг плати за обратното...

-И за какво им е на бледоликите да провалят проекта. То половината техни корпорации ще го правят? - попита императорът.

-Знаете, че при бледоликите цари хаос. Няма единно ръководство и ред като тук. Различни групировки за различно дърпат... - включи се отново разузнавачът.

Императорът нямаше много време да се занимава с Гай Балоний, а и му беше ясно че няма да се занимава. Решението беше подготвено, тези бяха дошли само за финално одобрение.

-Значи е ясна работата. Ние държим и ножа, и хляба. Но само хлябът май не стига...

-Точно така, Ваше Величество. Хлябът не стига, и затова сме подготвили някои документи за нови мерки за одобрение от Вас. - отговори членът на борда.

-Остави документите на Мечката да се занимава. - каза императорът, визирайки верния си премиер - Кажи му, че съм казал "Да" и да оформите всичко. Извадете първо някое малко ножче, после по-мощно.

-Мисля, че с оглед на профила на Гай Балоний, няма да се наложи повече от малко ножче. - заключи разузнавачът и двамата излязоха.

-Консуле, ужасна новина. Ужасна новина, консуле. - влетя в кабинета почти дълбоко разплакана секретарката. Гримът и леко се беше размазал. - Императорът иска много пари заради Блеене.

-Какви пари? Нали я спряхме тая ламя Блеене. Нали я спряхме, именно за да не харчим пари?

-Обезщетение, консуле. Неустойка за това, че няма да строим изкуственото слънце - секретарката преглъщаше сълзите си.

-Веднага всички при мен! - нареди Балончо.

Под "всички" се разбираха всички, които имаха отношение към проекта. Това бяха основно

Сянко и Гай Делий - новият министър на стопанството на мястото на сър Трийчо, преждевременно уволнен, заради интригата с Никълъс. Присъстваше и един правен съветник на консула.

-Какъв е този иск, Делий? Нали се бяхме разбрали с императора. Той знае, че нямаме пари, какви пари сега иска?

-Ами не знам, консуле. И аз съм изненадан...

-Как така си изненадан? Как може да си изненадан от иск за 1 милиард суха пара? Не сме ли предвидили този вариант? И ти какво приказва като те пратих при императора? Нали те пратих да се разберете? Да не си се разбирал само с придворните девойки там?

Делий се изчерви, защото беше млад, и беше нормално да се занимава с придворните девойки, всички от които бяха хубавички.

-Ами, ние основно за синьото гориво говорихме. И дадоха там отстъпка. По изкуствените слънца много не сме дискутирали...

-Сянко, ти да кажеш нещо? - обърна се към

другия консулт.

-Ами, консуле, с или без иск, 1 милиард свободни в хазната няма... - отговори ковчежникът на държавата.

-Като прекратихме договора, нали преди това проучвахме за какво иде реч? - каза Балончо - нямаме такива неустойки предвидени...

-Принципно всъщност ние нищо не прекратихме, консуле. - включи се правният съветник - ние обявихме от името на консулата и на Сената, че прекратяваме строителството. Договор не сме прекратявали, защото такъв няма.

-Ами като няма договор, какви са тия неустойки?

-Нямам представа. Медиите разтръбиха всичко. Но допускам, че става дума за поръчки от наша страна, които са изпълнени от тях и не са платени.

-Какви поръчки, след като нямаме договор? - попита Балончо.

-Това е оперативната дейност. Наши корпорации поръчват на техни отделни детайли.

Може да стане и без генерален договор. - поясни съветникът.

-Как ще поръчват като спряхме строежа? Кой смее да поръчва? - ядоса се Балончо.

-Ами те поръчките си вървят автоматично. Всяка корпорация си има план за работа и го изпълнява. Всъщност всяка корпорация има интерес да го изпълни, защото после ще трябва да и платим и на нея, а не само на императора. Така работа си върви. Има разни малки отделни договори, по тях те си поръчват. Някои поръчки стават и автоматично - с времето и по съдържанието на самите договори.

-Това е абсурдно. Нали спряхме строежа? Как може поръчките да продължават?

-Ами консуле, тези малки договори си стоят и си вървят. Тях не сме ги прекратили. Те са прерогатив на съответните мениджъри. Отделно и самите те съдържат неустойки, и не се прекратяват толкова лесно. Понякога е по-изгодно да поръчаш нещо, отколкото да се откажеш от него...

-Искате да кажете, че изкуственото слънце

продължава да се строи само, въпреки че сме го спрели?

-Чисто юридически ние нищо не спряхме. Ние обявихме, че отменяме нещо, което не съществува. През цялото време изкуственото слънце е строено с малки подобни договори. Фактически общото решение е било само устно, морално, политическо. - каза съветникът.

Балончо онемя.

-Всъщност съветникът ни казва, че изобщо не сме прекратявали строежа на Блеене, а само сме казали на народа, че го прекратяваме. - поясни Делий.

-Именно.

-И сега императорът просто си иска плащане за свършена работа? - попита Сянко.

-Вероятно да... - каза Делий.

-Не мога да повярвам какво се случва. Как допуснахме това? По-евтино щеше да ми излезе да построим слънцето. - развика се Балончо.

-Е, тя тази опция винаги съществува... - каза Делий.

-Тази опция е лудост. - каза Балончо. - Нямаме пари за това. Но и да имахме - за смях ще стана само месеци, след като аз лично спрях строежа, отново да го започна. Как допуснахме да не прекратим договора като хората?

-Ами консуле, ние договор не сме имали и затова бюрокрацията не е работила по него. - каза съветникът. - Вие казахте, че ще прекратяваме строителството, бюрократите провериха, че няма какво да се прекратява като договор, и докладваха, че всичко е подготвено.

-Ами малките договори?

-Те не са прерогатив на бюрокрацията. Те са на държавни корпорации, които са си отделно...

-Как може аз да прекратя нещо, и другите да се правят, че нищо не е станало, и да си продължават?

-Не сте им наредили изрично. Доколкото подобно прекратяване е трудно, и вероятно скъпо, те са решили да не пипат нищо. Възможно е и да са помислили, че прекратяването е само временен блъф, и да са си продължили работата. След като

не сте им казали лично, няма какво друго да направят. - поясни механизмите на бюрокрацията съветникът.

-Ще ви изгоня всичките накрая. - ядоса се консулт - Но това после. Сега да оправим кашата. Какво да правим?

-Все още нямаме точни данни и не мога да коментирам, преди да съм видял иска. - каза съветникът.

-Пари за иска нямаме. - каза Сянко.

-Стига сме усуквали. - каза Балончо - Какво правим с този иск? Ако е истински и спечелят, какво правим?

-Ако искът е истински, най-изгодно ще е да достроим слънцето. - каза Делий.

-Слънцето струва 10 милиарда. От къде да ги взема? - изрева консулт.

-Аз само казвам кое е най-изгодно, а не как ще стане. - смутолеви Делий. - 1 милиард неустойка са чисти загубени пари. Дострояването поне ни оставя нещо.

-Имаме проблем и с отговора пред журналята.

Трябва да им кажем нещо. - добави Сянко.

Балончо беше почервенял от ярост. От яд от собствените грешки, от некадърността на хората около него, от безизходицата и от очевидното изваждане на "тоягата" от страна на императора. Очевидно още беше далеч от момента, в който щеше да проумее, че всички проблеми всъщност започваха и свършваха с него самия. Но в едно нещо винаги беше и щеше да бъде гений - способността да изпъква пред журналията. Затова веднага реши този първичен като време въпрос:

-Пред журналията ще лъжем убедително, че контролираме въпроса. Ще се присмеем на императора и ще обещаем да го разбием в съда. Никакво отстъпление...

-Има риск да изглеждаме малко смешно, ако се изрепчим на императора... - каза Делий.

-Няма смешно, няма весело. Тълпата обича самоуверените, а съдбата обича смелите. Всички смело напред да разгромим императора. После ще мислим как да оправим проблема. Делото ще е след месеци...

Всички се съгласиха. След няколко часа Сянко беше изпъкнал като безмилостно заканил се да "напляска" императора в съда, а консултът поумерено, но все път самоуверено заяви, че който иска съдебни битки, ще ги получи, и сме готови за победа. Каза и, че като след месец императорът дойде на визита, ще го съсипят с неудобни въпроси.

Малко по-късно от двореца на императора поясниха, че в програмата му скоро няма предвидени визити при Гай Балоний...

Подир няколко седмици се бяха събрали на едно Балончо, Първанаки, Гай Овчи - най-важният политик, занимаващ се с изкуствените слънца, Сокологлу и доведените от тях експерти. Бъдишеф отсъстваше, поради задгранични задачи, но Овчи беше неговият човек.

-Ситуацията много се обърка. - каза Балончо. - Трябва да измислим какво да правим.

-Според мен, най-лесно е да прехвърлим вината на народа. - каза Овчи - нали поискахме

референдум, да го направим и народът каквото и да реши, той ще е виновен. Ако реши да строим слънцето, строим и искът отпада. Ако реши да не строим, той поема вината за неустойката...

Овчи визираще политическата провокация на част от опозицията, която в защита на изкуственото слънце беше събрала подписи за референдум.

-Ти, Овчи, все за строежи драпаш. Ще спечелиш добре. Но ние нямаме тия пари, и всички добре го знаем. - каза консултът. - Нямаме ни за строеж, ни за неустойка.

-Императорът беше обещал заем. - каза Овчи.

-Да, имаше заем. - потвърди Първанаки, който след като напусна позицията на Старши консул се забавляваше за сметка на спестяванията си, и се занимаваше основно с бизнес. Едър бизнес.

-И моите хора знаеха за този заем. Знаеха дори колко на нас се полагат, а ние сме от дребните консуматори в тия дела. - каза Сокологлу.

-Заемите на императора са отровни. Всички заедно решихме да спрем проекта - поне

временно. Всички заедно. И вие бяхте тук. - каза Балончо.

-Всъщност, Балончо, ти реши да спреш проекта. - каза Първанаки - Ние просто се съгласихме да излезеш и да се провикнеш, че го спираш.

-Право казва Първанаки, - съгласи се Сокологлу - Ти, Балончо поиска да се провикнеш, и ние се съгласихме. Дума дупка не прави...

-Вие сте знаели, че така нищо не прекратяваме, но си замълчахте... - почти се обиди Балончо.

-Това беше взаимно изгодна сделка, Балончо. Ти си прибра твоите симпатии, ние нашите. Всеки си мобилизира своите избиратели. - каза Овчи, и добави - Но проектът не е спрян никога като същина.

-Както и да е. Какво да правим сега?

-Според мен трябва да строим. Така получаваме нещо за нещо. Иначе даваме много пари за нищо. - каза Овчи, който както винаги, щеше да спечели най-много от строежа.

-Съгласен съм - каза Първанаки.

-И аз така - каза ефенди...

Балончо се ядоса:

-Вие ми се подигравате. За смях ще ме направите. Дори да имахме парите, не мога 3 месеца, след като аз лично съм спрял строежа, да го започна отново...

-Ами да оставим референдума да го свърши това. Ще кажеш на Цвето да уреди народът да гласува "За" и готово... - каза Овчи.

-А аз на този референдум ще претърпя тежка загуба, защото ще трябва да се правя, че съм против. Тежка загуба, точно преди изборите...

-Аз имам по-добра идея. - каза Първанаки и привика своите експерти с една дебела папка...

След като прегледа написаното в нея, лека усмивка озари измъченото лице на консула.

Подир няколко седмици мистериозен консорциум с много пари се появи с идеята да откупи проекта за изкуствено слънце от държавата. Най-голямото му предимство беше, че идваше от...

Империята на бледоликите - глобалният враг на Северната империя. Ако този инвеститор построеше обекта, Балончо нямаше да стане за смях. Дори щеше да изглежда герой, че е изиграл Северния император.

Консорциумът предложи огромни суми за вече построеното, и завършване на всичко за своя сметка. Гай Делий веднага заведе началника му в Сената и поиска временно отмяна на спирането на строежа - за да се проучело предложението. Инвеститорът организира пресконференция и обеща всичко и на всички. Една река от пари ще дойде, ще построи всичко, ще наеме хиляди работници, и накрая ще експлоатира слънцето сам.

Балончо запази мълчание за 1 ден, след което дойде и строго постави условия на новия ентусиаст. Сурови условия, на стойност общо няколко стотин милиона, за проект на стойност 10 милиарда...

Искусственото слънце започна нов живот. Искът и референдумът бяха станали безсмислени.

Някои по-здравомислещи от типа на вечния

мислител Добрий веднага прозряха, че парите зад консорциума няма други какви да са, освен от отровния заем на императора, поприкрити зад други "инвеститори". Но прозренията не бяха нужни на тълпата. На нея и бяха нужни емоции и герои - истински или фалшиви. И ги имаше. Балончо реши всичките си проблеми, не се изложи. Опозицията щеше получи много пари, благодарение на доминацията на Овчи в този бизнес. А изкуственото слънце щеше да е бледолико, а не северно.

Още същата вечер разузнавачът се обади на императора да го уведоми, че най-малкото ножче е свършило работа и останалите планове се спират. След по-малко от минута императорът беше забравил за случая, заел се с по-важните си дела.

9. Дон Домат

Бай Добрий понапипа една слабост на Балончо и започна лека полека да го подронва. Тази слабост се казваше... Кокалий. Привидно изпадащ от играта политик, в настоящия исторически момент, той се оказа много подходящ за съживяване. Кокалий беше един от най-охулваните политици изобщо, и именно в това се криеше силата му. Скрытата сила. Сила идваща, от прекомерното охулване. Просто Кокалий беше загубил избиратели много повече, отколкото заслужаваше според реалните си грехове. Това се дължеше на дългогодишна целенасочена кампания срещу него, която непрекъснато внушаваше на обществото или, че той е виновен за всички проблеми, или че пропада и няма никакъв шанс да продължи да съществува. Така всъщност много избиратели бяха изоставили Кокалий, без реално да го искат. Т.е., както се досети Добрий, Кокалий имаше голям брой "скрити" избиратели, които можеха да се пробудят с подходяща кампания и мотивиране. Така започна кампанията

на "неококализма". Както и се очакваше, доста бързо започна пробуждането на "кокалистите" - скрити и явни, а пропагандните стражари на Цветарий се видяха в чудо от неочакваната заплаха.

Като някаква реакция на това Балончо подкупи част от "Синеухите", за да разпадне коалицията и да остави Кокалий без съюзници. Но вместо това тласна техните избиратели към самия Кокалий и на следващото социологическо проучване той започна да се появява като набиращ скорост. Този Кокалий ставаше все по-голям дразнител, с потенциала да се изравни с другия дразнител - Магления.

Но проектите на Добрий бяха дългосрочни, и далеч още не бяха достигнали големия си потенциал. Междувременно един друг неочакван фактор се намеси, и изправи косите на консула.

Един изпаднал някогашен политикан, известен с това, че не си бръсне брадата и мрази да си обува краката, реши да се завърне в славата. И пусна едно писмо до всички, че протестира

срещу ситуацията в страната, и ако не се вземат спешни мерки, ще започне да замеря Сената с домати. Цветарий взе необходимите мерки и осигури охрана, като се подготви и за евентуално насъбиране на повечко хора, което често се случваше при спонтанни изяви напоследък. Но за изненада, не дойде никой друг освен Безчорापения Дон Домат. Така се оказа, че той е сам, а Сенатът се охранява от 40 тежко въоръжени стражари. Когато реши да метне домата, както е и по закон, го арестуваха за хулиганство и го отведоха за разпит.

От това стана огромен политически скандал, със силни примеси на ирония. 40 души стражари срещу 1 човек, при това протестиращ политически. Властта мачка свободата на протеста чрез огромни репресивни усилия. Дори Бъдишеф се вдъхнови и изнесе впечатляваща реч в Сената. Това донякъде беше смешно, защото преди години Безчорापения беше политически противник на партията му и я беше хулил много и от сърце. Но ето как се завърта историята - днес Бъдишеф стана защитник на един

дисидент и спечели от това.

Вълната от възмущение от несъразмерната сила спрямо Дон Домат обаче мотивира и много други дисиденти, които намериха повод да организират нови протести и да се подиграват на властта. Така една събота някой реши да организира "доматена революция". Народът бе призован да се яви пред Сената с домати, за да довърши започнатото от Дон Домат.

-Готови ли сме за довечера? - попита Балончо.

-Да, консуле, готови сме като преди. - отговори Цветарий.

-Да не се изложим пак и да станем за смях? - попита консултът.

-Няма шанс, консуле. Този път няма да е сам. Няма да има 40 стражаря на протестиращ. - успокои министърът.

-Намали още малко за всеки случай. Наблюдавай бройката и изтегляй стражари. Нека те са максимум 2 пъти повече от протестиращите. Намалявай ги ако се окажат повече. 2 стражаря на протестиращ са достатъчни. Няма да е 40 на 1.

-Да, консуле. Ще следим внимателно бройките. Няма да има повече от 2 към 1. Ще заложим повече на организацията. Ще подредим стражарите в по-сложна схема, така се да са по-ефективни и с по-малка бройка да получим същия резултат. - каза уверено Цветарий.

-Точно така. Умна идея. Ще заложим на организация, а не на бройка. Така няма да могат да популират после Бъдишеф и провокаторите. Да ги видим какво ще измислят. Ще смачкаме протеста без сила, ще го смачкаме през слабостта на глупавите им идеи. Нашата власт е силна и побеждава, защото народът ни обича, и разбира, че сме прави. Ние побеждаваме не със сила, а с идеи. Затова - 2 стражаря на протестиращ, и нищо повече. - завърши строго консултът.

-Да, консуле, този път ще ги размажем. Нито един домат няма да стигне до стените на Сената...

Както и беше планирано, протестът започна да набира хора. Но Цвето беше готов. Още докато се събираха ги брояха и тихомълком изтегляха резервните стражари, разположени предвидливо

като цивилни. Униформените се строиха в добре оформен периметър от 2 кордона около Сената, като Цвето се досети и да не спират движението по булеварда пред самия Сенат. Така колите от движението, което там винаги беше сериозно, щяха да пречат на протеста и да помагат на стражарите. Кордоните бяха така разположени, че по естествен начин да оставят само едно тясно и сбутано свободно място за самите протестиращи. Всъщност в крайна сметка, стражарите с добра дислокация бяха завзели девет десети от площада, а за протеста остана една десета, със сравнително тесен път към Сената, лесен за преграждане, и допълнително изолиран от трафика на коли. Изобщо, идеална организация. Нямаше как дори един домат да стигне до Сената.

Добрий беше сред протестиращите. Те не бяха много - 200-300 души. Толкова беше потенциалът на гражданското общество в тия времена. Такива бяха повечето протести. Това не пречеше да предизвикват обществено внимание и дори да посплашат властта. А и тезата "доматена

революция" беше доста атрактивна.

Но този път успехът не дойде от протестиращите, нито от домати. Дойде от стражарите. Тоталната доминация над всичко, обсебването на площада и фанатичната защита на стените на Сената срещу обикновени домати, създаде впечатление, че властта се брани от страшна заплаха. Това бяха само 200-300 човека с домати. Напрежението би било отпуснато само с няколко домата в стените. Народът щеше да се "изкефи" че е "ударил" омразните управници с домати и да се успокои. Но вместо това стана отбрана като сякаш враг страшен е нахлул в държавата, а всеки домат се оказа страшен като граната. На Добрий му се стори, че властта страшно се е уплашила. Таково демонстративно разделяне на властта от народа, такова фанатично пазене на Сената от... домати. Сякаш домати ще да бутне консула. Всъщност властта не усещаше, че отбраната ще бутне консула...

Такава здрава защита за последно се бе случила преди 15-на години, когато един от

предшествениците на Бъдишеф толкова беше се объркал в управленските похвати, че народът го изгони с гладен бунт на същия този площад. И тогава в опит да се спаси, властта се беше окопала тъй. По-късно падна, и на власт дойде Кокалий.

Успехът на Цветарий в стратегията доведе до логично сравнение с онези времена, макар днес народът да бе доста по-апатичен, все още не тъй гладен, и присъстващите да бяха доста по-малко.

Стражарите не бяха 40 пъти повече от протестиращите. Но владееха повечето от площада, бранеха яростно Сената, и не позволиха дори 1 домат да стигне стените. Властта се пребори за своя Сенат, но заприлича на една друга власт, която бе изгонена от своя Сенат.

Неококализмът на Добрий сякаш се развиваше в среда, подобна на тази на първото въздигане на Кокалий. Добрий си помисли дали историята не се повтаря. Това щеше да се разбере в бъдещето. Със сигурност се повтаряше поне началото.

Дон Домат бе творческият псевдоним на един

позабравен политикан, който успя да напомни за себе си. Но след този ден Дон Домат стана един от многото иронични псевдоними на консула... Със сигурност с добрата си военна стратегия се измъкнаха от сарказма на Бъдишеф, но се озоваха в усмивката на народа...

10.Атентат

В деня, в който Сокологлу опита да подаде оставка и да изнесе могъща реч срещу Балончо, но бе възпрепятстван от нападение с газов пистолет, Бай Добрий написа следното:

"...Стигнах до пълната истина какво стана днес. Гай Балоний организира поредна публична експлозия, която затъмни напълно всички негативи, що партията му натрупа в последните месеци. Тя също уплаши Сокологлу и отклони вниманието от доста силната му

иначе реч и от самото му оттегляне, което е събитието на годината.

За да се докаже това твърдение, трябва да се докажат 2 неща. Едното е, че не става дума за атентат, а за постановка. Второто е, че зад постановката стои консултът.

Първото.

Убийство не се прави с газов пистолет. Шансът да убиеш някой по този начин, дори с изстрел от упор, е много малък. Т.е. дори при най-добра организация и стечение на обстоятелствата, шансът газов пистолет да се окаже смъртоносен е много малък.

На второ място, шансът пистолетът да засече също е много малък.

Вероятността да станат тези 2 събития едновременно е нищожна. Те повече приличат на застраховка, че Сокологлу няма да бъде убит, а не на опит за убийство.

Както стана ясно по-късно, пистолетът дори бил без пълнител, а единствените намерени наоколо патрони били халосни. Т.е.

пистолетът, ако изобщо е бил зареден, докато е засичал, е бил напълно безопасен.

На трето място, охраната практически не реагира и остави театъра да се изиграе изцяло. Ако говорим за истински атентат, убиецът би трябвало да е идиот да извади газов пистолет, с който почти сигурно няма да убие, като рискува самият той да бъде гръмнат от охраната. Т.е. вадене на газов пистолет срещу охранявана фигура е повече опит за самоубийство, отколкото атентат. Съвсем очевидно охраната е съучастник в театъра. Нито един гард не извади пистолет, а е логично да го направят.

Така през охраната минаваме към второто твърдение - кой е организаторът.

Съвсем очевидно това е Гай Балоний. Той е осигурил съдействието на охраната, която е на подчинение на държавата. Създал е публична експлозия, която измества всичко друго, т.е. измества неговите грехове. Самата публична експлозия по никакъв начин не води към него. Всички коментари са за атентат или за

инсценировка на самия Сокологлу. На следващо място, Балончо единствен от всички политици се държи адекватно на ситуацията. Той не коментира нищо. Всички други влязоха в глупавата роля на палячовци, а само той е извисен над случая и никакъв го няма. Истината е, че в тази каша, каквото и да коментираш, губиш. Най-добре да мълчиш. Както и прави Балончо.

Още една "тухла" обаче има в полза на версията за театър, организиран от Балончо. За да стигнете до нея просто си представете ако Сокологлу не е инсценирал всичко, как се е почувствал. На 20 см. от главата ти пистолет, държан от горила, висока близо 2 метра. Ако той не го е организирал, то със сигурност е бил изключително уплашен.

Помислете сега ако Балончо е организирал събитието, редом другите неща, които описах, какво още печели?

Огромно сплашване. Той казва на Сокологлу, че винаги може да стигне до него. Фактът, че

пистолетът беше газов само казва, че този път не е бил истински. Но казва на жертвата, че е лесно уязвима, дори когато е под охрана.

"Ние ви охраняваме, винаги сте ни под ръка" - това казва консултът на Сокологлу. Казва го и на всички други политици. Типично апашко послание за сплашване. Още един ефект, редом с дискредитацията на Сокологлу (като логично заподозрян в самонападнал се) и провала на силната му реч, и още по-силната като политически ход, оставка.

Много е важно да осъзнаем, че в партията на Сокологлу нямат никакъв интерес да инсценират нещо. Оставката на лидера е достатъчно голямо събитие, а речта, в която консултът е заклеен като диктатор, е изключително силна. Партията си има събитие и без атентата. Няма нужда да го "захлупва" с друго събитие. Но Балончо има полза.

Нещата просто се самонареждат.
Балончо е пределно ясен.

И в заключение - случилото се не е единичен случай. Това е типична апашка проява, КАКВИТО ИМА МНОГО ДРУГИ. И все по времето на Консула се случват. Дали е случайно? Инфаркт на контрабандист на пиво, закрилян от консула. Тотално подслушване. Показни процеси. Изборни фалшификации. Медиеен монопол. Изчезване на Братята, вече осъдени. Погром над магистратите.

Общата картина е нещо, в което атентат на Балончо срещу Сокологлусе вписва съвсем логично. Една от многото апащини.

Но да приключим - ерозията на Консула е естествен процес. Явления като надигането на популярността например на Кокалий, които са свързани и с тази ерозия, няма да изчезнат. Ситуацията е само леко и временно подобрена за Балончо. Но той повече не може да измисли. Той е цар на моментните фойерверки..."

След като публикува това, Бай Добрий получи малко съгласия с изказаното и малко повече

съмнения в прекомерна фантазия. Това бе логично. Един замисъл не би могъл да е ефективен, ако можеше да се осъзнае от тълпата, която трябва да манипулира. Тя просто не може да го разбере. Не го разбира, дори когато и се поднесе премислено и анализирано. Няма възможността да го разбере.

Именно това и разбра и Балончо като усети, че е усетен. Фактът, че Бай Добрий го беше разгадал, нищо не означаваше. Бай Добрий нямаше влияние, а дори тия на които говореше, не го разбираха. Той не разбираше, че не може пигмеят да разбере гения. И затова планът на гения е обречен на успех.

Всъщност Бай Добрий усети това. И го написа за историята, която като мине, после другите започват да разбират...

Гай Балоний - Финалът (по народната воля), последна

глава наистина, Епилог...

Краят на всичко дойде неочаквано дори за Бай Добрий, който принципно очакваше някакъв край от подобен род. Но великата сага за „Гай Балоний“ – най-великата на своето време, доказателство за което беше ограничената и популярност, не беше все още предвидена за приключване, когато се наложи това да се случи. Едно, че на Бай Добрий му беше омръзнало вече, и всичко се повтаряше, потретяше, почетвъртваше. Но всяка сага трябва да има своя достоен и уважаващ читателя край, а не просто да е хрумване, когато на автора омръзне. И ето чето този момент дойде... Народът се оказа непредвидим, както винаги е било...

Събрали се бяха всички – в една рядка среда, всички основни играчи в нашия театър, защото събитието беше уникално, и изненада всички тях. Тук бяха Кокалий и Димитриус, Бъдишеф със свитата си, Първанаки, Царий, Магления, Сокологлу

и новият му наместник начело на партията, дон Сандано, фон Сидериан, и изобщо всеки един, който бе сред по-успелите в надхитрянето на народа.

-Положението е много странно и нечестно, трябва да признаем... - започна Балончо – Народът е на улиците и протестира срещу всичко и срещу всеки. Исква главата на всеки, на най-вече моята. И всички тук трябва да признаем, че аз най-малко съм виновен.

-Балончо, ти управляваш почти 4 години. Държиш всичко и всички ни. Никой от нас не е имал тази еднолична власт. Не може народът да те приеме за невинен. – отговори Първанаки.

-Прав е консултът – подкрепи го, ползвайки в знак на уважение доскорошното му звание, и Сокологлу – Когато си в центъра на вниманието, не може да избягаш от там, когато стане напечено.

-Вие ми се подигравате – ядоса се Балончо – Народът се вдигна заради неща дето вие сте направили. Вие му вдигнахте цените на светлото, вие налагахте заеми, вие насклуквахте договори.

Сега всичко е скъпо, но аз какво да направя. Ако тръгна срещу всичко що сте правили, ще стане още по-зле...

-Ех, Балончо. Скромничиш. Нима доня Цветолика не получи и тя своето. Нима сам ти не почерпи преди месец за втория ти собствен милиард, който си постигнал в живота. Само ние сме били виновни... - опонира Кокалий, който преди години беше направил договор, дето сега вдигаше част от цената на светлината.

-Прав е Кокалий – включи се и Царий, който пък беше продал монополните доставчици на светлина – Прав е Кокалий – няма друг справил се тъй добре в бизнеса, Балончо.

-Как може такава наглост?- избухна консулт – Аз всичко що направих, го направих със свои сили. Народът не е скочил срещу нищо сторено от мен. Скача срещу стореното от Вас, което приписва на мен...

-Издадаш в дребнотемие, Балончо – каза Първанаки.

-Какво дребнотемие, сега аз трябва да сдавам

властта по почти позорен начин. Заради вас...

-И какво като сдадеш властта, всички ние го правим непрекъснато. И после пак се връщаме. Неумолимото колело на живота. – философски заговори Царий.

-Виж, Балончо, - включи се отново Сокологлу – Виж, ние не сме те натопили в нищо. Ти сам поиска консулството, получи го, и сега виждаш трудностите. Който вземе властта, носи и рисковете от нея.

-Но това не е честно. Консултът трябва да носи отговорност за своите действия, а не за чужди...

-Ами ти носиш и за своите, Балончо. Тия 2 милиарда, ако ги дадеш за субсидии, можеш да намалиш цената на светлото... - каза Кокалий.

-Ааа, не така. Ти дай от твоите. Моите са си мои, няма да плащам, заради вас.

-Никой и не иска да плащаш, Балончо – каза Сокологлу – Просто народът иска изкупителна жертва и сега е твой ред да му я дадеш.

-Справедливо е друг да му я даде! – възропта Балончо.

-Може да опиташ и друг да я даде. Предложи на народа Кокалий да се оттегли... - усмихнато каза Първанаки.

-Сарказмът ти няма граници. Кой ще се хване на това?

-Ето виждаш ли, сам стигна до извода...

-В политиката е така... - завърши разговора Сокологлу.

Всеобщото мълчание потвърди правотата му.

Балончо опита да се спаси, но протестите ескалираха и той направи единственото възможно – обяви, че народът му е дал властта, той не е алчен за нея, връща я на народа, и да се иде на избори. Спаси своята чест и тази на партията си. И с временен консулат, който щеше да посочи новият Старши консул, назначен на свой ред от самия Балончо, властта не се изплъзваше съвсем. Имаше огромен шанс да се спечелят изборите отново.

Народът обаче мислеше друго. Окрилен от успеха да изгони консула, той поиска нещо повече – да изгони всички. Поисква нова система, нови избори и нови правила за контрол. Политиканите

се измъкнаха с оправданието че няма време. Това възбуди народния гняв и Бай Добрий използва случая за да съживи една своя стара идея – да се разкърти системата като народът масово не се яви на избори. Пробвал много пъти да пробужда заспалото общество, този път Добрий видя реален шанс. И започна новия си проект. Който разбираемо бързо набра сила. Може би пък идваше времето на Добрий и на малко по-идеалистично настроените в политиката...

Но това разбира се, би било извън сагата за Гай Балоний. Самата тя приключи с оттеглянето на консула – първият от 15 години, буквално изгонен с „камъни“. От тук насетне, Балончо никога нямаше да има някогашната аура и някогашното място на уникален и неповторим в политиката. Дали и кой щеше да спечели изборите нямаше значение. Балончо се превръщаше и официално в обикновен политикан. Вече нямаше да бъде спасителят на нацията – нито като повторил консул, нито като опозиция на някой нов Триумвират, нито дори като част от такъв

Триумвират. Нямахме и абсолютно никакъв риск да стане диктатор или тиранин. С общи усилия, народът и бунтарите, интелигенцията бяха постигнали своето. Поспасиха демокрацията. А ако съдбата пък постигнеше и повече, и променеше системата, тогава твърде вероятно и Балончо, и Сокологлу, и всичко останали щяха да изпаднат от играта. Та, казано накратко, приказката за Гай Балоний свърши.

Това постави пред Бай Добрий една последна задача. Той се срещна с Наблюдателя Лок и се договори за нова размяна. Този път Гай Балоний можеше наистина вече да отиде и да поеме вселенската си мисия. Там, където щеше да бъде разбран и оценен по-добре. А за целите на местното политиканстване, и клонингът му щеше да се справи добре. Така създателят на цялата тази измислица – Бай Добрий, се разбра с най-любимия си герой в измислицата - Наблюдателят Лок за бъдещата съдба на Гай Балоний. Мисията бе изпълнена незабавно, и нито в Империята Го, нито на Земята разбраха за всички размени и подмени,

които Бай Добрий им беше измислил, за да направи по-интересна творбата си. То такава е съдбата на героите в творби – авторите си правят каквото си искат. Но добре, че накрая по волята на Добрий, всичко завърши добре...

Балончо падна, народът започна да проглежда, Наблюдателят Лок постигна огромен авторитет в обществото си, а империята Го намери, и за разлика от хората, съумя да оцени своя спасител.

Това е краят, вече наистина, на историята за Гай Балоний... Ако все пак някой не може да се раздели с него и с красотата на образа му – винаги има шанса да погледне в историята на Империята Го...

10 март 2013

Банкя (да наистина този финал е тук написан)

Добри Божилов, известен също като Великия ум – най-големия и най-непризнат писател на своето време :)))